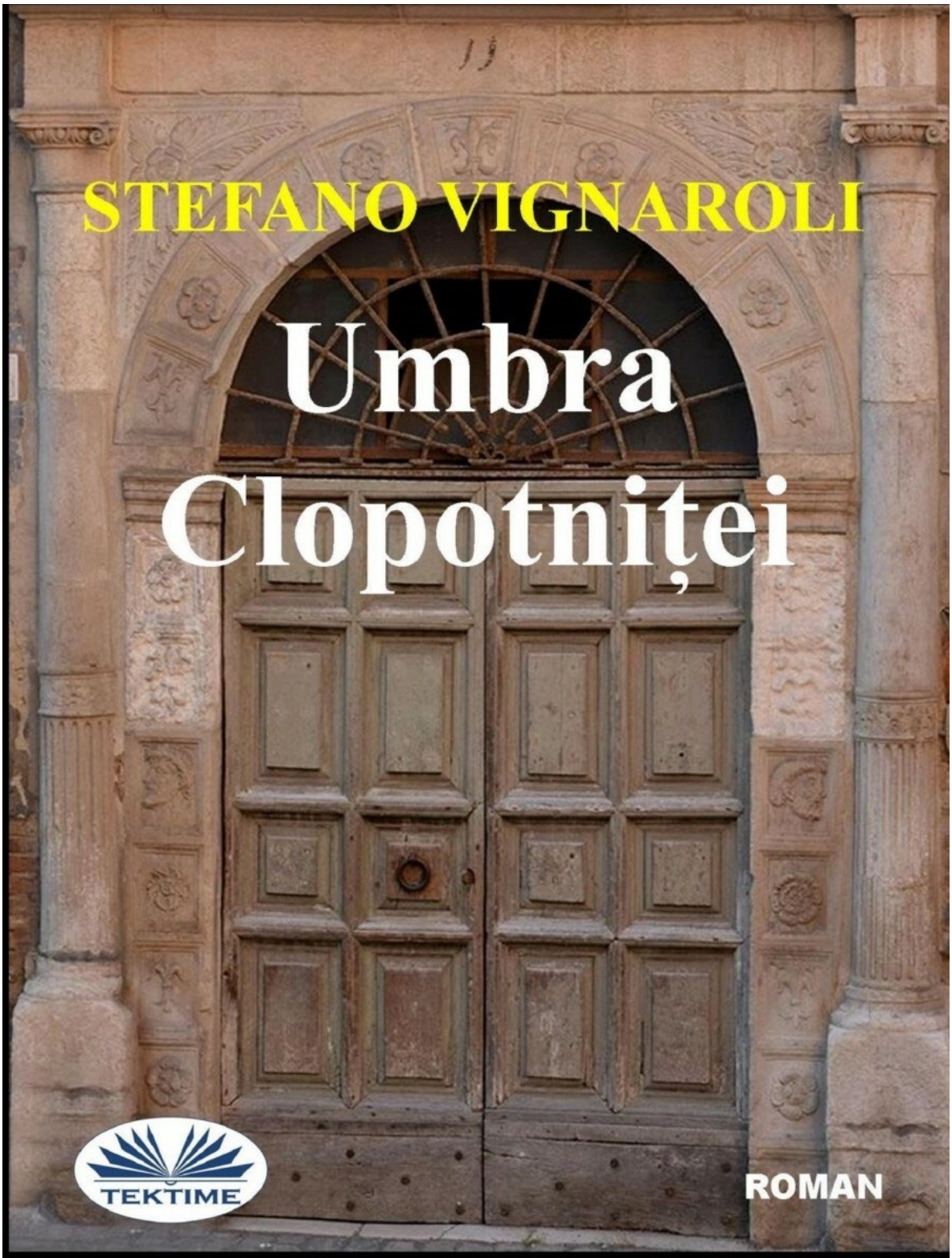

STEFANO VIGNAROLI

Umbra Clopotniței

TEKTIME

ROMAN

Tipograful - Primul episod

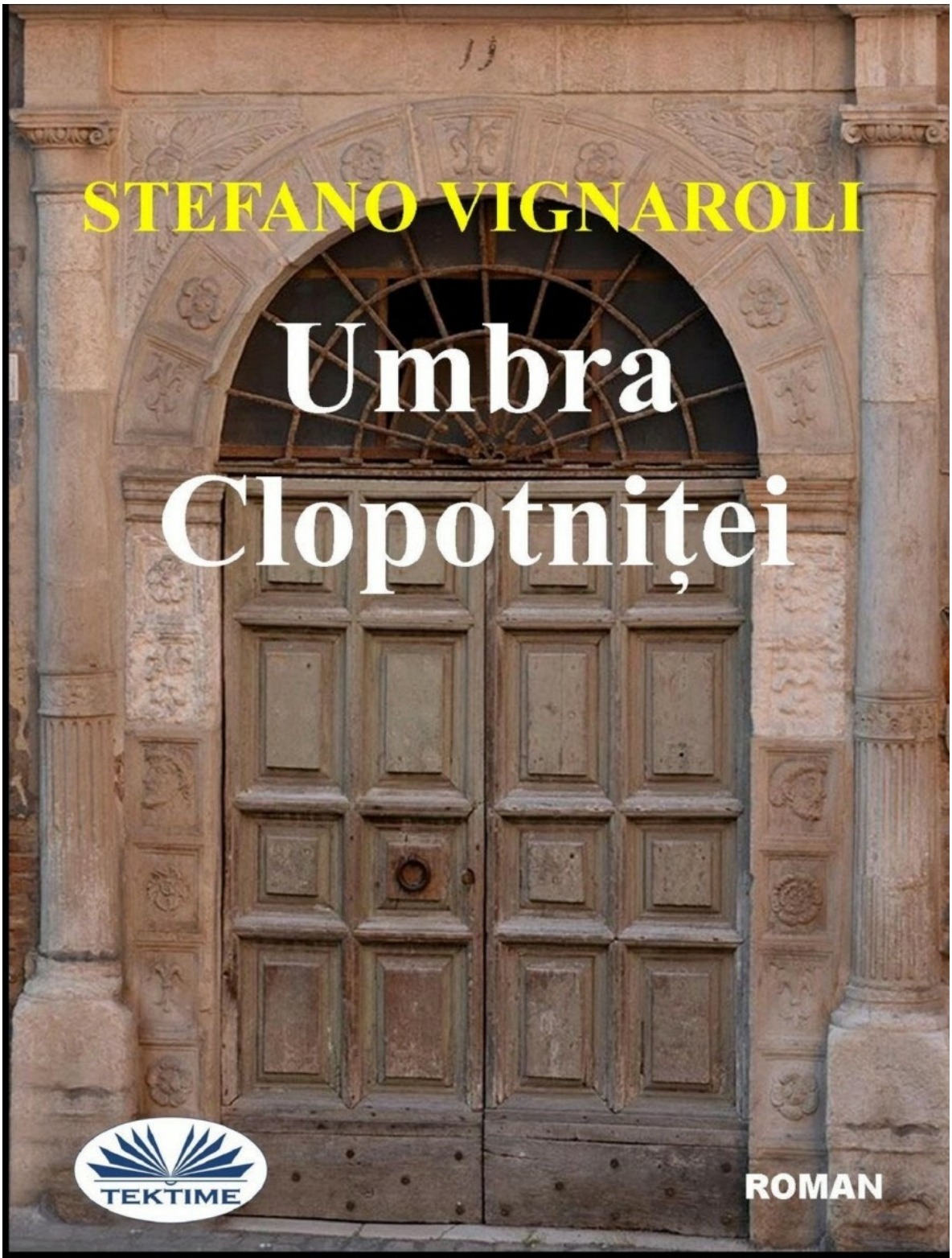

STEFANO VIGNAROLI

Umbra Clopotniței

TEKTIME

ROMAN

Tipograful - Primul episod

Pentru Giuseppe Luconi și Mario Pasquinelli,

iluștri concetățeni care fac parte

din istoria orașului Jesi

TEKTIME

Tektime

Stefano Vignaroli

UMBRA CLOPOTNIȚEI

Tipograful- Primul episod

©2015 – I ediție - Amici di Jesi

©2022 – Ediția a II-a - Tektime

Traducător: Nadina Vrabii

Toate drepturile de reproducere, distribuție și traducere sunt rezervate.

Pasajele despre istoria orașului Jesi au fost preluate și adaptate în mod liber după texte scrise de Giuseppe Luconi.

Ilustrații de Prof. Mario Pasquinelli, oferite cu amabilitate de către urmașii săi.

Pe copertă: Jesi - Intrarea în Palatul Franciolini - Fotografie realizată de Franco Marinelli

Site web http://stedevigna.wix.com/stefano-vignaroli

Adresa de e-mail pentru contact stedevigna@gmail.com

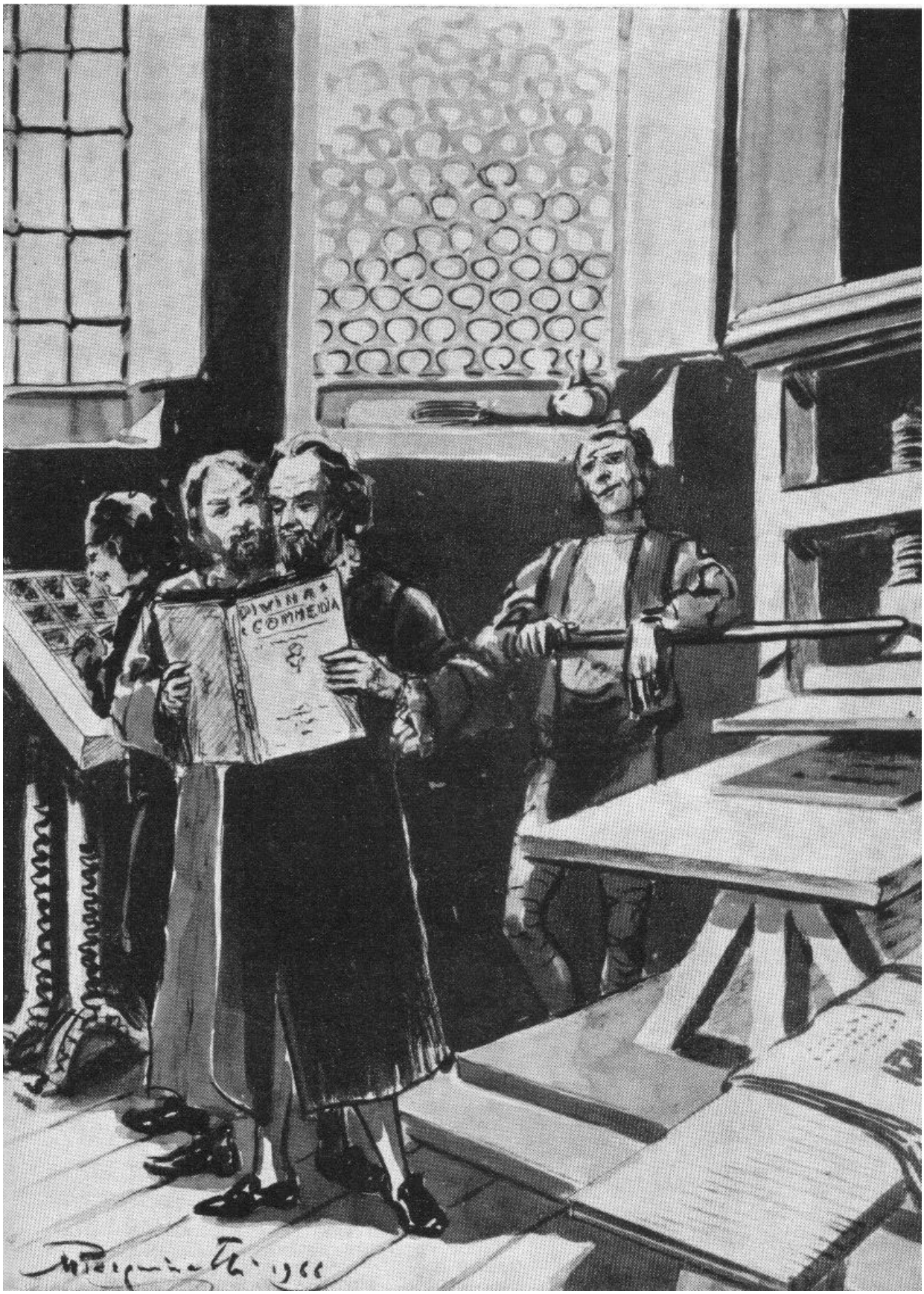
DIVINA
COMMEDIA

Stefano Vignaroli

UMBRA CLOPOTNIȚEI

Tipograful - Primul episod

ROMAN

CUPRINS

PREFAȚĂ

CUVÂNTUL AUTORULUI

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

CAPITOLUL 11

CAPITOLUL 12

CAPITOLUL 13

CAPITOLUL 14

CAPITOLUL 15

CAPITOLUL 16

CAPITOLUL 17

CAPITOLUL 18

CAPITOLUL 19

CAPITOLUL 20

CAPITOLUL 21

CAPITOLUL 22

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

PREFAȚĂ

Jesi nu va mai părea niciodată la fel după ce veți citi „Tipograful”. Primul episod al trilogiei, „Umbra Clopotniței”, este cel mai recent roman al lui Stefano Vignaroli: el narează în paralel evenimentele din viața tinerei și fermecătoarei arhiviste Lucia Baldeschi și din cea a strămoașei sale cu același nume, care a trăit cu 500 de ani în urmă. Ele sunt legate de un mister, ale cărui urme sunt ascunse în pietrele, arhitectura și textele istorice ale orașului.

Un roman fascinant și hipnotizant. Într-adevăr, pentru că, fără să-și dea seama, cititorul ajunge să adopte punctul de vedere al savantului, în ochii căruia străzile și clădirile își pierd frumusețea austeră și distantă, pentru a deveni martorii solemni ai unui trecut sumbru. Pasaje secrete, păduri bântuite de tâlhari, războinici curajoși și mercenari nemiloși, presupuse vrăjitoare și fecioare lipsite de apărare, înalți prelați și călugări, nobili și oameni de rând. Ei sunt cei care populează și animează acțiunea, cu o tensiune care crește constant, în care locurile nu servesc drept fundal, ci devin parte integrantă și sugestivă a unei narațiuni captivante. Un roman istoric din toate punctele de vedere, dar mai ales datorită capacității autorului de a readuce la viață obiceiurile și tradițiile unei întregi societăți, cea din Jesi. Ieri la fel ca astăzi, bogată în virtuți, dar nu lipsită de defecte și lașități. O societate în fața căreia nimeni nu va rămâne imun, nici măcar protagonista, care este atât de autentică și corectă.

Marco Torcoletti

CUVÂNTUL AUTORULUI

După ce am publicat trei romane thriller/polițiste, mi s-a părut aproape imposibil să abordez un roman istoric. Însă pasiunea pentru istoria orașului meu a declanșat în mine impulsul potrivit pentru a accepta această nouă misiune. Este de la sine înțeles că personajele și faptele, deși sunt inspirate din evenimente istorice atestate documentar, sunt în mare parte pure produse ale imaginației mele. Am lăsat în mod conștient numele locurilor și ale familiilor importante din Jesi neschimbate, tocmai pentru ca narațiunea să pară cât mai veridică. Dacă voi reuși sau nu să-mi ating scopul, care este specific oricărui scriitor, acela de a-i trezi interesul cititorului și de a-l face să rămână lipit de paginile cărții până la cuvântul „sfârșit”, va rămâne la discreția publicului. Eu mi-am depus tot sufletul, iar cititorii vor fi cei care vor da verdictul.

Acțiunea are loc într-un Jesi renascentist, bogat în artă și cultură, unde sunt construite palate noi și somptuoase pe urmele vechiului oraș roman.

Tânăra Lucia Baldeschi este nepoata unui cardinal malefic, care țese intrigi întunecate menite să concentreze în mâinile sale atât puterea temporală, cât și cea ecleziastică. Lucia, o fată dotată cu o mare inteligență, se împrietenește cu un tipograf, Bernardino, cu care va împărtăși pasiunea pentru renașterea artelor, științelor și culturii care caracterizează acea perioada în întreaga Italie. Ea se va afla prinsă între datoria de a se supune unchiului ei, care a crescut-o și a educat-o la palat în absența părinților ei, și dragostea pasională pentru Andrea Franciolini, fiul căpitanului poporului și victimă a tiraniei cardinalului.

Povestea este narată și prin ochii Luciei Balleani, o tânără cercetătoare descendentă dintr-o familie nobilă. În 2017, la exact 500 de ani după acele evenimente, ea descoperă documente vechi în palatul familiei și reconstituie întreaga poveste complexă ale cărei urme fuseseră pierdute.

Stefano Vignaroli

CAPITOLUL 1

Magia nu e vrăjitorie.

(Paracelso)

Bernardino ştia bine că trăia în vremuri în care era într-adevăr periculos să tipăreşti un text fără să fi obţinut imprimaturul ecleziastic. Dacă, mai mult decât atât, textul era blasfemator şi ofensa Biserica oficială, propagând doctrine contrare acesteia, se risca arderea nu doar a cărţilor tipărite, ci şi a autorului şi editorului. Tipografia sa, situată pe strada Prăvăliilor, funcţiona bine. Secolul al zecelea abia începuse, iar Bernardino îşi făcuse un renume de tipograf în toată Italia, înlocuind caracterele mobile din lemn cu cele din plumb, care erau mult mai rezistente şi mai stabile. Cu acelaşi „clişeu” a reuşit să tipărească o mie de exemplare, faţă de cele trei sute pe care predecesorii săi din şcoala germană le tipăreau cu „stereotipuri” din lemn, chiar dacă folosirea acelui metal îi provoca destule probleme de sănătate. Cu peste treizeci de ani mai devreme, preluase tipografia lui Federico Conti, un veronez care făcuse avere la Jesi, creând prima ediţie tipărită integral în italiană a Divinei Comedii scrisă de marele poet Dante Alighieri. Conti ajunsese în scurt timp la apogeul averii, aşa cum la scurt timp a căzut în dizgraţie. Bernardino a profitat de acest lucru şi a cumpărat minunata tipografie cu patru dinari. Cu calmul şi răbdarea tipice celor care proveneau din ţinutul Jesi - Bernardino era originar din Staffolo - îşi dezvoltase afacerea până la cele mai înalte standarde, fără să aibă niciodată vreun conflict cu autorităţile, fiind întotdeauna respectat şi apreciat.Până în acel moment, cea mai importantă operă la care contribuise fusese o „Istorie a oraşului Jesi, de la origini până la naşterea lui Frederic al II-lea”, bazată pe ceea ce fusese transmis prin tradiţie orală şi pe nişte documente istorice, manuscrise antice, contracte, hărţi şi orice altceva care se păstra în palatele familiilor nobile din Jesi, precum Franciolini, Santoni şi Ghislieri. Pietro Grizio şi el însuşi lucraseră la elaborarea lucrării; deşi nu era un scriitor adevărat, prin faptul că pregătea ciorne pentru tipar, devenise, de fapt, foarte familiarizat cu limba italiană. O lucrare pe care nu o terminase încă şi care nu va fi tipărită de succesorii săi decât abia în 1578, după considerabile lucrări de revizuire şi completare. O lucrare care avea să fie pentru

multă vreme cea mai importantă sursă istorică despre oraşul Jesi şi cea din care Baldassini avea să se inspire, două secole şi mai mult mai târziu, pentru a scrie „Memorie historiche dell'antichissima e regia città di Jesi”, iar Annibaldi pentru „Guida di Jesi”, apărută la începutul secolului al XX-lea. O lucrare mare şi importantă, încă în curs de realizare, lăsată în aşteptare pentru a publica o broşură comandată de o tânără trecută puţin de douăzeci de ani. Ce o fi fost în mintea lui Bernardino încât să tipărească o broşură dedicată cultului păgân al Zeiţei Mamă şi vindecării cu plante medicinale? Marele inchizitor al oraşului, cardinalul Artemio Baldeschi, ar fi putut oricând să facă o percheziţie în atelierul său, probabil la iniţiativa unui alt tipograf invidios din cauza realizărilor sale. Şi toate acestea pentru a face o favoare nepoatei cardinalului, Lucia Baldeschi. Îşi pierduse el oare, la vârsta de cincizeci de ani, capul pentru acea domnişoară?

„Nu, puţin probabil”, îşi spuse tipograful. „Cu siguranţă nu aş putea rezista unei nopţi de dragoste cu o tânără focoasă, chiar dacă...” Chiar dacă simpla idee de a-i atinge mâinile îl excita puţin, el îşi alungă acele impulsuri în cele mai îndepărtate colţuri ale minţii sale.

În schimbul tipăririi manualului, tânăra „vrăjitoare” i-a promis lui Bernardino un remediu eficient pentru sciatică, care îl chinuia de ani de zile, şi un unguent care l-ar fi protejat de absorbţia prafului de plumb prin pielea crăpată a mâinilor.

„Plumbul pe care îl foloseşti în toată ziua este vinovat de anemia ta şi durerile de oase. Îl absorbi prin piele, dar şi inhalându-i pulberea atunci când respiri. Dacă vrei să trăieşti mai mult, urmează-mi sfatul.”

Lucia era o femeie tânără, pe atunci avea douăzeci de ani, destul de înaltă, brunetă, cu ochi de culoarea alunei, mereu în mişcare, cercetând cu multă curiozitate fiecare detaliu. Nu-i scăpa nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei, avea un auz foarte fin şi chiar capacitatea de a prezice; în plus, era capabilă să vindece o mare varietate de boli cu ajutorul ierburilor şi al remediilor naturale. Asta era ceea ce ştiau oficial persoanele care o cunoşteau. În realitate, Lucia era înzestrată cu puteri despre care oamenii de rând nu ştiau, dar încerca să nu le dezvăluie nimănui, mai ales că locuia sub acelaşi acoperiş cu unchiul ei. Era o fetiţă de nouă ani când, asistând la arderea pe rug a lui Lodomilla Ruggieri în piaţa publică, a rămas şocată de spectacolul macabru al execuţiei. Bunica ei o ţinea de mână în mijlocul mulţimii care aştepta ca femeia condamnată să iasă din

fortăreața din vârful Dealului Morții. Femeia, călare pe un catâr, cu mâinile legate de frâie, cu hainele zdrențuite care îi lăsau la vedere goliciunea, era vădit epuizată de torturile la care o supuseseră inchizitorii pentru a o forța să își mărturisească vinovăția. Avea un ochi vânăt, un umăr luxat și, când fuse dată jos de pe catâr, abia se mai putea ține pe picioare. A fost legată de stâlp, cu brațele în sus, ca să nu se prăbușească în genunchi. Apoi, lemnele au fost așezate sub tălpi și în jurul picioarelor sale. Un preot s-a apropiat de ea ținând o cruce: „Te lepezi de Satana?”. Ca răspuns, Lodomilla a scuipat crucea și preotul și, în acel moment, rugul fuse aprins. Țipetele femeii cuprinse de flăcări erau inumane. Lucia nu le putea îndura și se gândea serios că, dacă începea să plouă tare în acel moment, apa ar stinge focul și biata femeie ar fi salvată cumva. Privi cerul și în scurt timp era plin de nori negri care amenințau cu ploaie. Lucia realiză că ar fi suficient să își dorească în gând să plouă și potopul ar fi izbucnit. Bunica, care cunoștea potențialul copilei și începuse să o învețe primele noțiuni de magie, o opri la timp.

„Dacă nu vrei să sfârșești ca Lodomilla, stăpânește-ți impulsurile. Zeița este cea care a chemat-o la ea pe prietena noastră, altfel ar fi scăpat de flăcări cu ajutorul puterilor sale magice. În curând suferința ei se va sfârși și spiritul său va fi primit de către Zeița cea bună. ”

Se auziră niște tunete, dar nu căzu nici măcar o picătură de apă. În scurt timp, norii se risipiră și cerul redeveni senin. Albastrul zilei de la sfârșitul lui mai era străbătut doar de fumul negru care ieșea din rug. Lodomilla devenise o torță care ardea fără viață. Cineva a continuat să arunce vreascuri și să întrețină focul până când nu a mai rămas decât cenușa din vrăjitoare.

Din acea zi, Lucia își dăduse seama că, datorită puterilor sale, putea să stăpânească diferite elemente ale naturii, punându-le în slujba ei, atât în scopuri bune, cât și rele. Bunica ei încercase să o călăuzească pe calea stăpânirii puterilor sale magice, o învățase să recunoască ierburile medicinale, pe cele cu efecte vindecătoare și toxice, pe cele cu efecte narcotice și pe cele cu presupuse puteri magice. O învățase să rostească incantații și să confecționeze talismane și, la vârsta de paisprezece ani, îi spuse: „Numai cele mai puternice vrăjitoare pot controla toate cele patru elemente: aerul, apa, pământul și focul. Uniunea dintre ele este reprezentată de chintesență, de spirit, care poate să se înalțe, să te facă să zbori și să îți permită să vezi din cer lucruri pe care altfel nu le-ai vedea. Poți să vezi trecutul, să prezici viitorul, să vorbești cu spiritele strămoșilor noștri sau să asculți ceea ce eu sau o altă persoană apropiată ție ar vrea să-ți spună, chiar și

fără să fie aproape de tine. Poți pătrunde în mintea celorlalți și le poți citi cele mai ascunse gânduri. Cred că poți fi capabilă să folosești toate aceste puteri, dar nu uita, folosește-le întotdeauna pentru a face bine. Magia neagră, cea care este folosită în scopuri malefice, se întoarce mai devreme sau mai târziu împotriva celor care au practicat-o.”

Spunând astfel, deschise un cufăr vechi și îi aduse nepoatei sale un manuscris vechi, acoperit de o husă din piele, neagră, pe care era gravat un pentaclu, o stea cu cinci vârfuri înscrisă într-un cerc. Era jurnalul de familie, care se transmitea de la mamă la fiică, în acest caz de la bunică la nepoată, deoarece mama Luciei murise când era încă foarte tânără. Jurnalul în care fiecare vrăjitoare își nota experiențele, vrăjile pe care le inventase, leacurile pe care le obținuse, experiențele magice pe care le trăise, astfel încât cunoștințele și înțelepciunea să sporească cu timpul. Lucia își dădu seama că acum controla toate cele patru elemente atunci când, concentrându-se, reușise să materializeze o sferă semi-fluidă care plutea între mâinile ei împreunate, desprinzându-se de palme doar la o distanță mică. Sfera nu era altceva decât spiritul său, un amestec de culori care, în timp ce se roteau, în anumite momente se amestecau pentru a crea nuanțe infinite, iar în altele, se conturau ca și cum fiecare element ar fi vrut să-și recapete natura și să se desprindă de celelalte. Recunoștea aerul după culoarea galbenă, pământul după culoarea verde, apa după culoarea albastră și focul după culoarea roșie. Putea să poruncească fiecăruia dintre aceste elemente să facă ceea ce dorea mintea sa, fie de bine, fie de rău. Dacă, de exemplu, dorea să folosească focul, mintea sa selecta elementul respectiv și din sferă putea să pornească o minge de foc, mai mare sau mai mică, în funcţie de necesitate. Aprinderea focului era cel mai simplu lucru din lume: era suficient să se aranjeze lemnele pentru a fi aprinse, Lucia îndrepta spre ele o mică minge de foc și imediat apărea un foc de tabără frumos și crepitant. Însă acele puteri puteau fi și periculoase. Într-o zi, o tânără de vârsta ei,pe nume Elisabetta, i se adresă pe stradă, luând-o în derâdere pentru că avea cincisprezece ani și niciun tânăr nu-și îndreptase atenția spre ea.

Se spune că ești o vrăjitoare, niciun bărbat nu te va dori, pentru că cele ca tine fac dragoste doar cu diavolul. Adevărul este că cel cu care vă împerecheați nu este diavolul, ci capra lui Tonio, fermierul care are pământul lângă râu.”

Lucia aruncă spre ea o minge de foc, atât de mare cum nu mai făcuse niciodată până atunci, iar hainele și părul nefericitei luară foc. Apoi invocă aerul, își ridică brațele deasupra capului și, cu mișcări circulare ale brațelor, creă un vârtej, care

se desprinse de lângă ea în direcția celeilalte fete. Vântul înteți și mai mult flăcările, Elizabeth simți durerea insuportabilă pe propria piele și începu să țipe. Atunci Lucia își aduse aminte de recomandările bunicii sale și i se făcu milă de impertinentă. Invocă apa și declanșă o ploaie torențială, apoi ceru pământului să-i ofere ierburi pentru o compresă calmantă pe care să o aplice pe arsurile fetei. Până la urmă, nu se întâmplase nimic grav, fata avea doar tunica pe jumătate arsă și pielea înroșită, dar nici nu se formase vreo arsură. Ar fi trebuit să-și taie părul, deoarece ce rămăsese din el s-a ondulase în așa fel încât ea semăna cu un arici, dar apoi i-ar fi crescut din nou.

„Nu-mi mai ieși în cale, data viitoare s-ar putea să nu mă mai pot opri.”

„Vrăjitoareo, te voi denunța autorităților. Vei fi tu cea care va fi arsă de vie. Pe rug. În piața publică. Și eu voi privi cum flăcările te vor mistui. Vrăjitoareo! Vrăjitoareo!”

Acele cuvinte i-au amintit de execuția vrăjitoarei Lodomilla, la care fusese martoră în copilărie. Fără să mai scoată un cuvânt și fără să apeleze din nou la puterile ei, Lucia se îndepărtă de acel loc, sperând că eventuala poveste a Elisabetei nu va fi luată în serios, și s-a întors acasă, la Palatul Baldeschi, o clădire imensă care avea vedere spre Piața del Mercato. Extinderea palatului fusese terminată cu câțiva ani mai devreme, pe baza unei construcții care datează de peste trei secole, la cererea unchiului său, cardinalul Artemio Baldeschi, care era fratele bunicii sale. Reședința somptuoasă era situată între noua biserică Sfântul Floriano și Catedrală. Era o magnifică biserică în stil gotic, împodobită cu turle frumoase pe fațadă, cu un interior spațios cu trei naosuri, capabilă să primească peste două mii de credincioși. Din nefericire, a fost construită pe baza templului lui Jupiter și a vechilor terme romane, fără ca cei care o edificaseră la vremea respectivă să se fi preocupat prea mult să consolideze fundațiile. Prin urmare, clădirea era în pericol și ar fi trebuit să fie demolată pentru a face loc unei noi biserici dedicate sfântului ocrotitor al orașului, Sfântul Septimius, ale cărui moaște erau păstrate în cripta vechii catedrale. Pînă în prezent, cardinalul oficia Sfânta Liturghie în fiecare duminică în biserica Sfântul Floriano și reușise, de asemenea, să facă în așa fel încît anexa mănăstirii, care trebuia să fie destinată călugărilor din Ordinul Dominican, să devină sediul Tribunalului Sfintei Inchiziții, el fiind Inchizitorul Șef. Prin urmare, dominicanii au fost relocați într-o mănăstire mai jos în vale, situată într-o clădire veche din secolul al XII-lea, în apropierea bisericii Sfântul Bernardo și a mănăstirii călugărițelor Clarisse della Valle.

Luciei i se strânse inima când, după câteva zile, a fost chemată de unchiul Artemio în cabinetul său, aflat în cealaltă aripă a palatului față de cea în care locuiau ea și bunica ei. Cabinetul unchiului său era o cameră imensă, mobilată luxos, cu pereți împodobiți cu tapiserii, iar podeaua acoperită parțial cu un covor imens. Un perete întreg era ocupat de o bibliotecă, care conținea texte sacre și profane, manuscrise valoroase și câteva texte tipărite, printre care și o copie a Divinei Comedii a lui Dante Alighieri, realizată cu ani în urmă de Federico Conti la tipografia sa din Jesi. Lucia ar fi dat orice ca să poată cerceta acele texte, dar întotdeauna îi era strict interzis.

Mirosul catifelelor, care acopereau scaunele și fotoliile, făcea ca aerul din încăpere să fie greu și irespirabil, aproape sufocant. Ferestrele care dădeau spre piață îi permiteau cardinalului să scruteze cu privirea centrul agitat al orașului său, ținând sub control iluștrii concetățeni, dar erau mereu închise ermetic pentru ca zgomotul din piață și de pe străzi să nu tulbure concentrarea celui mai înalt prelat al locului. Poziția de cardinal îi permitea să se situeze deasupra oricărei alte funcții politice, putând contesta chiar și orice decizie a căpitanului poporului, care locuia în Palatul Guvernului, aflat la o distanță nu prea mare. Puterea care i-a fost acordată de Papa Alexandru al VI-lea și confirmată de succesorii săi, Pius al III-lea, Iulius al II-lea și Leon al X-lea, era, într-adevăr, respectată și temută de toate celelalte autorități locale din acea vreme.

Cardinalul îi oferi nepoatei sale mâna pentru ca să-i sărute inelul, apoi o invită să se așeze pe unul dintre scaunele impunătoare din fața biroului său.

„Lucia, draga mea nepoată, nu mai ești o copilă și a sosit timpul să-ți găsești un bărbat care să fie un soț demn. Dacă nu te gândești la alt tânăr, aș vrea să ți-l propun pe fiul căpitanului poporului, Andrea. Are douăzeci de ani, este un tânăr chipeș și se pricepe atât la călărie, cât și la mânuirea armelor”, se întoarse spre ea în timp ce-și curăța cu un șervețel lentilele ochelarilor venețieni, de o calitate splendidă. Așteptând ca tânăra să răspundă, suflă din nou pe lentile, le șterse cu grijă cu șervețelul, iar apoi își puse ochelarii, fixându-și privirea pătrunzătoare asupra ochilor Luciei. Cardinalul, în vârstă de aproape șaizeci de ani, avea doar părul cărunt, în rest, nimic nu îi trăda adevărata vârstă: era încă o persoană puternică și robustă, cu o siluetă înaltă și zveltă; ochii săi căprui și privirea ascuțită ieșeau în evidență pe pielea palidă a feței, care, în ciuda vârstei, nu părea încă încrețită de riduri evidente. Doar în rarele momente în care zâmbea, i se

formau riduri în părțile laterale ale ochilor. Lucia nu știa sigur dacă acesta era motivul adevărat pentru care fusese chemată și încerca să pătrundă în mintea unchiului ei pentru a afla ce voia de fapt, dar gândurile lui erau sigilate în spatele unor bariere invizibile și foarte rezistente. Bunica ei o avertizase, unchiul Artemio făcea parte din familie și, ca toți membrii acesteia, era înzestrat cu puteri speciale, poate chiar mai puternice decât ale lor luate împreună. Cu toate acestea, în aparență și în ochii oamenilor, el își dedicase viața luptei împotriva vrăjitoriei și a ereziei.

„Dacă și el este un vrăjitor, de ce se luptă cu cei ca el?”, o întrebase într-o zi Lucia pe bunica ei.

„Pentru că prin înfrângerea lor își poate spori puterile. Nu-i întoarce niciodată spatele, nu te încrede niciodată în el, dacă descoperă că ești o creatură cu puteri deosebite, chiar dacă ești nepoata lui, nu va ezita să te condamne la arderea pe rug și să te privească cum arzi, în timp ce puterile tale se vor transfera la el. Când ești în prezența lui, nu te gândi la nimic, el îți citește gândurile, chiar și pe cele mai ascunse, și, mai mult decât atât, te împiedică să le citești pe ale lui.”

Și era adevărat! În clipa aceea, Lucia simțea că nu poate să pătrundă în mintea lui în nici un fel, era ca și cum el nu avea gânduri, dar totuși trebuia să le aibă.

Ar trebui să știu dacă îmi place, să-l cunosc și să văd dacă pot să mă îndrăgostesc de el.”

„Să te îndrăgostești, ce cuvânt pompos! În familiile nobile, cum este a noastră, căsătoria se face pe baza unui contract. Familia îi găsește fetei o partidă bună, iar ea va onora soțul care i-a fost ales. Dar vreau să te ajut. Eu și căpitanul poporului, Guglielmo dei Franciolini, vom organiza o sărbătoare în timpul căreia tu și Andrea vă veți cunoaște. Și acum poți pleca, te voi anunța când va avea loc.”

Fără să răspundă, Lucia se ridicase deja de pe scaun și se pregătea să plece, când cardinalul i se adresă din nou.

„Ah, uitasem”, zise el, ca și cum ar fi fost ceva de care nu-i păsa deloc. „Mi s-a spus că acum câteva zile ai salvat o colegă ale cărei haine luaseră foc. Bravo, noi, Baldeschi, trebuie să ne impunem în acest oraș și să arătăm că îi ajutăm pe ceilalți în orice situație.”

În acel moment, Lucia avu impresia că mintea unchiului ei îi cerceta cele mai îndepărtate colțuri ale creierului. Încă nu reușea să se forțeze să nu se gândească, dar a încercat să-și amintească scena în mintea ei într-un mod diferit de cum se întâmplase în realitate. Îți imagina că Elisabeth se apropiase de focul pe care maestrul vopsitor îl aprinsese în fața atelierului său la începutul coborârii spre Fortino, pentru a pune la fiert oala cu apă în care urma să scufunde țesăturile care urmau să fie vopsite în culorile sale stridente. O bucată din haina fetei fusese atinsă de flăcări, care se ridicaseră într-o clipită și îi arseră părul. Din fericire, începuse brusc să plouă, iar Lucia, care trecea pe acolo, observase pielea ei înroșită și scosese din traistă un borcănaș de unguent cu aloe și semințe de in, un remediu natural pentru arsurile pe care obișnuia să-l prepare bunica ei.

„Bravo, sunt mândru de tine!”, repetă cardinalul.

Lucia ieși din cameră, sperând în sinea ei că îl păcălise pe unchiul ei, deși nu putea fi sigură.

„Dacă știe cu adevărat că sunt o vrăjitoare și că am puteri pentru care ar putea să mă invidieze, ce va face? Mă va ține sub control până când va fi sigur de puterile mele și apoi mă va arunca fără milă pe un rug și va privi cum mor în flăcări? Dar atunci de ce să-mi propună un soț? Hm, poate că este un joc politic. Căsătoria nepoatei sale cu fiul căpitanului poporului îi va spori și mai mult puterea temporală asupra acestui oraș, în care încă prea mulți locuitori se proclamă ghibelini. Nu m-ar mira ca unchiul să vrea să concentreze în mâinile sale atât puterea religioasă, cât și cea politică. Fii cu ochii în patru, Lucia, și nu te lăsa păcălită nici de unchiul tău, nici de acest tânăr Andrea.”

Ar fi vrut să știe mai multe despre Andrea, chiar înainte de a-l întâlni la festinul formal. Cine știe când va avea loc acest eveniment? Dacă unchiul și-a propus, la sigur nu ar fi întârziat mult în organizarea lui. Cufundată în gândurile ei, străbătu coridorul lung care ducea înapoi spre aripa palatului în care locuia. La capătul coridorului coborî scările și ajunse la parter, în holul de lângă ușa de intrare. Ar fi trebuit să urce scările din față pentru a ajunge la locuința ei. La dreapta, printr-o ușă de lemn, se putea ajunge la grajduri. Marocco, armăsarul ei favorit, îi simți prezența și necheză îm semn de salut, iar fata fu tentată să împingă ușa cât să se strecoare înăuntru și să mângâie armăsarul negru. Dar atenția îi fusese atrasă de o altă ușă mică de lemn, care ducea în subsolul palatului. De obicei, ușa era încuiată, dar în acea zi era ciudat întredeschisă. Bunica o avertizase de mai multe ori să nu se aventureze acolo. Jos era un labirint, în care era ușor să te pierzi,

reprezentat de pasajele și încăperile clădirilor antice din perioada romană. Într-adevăr, toate clădirile mai noi își aveau fundațiile pe vechile construcții romane. Curiozitatea Luciei era prea puternică. Se gândea că, dacă acele ravene, care acum erau vizuini, galerii și pivnițe, fuseseră cândva locuite, spiritele vechilor locuitori i-ar fi putut vorbi, i-ar fi spus povești, i-ar fi încredințat temerile și sentimentele lor. La urma urmei, Palatul Baldeschi se afla chiar pe locul în care în epoca romană se găsea acropola, forul, centrul comercial și politic al orașului. Acolo erau templele, termele, puțin mai departe, unde se află acum noul Palat al Guvernului, se afla un amfiteatru uriaș; mai aproape, lângă zidul vestic al orașului, se afla marea cisternă pentru alimentarea cu apă.

„Va fi întuneric beznă acolo jos”, își zise Lucia. „Voi avea nevoie de o sursă de lumină.”

Intră în grajd și îi oferi un mic răsfăț lui Marocco, morcovul pe care fata obișnuia să i-l aducă în dar. Lucia îl scoase din buzunar, iar animalul se grăbi să i-l ia ușor din mâini cu buzele. Mângâie calul pe bot, căutând cu privirea un felinar. Îl văzu, îl desprinse din cuiul în care era prins, verifică dacă era plin cu ulei, apoi își concentră privirea asupra fitilului, preț de câteva clipe. Reglă flacăra la foc minim, ieși din hambar și se aventură pe scările denivelate spre adâncurile pământului. Chiar dacă pământul era unul dintre elementele pe care le controla, îi era puțin teamă de el în acel moment. Părea că scara aceea nu se va mai termina niciodată, atât de lungă era. Dar poate că era doar impresia Luciei. În cele din urmă, trecu cu piciorul peste ultima treaptă. Umiditatea era mare acolo jos, transpirația îi înghețа pe corp, iar respirația i se condensa în mici nori de aburi. Ridică flacăra felinarului. Acolo erau mai multe pasaje, delimitate de ziduri vechi de piatră și cărămizi neșlefuite. Unul, foarte lung, se pierdea în întunericul din fața sa. Bunica ei îi spusese că exista un pasaj lung care putea fi folosit în timpul asediilor, pentru a trece de liniile inamice și pentru a aduce provizii pentru poporul asediat și arme pentru apărătorii orașului. Acest pasaj pornea chiar la reședința de țară a familiei Baldeschi, la începutul drumului spre Monsano, un centru situat la câteva leghe distanță de Jesi, și un vechi aliat al orașului. La dreapta sa, un tunel cu siguranță ar fi ajuns rapid în subsolurile catedralei, poate chiar până la cripta care adăpostea moaștele Sfântului Septimius. Tunelul din stânga ei ar fi putut să o ducă la baza bisericii Sfântul Floriano, precum și la vechea cisternă romană. Cine știe dacă aceasta mai era încă plină de apă, se întreba Lucia. Se hotărî să se îndrepte spre dreapta, spre subsolurile catedralei, și în curând ajunse într-o capelă mică, pătrată. Patru statui din marmură albă, fără cap, ca niște coloane, susțineau bolta în cruce a capelei.

Cel mai probabil, erau statui care cândva înfrumuseţau termele romane. Lipsite de capurile lor, care zăceau îngrămădite într-un colţ ascuns şi întunecat, ele fuseseră folosite de cei care proiectaseră cândva catedrala, pe post de coloane. În centrul capelei, sub bolta susţinută de arcuri gotice, un mic altar de piatră adăpostea racla care conţinea relicvele primului episcop de Jesi, Septimius. Sfântul, la fel ca mulţi dintre creştinii din acea vreme, a fost martirizat la cererea autorităţilor romane. Guvernatorul roman care conducea oraşul Jesi a ordonat decapitarea sa, după ce Septimius a convertit la creştinism o mare parte din populaţie, inclusiv chiar pe fiica guvernatorului. Septimius era considerat un duşman periculos al Imperiului Roman şi, de aceea, a fost executat. Oasele au fost furate de primii creştini pentru a le salva de profanarea de către păgâni şi au fost ascunse atât de bine încât, timp de secole, nimeni nu a ştiut unde se aflau. Sfântul a fost decapitat în anul 304, iar rămăşiţele sale au fost găsite abia 1165 de ani mai târziu, în Germania. Prin urmare, ele au fost readuse în acel loc de cult abia aproximativ cu cincizeci de ani înainte.

„Cât de ciudată este omenirea”, îşi spuse Lucia. „Tratamentul pe care romanii îl aplicau primilor creştini, care au fost persecutaţi, este acum folosit de Biserica Catolică contra celor care nu i se conformează: cei care deviază de la doctrina oficială sunt acuzaţi de erezie şi pot sfârşi prin a fi ucişi în piaţa publică. Vrăjitoarele, ereticii, evreii... sunt judecaţi şi arşi pe rug, doar pentru că poate au curajul să-şi exprime ideile şi cunoştinţele. Cine ştie, acum Biserica este împotriva ereticilor, iar în viitor, o altă fracţiune va prelua conducerea şi poate că din nou cei persecutaţi vor fi creştinii. De ce nu există dreptate în lumea aceasta? Cine este acest Dumnezeu care permite să existe atâta răutate în lume, dar mai ales în inima omului?”

În timp ce-şi urma cursul gândurilor, o slabă rază de lumină de la soare care urma să apună în curând reuşi să se strecoare printr-o mică fereastră cu muluri, situată sus, în absida catedralei de deasupra, luminând zona în care erau îngrămădite capetele statuilor romane. Atenţia Luciei se opri asupra unor detalii pe care nu a reuşit să le observe până atunci, acolo, alături de acele capuri sculptate în piatră cu atâtea secole în urmă. Pe pământ bătut era desenat un fel de pentaclu, diferit de cel pe care obişnuia să îl vadă desenat pe coperta jurnalului de familie pe care i-l dăduse cu mult timp în urmă bunica ei. Desenul părea asimetric, reprezentând o stea cu şapte vârfuri, creată prin trasarea unei linii continue în interiorul unui cerc. Fiecare punct al stelei se intersecta cu un punct de pe circumferinţă, în dreptul fiecăruia dintre ele existând nişte inscripţii în caractere ebraice, ale căror semnificaţie Lucia nu o cunoştea. În dreptul fiecăruia

dintre cele șapte puncte, era vizibilă o urmă de ceară topită, lăsată de o lumânare care fusese aprinsă acolo. În centrul figurii se află două păpuși din cârpe, realizate din paie și înfășurate cu haine în miniatură. Acestea reprezentau o femeie în vârstă și o fată: hainele femeii în vârstă erau arse, în timp ce femeia tânără avea un ac înfipt în piept. Lucia a tresărit, inima începuse să îi bată nebunește, într-o clipă înțelesese totul. În acel loc se făceau ritualuri de magie neagră, iar păpușile o reprezentau pe ea și pe bunica ei. Era evident că cineva dorea să le vadă suferind, dacă nu chiar moarte. Cine? Cine ar fi putut fi? Doar o singură persoană ar fi putut să se ducă acolo jos. Biserica de deasupra ei era acum închisă, interzisă credincioșilor de mai bine de un an, astfel că nu se putea ajunge la criptă din catedrală. Pasajul pe care îl străbătuse era blocat de o ușă care era în permanență încuiată și numai unchiul ei avea cheia, cardinalul, Inchizitorul Șef Artemio Baldeschi. Cu siguranță, trecuse prea mult timp de când nu mai avusese loc nicio execuție în Jesi, ultimul rug fiind aprins cu șase ani în urmă, în urma căruia Lodomilla și-a pierdut viața. Acum, cardinalul trebuia să-și potolească setea, nevoia de victime, dorința de a asista la suferință și la execuții care să aibă loc direct în ochii lui, sub privirea lui. Da, pentru că, spre deosebire de majoritatea inchizitorilor care, odată ce pronunțau sentința, predau victima justiției seculare, evitând să asiste la tortura celor pe care îi condamnaseră, Artemio obișnuia să asiste la execuție în primul rând, luând uneori torța și aprinzând rugul. Părea să simtă o plăcere sadică văzându-și victima zbătându-se în flăcări, continuând să o privească până la sfârșit, pentru un motiv precis: să prindă sufletul condamnatului în momentul în care părăsea trupul de muritor.

Cuprinsă de aceste reflecții, înspăimântată de ceea ce văzuse, Lucia apucă felinarul și urcă în grabă scările, cu mintea ocupată de o singură teamă. Oare mai era deschisă ușa? Dacă unchiul și-a amintit că nu a încuiat-o și s-a întors să o închidă? Sau poate că a făcut-o intenționat, ca să o provoace să se ducă acolo și să o îngroape de vie? Nu, nu ar fi fost de ajuns pentru Artemio, trebuia să vadă suferința victimei sale pe chipul ei, nu i-ar fi plăcut să o lase să moară acolo. Voia doar să o sperie și reușise. Ușa mică de lemn era deschisă, Lucia ieși pe hol, puse lampa în locul de unde o luase, nu îi aruncă nici măcar o privire lui Marocco și se grăbi să iasă la aer, în piață, cu inima încă bătându-i cu putere.

Era aproape de apusul soarelui într-o zi călduroasă de la sfârșitul lunii mai, iar lumina roșiatică a soarelui imprima culori spectaculoase frumoasei piețe în care se născuse împăratul Frederic al II-lea al Suabiei cu mai bine de trei secole în urmă. Își spuse că ar trebui să caute semnificația simbolurilor găsite în criptă în jurnalul familiei, în acel manuscris prețios pe care i-l dăduse bunica ei. Dar acum

trebuia să se calmeze, și a decis să facă o plimbare prin oraș. Traversă piața în partea opusă, o luă la stânga și coborî pe Coasta Longobarzilor, pentru a ajunge în partea de jos a orașului, unde locuiau negustorii și meșteșugarii. Palatele erau mai puțin somptuoase decât cele din partea superioară a orașului, dar erau totuși îmbogățite cu elemente decorative, cu portaluri rafinate și cornișe în jurul ferestrelor. Fațadele erau aproape toate împodobite cu tencuială, pictate în culori pastelate, cum ar fi albastru deschis, galben, ocru și portocaliu pal; rareori se lăsau cărămizile la vedere, așa cum se întâmpla în cazul palatelor nobiliare din centrul orașului. Pentru a reaminti faptul că acele locuințe fuseseră construite datorită banilor câștigați de cei care locuiau în ele, inscripții de tipul „Cu banii săi” sau „Construit din propriul câștig - Prin inteligență, nu prin noroc” apăreau deseori pe arhitravelor portalurilor sau ale ferestrelor de la primul etaj. La capătul străzii Coasta Longobarzilor, luând-o la dreapta, se putea ajunge în scurt timp la biserica dedicată Apostolului Petru, construită de comunitatea lombardă care locuia în Jesi în a doua jumătate a secolului al X-lea. „Principi Apostolorum – MCCLXXXXIIIIII”, scria deasupra portalului; cel care a gravat data nu prea știa cum se scriu cifrele romane, sau poate că nici nu a știut vreodată, deoarece era un arhitect de origine bizantină, obișnuit deja cu cifrele arabe, mult mai ușor de reținut. În fața bisericii, Palatul Franciolini, abia finalizat, era reședința căpitanului poporului, Guglielmo dei Franciolini. Și el își făcuse averea ca negustor, deoarece, după descoperirea Lumii Noi, se deschiseseră noi canale comerciale și multe mărfuri noi ajunseseră și la Jesi. Cei care au putut au profitat de asta și au reușit să acumuleze o avere considerabilă într-un timp scurt. Lucia se opri în fața bogatului portal al palatului, delimitat de două coloane și de câteva plăci pătrate de gresie, decorate cu reprezentări ale zeilor și simboluri din epoca romană. Cel mai probabil, în timpul săpăturilor pentru fundația casei, au fost găsite elemente decorative de la casa unui patrician roman, iar acestea au fost refolosite pentru a înfrumuseța portalul. Lucia îl recunoscu pe zeul Pan, Bacchus, zeița Diana, apoi crini cu trei vârfuri și... o stea cu șase vârfuri formată din două triunghiuri încrucișate - ciudat, nu era acesta simbolul evreilor? - și încă o stea cu cinci vârfuri, o pentagramă, și... un desen cu șapte vârfuri înscris într-un cerc, asemănător din toate punctele de vedere cu ceea ce văzuse mai devreme în criptă. Aceste desene nu puteau să dateze din epoca romană și, de fapt, dacă ne uităm cu atenție la plăcile pe care au fost realizate, se poate observa că erau făcute după un model diferit, mai recent decât celelalte, poate în scopul decorării portalului. Dar care era semnificația tuturor acestor lucruri? În acea piațetă sacrul și profanul coexistau: pe de o parte, biserica dedicată principalului dintre apostoli, lui Petru, primul papă din istoria creștinismului, iar pe de altă parte, figuri și simboluri păgâne care ar fi putut acuza gazda de erezie. Și totuși,

unchiul cardinal era în relații bune cu Franciolini, ba chiar i-l propusese ei, pe fiul lui, ca viitor soț! Cu cât se uita mai mult la acele simboluri, cu atât mai mult Lucia credea că acel loc avea ceva magic. Poate că acel palat fusese construit peste ruinele unui templu păgân și își păstrase caracteristicile. A încercat să se concentreze, să-și deschidă cel de-al treilea ochi pentru clarviziune, și-a invocat spiritul, pentru a-l face să plutească deasupra și să cerceteze elemente pe care altfel nu le-ar fi văzut. În mâinile sale împreunate, deja se materializa mingea colorată semi-fluidă, când ușa palatului se deschise brusc, dezvăluind în penumbră un tânăr purtând o armură lejeră de luptă, călare pe un armăsar puternic, care la rândul său, purta ceva pe cap, pentru a-l proteja de orice lovituri care puteau fi date de săbii și sulițe.

Cavalerul ținea în mâna dreaptă steagul ținutului Jesi, reprezentând leul purtând coroana regală. De îndată ce poarta fuse complet deschisă, își conduse calul afară, aproape călcând-o pe Lucia, care stătea acolo. Fata, speriată, se dezorientase, iar sfera disparu imediat. Calul, în fața obstacolului neașteptat, se ridică în două picioare, lovind în aer cu picioarele din față. Lucia simți o copită la o distanță foarte mică de fața ei, dar nu s-a panicat și își fixă privirea în ochii albaștri ca marea ai cavalerului, care avea viziera coifului ridicată. Pentru o clipă s-a pierdut în acei ochi, calul s-a liniștit și călărețul își întoarse privirea spre domnișoară, uitându-se la rândul său în ochii de culoarea alunei ai fetei. A fost un moment de liniște, de tăcere totală, întâlnirea celor două priviri părea că oprise timpul.

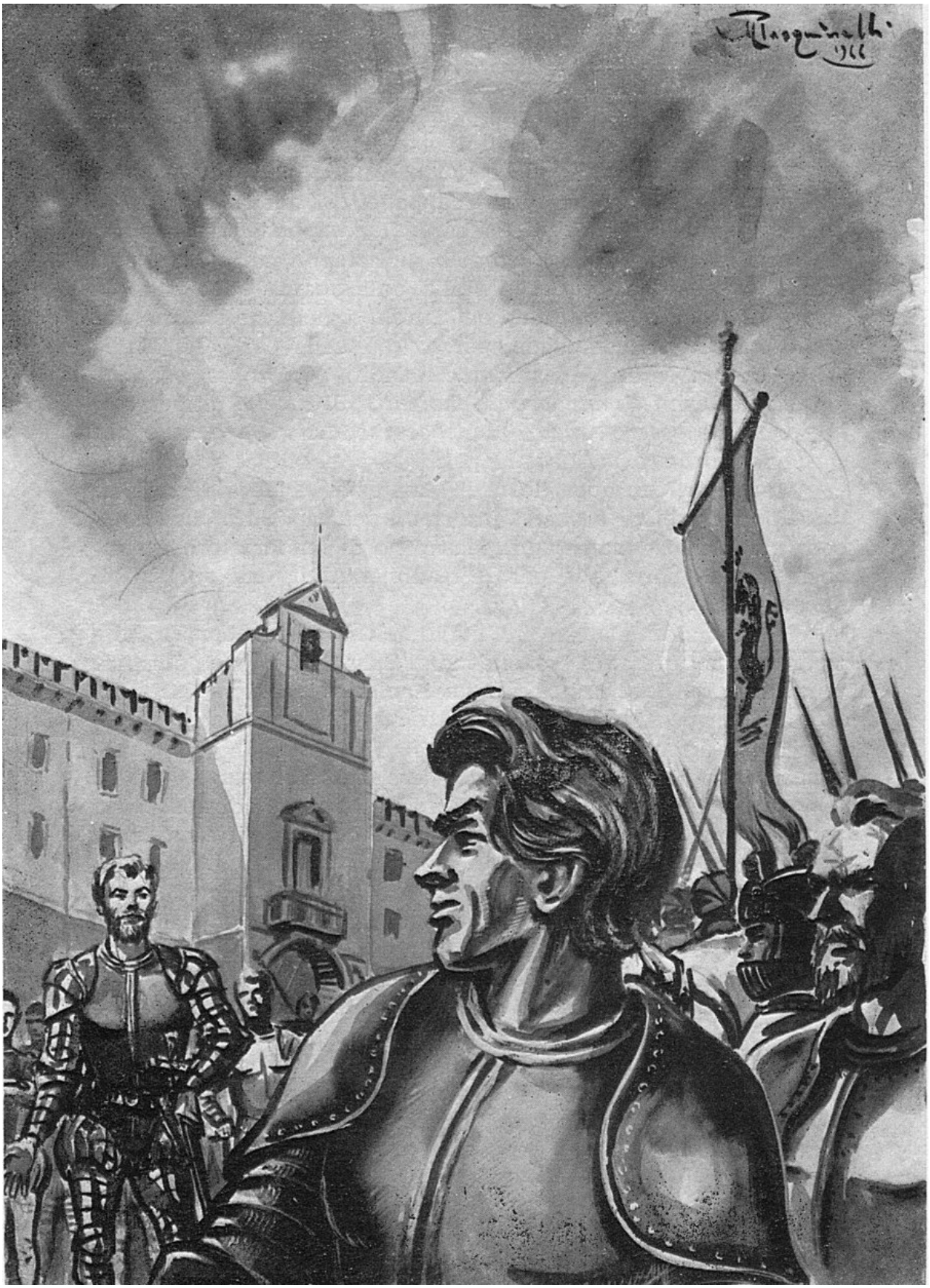

Cine era acel călăreț chipeș, pregătit pentru o eventuală bătălie în apărarea orașului său? Oare era Andrea? Dacă era așa, ar trebui să-i fie recunoscătoare unchiului ei malefic! Dar poate că Franciolini avea și alți fii. Nu a avut timp să zică ceva, pentru că, după câteva clipe, clopotele bisericii Sfântul Petru începură să bată, la care s-au alăturat treptat cele ale bisericii Sfântul Bernardo, apoi cele ale bisericii Sfântul Benedetto și, în cele din urmă, cele ale bisericii Sfântul Floriano.

Aruncându-i o ultimă privire Luciei, cavalerul dădu din nou pinteni calului său, ajungând în Piața del Palio, imensul spațiu deschis din interiorul zidurilor, dominat de Turnul de Miazăzi. În scurt timp, alți cavaleri de arme s-au grupat în jurul celui care ținea steagul, apoi au sosit oameni pe jos, înarmați cu arcuri, pumnale și orice altă armă care putea fi folosită împotriva inamicului.

„Locuitorii din Ancona ne atacă!”, strigă nobilul Franciolini. „Gărzile noastre i-au văzut de la Turnul Montirozzo. Astăzi, 30 mai 1517, ne pregătim să apărăm zidurile orașului nostru.” Toate porțile au fost închise, majoritatea bărbaților veniți pe jos s-au așezat pe zidurile de apărare, în timp ce cavalerii se înghesuiau în curtea din interiorul Porții Valle, pregătiți pentru atacul împotriva inamicului. Dar în acea noapte, armata din Ancona, condusă de Ducele Berengario di Montacuto, nu s-a apropiat de Jesi, ci a rămas poziționată mai jos în vale, la câteva leghe de orașul Monsano, camuflată în pădurea de lângă râul Esino. Timp de câteva zile, starea de alertă a continuat. La lăsarea întunericului, santinelele ajungeau la zidurile de apărare pentru a întări paza atribuită de obicei câtorva gărzi, iar de pe ziduri răsuna chemarea unui cântec pe care populația nu-l mai auzise de câțiva ani:

„Trâmbița sună și ziua s-a încheiat,

cântecul clopotului de seară s-a înălțat!

Sus, străjeri, la turnuri gărzi înarmate, haideți,

i atenți, în tăcere vegheați!”

Căpitanul Poporului impusese o stare de asediu pentru cetățeni. La ora nouă seara, toți cei care nu urcau pe bastioanele zidurilor trebuiau să se retragă strict în casă. Dar garda urma să fie redusă în curând. O petrecere era planificată pentru seara zilei de 3 iunie la Palatul Baldeschi, unde urma să fie anunțată logodna nepoatei cardinalului, Lucia, cu mezinul din casa Franciolini. În acele zile, de fiecare dată când Lucia întâlnea ochii unchiului ei, chiar dacă nu-i putea citi gândurile, vedea un singur cuvânt desenat pe chipul lui: „trădare”. Dar nu-și putea da seama ce interpretare să dea acelui cuvânt, atât de simplu și atât de complex în același timp.

CAPITOLUL 2

Guglielmo dei Franciolini, căpitanul poporului din Jesi, era un administrator înțelept și știa foarte bine că nu era momentul potrivit să organizeze un festin chiar în zilele în care inamicul era la porțile orașului. Însă nu putea merge împotriva voinței cardinalului, pentru că ar fi provocat din nou dezacorduri între autoritățile civile și cele ecleziastice. Cu doar câțiva ani mai devreme, Palatul Guvernului fusese terminat și inaugurat cu binecuvântarea Papei Alexandru al VI-lea însuși, care le-a acordat cetățenilor din Jesi dreptul de a continua să folosească stema cu leul împodobit cu coroana regală, atâta timp cât autoritatea ecleziastică era respectată în oraș și în împrejurimile acestuia. Într-atât de mult trebuia să fie respectată, încât pe fațada palatului se putea citi, deasupra simbolului orașului, inscripția „Res Publica Aesina - Libertas ecclesiastica – MD”. Astfel, infamul Papă Rodrigo Borgia a acordat o anumită libertate Republicii Jesi, atâta timp cât aceasta se supunea în continuare Bisericii. Prin acest acord, locuitorii din Jesi au fost, de asemenea, scutiți de ororile săvârșite în restul regiunii Marche de către fiul Papei, Cesare Borgia, care își propusese să devină conducătorul absolut al regiunilor Romagna, Umbria și Marche prin ferocitate și trădare. Era o poveste din trecut, care avusese loc cu aproape douăzeci de ani în urmă, dar totuși Guglielmo trebuia să respecte înțelegerea. Mai mult decât atât, logodna fiului său Andrea cu nepoata cardinalului a fost cea care a întărit și mai mult acordul dintre guelfii și ghibelinii din orașul său. La urma urmei, inamicul era poziționat de câteva zile pe malurile râului, mult mai jos, și nu dădea nici un semn. În acele nopți de stare de asediu, gărzile și soldații nu observaseră nicio mișcare; focurile de tabără erau clar vizibile, aproape menținute aprinse pe toată durata nopții de către locuitorii din Ancona. Teama, nu neîntemeiată, a lui Guglielmo și a fiului său, Andrea, era că totul ar putea fi o capcană. Poate că dușmanii așteptau întăriri pentru a ataca, sau poate că atrăgeau atenția celor din Jesi asupra acelei mici tabere, în timp ce grosul armatei urma să apară în altă parte. După-amiaza zilei de joi, 3 iunie, a fost deosebit de călduroasă. În timp ce Guglielmo se pregătea de festivitate, ajutat de câțiva servitori să îmbrace elegantele și coloratele haine de brocart, care îl făceau să transpire mult mai mult, termina de dat ordine comandanților gărzilor sale. „De la vecernie încolo, toate porțile orașului trebuie să fie închise. De asemenea, blocați străzile principale, astfel încât, dacă inamicul atacă, să nu poată avansa.”

Locotenentul îl întrerupse.

„Cardinalul a dat ordinele opuse, domnul meu. Vrea ca toate porțile orașului să fie lăsate deschise, astfel încât nobilii care locuiesc în zonele rurale să aibă acces ușor în centrul orașului, pentru a ajunge la palatul său și la petrecere. Nu-l putem contrazice”.

„Întăriți garda la ziduri!”, strigă căpitanul, bătând cu pumnul în masă pentru a-și sublinia ordinul.

„Chiar și în această privință, am îndoieli. Cardinalul, din motive de securitate, vrea ca majoritatea gărzilor înarmate să fie dislocate în jurul palatului său.”

„Cardinalul, cardinalul!” Guglielmo se înroșise de furie și de căldură. „Așa riscăm să predăm orașul inamicului! Fie, dar vom închide toate porțile orașului la lăsarea întunericului. Vom lăsa deschisă doar Poarta Sfântul Floriano, de unde nobilii care sosesc târziu pot ajunge cu ușurință la Palatul Baldeschi. Nu am suferit niciodată atacuri dinspre partea vestică a orașului. Inamicul atacă întotdeauna dinspre Valle, venind dinspre câmpia Esino. Ar fi dificil pentru o armată să vină dinspre dealuri. În plus, în partea vestică, zidurile sunt foarte înalte și, imediat în interiorul Porții Sfântul Floriano, avem un mic fort cu o bombardă, pentru o mai bună apărare. Pregătiți-mi calul și chemați-mi fiul. Este timpul să plecăm: vom defila într-un cortegiu cu caii pe străzile centrale înainte de a ajunge la palatul cardinalului.”

Fripturi din cele mai diverse tipuri de vânat, supe, salate și prăjituri fuseseră deja puse, la sfârșitul după-amiezii, pe masa mare la care oaspeții urmau să ia loc. Cardinalul o ținea pe Lucia de mână, în timp ce servitorii stropeau fripturile cu suc de portocale și apă de trandafiri, în special pe cele din păuni și lebede, pentru a le face mai apetisante. Fileurile de vită, odată fierte, erau complet acoperite cu mirodenii și zahăr. O atenție deosebită era acordată garniturilor, care erau legume de toate felurile și culorile, care, mai mult decât să fie mâncate, serveau pentru a bucura ochii mesenilor și pentru a le provoca pofta de mâncare. În supiere se puteau vedea supe de diverse culori. Acest fel de mâncare, care era de obicei servit ca desert, avea un gust dulce și era condimentat cu zahăr, șofran, semințe de rodie și ierburi. Adevăratul bulion, cel preparat prin fierberea în apă a unui amestec de carne, legume și mirodenii, era folosit ca fel principal, mai ales

la țară și în castelele nobililor de la țară. Bulionul era băut, iar carnea, scoasă din bulion, era mâncată separat și servită cu ierburi. Cardinalul le-a ordonat bucătarilor să nu gătească bulion, dar în schimb le-a cerut să gătească o noutate, originară de la curtea lui Carol al VIII-lea, macaroanele, făcute din făină de grâu, modelate sub formă de vermicelli și servite în sosuri făcute din ulei de măsline, unt și smântână. Pe două mese separate se aflau deserturile, prăjituri cu mere și pandișpan, și fructele, mere, gutui, castane, nuci și fructe de pădure. Vinurile din ulcioare erau cele tipice zonei rurale, Verdicchio și Malvasìa. Doar două ulcioare conțineau un vin roșu, un cadou prețios făcut cardinalului de către marele duce de Portonovo cu câțiva ani înainte. La masa cu deserturi, în schimb, vinul era de vișine, provenind din Morro d'Alba. „Oaspeții vor începe să sosească din clipă în clipă”, spuse cardinalul, adresându-se Luciei, eliberând-o în sfârșit din strânsoarea mâinii sale reci. Tânăra nu reușise niciodată să înțeleagă de ce unchiul ei avea mereu mâinile atât de reci, de parcă sângele nu-i curgea sub piele. Nici măcar contactul prelungit cu mâna ei, care era mult mai caldă, nu reușise să îi crească temperatura celei a lui lui Artemio. „Să mergem să ne pregătim.” Acestea fiind spuse, s-a retras în camerele sale pentru a se îmbrăca pompos, în timp ce două tinere servitoare s-au apropiat de nepoata sa. Trebuiau să o ducă în baie, ca să se ocupe de ea, mai întâi să-i facă o baie parfumată, apoi să o pregătească și, în final, să o îmbrace într-o somptuoasă rochie de mătase verde. În timp ce se lăsa îngrijită, Lucia se gândea din nou la ochii lui Andrea Franciolini. Iar! În acele zile s-a informat, iar chipeșul cavaler a cărui privire o surprinsese doar pentru o clipă era, într-adevăr, logodnicul ei. Și se îndrăgostise de ochii lui, de chipul lui, de ținuta lui, era ca și cum ar fi existat dintotdeauna o afinitate alchimică între ei. Îl simțea deja ca parte din ea, parte din sufletul ei, întregul ei corp vibra la gândul că în curând va putea să vorbească cu el, să-l cunoască mai bine, să-și fixeze privirea în ochii lui, care cu siguranță nu-i vor ascunde nimic. Se uită pe fereastra camerei, având o senzație ciudată: cerul acelei zile lungi care se apropia de asfințit era plumburiu. O pătură de mucegai, de umezeală, cuprindea orașul, insuflându-i sentimentul că ceva rău avea să se întâmple în curând și că acest ceva avea să aibă consecințe pe termen lung. Dar ce anume? Nu putea înțelege acest lucru, nici măcar cu ajutorul puterilor sale de clarviziune. Mintea unchiului său, ca de obicei, fusese și ea închisă ermetic în acea zi, dar când se uita în ochii lui, un singur cuvânt îi răsuna în cap: „Trădare”. De ce? Ar fi vrut să-și materializeze sfera, să o arunce în în aer ca să vadă prin ea, dar nu putea face asta acum, în fața martorilor. În timp ce servitoarea înaltă și blondă îi termina de prins rochia la spate, cea de statură mai mică și cu părul negru, îi punea bijuterii, coliere și brățări din aur și pietre prețioase, lucrate cu rafinament, făurite la ordinul cardinalului, special pentru ea, de către aurarii de la

şcoala Lucagnolo. În acel moment, Lucia simţi o înţepătură în inimă ca şi cum cineva ar fi înjunghiat-o cu un pumnal sau cu o sabie. Se prăbuşi pe scaun, pierzându-şi cunoştinţa pentru câteva clipe. „Doamna mea, doamna mea, cum vă simţiţi?” Vocea servitoarei cu părul negru ajungea vag la urechile ei.

„Nu e nimic, e de vină căldura, această afurisită de caniculă şi emoţiile. Mă simt deja mai bine.”

Lucia nu asocia presentimentul ei cu ceea ce urma să i se întâmple în curând iubitului ei, Andrea, la mică distanţă de palat.

Autorii atacului barbar din acea zi au fost soldaţii lui Francesco Maria della Rovere, duce de Montefeltro şi fost gonfalonier al Bisericii. Întrucât noul Suveran Pontif, Leon al X-lea, îl deposedase de statul său, pentru a răzbuna, el a angajat soldaţi spanioli şi gasconi ca mercenari şi, după ce a jefuit numeroase castele dedicate Papei, s-a îndreptat spre Jesi, pentru a cuceri această fortăreaţă papală, cu ajutorul locuitorilor din Ancona conduşi de ducele de Montacuto şi graţie sprijinului secret al celui mai înalt funcţionar ecleziastic din oraş, cardinalul Baldeschi. Aşa cum promisese cardinalul, soldaţii care veneau dinspre colinele din vestul oraşului Jesi au găsit Poarta Sfântul Floriano deschisă, au învins cu uşurinţă gărzile fortului, atacate prin surprindere, şi în scurt timp au ajuns în Piaţa del Mercato, chiar în momentul în care procesiunea nobilului Franciolini, care venea dinspre strada Prăvăliilor, ajungea în aceeaşi piaţă. Franciolini şi oamenii săi nu erau pregătiţi de luptă, nu purtau armuri, mergeau la un festin şi aveau cu ei doar arme lejere.

„Trădare!”, strigă Guglielmo coborând de pe cal şi confruntându-se cu cu un spaniol înarmat cu o sabie, având la el doar un pumnal. „Blocaţi străzile, nu-i lăsaţi să coboare spre vale, altfel vor deschide porţile pentru a lăsa să pătrundă armata anconetană, iar noi vom fi între două focuri.”

Doar cu ajutorul braţelor şi a pumnalului, doborâse deja doi spanioli, lăsându-i într-o baltă de sânge. Guglielmo era un luptător priceput şi îşi alunga rapid inamicul. De îndată ce îşi vedea adversarul ezitând, îi înfigea cuţitul în inimă, apoi îl retrăgea, ştergea lama de haine sale şi începea din nou lupta. De fapt, avangărzile inamice nu purtau armură şi erau uşor de învins. Dar duşmanii veneau din strada Fortului cu zecile, cu sutele, ca un râu în revărsare ale cărui

maluri nu pot reţine apele. Un arcaş spaniol îşi fixă privirea şi îndreptă arma spre Andrea, care încă se afla mândru pe calul său. Tânărul mai fusese în mijlocul luptei şi înainte şi nu băgase de seamă că în acel moment nu purta o armură, ci un costum colorat, din brocart. Dădu pinteni armăsarului, pentru a se arunca în luptă, când fuse lovit în coapsa dreaptă. Mai multe săgeţi au atins atât calul, dar şi călăreţul. Andrea căzu la pământ, cu cel puţin patru săgeţi străpungându-l. Calul său, lovit în piept, se prăbuşi fără viaţă peste el. A încercat, fără succes, să se strecoare de sub animalul greu, dar îl părăseau puterile. Guglielmo, observând că fiul său fusese doborât, se întoarse spre el, abătându-se de la luptă şi întorcându-i periculos spatele duşmanului său pentru a-i veni în ajutor lui Andrea. Văzu pleoapele lui Andrea închizându-se, îl strigă, dar nu primi niciun răspuns. Îşi dădu seama că fiul său îşi pierdea cunoştinţa, poate era pe moarte. Chiar în acel moment, o lamă lungă îl străpunse, pătrunzând prin spatele lui, făcându-şi loc printre coaste, sfâşiindu-i inima şi ieşind din piept, însoţită de un şuvoi puternic de sânge. Guglielmo îşi deschise ochii larg când a fost străpuns, privindu-şi fiul viteaz care era în agonie.

După ce au învins cu uşurinţă acea mână de oameni, spaniolii şi gasconii se împrăştiară pe străzile oraşului. Unii s-au îndreptat pe strada Prăvăliilor până la Poarta Rocca, luându-i prin surprindere pe ostaşii de gardă, omorându-i şi deschizând poarta. Alţii coborâseră spre vale pentru a deschide Poarta Valle şi Poarta Cicerchia şi pentru a facilita astfel intrarea în oraş a armatei din Ancona, care aştepta acel moment de zile întregi. Deşi au fost luaţi prin surprindere, locuitorii au încercat să organizeze o apărare în interiorul oraşului, încurajaţi de câţiva nobili, în special Fiorano Santoni, care a adunat imediat un escadron de oameni. După ce au blocat străzile, aşa cum dăduse ordin căpitanul poporului, s-au pregătit să lupte cu inamicul pe străzi, pe alei şi în pieţe. Dar inamicii, cu sprijinul populaţiei din Ancona, erau prea numeroşi, iar locuitorii din Jesi, demoralizaţi de strigătele şi plânsetele femeilor şi copiilor, abandonară apărarea. Mai presus de toate, mercenarii aflaţi în slujba lui Francesco Maria Della Rovere erau însetaţi de jaf, iar locuitorii, considerând că nu-şi pot salva patria, au încercat măcar să-şi salveze bunurile, dar nici măcar asta nu au reuşit: gentilomii bogaţi au fost luaţi prizonieri, iar soţiile lor, care se refugiaseră cu bijuteriile lor în biserici, au fost prinse de spanioli chiar în interiorul locurilor sacre, unde nu au ezitat să le deposedeze de obiectele de valoare şi să le violeze. La un moment dat, o femeie, o oarecare Eleonora Carotti, cu o purtare arogantă şi masculină, reuşi să-l pălmuiască pe un gascon care îşi băga mâinile în sânii ei pentru a

scoate bijuteriile pe care le ascundea acolo și, în același timp, ca să profite să o pipăie. Se pomeni între el și un alt grup de soldați spanioli. Dacă gasconul care fusese pălmuit rămăsese uimit, fără să reacţioneze, ceilalţi nu se descurajaseră; o trântiră la pământ, o dezbrăcară de haine și, după ce se asiguraseră că era o femeie în toată regula, o violară rând pe rând, ținându-i un cuțit la gât. Ultimul soldat, după ce și-a satisfăcut plăcerea bolnavă, a înfipt cuțitul în ea, tăindu-i gâtul fără milă.

Devastarea orașului a durat opt zile, timp în care multe palate fuseseră incendiate, unele cu locuitorii înăuntru, legați să ardă de vii în casele lor, făcându-se vinovați de faptul că jefuitorii nu găsiseră destui bani sau obiecte de valoare pe care să le ia.

Nu au fost cruțate nici măcar lucrurile sacre, nici oamenii religioși, iar mulţi preoți au fost torturați și chinuiți, pentru ca să mărturisească în ce locuri secrete ascunseseră obiectele de valoare din biserici. Jaful s-a extins în tot ținutul și niciun loc, oraș sau sat, nu fusese cruțat.

Palatul Baldeschi, care fusese baricadat în tot acest timp, și-a deschis porțile în a opta zi pentru marele duce Francesco Maria della Rovere și ducele Berengario di Montacuto, care au fost primiți pentru a discuta cu cardinalul. El și-a atribuit, de fapt, dreptul de a negocia predarea cu adversarii săi, întrucât în oraș nu mai exista nicio autoritate civilă sau ecleziastică cu un rang mai înalt decât al său.

1966

După ce servitorii le-au oferit vin de vișine și dulciuri din struguri, la un semn al cardinalului, s-au retras, lăsându-i pe cei trei bărbați singuri în cabinet.

„Ați depășit toate limitele. Înțelegerea a fost să nu întâlniți niciun obstacol, să îl ucideți pe Franciolini și pe fiul său și să preluați orașul. În loc să fie o cucerire ușoară, voi, timp de mai multe zile la rând ați semănat teroare, distrugere și moarte”, strigă cardinalul către cei doi duci.

„Nicio armată care se respectă, mai ales una formată din mercenari, nu renunță la prada de război”, răspunse Della Rovere pe un ton liniștit, aproape plictisit, concentrându-și privirea asupra unghiei de la degetul mic al mâinii drepte, regretând probabil că aceasta se rupsese în timpul luptelor. „Noi ne-am ținut de cuvânt. Acum țineți-vă de al vostru, iar noi ne vom retrage în bună ordine, lăsând-o pe Eminența voastră să fie stăpân incontestabil al acestui oraș.”

„Fie!”, continuă Baldeschi, înghițind în sec, dar totuși mulțumit în sinea lui de cum a decurs operațiunea. Dacă mai mulți concetățeni își pierduseră viața aici, păcat de ei, nu era mare lucru. „Așa cum am promis, voi interveni pe lângă Sfântul Părinte pentru ca dumneavoastră, marele duce Della Rovere, ca să vă fie restituite pământurile și titlul. Vă puteți retrage la Urbino și să fiți respectat pentru totdeauna de supușii dumneavoastră. În ceea ce privește Ancona, stimate duce, într-o lună voi porunci ca zece mii de florini de aur să fie vărsați în vistieria orașului vostru, bani care vor servi pentru extinderea și fortificarea portului, dar negustorilor din orașul Jesi va trebui să li se garanteze accesul în port, în scopuri comerciale. Și acum, retrageți-vă armatele”.

Francesco Maria Della Rovere dădu în cele din urmă ordin ca trupele sale să părăsească orașul. Invadatorii au plecat cu o caravană de nu mai puțin de o mie de animale, încărcată cu tot felul de bunuri, precum și cu o pradă mare de bani, obiecte de valoare și piese de artilerie. La rândul său, Montacuto, neavând încredere deplină în cuvântul cardinalului, și-a retras cea mai mare parte a armatei, dar lăsă o garnizoană în Jesi, care urma să plece doar după ce orașul învins ar fi plătit suma convenită.

În acele zile, Artemio Baldeschi era prea concentrat pe cursul evenimentelor pentru a fi atent la ceea ce făceau sora și nepoata lui și nici măcar nu observase

că fata dispăruse din acea renumită seară de joi. Cele două servitoare, blonda și bruneta, Mira și Pinuccia, știau de absența ei și așteptau furia inevitabilă a cardinalului, în momentul în el ar fi observat-o. Cele două servitoare știau foarte bine că, din acea seară, Lucia stătea închisă în conacul familiei Franciolini, cu intenția de a-l îngriji pe Andrea, care fusese grav rănit în lupta cu inamicul, și știau foarte bine că, dacă unchiul fetei ar fi aflat, ar fi fost și mai furios.

În seara festinului, Lucia, după termină să se îmbrace, ieșise pe balconul palatului care dădea spre piața de dedesubt, pentru a urmări cortegiul nobilului Franciolini care venea din partea opusă, dinspre strada Prăvăliilor. Se lăsase amurgul și totul părea să meargă bine, totul era calm, iar presimțirea rea pe care o simțise cu puțin timp înainte dispăruse deja. Dar, deodată, dinspre strada Fortului, începuseră să apară oameni înarmați, din ce în ce mai numeroși, care s-au aruncat imediat asupra oamenilor din cortegiul care îl însoțea pe căpitanul poporului. Îl văzuse pe iubitul său Andrea doborât de săgeți și îl văzuse pe Guglielmo înjunghiat mortal din spate. Acel laș cu o sabie uriașă profitase de un moment de neatenție, când căpitanul își privea fiului rănit, pentru a-l lovi din spate. Lucia nu putea asista neputincioasă la acea grozăvie, trebuia să-i sară în ajutor lui Andrea, care, pe lângă săgeți, era împovărat de greutatea calului său, care se prăbușise peste el, probabil fără viață. Coborî în grabă scările și ajunse în hol; era pe punctul de a deschide ușa de la intrare când își dădu seama că luptele făceau acum ravagii în toată piața și că nu era indicat să iasă acolo. Intră în grajduri și zări ușa laterală de serviciu, cea folosită de grăjdari, care dădea spre stradă. Ușa de lemn era zăvorâtă pe dinăuntru și i-a fost ușor să o deschidă și să ajungă pe o străduță întunecată și urât mirositoare, la câțiva metri de vechea cisternă romană. Câțiva pași și ar fi fost în piață, în partea laterală a bisericii Sfântul Floriano. Pentru a nu fi observată de mulțimea de luptători și pentru a traversa piața nevătămată, trebuia să folosească un vicleșug. Cu doar câteva zile înainte, bunica ei o învățase un fel de vrajă pentru a deveni invizibilă. Nu o făcea chiar invizibilă în adevăratul sens al cuvântului, dar o făcea să treacă neobservată în ochii celorlalți. Spera că va funcționa, rosti formula și, astfel, începu să traverseze piața, ținându-se aproape de ziduri, mai întâi ale mănăstirii, apoi ale bisericii Sfântul Floriano, apoi de cele ale unei clădiri recent construite, apoi de Palatul Ghislieri, ajungând la colțul unde strada Fortului și strada Prăvăliilor dădeau amândouă spre Piață. Dacă a ajuns atât de departe datorită vrăjii pentru invizibilitate sau pentru că nimeni nu-i dăduse atenție, pentru că atât de agitată era bătălia, nu putea să știe. Cert era că ajunsese lângă iubitul ei muribund. Nu mai puțin de patru săgeți îl nimeriseră, două în piciorul drept, una în umărul stâng, iar ultima îi străpunsese brațul drept în întregime, la nivelul

bicepsului. Pierduse mult sânge și se afla într-o stare de semi-conștiență, cu piciorul stâng strivit de pavaj de greutatea corpului calului. Lucia se concentră asupra animalului mort, ordonându-i să plutească în aer parțial, cu puterea minții. Schimbarea poziției animalului fuse aproape imperceptibilă, dar suficientă pentru ca fata să reușească să-l elibereze din acea stare nefericită, începând să-l tragă pe Andrea prinzându-l de sub brațe. Ochii tânărului, ca prin farmec, își recăpătară lumina, privindu-i pe cei ai fetei pentru o clipă care i s-a părut sublimă, apoi se închiseră la loc, în timp ce își pierdea complet cunoștința. Lucia nu disperă, așezând două degete pe vena jugulară a iubitului ei, și, îi simți atunci pulsul, deși era slab.

„Nu e totul pierdut”, gândi ea. „Viața încă nu l-a abandonat! Dar trebuie să acționez repede dacă vreau să fie în siguranță.”

Având încredere în puterile ei, dar și, mai ales, în puterea disperării și în dragostea profundă pe care ochii lui i-o inspirau deja pentru a doua oară, începu să-i tragă corpul inert, realizând că nu făcea nici măcar un efort supraomenesc. A extins vraja de invizibilitate și asupra tânărului său iubit și s-a îndreptat pe Coasta Longobarzilor pentru a ajunge la Palatul Franciolini. Nici unul dintre bărbații care se luptau în stradă nu le-a aruncat nici măcar o privire, continuând să-și încrucișeze armele și să lupte de parcă Lucia, cu povara ei grea, nici nu ar fi existat. Când ajunse în fața ușii casei lui Andrea, îi lăsă corpul lipsit de vlagă jos și zăbovi cu privirea încă o dată asupra acelei plăcuțe decorate care o intrigase atât de mult, cea care reprezenta un pentaclu cu șapte vârfuri. Dar nu era momentul pentru a fi distrasă. Apucă bătătorul ușii și începu să bată cu toată forța pe care o mai avea. Unul dintre servitorii gospodăriei Franciolini, un maur musculos cu un turban pe cap, pe care căpitanul poporului îl cumpărase ca sclav într-una dintre călătoriile sale la Barcelona, deschise ușa doar puțin, ca să se asigure că nu erau dușmani care băteau la ușă. Când își dădu seama ce se întâmplase, într-o clipită, o lăsă pe fată să intre și îl târî pe tânărul stăpân înăuntru.

„Pentru Allah și Mohammed, binecuvântat fie numele lor, să fiu iertat pentru că i-am numit. Ce s-a întâmplat cu căpitanul?”

„Căpitanul este mort și dacă, în loc să pierdeți timpul invocând divinitățile voastre, nu faceți cum vă spun eu, același sfârșit îl va aștepta și pe tânărul vostru stăpân!”

„Se pare că nu mai putem face prea multe pentru el. În câteva clipe, sufletul său îl va părăsi pentru a se alătura celorlalți strămoși și tatălui său, Allah să-l odihnească în pace.”

„El nu era musulman, așa că Allah nu-l va avea în slavă. Putem totuși să facem ceva pentru el. Duceți-l în camera lui și așezați-l pe pat, apoi urmați instrucțiunile mele și lăsați-ne singuri.”

CAPITOLUL 3

Ali făcu exact ceea ce îi ordonase Lucia. A găsit în cămară toate ierburile de care fata avea nevoie, inclusiv scoarță de salcie, al cărei rost nu îl înțelegea bine. Nu era folosit niciodată în bucătărie, dar stăpânii săi păstrau o bună rezervă în borcane sigilate cu grijă. Abia atunci, servitorul maur și-a dat seama că acea cămară era mai degrabă o erboristerie decât un depozit de provizii alimentare. Existau și din acelea, da, dar știa că multe dintre ierburile din borcane erau folosite de evrei și vrăjitori în scopuri contrare învățăturilor religiei sale, cât și ale religiei catolice. La urma urmei, Dumnezeul creștin și cel musulman erau asemănători, iar dacă un om era sortit să moară, propriul său Dumnezeu l-ar fi luat în glorie și ar fi fost fericit alături de El. Nu puteai pretinde să salvezi viața cuiva care era deja destinat să-și întâlnească Tatălui său Atotputernic în Împărăția Cerurilor. Asta gândea Ali, în timp ce traversa Piața Palio și urca cu pași mari pe Coasta Păstorilor, având grijă să nu dea peste tulburările care se întinseseră până acolo. Se opri în fața ușii care îi fusese indicată, cea pe care era scris: „Aici locuiește Gallo Chirurgul”.

„Încă un vrăjitor!”, gândi Ali în sinea lui. „Se dă drept chirurg, dar eu știu că este fratele lui Lodomilla Ruggieri, vrăjitoarea arsă de vie în Piața Morții acum câțiva ani. Dacă nu sunt atent și nu încerc să mă îndepărtez de acești oameni, voi sfârși și eu pe un rug. Și chiar și stăpânii mei sunt implicați până la gât, abia acum îmi dau seama ce fel de eretici am servit ani de zile!”

Apoi își dădu seama că, din moment ce aparținea unei alte religii, Inchiziția nu-l putea judeca și se hotărî să bată la ușă. Un bărbat înalt, robust, cu brațe puternice, cu părul lung strâns după ceafă într-o coadă și cu o barbă care nu fusese rasă de câteva zile, îl măsură din cap până-n picioare. Ali era, de asemenea, robust: în patria sa, în valea superioară a Nilului, era campion la lupte libere, nu era nimeni care să-l poată învinge, iar omul din fața lui era neînarmat, așa că i-a înfruntat privirea și i-a spus ce avea de spus.

„Înțeleg, îmi iau instrumentele și vă urmez. Așteptați-mă aici, Palatul Franciolini este la o distanță scurtă, dar prefer să fac drumul alături de dumneavoastră. În doi am putea face față mai bine eventualilor scandalagii.”

Gallo dispăru pentru câteva clipe în interiorul locuinţei sale și reapăru cu o geantă grea din piele de viţel, care conţinea uneltele meseriei, care, judecând după aspect, trebuie să fi fost foarte grele. Traversară piața trecând pe lângă oameni care se luptau cu înverșunare. Chirurgul recunoscu un prieten de-al său care era doborât de lovituri de sabie și se grăbi să-i vină în ajutor. Însă Ali fuse rapid și îl trase de braţ, făcându-l să renunţe. Nu era deloc potrivit să se facă remarcat și să se implice într-o bătălie care luase acum o întorsătură urâtă pentru locuitorii orașului. Era mai urgent să-și salveze tânărul stăpân. Ali și Gallo s-au strecurat rapid pe ușa Palatului Franciolini, pe care maurul a încuiat-o din interior. N-ar fi vrut să-și scoată nasul de acolo pentru toţi banii din lume până când luptele nu s-ar fi potolit, fără să știe că în curând va fi obligat să plece într-o misiune și mai periculoasă decât cea pe care tocmai o îndeplinise.

Ali privea cum Gallo extrăgea cu delicateţe cele trei săgeţi din corpul lui Andrea, în timp ce Lucia, alături de el, era gata să șteargă sângele care se revărsă imediat ce arma ascuţită a fost extrasă, folosind cârpe proaspăt spălate și aplicând cataplasma din plante pe care o pregătise în bucătărie. Ultima săgeată, cea care îi străpungea braţul tânărului dintr-o parte în alta, nu voia să iasă, oricât de tare ar fi tras Gallo.

„Nemernicii, au folosit săgeţi cu vârfuri care merg doar înainte, nu le poţi trage înapoi. Va trebui să sparg coada săgeţii și să o prin faţă, tăind cu bisturiul pielea braţului în dreptul orificiului de ieșire, dar risc să provoc o hemoragie fatală. Eşti gata să tamponăm?”

„Da”, răspunse Lucia, „sunt gata!”.

Ali își dădu seama că doar forţa disperării o împiedica pe Lucia să leșine, chiar dacă sângele și mirosul acestuia îi amorţiseră simţurile până acum. Dându-și seama că fata nu-l va mai putea ajuta pe Gallo, Ali respiră adânc și, de îndată ce chirurgul termină de extras săgeata, se grăbi să oprească sângerarea abundentă. În mai puţin de o clipă, cârpa pe care o ţinea în mână era complet colorată în roșu, dându-i o senzaţie vâscoasă, foarte neplăcută la atingere. Ali nu mai simţise așa ceva în viaţa lui, dar trebuia să se adune. Gallo rupse o fâșie din cearșaf și o legă strâns în jurul braţului lui Andrea, deasupra rănii. Fluxul de sânge s-a diminuat.

„Nu putem lăsa braţul atât de strâns pentru mult timp, altfel îl vom pierde și atunci voi fi nevoit să i-l amputez din cauza gangrenei care se va forma cu

siguranță. Am nevoie de un puternic agent de coagulare și de cicatrizare, iar cel mai puternic este extractul de placentă umană. Ali, trebuie să te duci la moașă, ea are întotdeauna la dispoziție placente uscate și...”

„Dar, moașa locuiește în afara Porții Valle, este prea periculos să merg acolo!”

„Atunci cred că nu ne rămâne mult de făcut pentru băiat.”

Din fericire, Ali știa de un pasaj care trecea prin subsolul palatului și ducea în afara zidurilor, în apropierea șanțurilor, unde o breaslă de muncitori din zonă, condusă de familia Giombini, construia o nouă moară pentru măcinarea cerealelor. Când ieși pe ușa mică, bine ascunsă de un tufiș bogat, care se deschidea în zidurile estice, se întristă la vederea morii, care fusese distrusă, în mare parte, de furia inamicului. Dar nu putea să zăbovească asupra acestui detaliu. Construcția pe jumătate distrusă îi oferea un adăpost pentru a nu fi văzut de ostașii din Ancona, care continuau să intre în oraș dinspre Poarta Valle. Ali se îndreptă cu hotărâre spre mica biserică Sfântul Eligio, lângă care locuia moașa Annuccia. Ea, când văzu maurul, se sperie la început, crezând că printre invadatori se numără și mauri, dar apoi îl recunoscu pe Ali și îl lăsă să intre în casă.

„Ești nebun de te plimbi pe aici? Aveam de gând să te omor cu asta”, îi spuse Annuccia, arătându-i vătraiul de la șemineu, pe care îl strângea în pumn. „Cu siguranță nu am de gând să renunț și să mă las violată de ticăloșii aceștia!”

„Am nevoie de ajutor pentru stăpânul meu, doamnă Annuccia. Căpitanul a fost ucis de inamic, iar tânărul domn este rănit și are nevoie urgent de tratament.”

După câteva minute, Ali ieși din casa moașei, ducând cu prudență ceea ce îi încredințase moașa și pentru care a trebuit să plătească trei dinari de argint. Se întoarse la Palatul Franciolini și îi înmână lui Gallo prețiosul înveliș. Chirurgul luă placenta uscată, o puse într-un cazan cu apă clocotită, adăugă câteva ierburi, printre care și o plantă rară, Gheara Diavolului, și, în jumătate de oră, obținu o cataplasmă groasă, cu un miros neplăcut, pe care o puse într-un vas de lut. Ali luă recipientul în mână și îl urmă pe Gallo până în camera lui Andrea, unde Lucia curăța de sânge trupul pe jumătate dezbrăcat al tânărului. Chirurgul desfăcu garoul rudimentar, în timp ce fata aplica un strat generos de cataplasmă pe rană, apoi înfășură un bandaj destul de strâns, dar nu foarte, în jurul brațului rănit. Andrea, în semiconștiența sa, făcu o grimasă de durere, ceea ce i-a

încurajat pe toți cei prezenți: era încă în viață și conștient, deși foarte slăbit.

„Mai mult decât atât nu pot face. În următoarele zile va avea nevoie de îngrijire permanentă, febra îi va crește, va trebui să-i răciți fruntea cu cârpe umede și să-l puneți să bea infuzii din scoarță de salcie, în speranța că va reuși să învingă nu doar pierderea abundentă de sânge, ci și infecția care se va forma. Dacă din această rană începe să curgă puroi verde, puteți începe să vă luați adio de la el. Dacă, în schimb, vedeți puroi galben, ceea ce noi, chirurgii, numim „bun și lăudabil”, înseamnă că se vindecă. Dar tu, Lucia, nu sta mult timp aici: unchiul tău va observa curând absența ta și atunci cred că vei avea probleme. Pregătește-l pe maur să-și ajute tânărul stăpân și întoarce-te acasă.”

„Niciodată!”, răspunse tânăra. „Voi sta lângă el până când se va vindeca. El este logodnicul meu și vreau să fiu alături de el în acest moment.”

„Logodnic, spui? Cred că intenția unchiului tău a fost să-l împiedice să se prezinte în fața altarului. Nu sunt un ghicitor, dar cred că sărbătoarea de astăzi a fost doar o prefăcătorie pentru ca inamicul să găsească ușile deschise și să-i ucidă pe căpitanul poporului și pe fiul său. Îți dai seama că unchiul tău este acum cea mai înaltă autoritate religioasă și politică din Jesi? Fă ce vrei, dar nu cred că cardinalul este fericit să te vadă aici având grijă de mezinul familiei Franciolini.”

Gallo îți luă uneltele, le curăță cu grijă, le puse la loc în geantă, o salută pe fată cu un zâmbet, iar maurul rosti: „Salam Aleikum, pacea fie asupra ta, frate, și îți mulțumesc pentru ajutorul tău prețios.”

„Aleikum as salam, vă mulțumesc pentru grija valoroasă pe care i-ați acordat-o stăpânului meu, sunt sigur că se va vindeca.”

„Poate se va vindeca de răni, rosti Gallo, închizând ușa grea în urma lui. „Dar cu siguranță nu va scăpa din ghearele cardinalului Artemio Baldeschi.”

În următoarele patru zile, Andrea fuse cuprins de febră, însoțit de frisoane și delir. Lucia îi fusese alături tot timpul, făcând exact tot ceea ce o sfătuise Gallo și tot ceea ce știa de la bunica ei, Elena. În delirul său, Andrea o chema adesea pe vrăjitoarea Lodomilla, vorbea despre simbolurile ciudate desenate pe placa portalului împreună cu pentaclul cu șapte vârfuri, vorbea despre un evreu care îl inițiase într-o formă specială de cunoaștere, uneori îl chema pe regele biblic

Solomon, alteori pe una dintre soțiile împăratului Frederic al II-lea, Jolanda de Brienne. De multe ori pronunța, printre alte cuvinte confuze, numele unui loc, de asemenea cunoscut de ea: Colle del Giogo. Acel loc, care se afla în apropierea Apeninilor, la câteva zile de mers pe jos de Jesi, îi amintea de ritualul prin care, cu câteva luni mai devreme, intrase oficial în cultul vrăjitoarelor adepte ale „Zeiței Binelui”. Cu câteva zile înainte de echinocțiul de primăvară, bunica îi spusese Luciei să fie pregătită, pentru că în noaptea de 21 martie urmau să se alăture celorlalți membri ai cultului, pe Colle del Giogo, în munții Apiro.

„Unchiul spune că sunt ritualuri păgâne, că cei mai mulți dintre adepți sunt eretici și vrăjitori care trebuie să fie arși pe rug.” Lucia se temea puțin, dar curiozitatea prevala asupra fricii. „Nu crezi că este periculos să participi la această întâlnire, acest Sabat, cum îi spui tu?”

Bunica ridicase din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că nu îi păsa ce credea fratele ei, și îi răspunse foarte natural.

„Când vorbim de divinități, vorbim de entități supranaturale, care, cu bunătatea lor infinită, ne pot arăta căi de urmat, drumuri pe care, doar cu ochii noștri, nu le-am putea vedea niciodată. Acum, dacă adevăratul Dumnezeu este Tatăl Atotputernic proclamat de unchiul tău, Iahve invocat de evreul care locuiește în căsuța de lângă râu, Allah în care cred musulmanii, Zeus al grecilor sau Jupiter al vechilor romani, care este diferența? Fiecare Îl poate chema pe Dumnezeu în felul său și poate primi aceleași binefaceri de la El, indiferent de numele cu care i se adresează. Și dacă suntem bărbați și femei aici, pe pământ, chiar și în cer, sau în Olimp, sau în grădina lui Allah, vor exista și zeițe. Cea pe care noi o venerăm ca fiind „Zeița Binelui” era cunoscută la romani sub numele de Diana. Privește, privește fațada clădirii noastre. Privește în sus: ce vezi într-o nișă dintre ferestrele de la ultimul etaj?”

„Imaginea sacră a Maicii Domnului, Maria, mama lui Isus, însoțită de inscripția „Posuerunt me custodem”, m-au pus să veghez această locuință.”

„Și astfel, iată-o pe Sfânta Fecioară, pe care o venerăm. Dar nu uita că toate locurile sacre pentru noi, cei care ne considerăm creștini, catolici, au fost ridicate deasupra vechilor temple păgâne, iar vechile divinități au fost înlocuite cu cele noi. Catedrala de alături a fost construită deasupra vechilor terme romane, iar locația criptei corespunde cu cea a templului pe care romanii îl dedicaseră Zeiței Binelui, un alt nume pentru Diana. După cum poți vedea, există multe lucruri în

comun între diferitele religii. În același loc în care vom merge peste câteva zile, vechea imagine a Zeiței Binelui a fost înlocuită cu o statuie a Maicii Domnului, în interiorul unui tabernacol. Locul este încă este considerat sacru și magic și întotdeauna există cineva care împodobește imaginea cu crini proaspeți și colorați. Este modul nostru de a continua să ne închinăm zeiței, deși sub imaginea Mariei, mama lui Iisus.”

Lucia considera că bunica ei avea o cultură generală considerabilă, poate pentru că avusese acces la cărți interzise păstrate, în biblioteca familiei. Poate că reușise să afle ceea ce știa unchiul ei cardinal și ceea ce ținea ascuns, poate fără știrea lui, și pentru că în urmă cu zeci de ani, când Elena era încă un copil, cărțile puteau fi citite liber. Apoi, Artemio și-a atribuit titlul de Inchizitor și a închis tot ceea ce era împotriva credinței oficiale. Și era de bine că nu făcuse un mare foc de tabără din acele texte prețioase, așa cum auzise că făcuseră alți distinși prelați în alte orașe din Italia și din Europa.

„Înțeleg, bunico, important este să credem în divinitatea bună care ne iubește și ne ajută, indiferent de numele ei.”

Contrar a ceea la ce se așteptase Lucia și a ceea ce auzise de la cei care se temeau de așa-zisele vrăjitoare, ritualul s-a desfășurat pașnic. Niciun țap nu a venit să-i revendice virginitatea și niciunul dintre participanți nu a încercat să o tortureze sau să o facă să semneze jurăminte cu sângele ei. Drumul spre Colle del Giogo nu fusese ușor. Odată trecută ecluza de la Moje, poteca care ocolea malul râului Esino se pierdea printre tufișuri. Lucia nu înțelegea cum de bunica ei nu se rătăcise și găsise urma drumului străvechi, chiar și după ce merse câteva leghe prin pădure, fără repere evidente. La un moment dat, au fost nevoite să treacă râul în vad și să continue să urce pe un drum noroios care se ridica spre bazinul săpat de un torent puternic care cobora din munți. Au ajuns în Apiro la ora prânzului și au fost găzduite de un tânăr cuplu căsătorit, Alberto și Ornella, care le-au oferit pâine neagră și carne uscată, de căprioară. Cei doi aveau o fetiță de vreo trei anișori, cu doi ochi mari albaștri și părul în bucle șatene; se juca cu o păpușă de cârpe lângă vatră, distrându-se îmbrăcând-o în hăinuțe mici și colorate făcute din bucăți simple de pânză. Părea să nu-i pese de ceea ce se pregăteau să facă în acea seară părinții ei, împreună cu noii veniți.

„Ce veți face cu copilul?”, întrebă Elena tânărul cuplu.

„Ah, nicio problemă, la ora șapte micuța este deja în țara viselor în patul ei. Și

oricum am rugat-o pe Isa, vecina noastră, să vină să arunce o privire la ea. O va face cu plăcere!”

Lucia, care dormea întotdeauna într-un pat confortabil, nu înțelegea cum puteau dormi acești oameni în acele grămezi de paie împletite.

„Trebuie să fie pline de purici”, se gândi ea, tremurând la simpla idee că în noaptea următoare va trebui să doarmă tot acolo. „Mai bine mor decât să stau întinsă în una din acele saltele.”

Ceremonia de inițiere a noii membre a avut loc conform unui ritual străvechi. Era noaptea târziu când Lucia și bunica ei, în compania invitaților, s-au afundat în frigul aspru al muntelui. Câmpurile erau încă acoperite cu un strat ușor de zăpadă, iar drumul era luminat de discul luminos al lunii pline care strălucea imensă pe cer, așa cum fata nu o mai văzuse niciodată. Pe măsură ce urcau spre Colle del Giogo, în anumite puncte se puteau afunda în zăpadă până la genunchi și era obositor să continue să meargă, dar când au ajuns în poiana spre care se îndreptau, Lucia a fost uimită de faptul că locul era aproape complet curățat de pătura albă, iar pajiștea era presărată cu flori colorate mici și foarte numeroase, albe, liliachii, fucsia, mov, galbene...

„Ghioceii sunt primele flori care răsar de îndată ce zăpada începe să se topească, dar numele lor real este „Crocus”, iar staminele lor uscate pot fi folosite atât ca un condiment în bucătărie, cât și pentru proprietățile lor medicinale.”

„Bunico, cum se face că temperatura pare mai agreabilă aici?”, întrebă fata, curioasă.

„Se spune că este un loc magic, dar în realitate temperatura este atenuată datorită prezenței unui izvor fierbinte. Subsolul de aici este bogat în izvoare sulfuroase, motiv pentru care temperatura este puțin mai ridicată. De acum înainte vei învăța că majoritatea fenomenelor pe care oamenii obișnuiți le descriu ca fiind „magice” au de fapt o explicație logică, rațională: trebuie doar să știi cum să o cauți. Ei ne arată cu degetul pentru că ne cred vrăjitoare, dar tot ceea ce facem este să exploatăm cunoștințe străvechi și fenomene naturale în scopurile noastre. Vezi, se spune că, în urmă cu aproximativ trei sute de ani, una dintre soțiile lui Frederic al II-lea, împăratul Suabiei, a venit în acest loc îndepărtat pentru a ascunde ceva ce soțul ei îi spusese să păzească cu sfințenie, deoarece venea din Țara Sfântă, din Ierusalim. Legendele și tradițiile spun că acest obiect ar fi fost o

piatră magică, o piatră pe care arhanghelul Mihail i-ar fi dat-o lui Avraam, sau poate chiar așa-numita piatră filozofală pe care o căutau vechii alchimiști. Aceasta este o poveste; vei afla adevărul într-o clipă. Și acum, să intrăm în peșteră. Să nu ne lăsăm așteptate!”

Cea mai în vârstă dintre participante era o femeie cu părul lung și cărunt, cu fața plină de riduri. Purta o tunică lungă și albastră peste care, la nivelul pieptului, strălucea un talisman de aur, fixat la gât cu un lanț tot din aur forjat. Aprinsese un foc de tabără în interiorul peșterii, aruncând din când în când praf de pușcă în foc, stârnind o flacără de culori diferite, uneori galbenă, alteori verde, alteori albastră, alteori roșu intens. Cu fiecare flacără care-i lumina fața, rostea cuvinte ciudate, pe care ceilalți prezenți le interpretau aranjându-se în jurul focului, uneori ținându-se de mână și rotindu-se în cerc, alteori îndepărtându-se și plecându-se în fața voinței Bătrânei Înțelepte, alteori luând mănunchiuri de ierburi și aruncându-le pe rând în foc, alteori așezându-se pe pământ într-o tăcere deplină. La un moment dat, singura persoană rămasă în picioare era bătrâna maestră. Ea ținea în mână o carte mare, pe coperta căreia se afla un pentaclu la fel ca cel din jurnalul de familie pe care bunica ei i-l dăruise cu ceva timp în urmă, și inscripția gotică „Clavicula Salomonis”.

„În virtutea puterilor care mi-au fost încredințate de această adunare, eu, Sara dei Bisenzi, îi urez bun venit novicei Lucia Baldeschi în comunitatea noastră. Ea este cea aleasă, cea care mă va înlocui într-o zi și care va fi sortită să vă conducă pe toți. Prin urmare, Lucia, apropie-te și jură supunere și credință pe această carte, scrisă de mâna regelui Solomon și adusă aici în pofida unor pericole imense, de către Jolanda, care și-a pierdut viața când a ajuns la destinație. Doar datorită fiicei sale, Anna, cartea și învățăturile ei au ajuns până la noi și, din când în când, unul dintre noi are sarcina de a o păstra și proteja.”

Spunând acestea, bătrâna scoase medalionul și trecu ușor lanțul în jurul gâtului Luciei. Talismanul de aur reprezenta o stea cu cinci colțuri, simbolul lui Solomon. Același desen a fost făcut pe pământ de bătrână cu un toiag ascuțit, iar fata a fost pusă să se întindă astfel încât capul ei, capetele brațelor și picioarelor desfăcute să corespundă exact cu vârfurile stelei. Sara luă niște ulei de măsline și marcă cu el mâna stângă, piciorul stâng, piciorul drept, mâna dreaptă și fruntea Luciei, în această ordine.

„Apă, aer, pământ, foc: știi cum să conduci cele patru elemente. Ele pot fi invocate și folosite în mod diferit de oricine, dar numai spiritul tău este capabil

să le unească și să le valorifice la maximum puterile și calitățile. Nu uita, Lucia! Îți vei folosi puterile doar pentru bine și vei lupta, chiar și cu prețul propriei vieți, împotriva tuturor celor care vor să abuzeze de tine și de abilitățile tale în scopuri malefice.” Apoi turnă apă pe mâna stângă a fetei, care era încă întinsă, îi suflă în piciorul stâng, îi aruncă un pumn de pământ pe piciorul drept și apropie un băț aprins de mâna dreaptă. În cele din urmă îi sărută fruntea. „Și acum ridică-te. Lunga ta călătorie a început.”

Ceremonia de inițiere fusese, așadar, foarte simplă, nu atât de traumatizantă pe cât se temea fata. Ritualul fusese săvârșit în modul transmis din cele mai vechi timpuri, fără constrângere, fără nicio violență, fără intervenția unor figuri ciudate care semănau cu capre sau alte animale. Diavolul nu era cu siguranță ascuns printre participanții la ritual. Lucia era dezorientată, dar începea să înțeleagă multe lucruri, pe care bunica ei avea să o ajute să le definească în lunile următoare. Magia, vrăjitoria, așa cum o concepuse ea până în acel moment, nu exista. Bunica îi va explica care erau frontierele gândirii umane, cum fiecare individ era înzestrat cu un potențial enorm legat de utilizarea acesteia, dar că numai unii erau capabili să exercite anumite funcții, fie prin capacitate înnăscută, fie prin exercițiu. Dar atunci, se întreba Lucia, oare sfera care plutea în aer și se materializa în mâinile ei nu era decât o pură închipuire, o sugestie? Și totuși, era capabilă să o vizualizeze! Da, dar numai ea, ceilalți nu o puteau vedea. Și oricum, ea îi experimentase efectele devastatoare aruncând o minge de foc spre acea fată, Elisabeth, care se trezise într-adevăr cuprinsă de flăcări. Și era capabilă să citească gândurile celor din fața ei, să audă vocile spiritelor și să prezică viitorul într-un fel. Cum se pot explica toate acestea?

„Pentru orice există o explicație rațională”, îi spusese bunica ei într-o seară, în fața șemineului aprins. „Unii dintre adepții noștri, inspirați de ceea ce au făcut în trecut savanții antici, ale căror texte au scăpat, unele dintre ele, de rugurile autorităților ecleziastice, au deschis craniile cadavrelor de bărbați și femei pentru a le studia conținutul, creierul. Suprafața creierului nostru nu este netedă, ci are multe pliuri, care sunt numite de specialiștii în anatomie „circumvoluțiuni” și care sunt capabile să mărească de mai multe ori suprafața utilă a acestui important organ al nostru. Nu inima, așa cum spune toată lumea, este sediul sentimentelor noastre, ci creierul este locul în care acestea apar. La fel cum toate amintirile noastre, apropiate și îndepărtate, sunt păstrate acolo. Creierul este cel care ne permite să recunoaștem sunetele, culorile, mirosurile, ne face să asociem obiectele cu un nume, ne face să învățăm simbolurile scrisului, astfel încât cei mai deștepți oameni, sau cei mai norocoși dacă vreți, să fie capabili să citească,

să scrie și să calculeze. De asemenea, creierul este cel care trimite visele către ochii noștri în timpul odihnei. Și dacă toate acestea ți se par deja foarte multe, află că o foarte mică parte din suprafața creierului este folosită pentru toate aceste activități. Restul reprezintă un potențial enorm, dar necunoscut pentru majoritatea oamenilor. Astfel, cei care reușesc să antreneze zonele nefolosite ale creierului lor sunt capabili să îndeplinească sarcini la care muritorii de rând nici măcar nu pot visa. Și iată că așa poți percepe discursuri rostite într-un loc chiar și în vremuri îndepărtate. Fiecare cuvânt rostit își lasă urma în aer, nimic nu se pierde. Dacă poți recepționa aceste discursuri, aceste cuvinte, nu înseamnă că vorbești cu spiritele, nu poți vorbi cu oameni care au dispărut de luni, ani sau secole, dar poți asculta ce au spus chiar și cu mult timp în urmă.”

„Cum rămâne cu premoniția?”

„Este un pic mai complicat, dar și aici unii cercetători au emis ipoteza că cei care prezic viitorul captează undele cerebrale ale cuiva care intenționează deja să aibă anumite comportamente. De aceea, presimțirea se limitează la un termen scurt și nu este posibil să prezici viitorul pe termen lung. Oricine pretinde că este capabil să facă acest lucru este un șarlatan!”

„Dar cum rămâne cu capacitatea de a muta obiecte, de a le face să leviteze sau de a aprinde o lampă doar prin puterea gândului?”

„Iată, chiar și acestea sunt capacități ale creierului uman necunoscute de majoritatea indivizilor. Exersând și antrenând zonele creierului care sunt capabile să folosească elementele din jurul nostru în avantajul nostru, suntem capabili să facem orice. Suntem obișnuiți să folosim cele cinci simțuri pe care le cunoaștem, văzul, simțul tactil, auzul, gustul și mirosul, fără să ne imaginăm care este puterea reală a creierului nostru. Strămoșii știau foarte bine cum să folosească anumite puteri, astfel încât puteau construi lucrări gigantice fără cel mai mic efort. Vezi tu, romanii, atunci când au venit să cucerească Egiptul, nu-și puteau explica cum de egiptenii, cu atât de mult timp înainte de sosirea lor, reușiseră să construiască lucrări colosale, precum piramidele și sfinxul. Blocurile imense de piatră din care erau construite nu ar fi putut fi mutate nici măcar de sute de sclavi care lucrau împreună.”

„Vrei să spui că...”

„Nu vreau să spun nimic: trage singură concluziile.”

Lucia era tot mai fascinată pe zi ce trecea de discursurile bunicii sale. Discuțiile despre creier o entuziasmau, dar era și mai interesată de tratarea bolilor cu plante medicinale. În timpul primăverii, de mai multe ori, împreună cu bunica sa Elena, se dusese la Colle del Giogo, dar și la țară și în pădurile din jurul orașului Jesi, pentru a culege ierburi medicinale. De fiecare dată, bunica îi explica proprietățile și utilizările unei anumite plante: Henbane, Terebentină, lemn dulce, periculoasa mătrăgună. Elena i-a promis Luciei că, de la sfârșitul verii și pe parcursul toamnei următoare, o va învăța cum să recunoască ciupercile, cum să facă distincția între cele comestibile și cele otrăvitoare, cum să prevină și să trateze intoxicațiile provocate de ele și cum să folosească sporii anumitor ciuperci pe rănile infectate. Dar în acele ultime zile de primăvară, cursul lucrurilor a luat o turnură, astfel încât ea avea grijă de tânărul Franciolini, rănit de dușmanii orașului.

Trecuseră mai bine de zece zile de când Lucia veghea la căpătâiul lui Andrea, când el și-a recăpătat cunoștința. Deschise ochii și Lucia simți imediat că se uita ciudat la ea. Citi în acei ochi nedumerirea tânărului, care credea poate că era deja mort, că ajunsese în rai și că avea un înger care avea grijă de el. Desigur, era un nobil și, la fel cum avea servitori pe pământ, mintea lui îl făcea să creadă că va avea servitori și acolo, în Paradis. Dar apoi, încet-încet, Lucia își dădu seama că Andrea începea să recunoască pereții, mobilierul și ornamentele din camera lui.

„Cine ești tu, care ai grijă de mine, fără ca eu să te cunosc? Și ce s-a întâmplat cu restul familiei mele? Și cu servitorii mei? Unde este Ali? La naiba cu turcul ăla nenorocit! Când e nevoie de el, mereu dispare, poate îl găsești cu fundul în aer rugându-se la Dumnezeul lui...”, începu să spună Andrea, cu obrajii înroșiți de febră, devenind atât de agitat încât un acces de tuse îi întrerupse discursul la jumătate. Lucia luă mâna tânărului între ale ei, încercând să-l calmeze în timp ce se bucura de acel contact fizic.

„Trebuie să rămâneți liniștit, altfel veți cădea din nou în inconștiență și în delir febril. Și nu trebuie să vă revoltați împotriva lui Ali. Dacă nu ar fi fost el, ați fi fost deja în pământ! Cât despre mine... Ei bine, eu sunt Lucia Baldeschi, logodnica dumneavoastră.” Spunând aceste cuvinte, o ușoară roșeață cuprinse obrajii fetei, care a putut în acel moment să-și cufunde ochii de culoarea alunei în cei albaștri ai tânărului, ochi magnetici, care atrăgeau fața ei, buzele, și întreg corpul spre el.

„Nu îmi imaginam că cardinalul îmi va rezerva un astfel de cadou. Dar nu cumva mă minţiţi? Inamicul ne-a asaltat chiar înainte de a ajunge la palatul cardinalului și chiar cred că el este implicat în ambuscadă!” Cu forţa furiei, se ridică puţin, iar Lucia se grăbi să îi așeze pernele de după spate pentru a-l ajuta să se sprijine. „Trebuia să-mi dau seama că era o capcană, ci nu o căsătorie politică! Unchiul tău a făcut un pact cu dușmanii, ca să-l ucidă pe tatăl meu, pe mine, să-mi destrame familia și să concentreze în mâinile sale puterile civile și religioase, după ce îi va mulțumi pe invadatori cu bani. Dar care invadatori? Ducele de Montacuto și arhiducele de Urbino au fost cu siguranță în cârdășie cu el! Pun pariu că nu se știe nici unde este mama mea, poate că a fost răpită sau poate chiar a fost ucisă de inamic. Și tu?” După ce trecuse la „dumneavoastră” din respect, se întoarse să i se adreseze Luciei spunându-i „tu”, așa cum se făcea cu servitorii. „Nu ești nepoata cardinalului Baldeschi, nu poţi fi, el nu ar permite niciodată ca nepoata lui să fie aici, alături de mine. Ești o slujitoare, o vagaboandă trimisă de cardinal pentru că nu sunt încă mort și trebuie să profiţi de ocazie pentru a mă omorî. Hai, atunci! Unde ascunzi pumnalul? Înfige-l în pieptul meu și hai să terminăm cu asta, pentru că rănile astea mă vor omorî în câteva zile. Așa am putea să scurtăm suferința.” Spunând asta, o apucă pe Lucia de braț și o trase spre el. Feţele lor erau foarte aproape una de cealaltă, fiecare simţind cum respiraţia grea a celuilalt îi atingea obrazul. Lucia citi în ochii tânărului Franciolini frică de moarte, nu răutate. Instinctul ei era să se retragă, dar în schimb făcu contrariul, își așeză ușor buzele pe ale lui. Nici măcar nu avu timp să simtă asprimea bărbii nerase de câteva zile, când fu cuprinsă de un vârtej de limbi care se împleteau între ele, de mâini care îi căutau pielea goală sub haine, de mângâieri care o izolau de realitate pentru a atinge culmi paradisiace, apoi de senzaţii pe care nu le mai simţise niciodată, până când ajunse la o plăcere intensă, însoţită însă de o durere profundă. Acum sângele era al ei, și venea din părţile intime violate de acea dulce întâlnire; nu mai simţise așa ceva în viaţa ei, dar se simţea împlinită.

„Cum de v-a trecut prin cap că am venit să vă omor? Vă iubesc, v-am iubit din prima clipă în care v-am văzut, acum câteva zile, ieșind din acest palat pe calul. V-am salvat viața, v-am îngrijit, iar acum m-aţi făcut femeie, iar eu vă sunt recunoscătoare.” A terminat să-și dea jos hainele și, complet dezbrăcată, s-a strecurat în pat alături de iubitul ei. Îi desfăcu cămașa de noapte, începu să-i mângâie pieptul, sărutându-l, apoi îi luă mâna și o îndrumă să îi atingă sfârcurile tari. Și au fost sărutări, mângâieri și suspine, timp de minute nesfârșite, magice. Apoi se așeză pe abdomenul lui și, ghidată de instinctul care îi spunea să facă asta, începu să se legene în sus și în jos, la început încet, apoi crescând treptat

ritmul, până când ajunse din nou la actul intim.

Orgasmul îl scufundă din nou pe Andrea în inconștiență. Fata ar fi vrut să-i vorbească cu blândețe, dar cu obiectivul clar în minte de a aduce discuția la simbolurile legate de ciudatul pentaclu cu șapte vârfuri, văzut în subsolul catedralei, expus pe portalul de la Palatul Franciolini și evocat de Andrea în delirul său. Erau multe subiecte despre care ar fi vrut să vorbească cu el, acum că își revenise, dar în acel moment era din nou imposibil. În timp ce Lucia își lua hainele de pe podea și se aranja, simțind încă senzații care îi stimulau pulsațiile din zonele intime, voci tensionate îi ajunseră la urechi, venind de la intrarea în clădire.

„Nu aveți voie să intrați în această locuință, nu aveți voie!”, striga Ali. Apoi vocea lui se stinse complet.

„Arestați-l pe maur, ucideți-l dacă se opune. Și percheziționați casa. Cardinalul o vrea imediat pe contesina Lucia înapoi la palat. În ceea ce-l privește pe tânărul Franciolini, dacă mai este în viață, arestați-l fără să-i faceți rău. Trebuie să fie judecat pentru înaltă trădare și erezie. Nu noi îl vom ucide, ci justiția, justiția divină și justiția oamenilor. Iar pedeapsa va fi exemplară, pentru a-i face pe oameni să înțeleagă cui trebuie să se supună: lui Dumnezeu și Sanctității Sale Papa!”

Lucia tocmai recunoscu vocea celui care rostise aceste ultime cuvinte, părintele dominican Ignazio Amici, care, împreună cu unchiul său, conducea tribunalul local al Inchiziției, când ușa încăperii se deschise și în pragul ei apărură zâmbetele satisfăcute ale celor doi gardieni înarmați.

CAPITOLUL 4

Cultura este singurul lucru care ne face fericiți.

(Arnoldo Foà)

Sunetul insistent al ceasului deșteptător reuși să o readucă pe Lucia la realitatea cotidiană. Cu aceeași mână cu care oprise alarma, căută pachetul de țigări de pe noptieră. Acum avea obiceiul să-și aprindă prima țigară imediat ce se scula, dar, de ceva timp, o făcea chiar înainte de a se ridica din pat. Apoi, mergea în baie cu țigara în gură, pentru a-și face rutina de îngrijire și machiajul, trăgând din când în când câte o gură mare de fum, apoi arunca țigara la toaletă și se îndrepta spre bucătărie pentru a-și pregăti cafeaua, după care își aprindea alta, concentrându-se asupra noii zile de lucru care urma. La locul de muncă, nu avea voie să fumeze deloc, așa că, chiar dacă ocazional îi trecea prin minte că acest obicei ar fi cu adevărat dăunător pe termen lung, alunga orice îndoială în timp ce vedea vârful țigării aprinzându-se de fiecare dată când trăgea fum în piept.

„Corpul meu are nevoie de doza lui de nicotină, în ciuda decanului puritan al fundației!”, se gândea adesea Lucia, aprinzându-și a treia țigară din ziua respectivă, cea care îi dădea suficientă satisfacție pentru a ajunge la o oră rezonabilă, fără să fie nevoită să părăsească locul de muncă înainte de pauza de prânz. În anul 2017, primăvara fusese foarte ploioasă și, deși era sfârșitul lunii mai, temperatura nu atinse încă mediile de vară; astfel, mai ales dimineața, la ora de ieșit în oraș, era încă răcoare și era dificil să te hotărăști care este cea mai potrivită ținută pe care să o porți. Aruncă o privire scurtă la garderoba ei, în timp ce îmbrăca o pereche de dresuri ușoare, de culoarea pielii, aproape invizibile. Lucia a ales pentru ziua respectivă o rochie roșie, cu mâneci lungi, dar nu de iarnă, de o lungime potrivită pentru a-i lăsa picioarele descoperite puțin deasupra genunchilor. Puțin ruj, două mișcări de perie în părul ei șaten, ondulat natural, o linie de creion pentru a sublinia culoarea cafenie a ochilor, o ultim fum de țigară, al cărei chiștoc rămăsese să fumege în scrumieră, și Lucia Balleani, în vârstă de 28 de ani, un metru șaptezeci și cinci de frumusețe austeră, aproape de neatins pentru omul de rând, licențiată în literatură antică,

specializată în istorie medievală, era pregătită să înfrunte impactul lumii exterioare. Era una dintre ultimele descendente ale unei familii nobile din Jesi, familia Baldeschi-Balleani, și, în mod ironic, în ciuda faptului că încă de la naștere nu reușise niciodată să trăiască și să locuiască în somptuoasa reședință a familiei din Piața Federico al II-lea, ca să nu mai vorbim de frumoasa vilă din afara orașului Jesi, acum s-a pomenit lucrând chiar în acel palat. Acceptase de bunăvoie misiunea oferită de Fundația Hohenstaufen, care își găsise sediul firesc acolo, chiar în locul în care, potrivit tradiției, s-a născut în 1194 Frederic al II-lea de Suabia, prinț, și mai târziu, împărat al casei Hohenstaufen. La fel ca toate familiile nobiliare, începând cu anii '50 ai secolului trecut, odată cu sfârșitul sistemului de arendă și odată cu epuizarea veniturilor provenite din imensele latifundii moștenite din timpuri îndepărtate, nici familia Baldeschi-Balleani nu a fost scutită de a da cea mai mare parte a bunurilor familiei, vânzându-le sau cedându-le celui mai mare ofertant, pentru a-și menține nivelul de trai cu care erau obișnuiți. Familia Baldeschi, puțin mai înțeleaptă, s-a mutat la Milano, unde a înființat o companie mică de design și arhitectură, dar profitabilă, iar cealaltă parte din familie s-a mutat în Umbria, unde administra o pensiune fermecătoare aflată în mijlocul dealurilor verzi din Paciano. Familia Balleani a rămas doar cu o brumă de avere, iar tatăl Luciei a continuat să administreze ferma cu tenacitate, dar cu un profit foarte mic, care era formată din parcele de terenuri dispersate în zona rurală din Jesi și Osimo. Lucia nu era doar o fată foarte frumoasă, ci și una foarte inteligentă. Datorită sacrificiilor tatălui ei, a reușit să-și facă studiile la Universitatea din Bologna și să le termine cu note excelente. Pasiunea sa era istoria, în special istoria medievală, poate pentru că simțea puternic în sinea sa pe de o parte apartenența la orașul care a dat naștere unuia dintre cei mai luminați împărați din istorie, iar pe de altă parte, la familia sa care a fost printre primele să ofere un Domn orașului Jesi. De fapt, familia ghibelină Baligani - numele de familie s-a schimbat în timp în Balleani - a fost cea care a înființat prima domnie în Jesi, în 1271. Cu alternanță, Tano Baligani, uneori de partea guelfilor, alteori de partea ghibelinilor, în funcție de cum bătea vântul, încercase să-și păstreze supremația în oraș, împotriva altor familii nobiliare, în special Simonetti, care au preluat și ei frâiele puterii în oraș în anumite perioade. În cele două secole care au urmat, familia Balleani avea să se înrudească cu familia Baldeschi, care a dat orașului mai mulți episcopi și cardinali, pentru a încheia un acord tacit între guelfi și ghibelini, în principal pentru a contracara inamicul extern și pentru a nărui planurile expansioniste ale localităților învecinate, în special Ancona, dar și Senigallia și Urbino. Tocmai datorită acestei pasiuni, decanul fundației Hohenstaufen a vrut să o angajeze pe Lucia pentru a reorganiza biblioteca

palatului care aparţinea familiei nobile. Biblioteca se mândrea cu lucrări extrem de rare, cum ar fi o copie originală a Codexului Germanicus al lui Tacitus, dar care nu fusese niciodată clasificată corespunzător. În afară de clasificarea cărţilor prezente, Lucia avea şi alte interese, pe care încercase să le discute cu decanul, cum ar fi colectarea tuturor surselor istorice despre oraşul Jesi prezente atât în această bibliotecă, cât şi în alte biblioteci din zonă, pentru a putea da naştere unei publicaţii interesante. Mai voia să discute despre posibilitatea de a cartografia subsolul centrului istoric, bogat în vestigii din epoca romană, pentru a avea o reconstituire a oraşului antic Aesis cât mai aproape de ceea ce a fost în realitate.

„Ai multe idei bune, eşti tânără şi plină de entuziasm şi te înţeleg, dar majoritatea intrărilor de la subsoluri sunt blocate, deoarece trebuie să treci prin subsolurile clădirilor private, ai căror proprietari refuză de cele mai multe ori să-şi dea acordul.”

Decanul bătrân o privi pe fată cu ochii săi verzi-cenuşii din spatele lentilelor ochelarilor. Barba lui cenuşie nu putea ascunde sentimentul de dezaprobare pe care îl simţea faţă de ţigara electronică, din care Lucia inhala din când în când un nor de vapori groşi, albicioşi, care se împrăştiau în aerul din încăpere în câteva clipe.

„Explorarea fizică a subsolului nu este necesară. Se poate trimite un elicopter care să survoleze oraşul pentru a face măsurători radar. Aceasta este tehnica de acum şi dă rezultate foarte bune”, a încercat să insiste Lucia, pentru a-şi vedea împlinit unul dintre cele mai mari vise.

„Cine ştie câţi bani ar fi necesari pentru un astfel de proiect. Avem fonduri, dar sunt destul de limitate. Italia încă nu a ieşit din criza economică care o afectează de câţiva ani, iar tu vii la mine să îmi propui proiecte faraonice? Cultura este frumoasă, sunt primul care o spune, dar trebuie să rămânem cu picioarele pe pământ. Vezi ce poţi realiza explorând subsolul acestei clădiri. El comunică direct cu cripta catedralei, cine ştie, poate că poţi descoperi ceva interesant. Dar fă-o în afara orelor pentru care eşti plătită. Sarcina ta este clar definită: să reorganizezi biblioteca!” Decanul era pe punctul de a o lăsa pe fată să se întoarcă la munca ei şi, spre dezamăgirea ei, el se întoarse: „ Şi încă ceva! Ţigară electronică sau nu, aici nu se fumează. Te rog să te abţii să foloseşti acel aparat în timp ce lucrezi.”

Cu un gest vădit, Lucia și-a tras țigara electronică de la gât, unde era agățată de un fir special, a apăsat pe buton pentru a o stinge și a așezat-o în husă, pe care a strecurat-o apoi în geantă. Din ea scoase un pachet de țigări și o brichetă și se îndreptă spre holul de la intrare pentru a fuma în liniște o țigară adevărată afară.

Marți, 30 mai 2017, a fost, încă de la primele ore ale dimineții, o zi senină, senină, de sfârșit de primăvară. Cerul era albastru și, deși soarele era încă slab, Lucia fuse orbită de lumină de îndată ce închise ușa de la intrare în urma ei. Găsise o locuință excelentă, un apartament renovat pe strada Pergolesi, în centrul orașului, la câteva sute de metri de locul său de muncă. Dar ceea ce a fost mai interesant pentru ea era faptul că se afla chiar în clădirea care găzduise, la parter, una dintre primele tipografii din Jesi în secolul al XVI-lea, cea a lui Manuzi. De-a lungul timpului, imensa sală a tipografiei fusese folosită în alte scopuri, chiar și ca sală de sport și ca sală de întruniri a unui partid politic. Dar acest lucru tot nu a știrbit din farmecul locului. Ieșind pe poartă și traversând o mică curte, Lucia obișnuia să zăbovească pentru a privi arcada care dădea spre vechea stradă pietruită, strada Pergolesi, în epoca romană numită Cardo Maximus, iar mai târziu- strada Prăvăliilor sau strada Aurarilor, din cauza activităților importante care se desfășurau acolo în diferite perioade. Într-adevăr, mai rămăseseră foarte puține dintre magazinele splendide de altădată. Multe dintre ele aveau obloanele trase de mulți ani, iar cele care erau deschise expuneau bunuri și servicii care aveau prea puțin de-a face cu trecutul, cu fastul și splendoarea atelierelor de orfevrărie de odinioară. Panoul turistic, murdărit de excrementele porumbeilor, indica faptul că arcada Palatului Verroni nu era de origine romană, așa cum aspectul lui ar fi putut sugera, ci fusese realizat în secolul al XV-lea de un anume Giovanni di Gabriele da Como, un arhitect care lucrase alături de celebrul Francesco di Giorgio Martini la realizarea Palatului Signoriei din apropiere. Atât de mult încât, în trecut, unii au atribuit chiar și acea arcadă lui Di Giorgio Martini. Potrivit Luciei, romanii nu trebuie să fi fost complet nefamiliarizați cu acea lucrare, care dădea spre Cardo Maximus. Poate că arhitecții renascentiști nu au făcut altceva decât să restaureze o arcadă veche, ale cărei vestigii au supraviețuit secolelor și cutremurului dezastruos din 848.

Câțiva pași între clădirile austere din centrul istoric al orașului au fost de ajuns ca Lucia să treacă de la umbrita stradă Pergolesi la luminoasa Piață Federico II. Mai erau încă câteva minute până la ora opt, când trebuia să înceapă lucrul. Ar fi avut timp să mai fumeze o țigară înainte de a intra în palat, dar atenția îi fuse

atrasă de cele patru statui de marmură care susţineau ca nişte cariatide balconul de la primul etaj. Pentru o clipă, avu impresia că cei patru „telamoni” erau animaţi de o viaţă proprie, aproape ca şi cum ar fi vrut să vină spre ea să-i vorbească, pentru a-i spune poveşti vechi de secole, a căror urmă se pierduse. Simţi o ameţeală care o făcu să-şi imagineze balconul, care nu mai era susţinut de statuile puternice, înclinându-se periculos spre pământ, şi îi readuse în minte visul care de câteva nopţi o făcuse protagonista unei poveşti care se întâmplase cu exact cinci secole în urmă, în aceleaşi zile ale anului şi în aceleaşi locuri. Imaginile din vis îi fugeau prin minte în timpul somnului ca nişte scene dintr-un roman în serie. Erau atât de clare încât Lucia se identifica cu strămoaşa ei ca şi cum ar fi retrăit viaţa trecută, în acelaşi timp ca interpretă şi spectatoare.

„Sugestie, doar sugestie!”, îşi repetă tânăra pentru a nu ştiu câta oară. „Totul din cauza cărţilor la care lucrez şi a părţilor lipsă din Istoria lui Jesi. Inconştientul meu mă face să inventez partea lipsă din carte!”

Respiră adânc de două ori, ajunse la o bancă, se aşeză şi observă că faţada clădirii era acolo, intactă şi nevătămată. A decis să traverseze Piaţa, să ajungă la cafenea şi să bea un espresso tare înainte de a se duce la serviciu. Acea abatere ar fi costat-o câteva minute de întârziere, dar oricum decanul nu ajungea niciodată înainte de ora nouă. Îşi bău rapid cafeaua şi ieşi din Barul Duomo, iar după câţiva paşi ajunse în partea Pieţei spre care dădea strada Pergolesi. În stânga sa se afla ieşirea din dealul străzii Fortului, iar în dreapta- începutul Coastei Lombarzilor, prin care se putea ajunge în partea de jos a oraşului. Chiar sub picioarele sale, pe o mare ţiglă de bronz, era gravată harta vechiului oraş Aesis. Puţin mai departe, se găsea inscripţia în diferite limbi, inclusiv în arabă, pe plăcile albe din perimetrul Pieţei: „La 26 decembrie 1194, împăratul Frederic al II-lea al Suabiei s-a născut în această Piaţă”. Un alt moment de ameţeală, o altă viziune. Acum, piaţa nu mai avea aspectul actual. Fântâna cu lei şi obeliscul nu se mai aflau în centru, iar spaţiul era complet gol. Catedrala, în partea opusă celei în care se afla, era o clădire albă, de dimensiuni mai mici decât era obişnuită să vadă, în stil gotic, cu turle şi arcuri ascuţite, un fel de catedrală din Milano în miniatură. Clopotniţa se afla în dreapta faţadei, izolată şi mai departe de biserică. Palatul Baldeschi, în stânga catedralei, era diferit, mai masiv, mai somptuos; faţada era înfrumuseţată de trei arcuri din piatră, luate de la cine ştie ce construcţie romană antică şi puse acolo artificial, ca element decorativ, dar fără nici o utilitate. Statuia Madonei cu pruncul Iisus în braţe era deja prezentă într-o nişă dintre ferestrele de la ultimul etaj, iar cei patru „telamoni” care susţineau balconul de la primul etaj nu mai existau. Într-adevăr, balconul, deşi nu

lipsea cu desăvârșire, era foarte mic în comparație cu ceea ce era obișnuită să vadă. Întreaga parte dreaptă a pieței era ocupată, în loc de palatele episcopale și de Palatul Ripanti, de o fortăreață enormă, un fel de castel, împodobit cu arcadele tipice și cu ziduri încrustate cu coadă de rândunică specifice Ghibellinilor. Pe partea stângă se afla biserica Sfântul Floriano, cu cupola și clopotnița ei, și palatul Ghislieri, neterminat, înconjurat de schelele zidarilor. Lucia aruncă o privire spre începutul străzii Fortului, unde se afla atelierul unui vopsitor, în fața căruia meșterul aprinsese un foc pentru a fierbe apă într-un cazan îmbibat cu funigine. O tânără se apropiase periculos de mult de foc, iar o fâșie din rochia ei a luat foc. În scurt timp, fata se trezi cuprinsă de flăcări. Lucia a vrut să alerge spre ea pentru a o salva, dar nu a putut face nici un pas. A încremenit, auzind strigătele disperate ale fetei răsunându-i în urechi. Apoi una, două picături de ploaie, o ploaie torențială și flăcările se stinseră. Avea senzația că nu mai atinge pământul. Lucia era întinsă pe trotuar. Când deschise din nou ochii, văzu cerul albastru, un cer din care nu putea să cadă nici măcar o picătură de ploaie.Un bărbat distins, îmbrăcat elegant, cu o servietă în mână, a încercat să o ajute să se ridice.

„Sunteți în regulă?”

„Da, da”, și refuzând orice ajutor, Lucia se ridică în picioare. „A fost doar o slăbiciune, o scădere bruscă a tensiunii. E în regulă acum, mulțumesc!”

Traversă Piața, care acum avea aspectul ei obișnuit, cu pași rapizi, pentru a încerca să ajungă cât mai repede la locul de muncă, înainte ca decanul să-și dea seama că a întârziat, dar cu imaginile pe care le trăise pentru câteva clipe bine întipărite în minte.

„Sugestie, nimic altceva decât sugestie. Nu există nicio altă explicație logică pentru vise și nici pentru viziuni!”

Cu toate astea, o voce din subconștient părea să vrea să-i spună că erau amintiri, că erau episoade pe care le trăise într-o altă viață, într-un trecut îndepărtat, ca o persoană diferită, dar purtând același nume: Lucia.

Intră în clădire, urcă pe scara care duce la primul etaj și porni calculatorul de la locul său de muncă. Tentația de a arunca o privire peste profilurile ei de pe diversele rețele de socializare era zadarnică, știind că nenorocitul ăla de decan

avea să verifice punctual, prin intermediul serverului, istoricul computerului ei și să o certe dacă își permitea să navigheze pe internet din motive care nu erau strict legate de serviciu. Prin urmare, deschise foaia de calcul Excel, în care urma să clasifice textele, și fișierul Access, în care urma să înregistreze datele pentru a avea o bază de date completă a bibliotecii. Fiecare text era apoi scanat și stocat într-un fișier PDF, pentru a fi încărcat pe site-ul fundației, în scopul consultării ulterioare. Textele la care lucra în acele zile și care au fost, probabil, motivul pentru care a avut visele și viziunile recente, erau o „Istorie a orașului Jesi”, publicată de Manuzi, chiar Bernardino Manuzi, care în secolul al XVI-lea își avea tipografia în palatul în care ea își stabilise reședința, și o broșură, al cărei autor era Lucia Baldeschi, intitulată „Principiile medicinei naturale și ale vindecării cu ajutorul plantelor”. Mai avea pe masă un manuscris de câteva pagini, atribuit tot Luciei Baldeschi, care încerca să descrie semnificația și simbolistica unui anumit pentaclu cu șapte vârfuri. Toate erau adevărate enigme, iar Lucia nu s-ar fi dat bătută până nu descoperea tainele din spatele fiecărui text. „Istoria orașului Jesi” era într-adevăr interesantă, o lucrare începută de Bernardino Manuzi, tipograf din Jesi, pe baza unor documente antice și a tradițiilor orale, și completată cu ajutorul contribuției altor autori. Pe masa sa avea o copie originală a cărții, tipărită de Manuzi însuși, din care mai multe pagini fuseseră rupte, cine știe în ce vremuri îndepărtate, cine știe de către cine, cine știe pentru ce motiv. Tocmai paginile care se refereau la o perioadă dureroasă din istoria orașului Jesi, din 1517 până în 1521, o perioadă marcată de jefuirea orașului Jesi și de domnia cardinalului Baldeschi care, datorită faptului că era șeful Tribunalului Inchiziției, a persecutat și a pus să fie executate multe persoane doar pentru că îi puneau în pericol puterea. Iar Lucia Baldeschi era nepoata lui. Un unchi inchizitor și o nepoată care se dedica medicinei naturale și vindecării pe bază de plante, considerate practici de vrăjitorie la acea vreme. Cum puteau să convieţuiască și să trăiască în același palat? Faptul că acolo se aflau scrierile Luciei Baldeschi a condus la concluzia că ea a locuit acolo și, cu siguranță, că acolo a fost și reședința cardinalului. Tribunalul Inchiziției își avea sediul chiar alături. La începutul secolului al XVI-lea, chiar la ordinul cardinalului, a fost mutat de la mănăstirea Sfântul Domenico în complexul mai convenabil de la Sfântul Floriano, în timp ce Turnul de Miazăzi a rămas sediul închisorii în care erau deținuți și torturați toți cei acuzați de erezie. Cine știe despre ce era vorba în acele pagini rupte din carte; poate conţinea o poveste scandaloasă în care unchiul își acuza nepoata de vrăjitorie, o închidea în temnița de la Turnul de Miazăzi, sau în temnița mai confortabilă de la Complexul de la Sfântul Floriano, o tortura și, în cele din urmă, o ardea pe rug în piața publică. Desigur, această poveste ar fi pătat memoria cardinalului Baldeschi, așa că poate

cineva din familie a rupt acele pagini pentru a-i pierde urma.

Începea să se facă cald, iar Lucia deschise fereastra mare a camerei, cea care dădea spre balconul susținut de cele patru statui ciudate, având grijă să închidă plasa mare de țânțari, ca să intre aer, ci nu insecte deranjante. În acel moment, își făcu apariția decanul și o mustră cu privirea, iscoditor, de parcă interpretase gestul de deschidere a ferestrei ca fiind intenția tinerei de a aprinde o țigară.

„Cu siguranță nu-ți voi oferi satisfacția, bătrânule! Evident că nu fumez aici, nu doar pentru a nu suporta insultele tale, ci și din respect pentru obiectele prețioase, cărți, stucaturi, picturi, care se păstrează în acest loc”, gândi Lucia în sinea ei, observând asemănarea dintre decan, Guglielmo Tramonti, în vârstă de aproape șaptezeci de ani, și cardinalul Artemio Baldeschi, așa cum îl vedea ea în fiecare zi într-un portret atârnat pe peretele din cameră și așa cum îi apărea el în visele sale recente.

„Chiar dacă nu avem aer condiționat aici, cel mai bine este să ținem ferestrele închise. Transpirația nu a făcut niciodată rău nimănui, dar aerul ar putea fi dăunător pentru lucrările pe care le avem în custodia noastră!” Lucia îl văzu pe decan îndreptându-se spre fereastra mare, dar în loc să o închidă, așa cum intenționa, deschise plasa de țânțari și se uită peste balustrada metalică a balconului. Într-o clipă, decanul dispăru. Lucia se repezi la balcon și se uită jos. Trupul lui Guglielmo Tramonti zăcea fără viață pe pavajul din Piață, întins cu fața în jos, îmbrăcat ca un cardinal și înconjurat de o pată roșiatică care se întindea încet. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? De unde venea tot acel sânge? Înălțimea nu era prea mare! Oare își zdrobise craniul și lichidul vital i se scurgea dintr-o rană din frunte? Și hainele? Cum se face că purta o robă purpurie? Cu câteva momente mai devreme nu o purta! Își ridică privirea pentru a se uita la detaliile Pieței și o văzu din nou așa cum era în viziunea pe care o avusese cu puțin timp înainte, când ieșise din bar: Piața unui oraș renascentist. Vocea decanului din spatele ei a readus-o la realitate. Se pomeni concentrându-și privirea asupra plăcii de pe fațada bisericii Sfântul Floriano, care îl comemora pe Giordano Bruno ca victimă a tiraniei preoțești. Totul era la locul lui, fântâna cu obeliscul, complexul Sfântul Floriano, catedrala, palatele episcopale, Palatul Ghislieri. Puțin mai departe, pe turnul Palatului Guvernului, steagul tricolor flutura în mod obișnuit. „Deci? Eu zic să închidem fereastra și tu ce faci, ieși pe balcon? Dar...sigur că ești bine, fată? Arăți foarte palidă, vrei să mergi azi acasă ?”

„Nu, nu, mulțumesc, sunt bine! A trecut totul, doar o amețeală. Instinctiv am simțit nevoia să ies afară să mă oxigenez, să iau o gură de aer curat. Dar totul e în regulă acum, pot să mă întorc la muncă.”

„Bine, dar ar fi bine să treci un control medical. Nu cumva ești însărcinată?”

„Încă nu a venit Duhul Sfânt să mă viziteze”, și-a încheiat ea ironic discursul, însoțind aceste ultime cuvinte cu un gest evaziv al mâinii. Luă cartea despre istoria orașului Jesi și începu să scaneze primele pagini. La a zecea pagină, a deschis programul OCR de pe calculator și a început să corecteze manual erorile, ceea ce i-a permis să citească informații parțial necunoscute pentru ea.

LEGENDA UNUI REGE

Istoria orașului Jesi își are începutul într-o zi îndepărtată, cu trei mii de ani în urmă. Un început fără spectatori. O mică mulțime de oameni se deplasează de-a lungul cursului râului nostru, așezându-se pe malul stâng. Înaintează încet, făcându-și loc printre tufișurile dese și plopii înalți care se reflectă în apele râului. Sunt oameni ciudați, numiți „pelasgi” în părțile lor, cu fețele bronzate, marcate de oboseala unei călătorii lungi și aventuroase. Au haine ponosite; unii poartă piei de animale care miros a sălbăticie. Fețele bărbaților sunt acoperite de păr și bărbi stufoase, pe care zilele nesfârșite de soare le-au făcut uscate, aspre.

Ei sunt supraviețuitorii unei flotile de nave mici și rapide care au câștigat lupta împotriva furtunilor din Marea Adriatică. Au debarcat în urmă cu câteva zile spre gura acelui fluviu care acum sfărâmă razele soarelui în mii de sclipiri. După ce au emigrat din țara lor, care era patria strămoșilor, a eroilor cântați de un poet orb prin satele îndepărtate ale Greciei, ei sunt în căutarea unui nou pământ, a unei noi patrii.

Și iată-i acolo, după un marș istovitor, la poalele unei ridicături care crescuse ca prin farmec în inima văii care îi întâmpinase la gura râului. În jur, păduri cât vedeai cu ochii, cățărate pe dealurile din jur. Și tăcerea unei naturi care doarme de milenii. Pentru totdeauna.

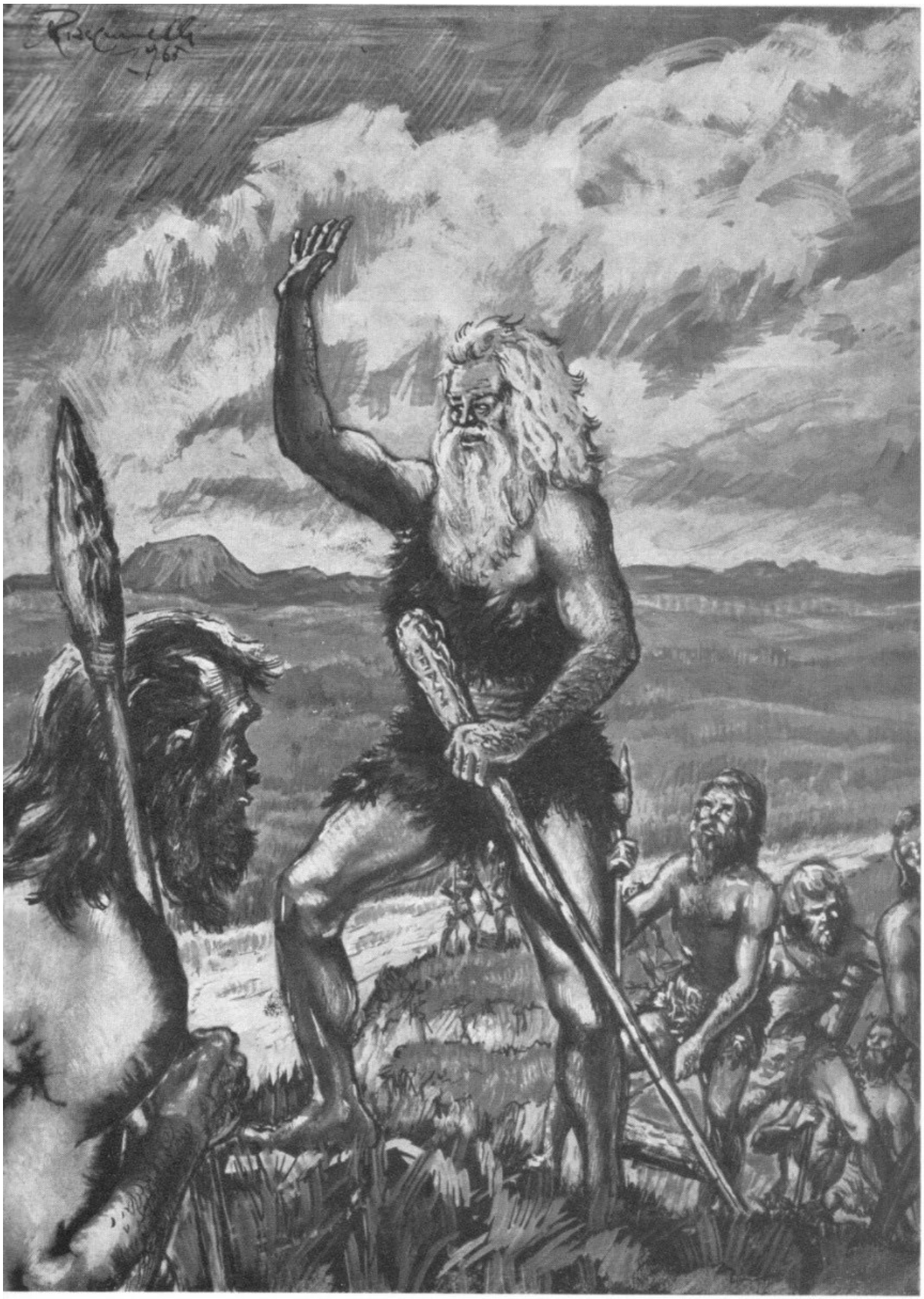

Un bărbat, cu înfățișare venerabilă și regală, cu însemnele comandamentului, arată cu degetul spre acel promontoriu care arată aproape ca o insuliță apărută intenționat, în mijlocul văii, pentru a aduna naufragiații. Și se îndreaptă în acea direcție. Ceilalți îl urmează, ținând pasul cu el, fără să vorbească. În partea cea mai înaltă a dealului, regele bătrân își împinge privirea departe, descoperind un peisaj minunat, desenat de o sută de nuanțe de un verde imens, abia tăiat de urma sinuoasă a râului care se pierde în jos spre mare.

Bătrânul rege se întoarce apoi spre oamenii săi, face un semn de aprobare din cap și cu toții își așează modestele lucruri pe jos. Așadar, au găsit în sfârșit pământul făgăduinței, au ajuns la finalul lungilor lor peregrinări peste mări și țări.

Aceasta va fi, de acum înainte, noua lor patrie.

Și astfel, regele Esio a fondat orașul Jesi.

Așadar, primii locuitori din Jesi au fost greci, care fugeau din orașul distrus Troia. La fel cum Enea și oamenii săi au navigat pe coasta Mării Tireniene pentru a se stabili în Latium, regele Esio a găsit cea mai ușoară cale, navigând pe Marea Adriatică și ajungând la gura râului Esino. Lucia devenise entuziasmată de poveste, iar visele și viziunile fuseseră acum retrase într-un colț îndepărtat al minții ei. Creierul și imaginația ei erau deja în mișcare.

„Aceste date și informații ar putea fi folosite pentru o publicație frumoasă sau, de ce nu, pentru scrierea unui roman istoric a cărui acțiune să se desfășoare în aceste zone”, începu să se gândească Lucia, chibzuind și la posibilele câștiguri.

CAPITOLUL 5

Amintește-ți, omule, că țărână ești

și în țărână te vei întoarce!

(Geneza 3:19)

Cardinalul arăta spre credincioșii adunați în biserică, punctând cu degetul său arătător și fixându-și privirea, rând pe rând, asupra unor fețe din primele rânduri.

„Amintește-ți, omule, că țărână ești și în țărână te vei întoarce!”, și era capabil să facă pe oricine îi întâlnea privirea să se simtă vinovat, chiar dacă nu făcuse nimic rău în viața lui.

Duminică dimineața, la zece zile de la atacul atroce și laș al armatelor inamice, profitând de pacea pentru care negociase însuși cardinalul Baldeschi, trupurile locuitorilor din Jesi care au căzut pe străzi, în piețe și în casele lor au fost adunate și așezate, acoperite cu pânze albe, pe podeaua goală a bisericii Sfântul Floriano, de o parte și de alta a covorului de catifea roșie care mergea de la intrare până la cele trei trepte care duceau la altar. Singurul care fusese așezat într-un sicriu de lemn finisat și decorat, care se afla chiar în fața altarului mare, era Guglielmo Franciolini. Sicriul, care nu avea capac, urma să fie coborât într-o nișă în podeaua bisericii, acoperită de o placă de marmură pe care era gravat numele său și care urma să devină parte integrantă a podelei. Restul celor căzuți ar fi fost transportați printr-o deschidere din culoarul lateral spre criptă, unde ar fi fost îngropați într-un mormânt comun anonim. Un mediu care coincidea cu vechile subsoluri ale clădirilor romane, ale căror caracteristici de umiditate și temperatură favorizau descompunerea cadavrelor fără a răspândi mirosurile neplăcute ale putrefacției în încăperile de deasupra.

„Este greu să mulțumești Domnului în astfel de momente!”

Cardinalul, însoţit la altar de părintele dominican Ignazio Amici, dorind să le arate oamenilor că Inchiziţia nu va sta cu mâinile în sân în zilele următoare, şi-a început predica pe un ton calm, pentru ca în scurt timp să treacă la cuvinte tăioase, care s-au înfipt ca nişte cuţite ascuţite în pieptul tuturor.

„Dar fiţi siguri că cei care au trădat vor plăti!”

Făcu o pauză, trecându-şi privirea peste mulţimea de credincioşi. În băncile din primele rânduri stăteau nobilii, în spatele lor meşteşugarii şi negustorii. Mulţimea stătea în picioare, înghesuită pe coridoare şi, cei care nu-şi găsiseră un loc, chiar şi în curtea bisericii, era gloata, poporul muncitor. Toţi, nobili sau nu, tremurau la ideea că ar putea fi ţapul ispăşitor care să fie dus la spânzurătoare, doar pentru a satisface dorinţa cardinalului de a hrăni poporul cu nişte vinovaţi, de a calma spiritele şi de a prelua frâiele guvernării lăsate libere de căpitanul poporului.

„E cu siguranţă mâna Diavolului, a Demonului, în spatele unui asemenea atac laş. Şi ştim că cineva din Jesi s-a aliat cu inamicul, deschizându-i porţile oraşului. Şi cine este în mod obişnuit aliat cu Diavolul? Vrăjitoarele!” şi îşi fixă privirea asupra surorii sale Elena, care îi urmărea predica de pe o bancă din rândul al doilea. „Evreii! Şi cei care fac afaceri cu ei. Feriţi-vă voi, negustori, meşteşugari, care împrumutaţi bani cu dobândă sau care vă încredinţaţi economiile evreului care locuieşte lângă râu. Niciun creştin nu ar oferi aceleaşi servicii, pentru că împrumutul cu dobândă este condamnat de Biserică, de Papă: este un păcat grav.”

Cei care fuseseră numiţi păliseră, imaginându-şi că se aflau deja pe eşafod alături de Yeoshua. Fiecare dintre ei se adresase într-adevăr evreului, la un moment dat. Un împrumut mic, necesar pentru a începe o afacere sau pentru a-i da un impuls inovator, merita într-adevăr să fie rambursat cu dobândă. Şi, în mod regulat, profiturile erau reinvestite în banca lui Yeoshua, care garanta întotdeauna un venit, mare sau mic. De la deschiderea comerţului cu Lumea Nouă, mulţi negustori din Jesi s-au lăsat şi ei duşi de val şi au profitat de schimburile avantajoase. Cea mai mare parte a mărfurilor din Indiile de Vest ajungea în portul Barcelona, Spania. Negustorii isteţi îşi asumau cheltuielile unei călătorii ocazionale acolo pentru a cumpăra, graţie unor licitaţii avantajoase, bunuri care se revindeau la un preţ de cinci ori mai mare decât cel cu care le cumpăraseră, în magazinele lor, dar mai ales în târguri şi pieţe. Însuşi Franciolini făcuse de mai multe ori lunga călătorie până la Barcelona şi se întorsese cu

căruțe pline de bunuri. Desigur, dacă prima călătorie nu ar fi fost finanțată de evreu, nu ar fi reușit să se îmbogățească atât de mult. Îi returnase banii lui Yeoshua cu dobânda cuvenită și reinvestise câștigurile, o parte în noi călătorii, o parte în certificate de credit cumpărate chiar de evreu. Și mulți alții din oraș făcuseră la fel. Niciodată atât piața săptămânală, cât și diferitele târguri din Jesi nu fuseseră atât de pline de bunuri de valoare expuse ca în ultimii douăzeci de ani. În fiecare sâmbătă, piața principală, cunoscută din cele mai vechi timpuri sub numele de Piața del Mercato, era plină de tarabe, iar mirosurile puternice de mirodenii pluteau în aer încă de la primele ore ale dimineții. Târgul de Sfântul Septimius, în onoarea sfântului ocrotitor al orașului, a început pe 22 septembrie și dura până la jumătatea lunii octombrie. Vânzătorii nu plecau decât atunci când timpul se înrăutățea și începeau ploile de toamnă. Tarabele nu ocupau doar Piața del Mercato, ci se întindeau de-a lungul străzii Prăvăliilor, în timp ce Piața del Panno și Piața delle Scarpe erau denumite după mărfurile care puteau fi cumpărate acolo în zilele de piață și târg. În afară de cel de Sfântul Septimius, la Jesi mai aveau loc și alte târguri mai mici: cel de Sfânta Maria, la sfârșitul lunii martie, și cel de Sfântul Floriano, între 30 aprilie și 8 mai.

Elena, de pe banca din rândul al doilea, asculta distrată lunga predică a fratelui ei. Mintea îi rătăcea, se întreba unde se afla nepoata ei, Lucia, deși își dădea seama unde și cât de departe va merge Artemio din cauza setei sale de putere. În anumite cazuri, ar putea fi foarte periculos și nu ar fi ezitat să își sacrifice chiar și membrii familiei sale. Cu trei zile înainte îi văzuse pe ducele de Montacuto și pe marele duce de Urbino intrând în casă și nu-i plăcea deloc asta. Fără să fie clarvăzătoare, reușise să înțeleagă foarte bine ce înțelegere urma să fie făcută. Coborâse în bucătărie, de unde, datorită unui efect acustic ciudat provocat de un coș de fum comun cu cel care trecea în cabinetul fratelui ei, putea auzi cuvintele care erau rostite în camera de deasupra. Și primise confirmarea exactă pentru suspiciunile sale. „Așa cum am promis, voi interveni pe lângă Sfântul Părinte pentru dumneavoastră, marele duce Della Rovere, ca să vă fie restituite pământurile și titlul. Vă puteți retrage la Urbino și să fiți respectat pentru totdeauna de supușii dumneavoastră. În ceea ce privește Ancona, stimate duce, într-o lună voi porunci ca zece mii de florini de aur să fie vărsați în vistieria orașului vostru, bani care vor servi pentru extinderea și fortificarea portului, dar negustorilor din orașul Jesi va trebui să li se garanteze accesul în port, în scopuri comerciale. Și acum, retrageți-vă armatele”. Ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis, vocea fratelui său, așa cum o auzise cu câteva zile în urmă, distorsionată de un

tub, reveni pentru a-i ajunge la urechi într-un mod real.

„Cei care știți ceva, vorbiți! Cine îi cunoaște pe trădători, să îi acuze, și vă garantez că justiția își va face treaba! În zilele următoare, tribunalul pe care îl conduc va fi deschis și, cu această ocazie, un judecător civil, singurul rămas în viață, nobilul Dagoberto Uberti, va fi și el alături de mine. Vom fi gata să ascultăm toate mărturiile și plângerile! ...Să ne rugăm!”

Credincioșii se ridicară din bănci și Sfânta Liturghie a continuat, cu donațiile, binecuvântarea pâinii și a vinului și apoi cu Sacramentul Euharistiei. Doar de câțiva ani, prescurile, odată sfințite, era păstrate în tabernacol pentru a nu fi risipite. Acestea erau făcute de călugărițele izolate, dintr-un amestec de apă și făină, modelate în mici bucăți rotunde. Erau apoi presate cu o formă din metal, pe care un meșter priceput, de la școala de orfevrărie din Jesi, gravase în basorelief desenul crucii, care provine de la litera H din inscripția IHS. Prescurile obținute astfel aveau un aspect rotunjit destul de neregulat și aveau în relief desenul imprimat pe ele. Pe lângă cele aflate în tabernacol, în acea zi, oficianții au sfințit atât de multe prescuri pentru că foarte multă populație era adunată în biserică, practic întreaga comună și întregul ținut.

Credincioșii stăteau la coadă pentru a primi Euharistia, așezându-se în două rânduri paralele de-a lungul covorului roșu de catifea. În timp ce se apropiau de altar, au trecut pe lângă trupurile celor căzuți și au înconjurat sicriul lui Guglielmo Franciolini, unii de o parte, alții de cealaltă, chiar înainte de a ajunge să se împărtășească cu Sfintele Taine. În timp ce cardinalul Baldeschi oferea împărtășania credincioșilor care veneau la altar din partea dreaptă, părintele Ignazio Amici făcea același lucru din partea cealaltă. Printr-o stranie coincidență, Elena Baldeschi se aliniase pentru a primi împărtășania de la fratele ei, iar imediat în spatele ei se afla Elisabetta, tânăra care încă purta pe brațe și pe față urmele arsurilor pentru care o considera responsabilă pe nepoata femeii al cărei spate îl vedea acum, la un pas în față.

„Trupul lui Hristos.” Cuvintele ieșiră ca o cântare din gura cardinalului, în timp ce punea împărtășania pe limba surorii sale, ușor împinsă în față prin gura ei deschisă. Elena observă o lumină ciudată în ochii lui Artemio, pe care a știut să o interpreteze. Simțea deja flăcările care se prindeau de corpul ei; nu era nevoie să citească gândurile fratelui ei pentru a înțelege care erau intențiile lui. Printre victimele sale s-ar fi numărat și ea, și poate chiar Lucia, dacă ar fi reușit să o găsească. Gândul că însuși un slujitor al lui Dumnezeu ar putea fi o persoană atât

de perfidă și rea o făcu să i se întoarcă stomacul pe dos. Simțea cum aciditatea îi urcă din intestine spre gură, iar nodul din gât era o senzație de greață.

„Amin!” Elena se întoarse repede pe sine, cu ostia încă în gură, aflându-se față în față cu fata care se afla imediat în spatele ei. Nu și-a putut stăpâni senzația de vomă, iar ostia i-a ieșit cu putere din gură, în timp ce mâinile ei, instinctiv, reușeau să o prindă, pentru a împiedica trupul Domnului să cadă pe pământ. Acest lucru nu îi scăpă lui Elisabetta, care, într-o clipă, îți dădu seama că are ocazia de a se răzbuna pe bunică pentru presupusele greșeli ale Luciei.

„Sacrilegiu!”, strigă ea, arătând cu degetul arătător spre bătrână. „Este o vrăjitoare! Și-a scos ostia din gură pentru a o folosi la practicile ei malefice!”

O rumoare se ridică în mulțime, până când cineva a strigă și el, aducând acuzații precise.

„E adevărat, împreună cu alte desfrânate se întâlnește în câmpul din spatele casei evreului, unde vrăjitoarele își desfășoară ritualurile lor blasfemiatoare!”

„Da, împreună cu evreul, aruncă copiii în foc și apoi le mănâncă carnea!”

„Iar eu am văzut-o zburând pe o coadă de mătură!”, spuse un tânăr, stârnind râsul multora.

„Este o vrăjitoare, să o ardem pe rug imediat!”

„Pe rug, pe rug!”

Cardinalul nu ar fi crezut niciodată că o astfel de oportunitate i se va ivi, servită pe o tavă de argint. Aceste acuzații neașteptate făceau totul mai simplu. Ridică un braț pentru a îndemna oamenii să facă liniște și, în același timp, le făcu semn gărzilor care supravegheau culoarul din dreapta.

„Justiția își va face treaba. Să nu se întâmple niciodată ca o persoană să fie executată fără să fi avut un proces și o șansă de a se apăra de acuzații. Gărzi! Duceți-o în temnița din Turnul de Miazăzi. În zilele următoare, vom verifica acuzațiile și, dacă va fi vinovată, cu siguranță va mărturisi și numele complicilor săi. Facă-se voia Domnului!”

În timp ce gardienii o conduceau pe Elena afară din biserică, unii o scuipau, alții o înjurau, unii țărani mai superstițioși, care aveau usturoi în buzunare, îl strângeau în palmă. Unul dintre ei, care urmărea slujba din curtea bisericii, le-a dat câteva căței de usturoi soției și celor doi copii mici, șoptindu-le: „Țineți-le bine, ține diavolul la distanță, și se pare că însuși Belzebut este astăzi aici, printre noi!”

Odată ce vrăjitoarea plecase, calmul revenise printre credincioși, Sfânta Liturghie putea continua și se putea încheia cu înmormântarea. Fusese o slujbă lungă, prelungită și mai mult de evenimentul neprevăzut, iar Artemio era obosit, dar, în ciuda acestui fapt, chiar și în timp ce stătea în sacristie dezbrăcându-se de veșminte, mintea lui era ocupată cu studierea celor mai bune strategii pentru a profita de situație. Sora lui, Elena, ar fi fost condamnată ca vrăjitoare, perfectă ca victimă, pentru a dovedi tuturor că nu cruța pe nimeni, nici măcar pe membrii propriei familii, dacă era cazul. Dar Elena trebuia să ia cu ea pe eșafod niște complici, pentru că trebuia să fie evident că acel complot avusese loc, iar ea fusese cea care pusese totul la cale, alături de alte nume importante. Ce prilej mai bun pentru a se debarasa definitiv de dușmanii săi și de unii oameni care îl incomodau?

Chiar în acea seară, i-a chemat în biroul său pe părintele Ignazio Amici, pe căpitanul gărzilor sale, Carlo Balistreri, și pe locotenentul gărzilor căpitanului poporului, Antonio Capoferri. Acesta din urmă, rămas orfan de stăpân, fusese forțat de autoritatea cardinalului să treacă în serviciul său. Pentru Capoferri, un stăpân era la fel de bun ca altul, așa că a făcut bine față situației și și-a unit forțele cu cele ale cardinalului, atrăgând gelozia lui Balistreri. Așa că, cei doi, adunați în aceeași încăpere, s-au privit cu ochi răi, dar amândoi erau cu sufletul la gură pentru a afla ce ordine le va da cardinalul. Baldeschi le-a arătat cele trei fotolii, invitându-i să ia loc, și închise ușa camerei.

„Ceea ce s-a întâmplat în aceste zile este extrem de grav. Diavolul, în cele mai variate înfățișări ale sale, pare să fi pus gheara pe acest oraș, dar noi îl vom alunga, nu-i așa, Părinte Ignazio?”

„Bineînțeles!”, răspunse dominicanul, cu privirea exaltată a unui om care se simte că știe adevăruri importante. „Din deducerile mele, se pare că cineva l-a invocat și l-a făcut pe demonul Baal să se materializeze. El este rege, transmite tot felul de cunoștințe, iar statul său se află în Orient. El se manifestă cu trei capete, unul de om, unul de broască și unul de pisică. Are o voce răgușită și știe

arta de a se face invizibil, pe care o poate învăța pe cei care îl invocă. El comandă 66 de legiuni de diavoli. Iar noi tocmai am numărat în ultimele zile 66 de legiuni ale dușmanului, fiecare formată dintr-o mână de oameni, invadând orașul. Coincidență? Nu! Dar se pare că acum îi avem în mână pe cei care l-au invocat pe diavol.”

„Prostii, aruncate bieților oameni ca să justifice un complot care este de fapt mult mai simplu”, îl întrerupse locotenentul Capoferri. „Ducii din Ancona și Urbino aveau nevoie de o pradă bună și au obținut-o. De fapt, se pare că nu au fost atât de interesați să mențină ocupația orașului și, odată ce prada s-a terminat, au dispărut.”

Cunoscând adevărul despre pactul dintre cardinal și duci, Balistreri îl privi pe locotenent cu superioritate, dar se abținu de la comentarii. L-a lăsat pe cardinal să reia firul discuției.

„Oricum, a fost trădare, iar cel care e responsabil pentru asta trebuie să plătească, cu viața, indiferent dacă face parte din familia mea sau nu. Înapoi la subiect, Părinte Ignazio! Elena a fost închisă în temnița Turnului. Cred că cinci zile de apă putrezită și pâine mucegăită o pot face să-și vină în fire și putem obține o mărturie de la ea. Dar dacă se împotrivește, aveți vreun torționar bun?”

„Bineînțeles, cum să nu! Inchiziția nu poate trimite la spânzurătoare o persoană care nu și-a mărturisit crimele! Mai devreme sau mai târziu, după tortură, toată lumea mărturisește.”

„Bineînțeles”, se gândi cardinalul, care fusese și el martor la torturi uneori. „Mai bine să înfrunte spânzurătoarea pentru a pune capăt anumitor torturi. Și, sub presiunea torturii, cineva ajunge să acuze de complicitate oameni care nu au nimic de-a face cu el și care îl vor urma până la final!”

„Cred că știu cine sunt complicii vrăjitoarei. Elena, sora mea, a insistat foarte mult în ultima vreme ca eu să aranjez logodna nepoatei mele cu tânărul Franciolini. Am căzut și eu în capcana ei, organizând petrecerea oficială de logodnă chiar în ziua în care inamicul ne-a atacat. Așa deci, pot spune că sora mea a fost complice cu Franciolini, care a facilitat atacul asupra orașului pentru a submina puterea Bisericii și pentru a preda definitiv guvernul fracțiunilor ghibeline.”

„Cum puteți spune asta?”, interveni locotenentul, indignat. „Guglielmo

Franciolini este mort și fiul său a dispărut. Nu am găsit corpul lui Andrea, dar cu siguranță este un cadavru!”

„Nu neapărat! Nepoata mea, Lucia, a dispărut și ea, sau mai bine zis nu se știe ce s-a întâmplat cu ea. Pun pariu că cei doi porumbei sunt împreună, undeva în siguranță, nu chiar atât de departe. O să interoghez pe cine cred eu și, de îndată ce voi avea informațiile necesare, tu, părinte Ignazio, împreună cu Balistreri și cu o escortă bună, veți pleca în căutarea celor doi tineri. Tu, pe de altă parte, Capoferri, la momentul potrivit, te vei ocupa de evreu și la o altă fată care locuiește la țară și despre care îți voi vorbi separat.”

„Evreul? Sfinția voastră, știți foarte bine că Tribunalul Inchiziției nu poate judeca persoane care aparțin altor religii. Ce legătură are evreul cu toate acestea?”, răspunse Balistreri, care până atunci nu-și făcuse auzită vocea.

„Ba da, ba da! Are mai mult de-a face cu asta decât v-ați putea imagina. Doar aruncați o privire în registrele sale contabile și mergeți să vedeți ce relații avea cu Franciolini. Combinând norocul cu viclenia, va fi ușor de dovedit că sume importante plătite evreului de către capitanul poporului au fost predate ducelui de Montacuto sau marelui duce de Urbino. Nu tribunalul Inchiziției va fi cel care îl va judeca pe evreu, ci judecătorul civil, care a acceptat de bunăvoie să mi se alăture în zilele următoare. Veți vedea că, în scurt timp, vom face dreptate! Acum plecați, lăsați-mă singur, dar rămâneți la dispoziția mea. Până mâine dimineață veți primi ordine precise.”

În timp ce cei trei își luau rămas bun, Giovanni, intră servitorul credincios al cardinalului, ținând în mână o tavă cu o carafă și o cupă deja plină cu vin. Artemio bău cu lăcomie și îți mai turnă puțin, apoi îl rugă pe Giovanni să meargă să o caute pe Pinuccia, servitoarea brunetă care, împreună cu blonda Mira, era responsabilă de îngrijirea nepoatei sale Lucia. Nu era o coincidență că o alese pe brunetă; în alte ocazii, cardinalul profitase de ea și o găsise dispusă să facă ce vrea el, cu condiția să o răsplătească cum se cuvine. Blonda, pe de altă parte, îi scăpase mereu. În câteva minute, Giovanni a găsit-o pe Pinuccia, a condus-o în biroul cardinalului și a închis ușa, nu înainte de a face o reverențioasă plecăciune în fața stăpânului său. La rândul său, a mers până la ușă pentru a se asigura că nu intrase nimeni și apoi se întoarse spre fată, arătând spre șemineu.

„Aprinde focul, trebuie să mă încălzesc!”

„Dar, Eminența Voastră, este cald afară și nu cred că este nevoie!”

Artemio se apropie de Pinuccia și desfăcu panglica care îi strângea rochia în jurul gâtului, dezvelind pielea tinerei până când îi ieși la iveală adâncitura dintre sâni. Apoi, cu palma lui, s-a apucat să caute sub hainele ei până când găsi un sfârc. Artemio intui că Pinuccia simțea o oarecare repulsie la gândul că va trebui să-i satisfacă din nou capriciile sexuale, dar cele cinci monede de argint pe care le va câștiga în cele din urmă o vor face să treacă cu vederea orice. Fata puse lemnele în șemineu și aprinse focul, îndeplinind cererea stăpânului ei. Focul trosnea acum vesel, când cardinalul vorbi din nou. „Bine, acum dezbracă-te. Vreau să-ți văd trupul luminat doar de lumina focului.” Și spunând astfel, în timp ce Pinuccia începea încet să se dezbrace, pornise să stingă toate lumânările din candelabru, până când camera era luminată doar de lumina roșiatică produsă de flăcările șemineului. Pielea ușor brună a tinerei femei, umezită de un strat de transipraţie atât din cauza căldurii, cât și din cauza tensiunii, strălucea în lumina pâlpâitoare a focului. Artemio se apropie de ea și îi desfăcu șuvițele de păr șaten. Un gest care, așa delicat cum părea, a devenit brusc unul de violenţă. Cu aceeași mână cu care îi desfăcuse părul, trase brusc spre flăcări șuvița prinsă între degetele sale. Când părul se atinse de foc, a sfârâit puțin, iar Artemio s-a bucurat să simtă mirosul tipic, deși abia perceptibil, din timpul execuției unei vrăjitoare. Lacrimile brăzdau fața fetei, în timp ce cardinalul se bucura de violența la care își supunea victima.

„Aș putea să te arunc în flăcări acum, dacă aș vrea, sau să te judec pentru vrăjitorie și să te ard de vie în piața publică. Dar ar fi atât de păcat să nu mă mai pot bucura de prezența și de serviciile unei tinere atât de frumoase!” Trăgând-o în continuare de păr, a îndepărtat-o de flăcări și a pus-o să îngenuncheze în fața lui, astfel încât gura ei să fie la mică distanţă de membrul lui erect. Apoi, aplicând o presiune din spatele gâtului ei, îi ghidă capul puțin mai în față.

„Dacă ești cuminte și îmi spui ce vreau, nu numai că nu te voi răni, dar te voi putea răsplăti mult mai generos decât în celelalte momente.”

După ce a obținut plăcerea din actul sexual oral, Artemio o ridică pe fată astfel încât fața ei să fie la mică distanță de ochii lui. În același timp, strângea trupul tinerei, astfel încât să simtă presiunea sânilor ei fermi pe pieptul lui.

„Vreau să știu unde se ascunde nepoata mea Lucia!”

Pinuccia a clătinat din cap la această cerere.

„Nu mă puteți întreba pe mine, nu știu!”

Artemio, obținând deja o anumită satisfacție, a decis să nu mai folosească violența. Se duse spre biroul său, deschise un sertar, declanșă un mecanism și, dintr-un dulap secret, scoase o desagă.

„În curând banii ar putea fi ai tăi!”, a spus el, deschizându-și geanta și arătându-i tinerei conținutul: un pumn de florini de aur. La acea priveliște, Pinuccia își dezlegă limba și vorbi. Apoi întinse mâna pentru a intra în posesia banilor promiși, dar cardinalul și-o retrase repede pe a sa.

„Un pic prea mult pentru o simplă informație la care aș fi putut ajunge singur. Vino în dormitor. Mă vei satisface cum se cuvine și apoi îți vei primi recompensa. Nu înainte!”

CAPITOLUL 6

Lucia ar fi vrut să facă din nou acea vrajă de invizibilitate, extinzând-o și asupra iubitului ei, pentru a evita să fie prinsă de gărzile cardinalului. Mai mult decât o vrajă, era un fel de hipnoză care îi împiedica pe cei din fața ei să perceapă realitatea și îi determina să facă lucruri ciudate. Era una dintre puterile minții ei pe care învățase să o controleze mai bine. Aproape că reușise cu cei doi soldați care apăruseră în pragul camerei, dar încercarea deveni un eșec în prezența părintelui Ignazio Amici, care apăru brusc cu o cruce mare în mână.

„Înapoi, Satana!”

Clericul începu să pronunțe exorcisme în latină, continuând cu expresii pe care fata, deși cunoștea bine limba, nu le putea înțelege. Crucea pe care o ținea în fața sa a împiedică ochii Luciei să îi prindă pe cei ai preotului, până când el reuși să preia controlul. Își trecu un braț în jurul gâtului fetei, care s-a simțit brusc întoarsă, astfel încât privirea ei să fie îndreptată doar spre un perete.

„Baal a pus stăpânire pe mintea ta, este în tine și te-a învățat și cum să te faci invizibilă. Tu l-ai invocat! Va fi nevoie de un exorcism puternic pentru a alunga demonul din corpul tău muritor, să sperăm că va reuși, altfel doar focul îți poate purifica trupul.”

Cu mâna liberă, scoase o ostie sfințită dintr-un buzunar al mantiei și a introdus-o cu forța în gura fetei, care a simțit imediat un gust amar puternic și se prăbuși.

Părintele Ignazio era viclean și știa cum să folosească ierburile aproape mai bine decât vrăjitoarele și vracii, și o făcea în secret pentru a-și atinge propriile scopuri și pentru a arăta bine în calitate de inchizitor. El infuzase ostia cu un amestec fin de semințe de mac, aloe și valeriană, obținând astfel un medicament puternic cu efect imediat. Dar în ochii gărzilor care îl însoțeau, și mai ales a lui Balistreri, trupul lui Hristos era cel care triumfase asupra demonului malefic pe care îl ascundea vrăjitoarea.

Dominicanul a obligat-o pe Lucia să stea întinsă în pat timp de mai multe zile,

legată de mâini și picioare, sub influența drogurilor pe care continua să i le administreze. O ținuse într-o stare de adormire în timp ce el făcea practici exorciste, uneori singur, alteori în compania altor persoane pe care tânăra le privea cu plini de însuflețire, fără a putea recunoaște pe nimeni. În timp ce părintele Ignazio rostea rugăciunile, Lucia avea adesea convulsii și crize de vomă. Acesta era efectul apomorfinei sub formă de pulbere, pe care el continua să i-o pună în secret sub limbă. Dar persoanele prezente credeau că preotul reușea să alunge demonul care se afla în corpul bietei fete. Păcăleala urma să continue până când cardinalul ar fi rezolvat totul în felul său, fără a fi nevoit să dea explicații nepoatei sale și fără intervenția acesteia. Tot ritualul a durat câteva zile și, de mai multe ori, părintele Ignazio a fost tentat să profite de trupul tinerei neajutorate. Cum era legată și inconștientă, îi stimula cele mai rele fantezii erotice, cele pe care fusese nevoit să și le reprime ani și ani de zile. Transpirat, cu membrul pe care nu-l mai putea ține în frâu sub robă, la un moment dat, într-un moment în care era singur cu fata, se apropiase de pat și, mângâindu-i ritmic coapsele, îi ridicase hainele până când îi descoperise pubisul. Era pe punctul de a se arunca asupra ei când auzi ușa scârțâind în spatele lui. Se repezi să acopere goliciunea Luciei și se prefăcu că stă întins pe trupul ei recitând o rugăciune puternică: „Abandonează acest trup nevinovat și ia-mă pe mine. Ia-mă, Demonule, și du-mă cu tine în iad. Sunt gata, nu mă tem...”

„Destul cu această comedie!” Vocea cardinalului tună în încăpere și răsună în urechile lui. „Totul s-a rezolvat. Elena a mărturisit, datorită și unor mici torturi. Andrea Franciolini a fost vindecat cum se cuvine și va putea fi judecat. Evreul a fost și el arestat și va răspunde pentru faptele sale. De asemenea, în apropierea casei lui Yeoshua, am prins o vrăjitoare, una adevărată, una dintre cele care participau la sabaturile organizate de sora mea, pe malul râului în nopțile cu lună plină. O fată de șaisprezece ani, o anume Manuela Gambara, pasionată de artele magice și de vrăjitorie. Vei avea grijă de ea și de celelalte două tinere vrăjitoare prinse împreună cu ea. Nu-ți va lua mult timp să le faci să mărturisească, iar noi le vom condamna să fie arse pe rug. Manuela va fi executată împreună cu ceilalți suspecți, în aceeași zi și în aceeași piață, pentru a dovedi că și ea și tovarășii ei au făcut parte din conspirație. Și acum treziți-o pe nepoata mea și eliberați-o. Exorcismul ți-a reușit bine, frate Ignazio. Felicitări!”

Cardinalul era pe punctul de a pleca, când se întoarse spre dominican. „Ah, uitasem. Ai avut noroc că am venit la momentul potrivit. Dacă te-ai fi fi atins de nepoata mea într-un mod nedemn de haina ta preoțească, fii sigur că în ziua execuției ar fi fost aprins un rug și pentru tine. Așa că, dată fiind înclinația ta, te

avertizez: încearcă să nu-ți vină idei ciudate cu privire la Manuela. Fata este însărcinată, are deja o burtă mare. Copilul pe care îl poartă în pântece trebuie să fie rezultatul împerecherii cu diavolul și, dacă totul merge bine, flăcările îl vor conduce înapoi în iad împreună cu mama sa.”

„Mai mult decât rodul unei împerecheri cu diavolul”, se gândi părintele Ignazio, „este rodul unei împerecheri cu un cardinal, care a găsit mijlocul potrivit pentru a scăpa de amanta sa și de fiul său incomod.” Dominicanul știa foarte bine că cardinalul mergea adesea la casele țăranilor de pe malul râului și le cerea coloniștilor tinerele fiice, care acceptau cu plăcere câțiva florini de aur în schimbul virginității uneia dintre fiicele lor. Cu cât erau mai tinere, cu atât cardinalul îi plătea mai bine. Cu Manuela, din familia Gambara, care cultiva câteva parcele de pământ fertil în câmpia Esino, a început când tânăra avea doar doisprezece ani și a continuat să abuzeze de ea timp de mai mulți ani, până când a lăsat-o însărcinată. Un copil foarte incomod, dacă s-ar fi născut, poate cu o mamă care i-ar fi cerut să-și recunoască paternitatea sau să plătească bani grei pentru tăcere. Și astfel, Artemio profitase de situația care se ivise în acele zile pentru a-și sacrifica tânăra amantă. Existau o mulțime de fete de țărani la care să se întoarcă, pentru a-și satisface poftele. Într-adevăr, ar fi fost mai bine dacă ar fi fost însoțită la rug de alte două tinere țărance, presupuse vrăjitoare ca și ea. Și astfel, Veronica Bugiolacchi și Aurelia Tornatori, vecinele Manuelei, toate prietene între ele, erau persoanele potrivite.

Dar Capoferri va trebui să aștepte câteva zile înainte de a primi undă verde pentru ieșirea lângă râu. Mai întâi, Elena trebuia să mărturisească și să dea nume, care trebuiau să fie cele corecte.

În acea duminică, de la biserica Sfântul Floriano, Elena Baldeschi fusese târâtă de gardieni pe străzile orașului până la Turnul de Miazăzi. Intraseră în turn pe intrarea care dădea în Piața Palio, apoi gărzile deschiseseră o trapă în podea și o aruncaseră pe Elena în temniță fără niciun fel de menajamente. Într-un „zbor” de aproximativ șase brațe, aterizase pe o saltea de paie, care îi amortizase parțial căderea, dar tot își luxase glezna și simțea o durere ascuțită în umăr. Atingându-se cu celălalt braț, simți că umărul îi era deformat: se luxase. Trebuia să încerce să îl îndrepte, o mai făcuse înainte, era dureros, dar știa cum să o facă. Trebuia să găsească un punct de prindere, să tragă, să tragă, să facă brațul să se rotească ușor și să aștepte un pocnit, care indica faptul că articulația era din nou la locul

ei. Dar se afla în întuneric și nu putea găsi niciun punct de sprijin. După un timp, vederea i s-a obișnuit cu lumina foarte slabă. Nu mai era nimic în cameră în afară de salteaua de paie. Pereții erau netezi, iar camera era circulară, fără o margine, fără o fereastră. Singura deschidere era trapa din partea de sus, de neatins. Abia atunci își dădu seama că, atunci când va trebui să-și facă nevoile, va trebui să le facă acolo, chiar în acea cameră. Și, ca și cum ar fi chemat-o, nevoia de a urina apăru. A încercat să se abțină, dar nu a rezistat prea mult. Acum pierduse noțiunea timpului, nu mai știa dacă era zi sau noapte, dormise puțin, urinase de câteva ori și acum îi venea nevoia de a își face iar nevoile, când trapa se deschise. Cineva a strigat-o.

„Poftim, vrăjitoareo! Înviorează-te!”

Din trapă coborâră un coș legat de o frânghie. De îndată ce coșul, care conținea o bucată de pâine mucegăită și un vas cu apă urât mirositoare, a atins pământul, aghiotantul dădu drumul frânghiei, care căzu la pământ lângă Elena.

„Aș putea să-mi fac un ștreang și să mă spânzur”, se gândi Elena, „punându-mi capăt suferinței.”

Dar, ca o palmă peste față, acea frânghie nu era de nici un folos, iar omul care o lăsase era perfect conștient de asta. Nu putea fi fixată nicăieri și, prin urmare, era inutilă. Elena se prăbuși pe salteaua de paie și izbucni în lacrimi. Puterile ei, abilitatea de a citi gândurile, cunoștințele ei despre cum să prepare poțiuni și decocturi, cunoștințele ei despre cum să ajute femeile în travaliu, nu-i mai erau de niciun folos acum. Criza de plâns o făcu să piardă controlul asupra corpului său, udându-se murdărindu-și hainele și chiar salteaua de paie. Apucă pâinea, o băgă în gură și căzu imediat pradă unei crize de vomă, ceea ce a înrăutățit situația și a îngreunat și mai mult mirosul, care deja începea să fie insuportabil.

Până la deschiderea trapei, în a cincea zi, femeia se obișnuise cu mirosul propriilor excremente și al sudorii și se adaptase să înghită pâine mucegăită și să-și potolească setea cu apă putredă. În acea zi, nu au trimis mâncarea jos cu coșul obișnuit, ci au coborât-o pe o scară.

„Ieși vrăjitoareo. Însuși Balistreri te va interoga!” Dincolo de cuvinte, Elena auzi un râs răsunător, al bărbatului care vorbise, lui alăturându-se și râsul celorlalți gardieni. Cu greu urcă treptele și, când ajunse sus, a trebuit să-și acopere ochii cu mâna, pentru că lumina părea orbitoare.

„Cum pute!”, exclamă aghiotantul care îi întinse mâna pentru a o ajuta să iasă din trapă. „Poate ar fi mai bine să-i facem o baie înainte de a o duce în sala de interogatoriu!”

„Nu!”, răspunse altul. „Balistreri se grăbește. Ar fi bine să-i vindecăm umărul, totuși. Cu el atât de deformat, bătrâna nu arată deloc bine!”

„Oricum nu e arată bine”, spuse primul, apucând-o de o mână. Articulația pocni, iar Elena aproape că a leșinat din cauza durerii ascuțite. Cei doi au ținut-o în poziție verticală pentru a nu se prăbuși. Apoi i-au dat să bea o picătură de apă curată și au târât-o în camera unde Balistreri stătea în spatele unei mese. Femeia fuse dezbrăcată complet și așezată deasupra mesei. Gardienii i-au legat încheieturile mâinilor și gleznele și au fixat corzile la scripeți, care urmau să fie folosiți pentru a-i întinde membrele. Înainte ca interogatoriul să înceapă, i-a fost băgată o pâlnie în gură, prin care au început să toarne apă din abundență. Senzația era aceea de a fi pe punctul de a se îneca. Elena tânjise după apă în acele trei zile, dar acum că o avea, îi era dușman. A încercat să tușească, să scuipe, să întoarcă capul într-o parte, dar nicio mișcare nu îi era permisă. Interogatoriul a început.

„Avem dovezi incontestabile că ești o vrăjitoare. Am văzut cu ochii noștri ce s-a întâmplat în biserică: ai vrut să păstrezi ostia pentru practicile tale nefaste. Știm că poți aplica arta vindecării, iar acest lucru nu ar fi rău, doar că printre plantele pe care le folosești se află una numită Gheara Diavolului. O dovadă a amestecului tău cu cel rău. Și cum rămâne cu vrăjile, poțiunile, așa-numitele poțiuni de dragoste? Toate acestea te fac vinovată, vrăjitoareo! Dar mai este ceva! Există martori care pretind că te-au văzut adunată lângă râu cu alte vrăjitoare, tinere țărance care au invocat diavolul împreună cu tine, chiar în acel loc de pe malul râului Esino unde, cu puțin peste un secol în urmă, în anul Domnului 1411, a fost găsit trupul Sfântului Floriano, ocrotitorul acestui oraș al nostru. Se spune că acel loc este considerat magic. Poți să-mi spui de ce?”

Balistreri le-a făcut semn celor doi gardieni, care au început să rotească manivelele și să strângă frânghiile fixate de încheieturile și gleznele femeii. Când văzu că ea urma dădea semne că ar vrea să deschidă gura, ridică un braț pentru a le indica torționarilor să se oprească.

„Descoperirea trupului sfântului a făcut mare vâlvă la vremea respectivă”, începu să povestească Elena cu o voce frântă, obosită. „De fapt, acel corp, deși

se afla în apă de mai bine de o mie o sută de ani, nu suferise nicio schimbare, rămăsese intact. Bunica mea, când eram copil, obișnuia să-mi povestească că, cu mare pompă și solemnitate, Sfântul a fost transportat în oraș și așezat într-o somptuoasă chivotă de marmură în biserica care pe atunci se numea Sfântul Gheorghe și pe care noi o cunoaștem astăzi ca Sfântul Floriano. Este vorba de biserica în care am ascultat Sfânta Liturghie acum câteva zile.”

„Și astfel mărturisești că știi foarte bine povestea și că voi, vrăjitoarele, considerați acel loc magic și îl folosiți pentru ritualurile voastre, pentru a invoca spiritele, dar mai ales demonii. Zilele trecute am cercetat locul și am găsit niște desene ciudate - pentacle, așa le spun - cioplite în pământ și în nisipul mărunt cu bețe ascuțite! Iar oamenii care locuiesc în jur, când au fost întrebați, ne-au spus că vă văd adesea acolo în compania unor tinere țărance.”

„Mă duc acolo doar pentru a aduna ierburi și pentru a-i învăța pe tinere să le recunoască.”

„Ei bine, și... vrei să ne spui numele acestor tinere?”

Elena, conștientă că orice nume pe care l-ar rosti va fi asociat cu o persoană care o va urma până la rug, tăcu, așteptând în tăcere ca membrele să-i fie din nou întinse, până la dislocarea umerilor și a șoldurilor, dacă va fi nevoie. În schimb, Balistreri a dezlegat-o și a continuat cu o altă tortură, cea a roții. Femeia, încă goală, a fost legată de o roată, lângă care fusese aprins un foc. Tortura consta în rotirea lentă a roții, astfel încât capul victimei să fie adus din ce în ce mai aproape de căldura intensă provocată de foc. Când părul începea să ia foc, roata era accelerată, astfel încât întregul corp al victimei să treacă rapid prin flăcări. Ajunsă pe partea opusă, un gardian arunca peste ea o găleată cu apă rece. Și runda începea din nou, până când se obținea o mărturie.

Când capul Elenei se afla la mică distanță de flăcări, Balistreri vorbi din nou.

„Manuela Gambara. O cunoașteți? Este însărcinată. Poți confirma că a rămas însărcinată în timpul unuia dintre ritualurile tale?”

„Nu cunosc nicio Man...”

Elena primi o primă plimbare prin flăcări. După câteva clipe, apa înghețată a ajuns pe pielea ei încinsă. A avut senzația că mii de ace care îi străpung corpul.

„Manuela Gambara este amanta...” Nu reuși să rostească numele cardinalului, pentru că au pus-o să mai facă o tură prin flăcări și din nou a primit o găleată de apă înghețată pe partea cealaltă.

„...diavolului! Bravo, începi să mărturisești!” Balistreri termină fraza în locul său. „Aduceți-l pe notar. Până seara vom avea o mărturie completă. Totul trebuie să fie scris și înregistrat. La sfârșit, vrăjitoarea va semna tot ceea ce a declarat!”

Interogatoriul și tortura au continuat fără oprire timp de două zile și două nopți. Când Balistreri era obosit, îl lăsa pe unul dintre oamenii săi de încredere să preia sarcina pentru câteva ore, doar pentru a se odihni puțin, dar se întorcea întotdeauna în cameră în scurt timp, deoarece dorea să fie autorul incontestabil al acelei ilustre mărturisiri, care să fie livrată cardinalului pe o tavă de aur. Spera la o recompensă financiară generoasă, care cu siguranță nu ar fi lipsit, care, cunoscându-l pe Baldeschi. Când Elena dădea semne de slăbiciune, când torționarii ei își dădeau seama că era pe punctul de a leșina, o lăsau să se odihnească o vreme, o revigorau și, de îndată ce era din nou în putere, începeau să o tortureze. În cele din urmă, au reușit să-i smulgă numele Manuelei Gambara, Veronicăi Bugiolacchi și Aureliei Tornatori, ca acolite ale sale, tovarășe cu care a practicat sabaturile, în timpul unuia dintre care Manuela s-a împreunat cu demonul invocat și a rămas însărcinată. O făcuseră să mărturisească faptul că Andrea Franciolini se ocupa și el de vrăjitorie și că nepoata ei, Lucia, fusese prinsă în capcană de ea și forțată să se inițieze în artele vrăjitoriei, pentru a se putea căsători cu tânărul Franciolini și pentru a-i asigura o urmașă. De fapt, Balistreri îl comparase chiar pe Andrea Franciolini cu Satana și pe Lucia Baldeschi cu Lilith, regina demonilor succubi, cea care va da naștere numeroșilor Lilim, numeroși mici demoni, pentru a invada orașul. O făcuseră să spună că Guglielmo Franciolini, în cârdășie cu evreul care finanțase dușmanul cu banii pe care îi vărsase în vistieria sa, profitase de dușmanii din Jesi pentru a pune orașul la pământ, în timp ce fiul său și nepoata cardinalului urmau să-l umple de demoni, în detrimentul autorității religioase, care urma să fie anihilată. Notarul întocmise o mărturie de cel puțin zece foi scrise de mână pentru ca inculpata să semneze. Ea fuse în cele din urmă îmbrăcată și tratată cu medicamente, deși corpul ei era complet acoperit de răni, plăgi și arsuri, care nu se aveau să se vindece în scurt timp.

Dar cineva urma să aibă grijă ca ea să fie vindecată în zilele următoare, deoarece

tribunalului Inchiziției nu-i plăcea să judece persoane evident desfigurate de tortură. Va fi timp pentru proces, și chiar mai mult timp pentru a ajunge la execuție, ziua în care vinovata spovedită, perfect sănătoasă și conștientă de vina care i se aduce, va fi urcată pe rug. Dar în acel moment, Elena, epuizată de tortură, clătină din cap și refuză să semneze.

„Nu știu să scriu”, a mințit.

„Nu-i nimic. O cruce va fi de ajuns, pentru a îți pecetlui mărturia”.

Unul dintre ticăloși îi puse o pană în mână, o ținu strâns în pumn, o puse să o înmoaie în cerneală și o îndrumă să deseneze o cruce în josul ultimei foi scrise de notar. Ea își semnase condamnarea la moarte. Și, odată cu al ei, și pe cea a altor oameni nevinovați.

CAPITOLUL 7

Nosce te ipsum - Cunoaște-te pe tine însuți

(Socrate)

Întâlnirea Luciei cu Bernardino Manuzi, tipograful, a avut loc din întâmplare, într-o zi toridă și înăbușitoare de vară, din anul 1517. În acea după-amiază de august, în Piața Palio, aproape pustie, un șoimar își dresa șoimul pelerin. Bărbatul stătea aproape nemișcat în centrul Pieței, cu șoimul având capul acoperit și pe care îl ținea pe brațul său. La picioarele lui, era un iepure în interiorul unei cuști și trei câini mici, cu blană tigrată, zvelți și iuți, cu corpul lung, potriviți pentru acest tip de vânătoare. Cu mișcări lente și bine gândite, bărbatul eliberă pasărea și, ridicându-și puțin brațul, o făcu să se înalțe. După felul în care îl privea, părea că voia să încredințeze șoimului chiar și cele mai intime gânduri ale sale, pentru ca ele să atingă înălțimi mult mai mari decât cele permise unui om amărât, oricât de nobil ar fi fost el. Șoimul se învârti prin aer, agitând o mulțime de rândunele și mierle, care nu se simțeau deloc în siguranță în prezența prădătorului. Păsările înspăimântate se împrăștiară spre câmpii, dincolo de zidurile orașului; se vor întoarce la cuiburile lor doar atunci când nu vor mai percepe niciun pericol. De două, de trei ori, pasărea de pradă ajunse la o înălțime demnă de regalitatea sa, se uită în jos, își recunoscu stăpânul și coborî din nou în picaj pentru a se agăța cu ghearele de mănușa sa. Toate acestea au continuat până când crescătorul de șoimi a decis că e timpul să elibereze prada. Aruncă șoimul în aer și deschise cușca. Iepurele se simți liber, dar cu certitudine nu și în siguranță. Începu să fugă, urmărit de câinii mici, care îl opriră curând, înconjurându-l. Prada, simțindu-se înconjurată, încremeni. Iepurele știa bine că, văzându-l nemișcat, câinii nu-i vor face rău. Dar nu luase în calcul pericolul care pândea de sus. Șoimului nu-i scăpase nicio mișcare și, când își văzuse prada înconjurată de câini, se năpustise asupra ei și o apucase cu ghearele. Ușor, fără să strângă prea tare, fiindcă nu trebuia să masacreze micul rozător, ci să îl ducă intact la stăpânul său. Iepurele, simțindu-se ridicat, scoase un țipăt ascuțit care îi evidenția spaima. După un zbor scurt, fără să încerce inutil să atingă înălțimi mari, șoimul ateriză la picioarele bărbatului în costum viu colorat. Stăpânul

verifică integritatea prăzii și își răsplăti tovarășul de vânătoare cu o bucată de carne proaspătă, scoasă din desaga sa. Câinii, gâfâind, au revenit curând lângă picioarele lui, dornici să fie puși în mișcare pentru o nouă vânătoare. Căldura verii nu părea să afecteze nici animalele, nici șoimul, care se pregătea să reprezinte cartierul San Benedetto la ediția specială din Palio, stabilită pentru mijlocul lunii septembrie. Cardinalul Baldeschi organizase, de fapt, o serie de festivități, pentru a sărbători revenirea păcii în oraș și pentru a-i încuraja pe cetățeni să își reia complet activitățile profesionale, meșteșugărești și comerciale. Execuțiile publice ale celor considerați responsabili de atacul laș pe care orașul îl suferise luna trecută, adică în iunie, urma să aibă loc în Piața Morții abia la jumătatea lunii octombrie. Lucia, din colțul de piață cel mai apropiat de Palatul Franciolini, stând în umbră, admira distrată activitatea șoimului. Ochii ei scrutau mai degrabă Turnul de Miazăzi, ci nu șoimul. În acel turn erau ținuți prizonierii condamnați, printre care bunica ei și iubitul ei, Andrea Franciolini. Mai erau și trei fete pe care le cunoștea bine, dintre care una era chiar însărcinată, care fuseseră declarate vrăjitoare și care vor sfârși într-un mod oribil. Niciodată nu și-ar fi putut imagina până unde putea merge cruzimea unchiului său. Procesele fuseseră o înscenare, iar condamnările fuseseră deja pronunțate, și aici nu mai era nimic de făcut, dar faptul că cei condamnați trebuiau să aștepte două luni înainte de a fi conduși la spânzurătoare, conștienți de soarta lor, era într-adevăr prea mult. Pe deasupra, însuși cardinalul organizase mai mult de o lună de festivități, între Palio, sărbătoarea dedicată sfântului ocrotitor, Sfântul Septimius, și târgul de peste douăzeci de zile, cu atâta zgomot, râsete și batjocuri care se puteau auzi foarte bine până la prizonieri din temnițele lor. Așteptarea era un chin, care se adăuga la conștientizarea inevitabilului sfârșit. Lucia nu putea suporta și, în fiecare zi, mergea în Piața Palio și privea fortăreața de nepătruns, gândindu-se la ce se putea face pentru prizonierii pe care îi iubea. Nimic, nu se putea face nimic. Vizitele erau interzise, chiar și pentru rudele apropiate, iar turnul era veșnic păzit de gardieni înarmați și vigilenți. Chiar și peretele de apărare, pe ziduri, era împânzit de santinelele de acolo. Orice acțiune pentru a încerca să elibereze prizonierii ar fi fost imposibilă pentru niște bărbați înarmați până-n dinți, cu atât mai puțin pentru o domnișoară ca ea. De mai multe ori s-a întrebat de ce nu era și ea închisă acolo, așteptându-și execuția. Ea fusese găsită în compania lui Andrea, ba chiar îl trata, și, prin urmare, putea foarte bine să fie considerată complice la uneltire. Unchiul inchizitor, cu ajutorul părintelui Ignazio Amici și al lui Balistreri, ar fi putut cu ușurință să o declare vrăjitoare și să o condamne la ardere pe rug, la fel ca pe celelalte trei fete. Dar nu o făcuse, și începea să se teamă că înțelegea motivul acestui comportament. Cardinalul voia să o vadă și pe ea suferind, dar într-un mod mai subtil, obligând-o să asiste în

primul rând la moartea unor oameni dragi ei. Și poate că aceasta ar fi fost o pedeapsă mai aspră decât moartea, așa că a încercat să se gândească că nu era așa, respingând ideea în adâncurile minții sale.

Privind șoimul, la un moment dat, își imaginase că îi încredințează răpitorului în cioc un bilet scris de mâna sa, întrebându-i stăpânul dacă îl poate îndruma spre fereastra celulei lui Andrea. Dar apoi ideea i s-a părut inutilă: șoimul era antrenat să vâneze, nu era un porumbel călător! Și apoi ar fi trebuit să se confrunte cu acel străin, ceea ce ar fi fost nu tocmai delicat. Și dacă acel nobil i-ar fi povestit apoi unchiului său? Nu, și asta era o idee de lăsat! Se întoarse spre portalul Palatului Franciolini, încercând pentru a mia oară să dea o interpretare acelui ciudat pentaclu cu șapte vârfuri. Văzuse ceva asemănător într-un desen din cartea al cărei stăpână fusese numită sus la Colle del Giogo - cum se numea? Da, „Cheia lui Solomon” - dar nu mai putuse să urce acolo de când bunica ei fusese arestată, tocmai atunci când ar fi vrut să aibă cartea în mâinile ei.

O voce venită din spatele ei o făcu să tresară.

„Văd că sunteți interesată de simbolurile antice. Există referințe evidente la cultura evreilor. Deși în vremuri ca acestea, având în vedere ce i s-a întâmplat lui Yeoshua, este mai bine să stați departe de o astfel de cultură. Am texte care vă pot ajuta la descifrarea acestor simboluri.”

Lucia era precaută, se temea că acest bărbat, pe care nu-l mai văzuse până atunci, era un trimis al cardinalului, trimis cu scopul de a o prinde în flagrant.

„Cine sunteți și de ce îndrăzniți să vă adresați cu nonșalanță unei tinere și nobile domnișoare pe care nu o cunoașteți? Este o regulă bine cunoscută să te prezinți înainte de a te angaja în orice discuție!”

„Nu vă temeți, am o vârstă la care aș putea fi tatăl dumneavoastră!”, iar fata răbufni la aceste cuvinte, care i-au amintit că nu-și cunoscuse niciodată tatăl. „Numele meu este Bernardino și sunt tipograf. Sunt proprietarul tipografiei de pe strada Prăvăliilor. Ceea ce observați este un așa-numit pentaclu planetar. Fiecărui punct îi sunt asociate diferite semnificații: fiecare reprezintă simultan o planetă, un arhanghel, un înger, un metal, o zi a săptămânii și o culoare. Fiind proprietarul unei tipografii, dețin, de asemenea, numeroase texte, inclusiv o copie, nu un original, a cărții „Cheia lui Solomon”, în care este explicată semnificația fiecărui simbol.”

„Cunosc acea carte, am avut originalul în mână, nu orice copie, dar aici sunt diferite simboluri, pe care nu le pot înțelege. Andrea știa despre ele, dar nu am avut timp să vorbesc cu el despre asta. Era grav rănit și l-au arestat înainte de a-și recăpăta complet cunoștința.”

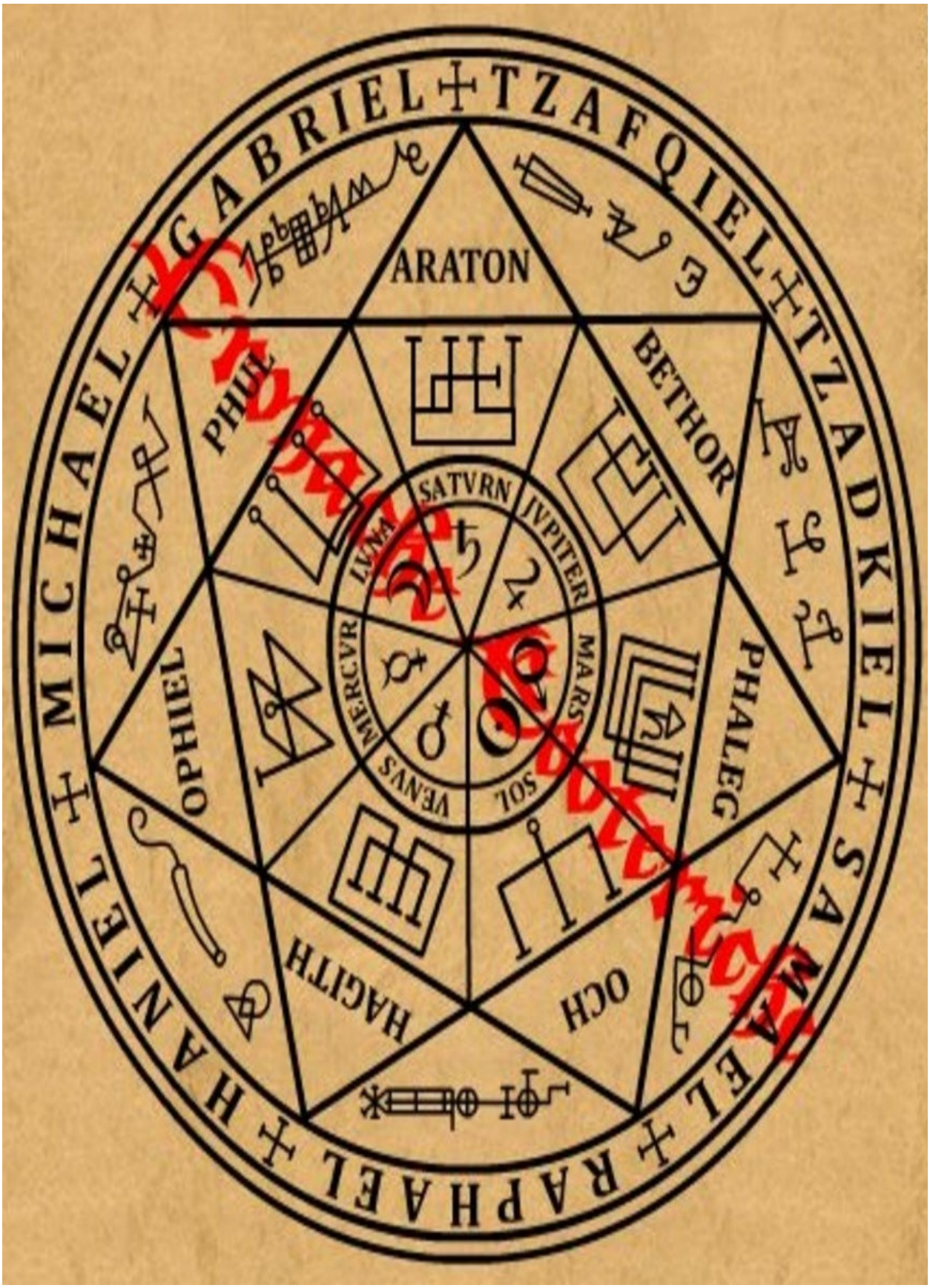
GABRIEL TZAFQIEL TZADKIEL SAMAEL RAPHAEL HANIEL MICHAEL
ARATON
BETHOR
PHALEG
OCH
HAGITH
OPHIEL
PHUL
SATVRN
IVPITER
MARS
SOL
VENVS
MERCVR
LVNA

„Cunosc bine povestea și mai știu că cardinalul a cerut ca Andrea să fie vindecat doar pentru a duce la spânzurătoare un tânăr mândru și arătos. Și mai știu și multe alte lucruri despre dumneavoastră, tânără Lucia Baldeschi. Repet, vizitați-mă la tipografie și veți avea multe răspunsuri la întrebările dumneavoastră. Nu vă spun să mă urmați acum, dar dacă vreți să vă mai gândiți, mă găsiți pe strada Prăvăliilor. Treceți pe sub arcul Verroni, traversați curtea și veți găsi atelierul meu. Am mai mulți muncitori la dispoziția mea, așa că nu veți risca să rămâneți singură cu mine, dacă de asta vă este frică.”

„Nu că aș avea încredere totală în dumneavoastră, dar o să mă mai gândesc. Pe curând!”

Lucia întinse mâna spre spre noua ei cunoștință, care nu a ezitat să i-o sărute.

După câteva zile, Lucia și-a învins temerile și a mers la atelierul tipografului. A trecut pe sub arcul Verroni, despre care se spunea că este opera lui Francesco di Giorgio Martini, deși nu era așa, deoarece fusese proiectat și realizat de unul dintre elevii săi, un anume Giovanni di Gabriele da Como. Apoi a ajuns, după ce a traversat o curte lungă și îngustă, pe o pantă ușoară, în fața unei uși pe a cîrei tăbliță se afla inscripția latină „Nosce te ipsum”. Bernardino se uită peste arcada ușii, mulțumit că tânăra femeie observase acea inscripție.

„Acesta este același citat care a fost găsit în templul Oracolului din Delphi și îi este atribuit lui Socrate. Cunoaște-te mai întâi pe tine însuți, dacă vrei să cunoști lumea din jurul tău! Dar îmi place să amintesc și o afirmație ceva mai complexă: „Noli foras ire, in te ipsum redi, in interiori homine habitat veritas.”

„Este a Sfântului Augustin”, a răspuns Lucia. Înainte ca Bernardino să înceapă să traducă fraza din latină, a făcut-o ea, pentru a-i demonstra că nu era chiar neștiutoare. „Nu merge în afară, întoarce-te în tine însuți, căci în interiorul omului locuiește adevărul.” Sfântul Augustin are dreptate. Cu toții căutăm adevărul ca și cum acesta s-ar afla cine știe unde, iar el, în schimb, este mai aproape de noi decât ne imaginăm. Este în noi, în inimile noastre, iar eu am învățat să înțeleg acest lucru pe propria-mi piele. Și am învățat că, de cele mai multe ori, aflarea adevărului este dureroasă. Am iubit, iar iubirea de care aveam nevoie, cu o mână mi-a fost oferită, iar cu cealaltă mână a aceleiași persoane am fost privată de ea. Am încercat să ating niveluri înalte de cunoaștere, am fost

amăgită crezând că mă apropiasem, doar pentru a fi aruncată înapoi în cel mai adânc întuneric, făcându-mă să cred că tot ceea ce învățasem era inutil și zadarnic în fața presupusei justiții umane și divine.”

„Pe plan filozofic, am putea continua această discuție la infinit și nu am ajunge la o concluzie, draga mea tânără nobilă.”

„Și am putea să ajungem la discuții considerate eretice, care, dacă ar ajunge la urechi nu prea îndepărtate de aici, ar risca să ne aducă în fața unui tribunal, dragă tipografule!”

Se priviră în ochi și zâmbiră, surprinși să se pomenească glumind împreună. Bernardino o luă ușor pe tânără de mână cu delicatețe și o conduse în atelierul său.

„Deci, ar fi mai bine să ne continuăm discuția departe de urechile indiscrete. Vreți să mă urmați în atelierul meu, la etaj? Împreună am putea da o interpretare acelor simboluri ciudate care vă interesează atât de mult, cu ajutorul textelor pe care le dețin.”

„Am impresia că textele cele mai interesante referitoare la acest subiect sunt păstrate la mine acasă și că unchiul meu, cardinalul, le păzește cu mare grijă, ca pe niște texte interzise de Biserica oficială. Aș da toți banii din lume pentru a putea găsi deschise ușile bibliotecii sale.”

„Poate că într-o zi se va întâmpla, dar deocamdată să ne mulțumim cu ceea ce am aici, și nu e puțin. Veți vedea!”

Lucia îl urmă pe tipograf pe scări până la un atelier elegant, ale cărui tavan era decorat cu desene elegante în culori vii, deoarece fuseseră făcute de curând. De fapt, tempera folosită se decolora în mod incredibil odată cu trecerea anilor. Lucia avu ocazia să-l studieze pe Bernardino, un bărbat corpolent, cam cocoșat, de vreo cincizeci și cinci de ani. Nu era înalt, ea îl depășea, și, cu siguranță, nu era nici măcar un bărbat frumos, dar avea niște ochi cenușii foarte vii și atenți la tot ce-l înconjura. Lucia se simțea aproape flatată că era în centrul atenției acelui bărbat. Se gândea că i-ar putea fi de folos, în legătură cu anumite idei care îi veniseră în minte în ultima perioadă, după ce Elena și Andrea fuseseră arestați și judecați, iar ea rămăsese singură, lăsată în voia propriilor gânduri. Proiectul pe care îl avea în minte era acela de a realiza un manual în care să fie trecute toate sistemele de vindecare prin plante și remedii naturale. Până atunci, acestea erau

noțiuni transmise prin viu grai de la o vindecătoare bătrână la o tânără vindecătoare și nimeni nu dorise să le scrie, fie de teama Inchiziției, fie pentru că nicio „vrăjitoare” nu voia să lase prea mulți oameni să îi afle secretele, mai ales dacă erau incompetenți. Vocea lui Bernardino, care îi prezenta volumele de deasupra biroului mare din lemn masiv, o făcu să-și abandoneze gândurile și să revină la realitate.

„Aceasta este Cheia lui Solomon”, îi spuse el, arătându-i o carte tipărită, deschisă chiar pe pagina în care era reprezentat pentaclul cu șapte vârfuri. „Pentaclul cu șapte vârfuri este unul dintre cele mai puternice talismane, iar fiecare vârf este asociat cu diverse elemente. Vedeți, dacă începem de sus, acest punct reprezintă planeta Saturn, căreia îi sunt asociate culoarea neagră, arhanghelul Tzaphqiel, îngerul Cassiel, un metal, plumbul, și o zi a săptămânii, sâmbăta.”

„Aici scrie și Araton.” observă Lucia. „Cine este, sau ce este Araton?”

„Ei bine, Araton”, spuse Bernardino roșind puțin poate pentru că se aventura într-un domeniu de cunoaștere interzis de biserica oficială. „Araton, împreună cu celelalte șase nume asociate cu celelalte puncte ale pentaclului - Bethor, Phaleg, Och, Hagith, Ophiel și Phul - reprezintă cele șapte spirite ale Olimpului. Prin urmare, ele sunt divinități păgâne. În accepțiunea religiei creștine, ele au fost asociate cu demonii.”

„Și astfel”, îl întrerupse Lucia, „dacă continuăm, întorcându-ne spre dreapta, cel de-al doilea vârf al pentaclului va fi asociat cu culoarea albastră, arhanghelul Tzadiqel, îngerul Sachiel, un element metalic, care în acest caz este staniu, cu ziua de joi și cu demonul Bethor. Și așa mai departe. Prin urmare, dacă mergem să analizăm pentaclul în totalitatea și complexitatea sa, vom găsi reprezentat întregul univers. De aceea se numește pentaclul planetar?”

„Exact! Iar în reprezentarea sa simbolică găsim eternul dualism, eterna luptă dintre bine și rău, dintre lumină și întuneric, dintre îngeri și demoni, dintre zi și noapte, dintre alb și negru și așa mai departe. Dar dacă vrem să ne întoarcem la cuvintele Sfântului Augustin pe care le-am menționat mai devreme, această reprezentare, acest pentaclu puternic nu este altceva decât un îndemn de a încerca să descoperim ce este binele și ce este răul în noi înșine. Nosce te ipsum, cunoaște-te pe tine însuți și vei cunoaște adevărul! Binele și răul există în fiecare dintre noi. Lupta dintre aceste două forțe are loc în inimile și în mințile noastre.

În unele, prevalează binele, în altele-răul. Acesta este motivul pentru care în această lume există oameni răi şi oameni demni de laudă, dar nu este exclus ca o persoană plină de ură să îşi schimbe la un moment dat atitudinea şi viceversa. După neascultarea lui Adam şi a Evei faţă de Domnul, după ce mărul a fost împărţit în două, dualismul între bine şi rău a existat întotdeauna şi va exista până la sfârşitul lumii, până când Tatăl Etern va decide să unească cele două jumătăţi ale mărului.”

„V-aţi lansat din nou într-o dilemă filosofică. Îmi place gândirea dumneavoastră, dar haideţi să ne întoarcem la pentaclul nostru. Nu am explicat încă semnificaţia acestor desene ciudate, care la suprafaţă par a fi simboluri evreieşti sau cel puţin legate de religia evreiască.”

„În acest sens, am vrut să vă arăt un manuscris care datează de vreo două secole, scris de mâna unei anume Anna Di Brienne, fiica lui Jolanda, soţia repudiată a împăratului Frederic de Hohenstaufen.”

Auzind pronunţate acele nume, pe care le auzise deja sus, la Colle del Giogo, interesul fetei deveni şi mai viu.

„Am aflat povestea Jolandei şi a fiicei sale, Anna, când am mers cu bunica mea în satul Apiro. Se pare că Jolanda venise în zona noastră pentru a ascunde un obiect, sau poate o carte, din Ţara Sfântă, încredinţată spre păstrare de către Frederic, soţul ei. Ajunsă în Apiro, într-un loc în care înfloreau crini frumoşi de toate culorile, a fost lovită de o boală şi a lăsat-o pe micuţa Anna orfană şi purtătoare a celei mai preţioase comori.

„Fetiţa, care pe atunci avea doar nouă ani”, continuă tipograful, întrerupând-o pe Lucia, care era totuşi la curent cu restul poveştii, „a fost crescută de o familie umilă din Apiro şi iniţiată în artele magice şi vindecătoare. Se pare că Anna a fost deţinătoarea exemplarului original al „Cheii lui Solomon”, care nu era altceva decât obiectul preţios din Ţara Sfântă, încredinţat de Hohenstaufen soţiei sale Jolanda. Anna, graţie cunoştinţelor pe care le dobândise, în mare parte din preţioasei cărţi al cărui custode rămăsese şi, pe de altă parte, din învăţăturile lui Ludovic şi Gertrude, noii ei părinţi, a scris câteva însemnări, care sunt incluse în broşura pe care o vezi aici, deasupra acestui birou.”

„Cum aţi intrat în posesia ei? Aţi furat-o? De la cine? De unde aţi furat-o?”

Fata, care şi-a asumat rolul de păstrătoare a textului adus de Jolanda de Brienne

la Apiro, era revoltată că un lucru atât de prețios a fost luat din secta ei.

„Vedeți, aceste fapte datează de foarte mult timp, când Staffolo, satul din care provin, încă se numea Staphylus, iar Apiro era numit Pyros. Staffolo și Apiro sunt două orașe care nu sunt departe unul de celălalt, dar nu acesta este motivul pentru care cartea a ajuns în mâinile mele. După ce Anna a devenit adultă și poseda calități excelente de vindecătoare și moașă, s-a mutat la Aesis, în Jesi, unde l-a întâlnit pe cel care i-a devenit soț, nobilul Valentino din familia Ruggieri. Manuscrisul a fost transmis de la mamă la fiică până când a ajuns la Lodomilla Ruggieri.”

„Vrăjitoarea arsă pe rug acum câțiva ani! Am asistat la acea execuție: ce oribil!” și numai gândul că ar putea fi martoră în curând la execuțiile unor oameni mult mai cunoscuți, decât Lodomilla, îi strângea inima. „Dacă vor avea loc vreodată execuțiile celor cinci persoane închise în turn și condamnate la moarte de către unchiul meu, cu siguranță nu voi fi în piață pentru a vedea cum mor oameni nevinovați.”

„Ei bine, dacă ați asistat la execuție, ați observat unde a avut loc.”

„Bineînțeles: în Piața Morții și exact vizavi de Biserica Morții.”

„A o numi Biserica Morții este o denumire greșită, numele ei real este Biserica Adorării, dar cealaltă denumire se datorează atât faptului că pedepsele capitale se execută în Piața din fața ei, care se află în afara zidurilor orașului, cât și faptului că este sediul Sodalitas Mortis et Orazionis, „Confreria Morții și Rugăciunii” sau de asemenea „Confreria Bunei Morți”. Preoții care fac parte din această confrerie au grijă ca trupurile celor condamnați să fie recuperate și să fie înmormântate decent. Dacă nu ar fi fost ei, autoritățile civile ar fi lăsat trupurile spânzuraților atârnând, ca un avertisment pentru populație, zile întregi, până când mirosul cadavrelor ar fi devenit insuportabil sau până când animalele sălbatice ar fi început să le devoreze. Adevărul este că Lodomilla, înainte de a merge pe rug, a înmânat câteva obiecte personale unuia dintre frați, recomandându-i să îi ia cenușa și să o pună într-o urnă, în loc să o împrăștie în vânt.”

„Sunteți sigur că a făcut-o? Am văzut cu ochii mei cum vrăjitoarea l-a scuipat cu dispreț pe călugărul care ținea crucifixul lângă ea. Cred că a aruncat în flăcări lucrurile Lodomillei, considerându-le ca fiind un sacrilegiu.”

„Da, o mare parte a fost aruncată, dar crezând că manuscrisul este valoros, am reușit să intru în posesia lui în acea zi, oferindu-i câteva monede de aur călugărului congregației. Și i-am mai dat o monedă în plus cu condiția să strângă cenușa vrăjitoarei și să o pună într-o urnă, de care era legat un cilindru de metal care conținea un pergament, care nu era altul decât testamentul Lodomillei.”

„Așadar, să vedem: ce este atât de interesant în acest manuscris și ce legătură are el cu desenele ciudate de pe pentaclul cu șapte vârfuri?”

Tipograful începu să răsfoiască paginile broșurii până când a găsit ceea ce îl interesa.

De ani de zile aflasem că Lodovico și Gertrude nu erau creștini, ci de religie evreiască. Într-o zi, Lodovico și-a pus mâinile înghețate pe umerii mei. Pe moment am tresărit, dar apoi mâinile lui s-au încălzit brusc și o forță asemănătoare cu cea a unui fulger a trecut prin ele, a cărei strălucire m-a lăsat inconștient. Când mi-am revenit, mi-am dat seama că până atunci trăisem o existență oarbă, fără lumină, și că abia acum puteam să văd clar. Iată, am văzut lumina, într-adevăr... Era Lumina, în toată gloria și în toată frumusețea ei. Și astfel, Lodovico, ajutat de Gertrude, m-a învățat să meditez în cadrul cercului asupra a ceea ce ei - și Tora - numeau „sferele puterii”: Kether este coroana, lumina albă inefabilă, care planează deasupra capetelor noastre; Geburah este severitatea, locul său este umărul stâng și este reprezentat de culoarea roșie; Gedulah este mila, locul său este umărul drept și culoarea sa este albastru; Tifareth este echilibrul perfect, pe care îl putem găsi doar în inima noastră, iar culoarea sa este galbenul; Yesod, de culoare violetă, este sexul, locul în care se realizează toată magia; și, în sfârșit, picioarele, care reprezintă lumea reală, tocmai datorită faptului că sunt în contact permanent cu pământul, Malkuth, împărțit în cele patru sferturi: pământ întunecat, citrin, lut și grâu.

„Mi-am dat seama că și aceasta este o interpretare a realității, a universului, prin simboluri și culori, dar nu reușesc să dau vreun rost tuturor acestor lucruri”, spuse Lucia după ce citi aceste rânduri.

„De fapt, și eu am avut de furcă încercând să dau un sens acestor cuvinte și simboluri”, continuă tipograful. „Vezi, ne aflăm într-adevăr în fața unui alt pentaclu, dar de data aceasta trebuie să ni-l imaginăm ca pe o reprezentare care

nu mai este statică, ci dinamică, nu mai este bidimensională pentru că este reprezentată ca un desen, ci tridimensională, pentru că cele șapte puncte sunt identificate cu tot atâtea puncte precise ale corpului nostru uman.”

„Înțeleg!” se lumină tânăra, ca și cum și ea ar fi fost brusc lovită de Lumină, la fel cum fusese Anna cu câteva secole înainte. „Trebuie să mă imaginez pe mine, corpul meu în interiorul unei sfere, unde pot fi în perfectă armonie, în uniune cu elementele universului, cu planetele, cu zilele săptămânii, cu îngerii, arhanghelii și demonii, cu culorile, cu sentimentele. Este un pic ca atunci când obișnuiam să materializez în mâinile mele sfera care reprezenta elementele, dar cu o diferență majoră. Pe atunci puteam invoca puterea elementelor făcându-le să iasă din mine. Acum, însă, îmi dau seama că, acționând din interior, sfera m-ar putea face mult mai puternică, aproape invincibilă. Totul constă în a te concentra și a te imagina în această sferă. Limitele minții umane sunt încă neexplorate, dragul meu tipograf. Există acțiuni, pe care nici măcar nu vi le imaginați ca fiind posibile, care pot fi realizate doar prin puterea gândului.”

„Iar dumneavoastră, domnișoară, puteți să controlați pe deplin această forță supraomenească care se ascunde în fiecare dintre noi?”

„Nu încă. Eram la început, dar principala mea maestră, bunica mea, mi-a fost luată. Mai este un drum lung de parcurs și o voi face, inclusiv cu ajutorul noilor mei prieteni, pe care i-am întâlnit chiar în Apiro. Chiar și în lipsa bunicii mele, ei mă vor îndruma pe calea mea, dar și dumneavoastră, pe care v-am întâlnit întâmplător pe drum, îmi puteți fi de folos. Informațiile pe care tocmai mi le-ați dat sunt foarte interesante și le voi păstra cu sfințenie, dar aș vrea să apelez și la talentul dumneavoastră de tipograf, dacă îmi permiteți!”

„Cu multă bunăvoință, domnișoară! Ce poate face un umil tipograf pentru o tânără nobilă ca dumneavoastră?”, întrebă Bernardino cu curiozitate.

„Vedeți, am simțit întotdeauna că arta de a vindeca bolile nu ar trebui și nu poate fi rezervată doar unui grup restrâns de oameni. Oricine poate învăța câteva noțiuni de bază și poate folosi plante medicinale pentru a se vindeca pe sine sau pe cei dragi. Nu este nevoie de mult pentru a le recunoaște, este nevoie de ceva mai mult timp pentru a ști cum să le folosești. Pe baza propriilor mele experiențe și pe baza jurnalului meu de familie, care este rezultatul experiențelor mai multor generații de strămoși, am adunat suficient material pentru a publica un manual, în care să fie prezentate leacuri și remedii pentru vindecarea principalelor

afecţiuni şi care să fie distribuit pe scară largă în rândul populaţiei.”

„Vreţi să mă băgaţi în bucluc? Ştiţi foarte bine că nu se poate face abstracţie, atunci când se propun ierburi şi remedii naturale, de faptul că acestea sunt oferite de Pământ, văzut ca o divinitate, prima divinitate căreia toţi oamenii ar trebui să-i respecte şi să i se supună. Dar acest lucru este considerat blasfemator şi eretic de către Biserică. Eu nu doresc să sfârşesc în foc, prefer să mor de boală sau de bătrâneţe. Şi atunci, îmi faceţi astfel de propuneri, dumneavoastră, care sunteţi nepoata cardinalului, cel care prezidează Tribunalul Sfintei Inchiziţii din acest oraş?”

„Haideţi, vremurile se schimbă. De mai bine de două secole, anumite practici sunt predate studenţilor la medicină la Universitatea din Bologna. Ca să nu mai vorbim de locurile de studiu franceze! Esculap...”

„Pentru numele lui Dumnezeu, linişte!” Părul lui Bernardino aproape că i se ridicase în cap. „Aici, la Jesi, până şi zidurile au urechi, iar dacă aceste discuţii ale noastre ar fi raportate de cineva unchiului dumneavoastră, ar fi dureros, nu atât pentru dumneata, probabil, cât pentru mine. S-ar grăbi să judece că v-am incitat la erezie. Bologna este mai puţin sub influenţa ecleziastică decât zona noastră. Să nu menţionăm Franţa, pe care Biserica o consideră încă ţara ereticilor prin excelenţă. În ceea ce priveşte textele greceşti antice, atât cele de medicină, cât şi de filozofie, chiar dacă în ultima vreme sunt reevaluate de mulţi savanţi distinşi, autorităţile ecleziastice continuă să interzică păstrarea şi răspândirea lor.”

„Vedeţi? Aţi spus-o chiar dumneavoastră! Acestea sunt texte care reapar, care sunt reevaluate. Din textele vechi ajungem la noi cunoştinţe. În oraşe importante din Italia, cum ar fi Florenţa, Bologna, Milano, Genova, Napoli, dar şi în multe alte centre, arta şi cultura încep să se mişte, să se reînnoiască.Ne aflăm în faţa unei adevărate renaşteri a artelor, cum ar fi arhitectura, pictura, dar şi medicina, astronomia şi ştiinţele în general capătă un nou suflu. De la descoperirea Lumii Noi, progresul a fost de neoprit, iar dacă nu ne înscriem acum în acest curent, am putea fi izolaţi pentru totdeauna. Cam atât despre Biserică, Papa, episcopi, Cardinali şi Sfânta Inchiziţie. Este timpul să ne răzvrătim împotriva puterii Sfântului Oficiu!”

„Dumnezeule mare, opriţi-vă! Dacă mi-aş fi imaginat această discuţie, aş fi avut grijă să nu vă invit. Dar... nu credeţi că vă contraziceţi singură? Tocmai aţi vorbit

de magie, iar acum vorbiţi despre progres: cum le împăcaţi pe cele două?”

„Dragul meu Bernardino, nu am pronunţat niciodată cuvântul magie. Am vorbit cu dumneavoastră despre simbolism, despre potenţialul infinit al minţii umane, despre puterile medicinale ale anumitor ierburi şi substanţe. Şi chiar nu există nicio contradicţie legată de progres şi de renaşterea artelor, ba chiar toate sunt bine legate. Şi acum”, continuă Lucia, privindu-l pe Bernardino în ochi cu o privire convingătoare, „daţi-mi acordul de a-mi tipări manualul şi de a merge spre progres împreună cu mine.”

„Şi să ajungem legaţi de un stâlp deasupra unei grămezi de lemne? Nu, mulţumesc! Am deja treaba mea. Mă dedic unei lucrări importante, „Istoria oraşului Jesi”, şi nu vreau să-mi distrag energia de la aceasta pentru a o consacra unei cărţulii banale şi periculoase.”

„Periculoasă, poate, dar banală nu. Dimpotrivă, aş spune că este utilă pentru umanitate. Dar haideţi să facem aşa: vă voi ajuta să vă completaţi „Istoria oraşului Jesi”, furnizându-vă documente importante din biblioteca unchiului meu, iar în schimb veţi tipări cartea mea.”

Fata nu îi mai dădu timp lui Bernardino să răspundă, se întoarse şi coborî scările spre ieşirea din atelier, fără să ţină cont de alte cuvinte ale tipografului.

„Aşteptaţi, am încă multe îndoieli. Trebuie să definim...”

„Ne vom întâlni din nou, domnule Bernardino, ne vom întâlni din nou şi vom defini!”

Lucia rosti aceste ultime cuvinte aproape în şoaptă, dar cu satisfacţie. Ea ştia bine că tipograful, chiar dacă protesta, nu aştepta altceva decât să meargă împotriva ideilor Bisericii oficiale. Iar în el ar fi putut găsi un aliat bun pentru a lupta împotriva ideilor şi aroganţei unchiului său inchizitor. Traversă curtea, ieşi pe strada Prăvăliilor şi merse pe jos scurta distanţă care o despărţea de Piaţa del Mercato, care, în acea fracţiune de zi care se transforma acum în amurg, era luminată de luciul unui apus de vară înflăcărat.

CAPITOLUL 8

Tradiționalul târg de Sfântul Septimius, a cărui primă ediție a avut loc în 1307, a fost mult mai bogat și a durat mai mult decât în anii precedenți. Nu exista niciun colț al orașului care să nu fie invadat de tarabe, atât în interiorul zidurilor, cât și în partea superioară a orașului, în afara zidurilor, așa-numita zonă Terravecchia, care se întindea de la Piața Morții până dincolo de Biserica Sfântul Nicolae. În mod tradițional, vânzătorii erau grupați pe diferite zone în funcție de produsele pe care le vindeau. Uneori, înșiși artizanii și negustorii erau cei care deschideau o tarabă pentru această ocazie în fața propriului magazin, suportând cu greu comercianții din exterior care vindeau aceleași produse la prețuri competitive. Cei care intrau în oraș dinspre Poarta Valle, unde se afla o piață înconjurată de ziduri cu numeroase inele pentru legat caii și o fântână pentru adăpare, ajungeau imediat în zona fierarilor și a potcovarilor. La tarabe erau expuse potcoave de cele mai variate forme și pentru cele mai diverse nevoi, precum și minunate obiecte din fier forjat. În toată zona „Spiazzi”, zgomotul ritmic al ciocanului și fumul de la forjele aprinse însoțeau călătorii, cetățenii și curioșii care se plimbau printre tarabe. În acele zile de târg, era strict interzis să intri în oraș călare; era permis doar să mergi calul pe jos până în zona fierarilor pentru a măsura și a încerca potcoavele. În caz contrar, mai ales cei care soseau de la țară, coborau imediat în interiorul Porții Valle și își adăpau calul, după care își legau animalul de un inel și își continuau drumul pe jos. Fântâna, aflată în apropierea părții interioare a zidurilor, era una dintre cele mai frumoase din oraș: era formată din mai multe bazine de marmură albă netedă, în fiecare dintre ele curgând neîncetat apă limpede. O inscripție era clar vizibilă, care îndemna populația să păstreze apa curată: „Pedeapsă de un scud și pierderea hainelor pentru cei care se spală la această fântână”. În jurul bisericii Sfântul Apostol Petru și în Piața del Palio, producătorii de coșuri își expuneau marfa. Meșteșugari pricepuți împleteau ramuri de salcie uscată, așa-numita răchită, pentru a face coșuri, coșulețe, paniere, precum și scaune și mese. Unii dintre ei erau, de asemenea, capabili, cu ajutorul unor roți ciudate montate pe un suport, să împletească fire lungi de cânepă în frânghii de cele mai diverse grosimi și dimensiuni. Deși nu existau barcagii în Jesi, frânghiile erau foarte solicitate de către fermieri, care le foloseau în cele mai diverse scopuri în munca lor. În afara Porții Valle, în spațiul larg și deschis de cealaltă parte a văii, care se întindea până la mănăstirea Sfântul Sava, era târgul de animale: vite, cai, măgari, catâri, oi, capre, dar și porci, găini și

iepuri erau vânduţi şi schimbaţi pe altceva. Mai ales cei care veneau de la ţară se opreau mult timp pentru a căuta o ocazie bună de a cumpăra nişte vite bune la un preţ rezonabil, sau pentru a-şi schimba calul aflat la sfârşitul carierei, acum destinat sacrificării, pentru o iapă tânără sau pentru un măgar robust.

În partea de sus a oraşului, Piața del Mercato, în ciuda numelui său, fusese lăsată liberă pentru a se putea desfăşura turneul jocului nou-nouţ „Palla col bracciale”, un turneu care începuse în timpul sărbătorii Palio şi urma să continue încă câteva zile, spre dezamăgirea locuitorilor, care vedeau în mingea grea, făcută din piele de vită tăbăcită, o ameninţare constantă la adresa siguranţei lor şi a ferestrelor.

Coborând pe strada Fortului spre Poarta Sfântul Floriano, se puteau găsi tarabele olarilor, care vindeau o mare varietate de obiecte, în special pentru casă: vase, ghivece,dar şi obiecte artistice, bibelouri şi, în unele cazuri, obiecte preţioase din porţelan, fin decorate, provenite din India şi China.

În Piața Sfântul Augustin, cu splendida faţadă a Palatului Guvernului ca fundal, era piața de ţesături, în timp ce piața de încălţăminte era în ultimele pieţe înainte de a ajunge la Rocca, Piața Soccorso şi Piața Scarpe. Ieşind din cele mai vechi ziduri ale oraşului prin Poarta Rocca, ajungeai în Piața Morţii, dominată de noua Biserică a Adorării, unde era amplasată o splendidă reprezentare a Fecioarei cu Iisus mort în braţele ei, care, în mod tradiţional, era purtată în procesiunea din Vinerea Mare. Cu această ocazie, în toate zilele de Palio şi de Târg, statuia a rămas expusă într-o capelă laterală a bisericii, pentru a putea fi admirată şi venerată de călători şi pelerini. Preoţii se schimbau între ei pentru a fi prezenţi zi şi noapte, facilitând spovedania credincioşilor.

„Pocăiţi-vă, păcătoşilor, sau veţi sfârşi ca cei care vor fi executaţi în această Piață în doar câteva zile!”, răsuna din amvon în timpul predicilor.

Piața, fără să ţină cont de ororile la care avea să fie martoră doar câteva zile mai târziu, era invadată de tarabe la care vindeau tot felul de produse alimentare: fructe, legume, conserve, condimente, carne sărată şi afumată, brânză, ouă, dar şi miere, unt, lapte, dulciuri tradiţionale, la care se adăugau specialităţi din Lumea Nouă, precum cacao, ceai şi cafea.

De-a lungul străzii Terravecchia, artişti de stradă, jongleri şi mâncători de foc, menestreli şi povestitori, îi distrau pe cei care treceau pe acolo, în încercarea de a face rost de ceva mărunţiş sau de ceva de mâncare. Dincolo de biserica Sfântul

Nicolae, cu splendidul său portal romanic, drumul se curba puțin spre est, ajungând într-o mică piață triunghiulară, cunoscută sub numele de Piața Padella, nu numai datorită formei sale, ci și pentru că acolo se aflau atelierele de fierărie, care nu lipseau în aceste zile de târg, expunându-și marfa: oale, cratițe și cazane de toate formele și dimensiunile. Poarta Urbana era ultimul bastion al părții noi a orașului, în afara căruia te aflai în câmp deschis.

Lucia tocmai se plimba printre tarabele fierarilor, încercând să găsească un creuzet potrivit pentru a-și fierbe ierburile medicinale și a pregăti decocturi, când o văzu venind pe servitoarea ei, Pinuccia.

„Iertați-mă, domnișoară, dar cardinalul întreabă de dumneavoastră și știți foarte bine că nu-i place să aștepte. Urmați-mă, să evităm aglomerația mergând pe drumul din afara zidurilor.”

Cele două ieșiră pe Poarta Urbana și începură să meargă pe o potecă confortabilă și umbroasă, paralelă cu noile ziduri ale orașului, în timp ce în dreapta lor se profila o prăpastie care cobora abrupt spre valea de jos. Lucia a profitat de acea porțiune de drum liniștită, înainte de a reintra în mulțime prin Poarta Mannelli, pentru a vorbi cu servitoarea ei.

„Te văd cam ciudată în ultima vreme, Pinuccia. Ești mult mai taciturnă și mai serioasă decât de obicei. Obișnuiai să glumești mai mult și, în plus, îmi faci mult mai puține confidențe. Nu ai chef de vorbă?”

Servitoarea roși puțin, conștientă de faptul că, după ce avusese acea legătură cu cardinalul, au trecut mai bine de două luni de când nu mai avea menstruația.

„Cred că... mă tem că am rămas însărcinată!”

În timp ce în ochii servitoarei se citea un amestec de angoasă și teroare, cei ai Luciei se luminară.

„Dar asta e minunat! Vreți să știi ceva? Și eu port în pântece rodul pasiunii scurte pe care am trăit-o cu nobilul Franciolini. Andrea poate că va muri, dar spiritul său va trăi în acest moștenitor al său”, și Lucia își mângâie burta cu o mână în timp ce rostea aceste cuvinte. „Ar trebui să fii mai fericită decât mine! Copilul tău va putea avea un tată pe care să-l iubească și să-l respecte, în timp ce al meu

este destinat să se nască orfan.”

Lacrimile începură să se prelingă pe obrajii Pinucciei.

„Nu este așa, doamna mea. Când cardinalul va afla despre asta, va găsi o modalitate de a mă elimina pe mine și pe copilul pe care îl port, așa cum a făcut cu Manuela Gambara.”

„Vrei să spui că...”

Lucia o luă pe servitoare de braț și o întoarse cu spatele spre ea.

„Și Manuela s-a lăsat pradă jocurilor voluptuoase ale lui Artemio Baldeschi, continuă Pinuccia plângând, și va sfârși pe rug înainte de a putea naște. Pentru mine, probabil, cardinalul va alege un alt sfârșit, dar cu siguranță că și eu voi muri înainte de a veni timpul să dau naștere copilului meu.”

„Nu, trebuie să existe o cale de a te salva pe tine și pe copilul tău, și de a o salva pe bunica, pe Andrea și pe ceilalți condamnați de la moarte. Voi inventa ceva, vei vedea. Cu siguranță nu voi sta cu mâinile în sân și nu voi asista neputincioasă la moartea unor oameni dragi mie. Dar hai să ne grăbim acum, căci am pierdut prea mult timp, și vreau să continui să îi arăt unchiului meu îngăduința mea, deocamdată. Apoi vom vedea!”

După ce a vorbit cu Pinuccia, Lucia își privea unchiul cu alți ochi care, așezat la biroul său, o invitase la o discuție, după ce, timp de săptămâni întregi, părea să fi uitat de ea. I se părea că vede o privire libidinoasă, dar și sadică; era ca și cum ar fi fost goală în ochii lui, și îi era teamă, aproape era îngrozită, să fie singură în prezența lui în acea cameră. Lucia își amintea bine de păpușile de cârpe găsite în subsolul catedralei. O înțepătură în acel moment îi veni din burtă, îi trecea prin stomac și ajungea în gură, provocându-i o stare de greață. Cu greu putea să-și stăpânească și să-și ascundă starea de vomă care, cu forța, voia să izbucnească din măruntaiele ei.

„Așa cum era de așteptat, ediția extraordinară Palio a fost câștigată de cei mai fideli cavaleri ai mei, cei din Cartierul San Benedetto”, începu cardinalul pe un ton triumfător.

Bineînțeles, se gândi fata, fără tânărul Franciolini care să reprezinte Postierla...

„Se pare că după arestarea și condamnarea trădătorilor, prin urmare, totul merge foarte bine. Însuși Dumnezeu Atotputernic și-a revărsat binecuvântarea Sa asupra acestui oraș, prin mijlocirea Noastră, în mod clar. Frumos Palio, frumos e Târgul, iar când totul se va termina, execuțiile trădătorilor și vrăjitoarelor, vor putea avea loc în sfârșit. Cu această ocazie, aș dori ca tu, tânăra mea doamniță, să fii alături de mine, pe linia autorităților, în primul rând, pentru a asista la sfârșitul bine meritat al acestor persoane infame.”

„Dar, unchiule... Eminența Voastră, nu vreți să asist la moartea bunicii mele și a...”

Cardinalul se ridică de pe scaun, ocoli biroul și, cu mâna sa albă, îi atinse obrazul nepoatei sale, cu un zâmbet sadic abia perceptibil lipit pe buze.

„Știi că nu accept să fiu contrazis. Așa că am decis: vei fi martoră la moartea lor, de aproape. Nu ești una dintre principalele susținătoare ale reînnoirii? Aceste execuții vor fi un exemplu, vor face o ruptură cu trecutul, cu vechea moștenire a magiei și a vrăjitoriei, cu vechile lupte dintre guelfi și ghibelini, care nu mai au niciun sens. În plus, am planuri mari pentru tine. Nu pot menține puterea temporală și spirituală a orașului pentru mult timp. După ce voi restabili ordinea, ar fi bine să mă retrag din nou la viața mea ecleziastică. Prin urmare, va fi corect să numesc un nou căpitan al poporului, care va fi unul din familia noastră.”

„Dar nu există moștenitori în acest moment. Cui îi veți încredința această sarcină? Vreți să chemați nepotul îndepărtat al dumneavoastră de cine știe unde? Nu vreți să aduceți urmașii lui Tano Baligani înapoi la Jesi!”

„Ba nu!”, zâmbi cardinalul, trecându-și mâna peste părul despletit al tinerei. „Cine a spus vreodată că căpitanul poporului trebuie să fie bărbat? Poate fi și o femeie! Lasă-mă să găsesc formula potrivită și te voi numi pe tine, draga mea nepoată. De-a lungul istoriei avem și alte exemple de femei care au devenit lideri, eroine sau călăuze pentru popoarele lor. În trecutul îndepărtat, unele civilizații au fost guvernate prin matriarhat. Dă-mi timp și te voi face Căpitan al orașului nostru. La urma urmei, ai avea tot dreptul la ea, fiind logodită cu tânărul Franciolini. Dacă el nu ar fi avut ideea bizară de a-și trăda țara, ai fi putut să guvernezi alături de el!”

Lucia dădu din cap, stânjenită de noua dezvăluire a unchiului ei trădător. Abia

aștepta să fie singură pentru a reflecta. Bineînțeles, unchiul ei plănuise totul de la început. Reușise să readucă orașul sub influența Papei, scăpase de dușmanii săi, iar acum nu mai putea să arate în mod vădit că, pe lângă faptul că era cea mai înaltă autoritate ecleziastică și, în plus, șeful Tribunalului Inchiziției, deținea și controlul asupra guvernului civil. Așa că trebuia să pună unul dintre oamenii săi în fruntea Palatului Guvernului. Dacă ar fi știut în acel moment că ea așteaptă un copil și că ar putea fi băiat, ar fi sărbătorit de bucurie. De îndată ce băiatul ar fi ajuns la o vârstă potrivită, chiar dacă nu la majorat, ar fi profitat de ocazie pentru a îl pune în locul unei domnișoare care cu siguranță înțelegea foarte puțin despre afacerile guvernamentale. Sau poate că, știind că era moștenitorul lui Franciolini, nu ar fi ezitat să scape de el cât mai repede posibil. Așa că, în orice caz, era mai bine, deocamdată, să își țină starea bine ascunsă de unchiul său.

Lucia s-a întors cu gândul la unchiul Artemio când el aproape își lua rămas bun.

„Deocamdată, nu te gândi prea mult la această ultimă posibilitate, e doar o idee. Gândește-te mai degrabă la execuțiile care se apropie. Du-te și roagă-te pentru sufletele acelor păcătoși, care chiar au nevoie de mângâierea rugăciunilor noastre, ale tuturor.”

Da, se gândi Lucia, dar cu siguranță rugăciunile nu vor ajuta la salvarea vieților lor!

Coborând, se pomeni traversând holul de intrare. Se strecură în interiorul grajdurilor pentru a îl saluta rapid pe Morocco, apoi verifică ușa mică care ducea spre subsol. Cardinalul părea să nu se fi deranjat să o încuie. Poate că, în toată agitația din acea perioadă, uitase de ea, iar ușa încă mai dădea acces liber la subsol, inclusiv la tuneluri și pasaje secrete. Ca o sclipire, mintea Luciei a pus cap la cap trei elemente: un cal, Pinuccia, pasajele secrete. Dar, bineînțeles, trebuia să folosească imediat ideea, nu avea timp de pierdut. Urcă scările două câte două pentru a ajunge în cealaltă aripă a clădirii și, cu respirația tăiată, își chemă servitoarea.

„Pinuccia! Pinuccia, am un plan. Ascultă-mă, deschide bine urechile și execută întocmai tot ce-ți spun să faci. Salvarea ta și a copilului tău este asigurată, dar poate că vom putea face ceva și pentru prizonieri.”

CAPITOLUL 9

„Iubește-i pe toți, ai încredere în câțiva

și nu îi greși nimănui.”

(William Shakespeare)

Era aproape ora prânzului și Lucia simțea că ochii îi erau obosiți și umflați de la atâta timp petrecut în fața calculatorului. Se relaxă, întinzându-se pe spătarul fotoliului. Munca din acea dimineață fusese fructuoasă, iar ea era foarte mulțumită; uitându-se în jur și verificând dacă nu o urmărea nimeni, trase un fum rapid din țigara electronică, pe care o puse repede înapoi în interiorul poșetei sale. Își scoase cu calm oglinda, rujul și rimelul și își refăcu machiajul înainte de a-și pune calculatorul în regim de așteptare și înainte de a se îndrepta spre ieșire cu o țigară neaprinsă în gură. Când ajunse pe hol, aruncă o privire spre ușa veche din lemn, încuiată cu zăvor, care ducea la subsolul clădirii.

„Oh, da, într-una din zilele astea o să-mi iau inima în dinți și o să-l rog pe decan să-mi dea cheia și o să mă duc acolo”, îi scăpase tinerei, aproape șoptind cuvintele cu o jumătate de voce în timp ce ieșea în aer liber și aprindea flacăra brichetei. „Bineînțeles, prefer să merg însoțită decât singură. Dacă aș avea un iubit, cineva cu care să-mi împărtășesc pasiunile! Am aproape treizeci de ani și încă nu am găsit bărbatul potrivit pentru mine, din vina caracterului meu, cu siguranță. De vină este tatăl meu, care mi-a insuflat în cap aceste cuvinte ale lui Shakespeare: „Iubește-i pe toți, ai încredere în câțiva și nu îi greși nimănui!” Poate că într-o zi va apărea bărbatul potrivit, sunt sigură de asta. Doar că trebuie să am răbdare.”

Cufundată în gândurile ei, traversase Piața pe diagonală și ajunsese la intrarea Palatului Ripanti, unde se afla Muzeul Diocezan și Biblioteca Petrucciana. Ca și cum ar fi venit din cel mai îndepărtat colț al Pieței, ci nu de la câțiva pași de ea, o voce feminină îi ajunse la urechi cerându-i să-i aprindă o țigară. Se întoarse în direcția vocii și fu întâmpinată de o tânără îmbrăcată ca o călugăriță, cu fața

ovală înconjurată de un voal negru cu margine albă.

„Soră?”, s-a mirat Lucia, înmânându-i bricheta noii sale cunoștințe. „Credeam că călugărițelor le este interzis orice viciu, inclusiv cel al fumatului.”

Tânăra călugăriță zâmbi, dezvăluind în lumina soarelui doi ochi frumoși, de culoare maro închis, aproape negri. Expirând fum și parțial învăluită în el, îi înapoie bricheta Luciei.

„Ei bine, așa este și în cazul călugărițelor care stau la mănăstire. Astăzi, însă, cele mai multe dintre noi preferă să se angajeze în munca socială. Primind Ordinul, facem un jurământ de castitate și ascultare, dar nu vrem să ne izolăm de realitate, dimpotrivă. Multe dintre noi suntem implicate în activitățile din centrele de primire sau din alte instituții sociale. Eu am ales să fiu bibliotecară aici, la Petrucciana. Întotdeauna am iubit literatura, în special literatura antică, iar eu cataloghez și restaurez texte care au fost uitate de foarte mult timp într-o aripă a bibliotecii. Sunt călugărița Vittoria, dar numele meu real este Antonella, Antonella Capoferri.”

Tânăra călugăriță îi întinse mâna Luciei, care îi simți căldura, ținând-o în a ei.

„Lucia Balleani. Practic facem aceeași treabă, eu cataloghez și scanez textele antice păstrate în Palatul Baldeschi-Balleani, în numele decanului fundației Hohenstaufen. Dacă ești în pauză și ai chef să mănânci ceva, ai putea să-mi ții companie, ca să stăm puțin de vorbă.”

Antonella a acceptat cu plăcere și, după ce aruncară mucurile de țigară, s-au îndreptat spre „Rambaldus”, luând loc la o masă mică și comandând ceva de mâncare și băutură. În timp ce ospătarul îi servea o bere rece ca gheața Luciei și un pahar de vin spumant Antonellei, aranjând pe masă focaccia, felii de carne și diverse gustări, prima a început să vorbească cu noua ei tovarășă despre descoperirile sale, despre cartea lui Manuzi despre istoria orașului Jesi și despre paginile lipsă.

„Acesta este singura copie a cărții pe care ai găsit-o? Mai este una în biblioteca noastră, iar, dacă vrei, putem să o răsfoim împreună. Nu am avut ocazia să examinez cu atenție acea carte, dar am observat că și din acest exemplar au fost scoase câteva pagini”, i-a dezvăluit la un moment dat tânăra călugăriță Luciei.

„Cum a ajuns acolo?”, întrebă curioasă Lucia.

„Vezi tu, biblioteca poartă numele cardinalului Pier Matteo Petrucci, care a trăit și a fost episcop de Jesi în a doua jumătate a secolului al XVII-lea. La acea vreme, era aproape o jumătate de secol de când palatul în care lucrezi era pe jumătate distrus și nelocuit. În 1521, bătrânul cardinal Artemio Baldeschi a murit în circumstanțe tragice, căzând de la una dintre ferestrele cabinetului său.

Palatul a continuat să fie locuit încă aproape cincizeci de ani de Lucia Baldeschi, nepoata cardinalului, împreună cu cele două fiice ale sale, Anna și Laura, ale căror tată nu se știa, deoarece se pare că nobila nu s-a căsătorit niciodată. Toate trei au murit în urma prăbușirii Palatului, probabil din cauza unui cutremur, care a dus la distrugerea parțială a palatului și la pierderea multor texte antice păstrate în biblioteca acestuia. A avut loc și un mic incendiu, ceea ce a înrăutățit situația. Multe dintre textele care au reușit să fie salvate au fost transferate în clădirile din apropiere ale Curiei Episcopale. În timp ce cardinalul Petrucci dădea viață bibliotecii diecezane, o ramură a familiei Balleani, descendenți ai celebrului și infamului Tano Baligani, a revendicat dreptul de a se stabili în Palatul Baldeschi, pe baza unei căsătorii care avusese loc cu cel puțin un secol și jumătate mai devreme între un Baldeschi și un Baligani. Abia în 1720, a început renovarea palatului, opera arhitectului roman Francesco Ferruzzi, care a dat clădirii aspectul actual, cu fațada barocă, cu un balcon susținut de patru telamoni și o nișă în centrul fațadei care găzduiește o statuie a Fecioarei cu Pruncul. Cele trei arcuri de origine romană care împodobeau acoperișul clădirii, care se prăbușiseră parțial, au fost îndepărtate complet. Când reconstrucția clădirii a fost finalizată, familia Balleani a cerut Curiei să restituie cărțile, dar unele au rămas în Biblioteca Petrucciana.”

„Sunt foarte curioasă să văd dacă paginile lipsă sunt aceleași cu exemplarul din biblioteca fundației. De îndată ce voi avea un moment liber, voi veni să vă văd.”

După ce au terminat de mâncat, cele două s-au așezat la masa din aer liber pentru a fuma din nou și pentru a-și consuma cafeaua, după care fiecare s-a întors la locul de muncă. Lucia, în acea după-amiază, s-a oprit asupra enigmei și poveștilor legate de nașterea lui Frederic al II-lea, care a avut loc în 1194 chiar în acea Piață pe care o putea observa în orice moment de la ferestrele postului ei de lucru. Cei mai mulți istorici au spus că Constanța de Altavilla, în drumul ei din Germania spre Puglia pentru a se reuni cu soțul ei, Henric al VI-lea, s-a oprit la Jesi și acolo, în piața publică, a dat naștere, la 26 decembrie 1194, moștenitorului tronului Sfântului Imperiu Roman. Dar Manuzi a relatat în cartea sa o poveste preluată din „Chronica” lui Fra’ Salimbene de Parma.

Jesi este locul de naștere al împăratului Frederic. Și s-a răspândit zvonul că ar fi fost fiul unui măcelar din Jesi: deoarece Constanța, împărăteasa, era foarte bătrână când împăratul Henric s-a căsătorit cu ea și, în afară de aceasta, nu a mai avut niciun alt fiu sau fiică. Din acest motiv, s-a răspândit zvonul că, după ce l-a primit de la părinții săi adevărați, după ce a simulat sarcina, ea l-a pus sub hainele ei pentru a face să se creadă că l-a născut.

Dar Bernardino, sau cel care a scris pentru el acea parte a cărții „Istoria orașului Jesi”, a mers mai departe și a descris povestea nașterii lui Frederic al II-lea într-o manieră ficțională, aproape ca și cum ar fi fost o legendă a vremii.

Nava pe care călătoreau prințesa Constanța și suita ei întârzia din cauza unei furtuni violente, dar a reușit totuși să acosteze, așa cum era planificat, pe un chei de pescari, la o milă mai la nord de gura râului Aesinum. Împărăteasa, escorta și suita ei urmau să ajungă la Foligno, unde Constanța era așteptată de Papa Celestin, în ziua de Crăciun. Însă cele trei zile de furtuni făcuseră drumurile imposibil de trecut, atât din cauza noroiului, cât și a copacilor care căzuseră pe ele. În plus, trecătoarea Fossato era închisă din cauza unui strat de zăpadă de cel puțin patru brațe. Procesiunea, primită pe plajă de ducesa de Urslingen, venită de la Spoleto cu această ocazie, a decis, prin urmare, să se oprească la abația cisterciană Santa Maria în Castagnola, aflată la doar o oră de mers pe jos de la coastă spre interior, scufundată într-o imensă pădure de castani, de unde și numele. Aici, Constanței i s-a alăturat contele de Celano, care aducea vești și un document sigilat cu sigiliul papal. Henric al VI-lea, soțul ei, supunea Regatul Siciliei prin arme și violență, iar în ziua de Crăciun urma să fie încoronat rege al acelor ținuturi, realizând astfel unificarea Regatului Germaniei și al Siciliei. Acest lucru l-a îngrijorat pe Papă, care își vedea puterea amenințată de scopurile expansioniste ale împăratului. Spre deosebire de monarhia germană, care era electivă, monarhia siciliană era ereditară, așa că, pentru a evita potențialii rivali, Henric al VI-lea a pus să fie arestată regenta regatului, regina Sibilla de Acerra, care rămăsese văduvă, și a dat ordin ca fiul ei, tânărul William al III-lea, să fie castrat în piața publică. Lui Henric al VI-lea nu-i mai rămăsese decât să aibă un moștenitor, care urma să se nască la

Foligno, astfel încât mărturia papei Celestin la naștere să risipească orice bănuială. Starețul mănăstirii cisterciene, observând-o pe împărătească, pentru care simțea simpatie, inclusiv din cauza trecutului ei de călugăriță, și-a dat seama că ceva nu era în regulă. Femeia nu era deloc însărcinată, dar scrisoarea pontifului o sfătuia să meargă mai departe cu planurile de a da naștere unui copil.

„Un moștenitor? Cum poți naște un moștenitor în câteva zile?”

„Bineînțeles, nu pot să-l nasc. În cei opt ani de căsnicie nu m-am putut bucura de acest privilegiu, iar acum, din păcate, vârsta nu mi-ar mai permite acest lucru. Dar îl pot avea, dacă tu și contele Pietro da Celano îmi veți da o mână de ajutor. La urma urmei, aceasta este și voința Papei Celestin, care l-a numit deja pe episcopul Gualtiero de Pagliara drept cancelar al regatului Siciliei. În cazul unui incident cu Henric, el va prelua regența. Micuțul, până la majorat, va fi adoptat și educat de Papă.” „Pe scurt”, a concluzionat starețul, „soțul dumneavoastră a semnat, deși fără să vrea, propriul mandat de condamnare la moarte. Cu moștenitorul va fi protejat de dușmanii interni, dar nu și de cei externi. Această situație îi va conveni mai presus de toate Suveranului Pontif: o moarte prematură a lui Henric ar preda regatul în mâinile sale.”

„Da, până când moștenitorul ajunge la majorat, apoi vom vedea!”

A doua zi, un grup de călăreți dădură buzna în casa sărăcăcioasă a unui crescător de capre și porci, care, ca și alte locuințe mizerabile, era așezată la marginea drumului de țară, care străbătea pădurea de stejari încâlcită și care ducea de la mănăstire spre castelul Vitodonum, aflat pe vârful unui deal care domina pădurea.

Tânăra soție a fermierului avea grijă de copilul, născut cu două zile în urmă.

„Trebuie să veniți cu noi!”, ordonă categoric contele de Celano. „Cu copilul dumneavoastră.”

Tonul contelui nu a admis niciun replică și mica familie a urmat oamenii înarmați cu resemnare și în bună ordine. În ajunul Crăciunului, cei doi tineri proaspăt căsătoriți și copilul lor s-au trezit într-o celulă mică din abație, cu doi paznici înarmați în fața ușii. Curând, Constanța i-a primit pe cei doi tineri, care până atunci nu înțeleseseră nimic din ceea ce se întâmpla.

„Apropiați-vă”, i se adresă Constanța tinerei mame, care, speriată, nu-și dădea seama pe cine avea în fața ei.

„Cum vă numiți?”

„Agnes.”

„Sunteți foarte tânără! Câți ani aveți, Agnes?”

„Șaptesprezece ani.”

„Arătați-mi nou-născutul.”

Fata aduse bebelușul aproape de Constanța, care îi gâdilă bărbia, provocând copilul să dea din picioare, încântat. Împărăteasa zâmbi, privind-o din nou pe fată și încercând să-i câștige încrederea, necesară pentru ceea ce urma să îi ceară.

„Constantin, acesta va fi numele lui: rege al Germaniei, al Burgundiei, al Italiei, al Siciliei, viitor împărat al Sfântului Imperiu Roman.”

La aceste cuvinte, Agnes începu să tremure, temându-se că îi va fi luat copilul pentru totdeauna. Poate că acelea erau ultimele clipe pe care le petrecea cu el, copilul urmând să fie răpit de nobili cărora nu li se putea împotrivi. Dar Constanța continuă.

„Dumneavoastră și soțul veți rămâne la curtea mea. Agnes, veți fi doica discretă a moștenitorului meu, iar soțul dumneavoastră va putea rămâne mereu aproape de voi.”

Furtuna trecuse și cerul se înseninase. Cel mai apropiat oraș era Aesis. Ducesa de Spoleto a dat ordine precise contelui Berardo di Loreto și contelui Pietro da Celano, care aveau sarcina de a escorta și de a proteja cortegiul imperial. În ziua de Crăciun din anul 1194, Berardo a mers la Jesi înaintea cortegiului și a instalat un pavilion în Piața principală, unde urmau să stea împărăteasa și suita ei. A doua zi, imediat după răsăritul soarelui, străzile orașului erau pline de agitație, strigătorii anunțând nașterea viitorului împărat și invitând populația să-i aducă omagiu. Martori la nașterea copilului, pentru a risipi orice îndoială, au fost numeroși baroni și nobile, Delegatul apostolic și cel puțin cincisprezece prelați, inclusiv episcopi și cardinali.

Deoarece Constance se grăbea să se alăture soțului ei în Sicilia, micul „Costantin” a fost lăsat la Jesi și încredințat în grija contelui Pietro da Celano și a lui Berardo da Loreto. Apoi a fost însoțit la Foligno, unde a trecut în custodia ducesei Urlsingen de Spoleto, o femeie loială Papei Celestin al III-lea. Copilul a fost botezat la Assisi și a primit numele Frederic, Roger și Constantin. Frederic, pentru a-l indica drept viitorul conducător al prinților germani, ca nepot al lui Barbarossa. Roger, pentru a sublinia pretenția legitimă la regatul Siciliei în calitate de descendent al lui Roger al II-lea de Hauteville. Constantin, pentru a-l uni cu marele împărat roman și cu Biserica Romei.

În 1197, la doar 32 de ani, Henric al VI-lea a murit. S-a zvonit că Constanța ar fi fost cea care l-a ucis cu otravă. Cert este că ea i-a însărcinat pe niște conți din Apulia să-l ia pe pruncul regal din Foligno și să îl ducă la Palermo, unde, în anul următor, la vârsta de nici patru ani, în ziua de Rusalii, în cadrul unei ceremonii fastuoase de rit bizantin, Frederic al II-lea a fost încoronat rege. Doar rege al Siciliei, conform dorinței mamei sale, care îi ura pe germani și nu dorea ca micul rege să devină și împărat al Germaniei. Dar și zilele Constanței erau numărate și a murit în același an, în 1198. Frederic s-a întors astfel sub protecția noului pontif, Inocențiu al III-lea, a devenit regent al Regatului Siciliei până când moștenitorul atingea majoratul.

Pure invenții și speculații, împotriva a tot ceea ce susțin istorici iluștri, sau adevăruri ascunse din motive politice? Asta se întreba Lucia, când își dădu seama că lumina care intra prin ferestre se diminua și că era timpul să se oprească din lucru. Aproape cu părere de rău, își salvă lucrarea și închise calculatorul, îndreptându-se spre ieșire. Când ajunse pe holul de la parter, în timp ce mâinile ei erau ocupate să scotocească prin poșetă, în încercarea dificilă de a găsi țigări și o brichetă, ochii ei zăboviră din nou asupra ușii mici și ponosite din lemn, prin care aveai acces la subsolul clădirii. Dintr-un anumit motiv, zăvorul era deschis. Tentația de a trece pragul și de a coborî scara veche și denivelată era puternică, dar teama și anxietatea de a coborî singură o reținеau. Fără să-și ia ochii de la acea ușă mică și intrigantă, simți în cele din urmă pachetul din geantă, fără să-l scoată a tras o țigară, a dus-o la buze și ieși afară. Mâna care îi oferea flacăra unei brichete a speriat-o, aducând-o înapoi la realitate. Se concentră asupra chipului persoanei care se apropiase de ea și o recunoscu pe tânăra călugăriță.

„Antonella?” Lucia era vizibil zăpăcită.

„Pari puțin diferită, Lucia! Obosită?” Tânăra călugăriță își aprinse țigara și își luă prietena de braț. „Te conduc spre casă; mi-ai spus că locuiești pe strada Pergolesi, nu-i așa?”

Lucia încuviință din cap, lăsându-se pătrunsă de căldura noii prietenii.

„Obosită, nu tocmai. Dar am parte de momente ciudate zilele acestea: vise, viziuni, senzații neașteptate. E ca și cum în anumite momente aș trăi viața unei alte persoane, cea a unei alte Lucia care a trăit acum cinci secole. Dar poate că este doar sugestie, sunt prea prinsă în munca pe care o fac și mă identific cu trecutul. Mintea mea, poate în mod inconștient, visează și mă face să trăiesc unele părți lipsă dintr-o istorie veche de jumătate de mileniu, ca și cum ar aparține unei vieți trecute care îmi aparține.”

„Uneori, anumite părți care aparțin unor povești străvechi pot fi găsite cu greu pentru a ne completa puzzle-ul așa cum ne-am dori. Și astfel, mintea noastră este determinată să își imagineze fapte care nu sunt descrise în texte, cât mai aproape de realitate. Cred că fiecare istoric adaugă ceva de la el în relatarea evenimentelor care se pierd în negura timpului. Cu cât ne întoarcem mai mult în trecut, cu atât mai mult trebuie să ne imaginăm cum s-ar fi desfășurat evenimentele la vremea respectivă. Și, din nefericire, suntem adesea determinați să proiectăm în personajele din trecut punctul nostru de vedere, cel al oamenilor din secolul XXI.”

„Dar aș vrea să dau o interpretare cât mai fidelă realității evenimentelor care au avut loc în aceste locuri, în această Piață, în aceste palate, în 1517 și în anii următori, și pe care se pare că cineva a vrut să le ascundă intenționat. Paginile rupte din cartea lui Bernardino Manuzi sunt o dovadă în acest sens. Sunt convinsă că trebuie să cobor în subsolul acestor clădiri pentru a găsi răspunsuri. Dar mi-e teamă să merg singură. Și pe deasupra, mi-e teamă de reacția decanului, de fapt cred că nu este de acord să mă duc în subsol.”

Între timp, cele două ajunseră în apropierea arcadei Palatului Verroni. Lucia a invitat-o pe călugăriță să urce în casă.

„Dacă vrei și dacă ai voie, poți lua cina cu mine.”

„Cu plăcere. Chiar dacă port aceste haine, sunt destul de liberă. Datorită muncii

pe care o fac la Petrucciana, Curia mi-a atribuit un mic apartament în interiorul Palatului Ripanti. Singurele obligații pe care le am sunt de a participa zilnic la liturghia de dimineață din catedrală și de a merge la mănăstirea carmelitană Sfântul Marco cel puțin de două ori pe săptămână pentru ritualurile de pocăință.”

Călugărița Victoria, adăpostită de pereții apartamentului Luciei, se hotărî să-și dea jos vălul, arătându-și adevărata față, cea a unei frumoase fete de douăzeci și șapte de ani. Părul ei șaten și creț, tuns foarte scurt pentru a fi ținut sub voal, îi încadra ovalul perfect al feței. Pielea deschisă, catifelată, gura cu buze subțiri și cei doi ochi minunat de întunecați, aproape negri, în care era greu de distins pupila de iris, au făcut-o pe Lucia, observând-o pe Antonella în această nouă lumină, să simtă o atracție sexuală neobișnuită față de ea.

„Orice ar fi, n-am avut niciodată tendințe homosexuale, iar acum... le am față de o călugăriță?”, se gândi ea, apucându-se să gătească și încercând să împingă gândurile ciudate înapoi în adâncurile subconștientului său, ca și cum n-ar fi ieșit la suprafață.

Antonella, așezată la masa din bucătărie, observă că scrumiera nu era goală și nu avu nicio reținere în a-și aprinde o altă țigară, reluând cu nepăsare conversația pe care o purtaseră pe stradă.

„În următoarele zile va fi multă agitație pe străzile și în piețele din centrul vechi. Timp de patru zile vor avea loc celebrările Palio de Sfântul Floriano; în acest an a fost amânat pentru începutul lunii iunie din cauza faptului că în zilele tradiționale din luna mai, când se desfășoară de obicei, au loc alegerile locale. În diferitele piețe vor avea loc reconstituiri istorice, parade de costume și concursuri între reprezentanții diferitelor cartiere ale orașului și ai diferitelor comune din Vallesina. În Piața Federico al II-lea va avea loc turneul „Palla col Bracciale”, un joc străvechi ale cărui origini pot fi găsite la începutul secolului al XVI-lea, perioada care te interesează atât de mult. Dar să revenim la treburile noastre: profitând de confuzie și de faptul că timp de patru zile nu vom mai avea grija orelor de program, întrucât atât Biblioteca Petrucciana, cât și Fundația Hohenstaufen vor fi închise, ne-am putea ocupa fără ca nimeni să ne caute. Ai putea să vii să consulți textele care te interesează și care sunt depozitate în biblioteca mea și apoi...”, Antonella îi făcu cu ochiul prietenei sale, făcându-o să se teamă că aceleași gânduri obraznice care îi trecuseră mai devreme prin minte erau cumva reciproce.

„Și apoi?”

„Și apoi am putea coborî liniștite în subsolul de la Palatul Ripanti, care a fost construit cândva ca o extensie a vechiului spital Santa Lucia. Știu că subsolurile sale comunică cu subsolul catedralei și că se leagă cumva cu cele ale Palatului Baldeschi-Balleani și cu lunga pasarelă care ar trebui să ducă în apropiere Vilei Balleani, situată pe drumul care duce spre Monsano. Vom avea destul timp pentru a explora această fascinantă lume ascunsă.”

Lucia a dat din cap, fără să-i dea un răspuns precis prietenei sale pentru moment. Ea o tulbura, stimulând în ea senzații ciudate pe care nu le mai simțise până atunci - Dragoste? Nu, nu este posibil! Și apoi, numele de familie, Capoferri, îi suna cunoscut, deși nu cunoscuse niciodată pe nimeni cu acest nume. Lucia a pus masa și a servit cina, apoi s-a așezat să mănânce în tăcere în fața Antonellei. Privind-o cu coada ochiului și continuând să-i observe frumusețea feminină armonioasă, o văzu încetul cu încetul pe tânăra călugăriță transformându-se într-o războinică puternică, cu părul lung, des și blond, cu ochii gri-verzui cu o privire intensă și mândră, cu brațele puternice care ieșeau din jumătatea de mânecă a unei tunici, peste care, în vremurile, ei se purtau armurile de luptă.

„Sigur vom câștiga Palio anul acesta”, spuse cavalerul, strângând în mâna dreaptă o pulpă de pui, unsă până la încheietura mâinii, în timp ce mușca din ea. „Eu voi reprezenta Postierla și, datorită unei vechi stratageme de-ale mele, voi reuși să-i învinge pe toți ceilalți cavaleri. Cel puțin în Concursul Inelului.”

Lucia se prăbuși pe scaun, pierzându-și cunoștința. Când deschise din nou ochii, își simți capul sprijinit de mâinile delicate ale Antonellei, buzele acesteia fiind la câțiva centimetri de ale ei. Își aruncă brațele în jurul gâtului prietenei sale, căutând sprijin, și se apropie periculos de mult de fața și de buzele ei.

„Ești bine?”

„Da, mai bine acum. A fost o slăbiciune, sunt predispusă la schimbări de presiune zilele astea.”

„Vrei să rămân aici cu tine peste noapte?”

„Nu, mulțumesc, totul a trecut deja”, se grăbi să răspundă Lucia, temându-se că această companie s-ar putea transforma în altceva. „Vorbim zilele următoare. Cred că propunerea ta de mai devreme este foarte interesantă.”

„Bine, hai să facem schimb de numere de telefon.”

CAPITOLUL 10

„Încearcă să fii tu însuți, nu umbra ta,

altminteri vei părăsi această

viață fără să știi ce este viața.”

(Giorgio Faletti)

Pentru Capoferri, raidul din satul de lângă râu ar fi fost o distracție, o satisfacție, departe de a fi o acțiune de război. O treabă ușoară, o distracție, ceva de mică importanță, pe care să o realizeze de unul singur, cel mult cu ajutorul a doi armigeri care îi erau loiali. I-ar fi făcut o impresie bună cardinalului, care poate că l-ar fi promovat la rangul de căpitan al gărzii sale. De fapt, Baldeschi avea planuri mai grandioase pentru rivalul său. Balistreri urma să fie trimis la Roma, direct în slujba Papei, după ce reușise să o facă pe sora cardinalului să mărturisească. Antonio Capoferri, reluând în minte numele tinerelor pe care trebuia să le captureze și să le aresteze - Manuela Gambara, Veronica Bugiolacchi și Aurelia Tornatori, se surprinse pe sine însuși condamnându-se, în gândurile sale.

„Eram un conducător mândru și îndrăzneț, iar acum mă găsesc alergând după trei fete! Nu mă mai recunosc, de parcă aș fi umbra mea în loc să fiu eu însumi!”

Privi luna plină de pe cer, își dădu mustrările de conștiință la o parte și își îndreptă privirea spre malul râului. Strălucirea focului de tabără aprins de fete era evidentă; flăcările aruncau scântei vesele în sus și cele trei fete, dintre care una era evident însărcinată, după ce își dăduse jos fustele, cu coapsele goale, râdeau, glumeau, dansau și se mângâiau, așteptând să apară „țapul”. Între timp, cei doi armigeri îl găsiseră pe Tonio, îl luaseră prin surprindere și, în timp ce unul îl dezbrăca de costumul ridicol de țap, celălalt îi înfipse în gât cuțitul cu care până atunci îl amenințase doar. Cu un oftat, Tonio căzu la pământ, în timp ce sângele i se răspândea în jurul corpului. Cei doi armigeri au mers în tăcere până la conducătorul lor și i-au înmânat costumul, privind cu satisfacție în

direcţia prăzii lor.

„Și eu ar trebui să port chestia asta împuţită?”, spuse dezgustat Antonio Capoferri. „Pune-ţi tu masca, Eliano, pentru că ai constituţia unui ţăran. Un singur ordin: lasă-mi-o pe brunetă, e cea mai bună dintre cele trei. Ajunge pentru toţi oricum, ca să ne bucurăm toată noaptea. Ah, nu fiţi prea duri cu cea însărcinată: nu vreau ca cardinalul să se supere dacă pierde sarcina.”

„Acum că sunt doar niște bucăţi de carne, chiar dacă le vom bate până la moarte...”, încercă să spună să spună cel care se deghiza în pielea caprei.

„Nici să nu îndrăznești să te gândești la asta. Moartea lor trebuie să aibă loc într-o piaţă publică, în faţa a sute de spectatori. Vai de capul nostru dacă îl privăm pe Baldeschi de spectacolul său, ne-ar jupui de vii. Așadar, ne vom distra puţin, fără să le facem prea mult rău acestor fete, după care le vom aresta și le vom duce în oraș. De altfel, avem și alte lucruri de făcut. După ce terminăm cu ele, va trebui să ne gândim la evreu, și va trebui să o facem dis-de-dimineaţă! Du-te, Eliano.”

Antonio îl împinse pe aghitantul său spre tinerele domnișoare, care l-au confundat instantaneu cu Tonio, sporindu-și ţipetele și invitându-l pe noul venit să danseze cu ele. Veronica, bruneta, renunţă și ea la restul hainelor, rămânând complet goală și luându-l pe ţap de mână. Dar, atingând-o, își dădu seama că nu era mâna aspră a ţăranului. Se uită la bărbatul pe care îl confundase cu Tonio, apucă pielea de ţap și o trase de pe el, apoi îl demască pe ticălos, care rămase dezorientat pentru o clipă. Cele trei fete se aruncară asupra lui pentru a încerca să-l imobilizeze, dar Eliano își scoase cuţitul. Fetele îi dădură drumul și fugiră spre râu. Toate trei erau bune înotătoare și apa le oferea o bună cale de scăpare, dar nu au putut ajunge la ea, pentru că ceilalţi doi bărbaţi le tăiară calea și le prinseră. Fiecare dintre ei și-a trântit prada la pământ, a dezbrăcat-o de puţinele haine pe care le mai avea pe ea și a tratat-o cu violenţă. Ceea ce le făcuse Tonio în trecut nu avea nimic de-a face cu ceea ce le făceau să sufere cei trei oameni răi care veniseră în acea seară. Eliano o avea sub el pe Manuela, însărcinată în luna a șasea. Își amintise cuvintele stăpânului său și, pentru a preveni avortul, o întorsese pe fată și o posedase pe la spate. Celălalt aghiotant, Anselmo, o luase pe Aurelia, o fată slabă, cu părul de culoarea cuprului și cu un ten palid, plin de pistrui. Ochii ei erau albaștri ca cerul și avea o privire de căprioară. Pielea ei era atât de delicată încât doar atingând-o era suficient pentru a o învineţi, dar lui Anselmo nu-i păsa deloc și, târând-o până la marginea râului, o obligă să se întindă în apă pentru a o viola pe jumătate scufundată, căci văzând-o pe fată udă

îi stimula și mai mult instinctele erotice. La rândul său, Antonio o abordase pe frumoasa și sălbatica Veronica, care inițial încercase să-i țină piept. În timp ce Capoferri se apropia și întindea mâna spre ea pentru a o apuca, fata, ca o felină, se prefăcuse că fuge într-o parte și se avânta în partea opusă, dezechilibrându-l pe atacatorul ei, care la a treia încercare a sărit prea departe și a căzut cu spatele în apa râului. Furios, el se ridică din nou și reuși să o prindă pe brunetă de gleznă, trăgând-o și făcându-o să cadă la rândul ei în apă. O apucă de gât și îi scufundă fața de trei sau patru ori sub apă. Fata era cât pe ce să se înece, când s-a predat în fața bătăușului și a cerut milă. Singura milă a lui Antonio a fost să îi cruțe viața pentru a folosi fiecare parte a corpului fetei. A tras-o de păr, până când i-a apropiat fața de a lui, apoi cu mâna liberă i-a dat două palme, care aproape că au făcut-o să întoarcă capul. Apoi a obligat-o să întrețină un act sexual oral, după care a dus-o într-o zonă uscată, unde a pus-o să se întindă pe iarbă lângă foc și și-a dus treaba la bun sfârșit, făcându-o pe Veronica să regrete amarnic că nu a fost ucisă imediat.

După câteva ore, cei trei bărbați gâfâiau ca niște fiare mulțumite de vânătoarea lor, în timp ce cele trei fete erau toate însângerate și pline de dureri. Cea mai puțin bătută era Manuela, a cărei față, însă, era umflată și traversată de un firicel de sânge care-i curgea din una dintre nări. Ochii Veronicăi erau amândoi umflați de la palmele pe care le primise de la Capoferri, pe sâni i se vedeau urmele dinților pe care bărbatul îi înfipsese, iar fundul îi sângera vizibil. Pielea roșie a Aureliei era acum mai mult neagră decât roz, din cauza vânătăilor; sângele îi curgea din gură, unde o pereche de incisivi erau șubrezi și pe cale să cadă, din cauza bătăii pe care o primise.

„Luați frânghiile și legați-le”, le ordonă Capoferri celor doi armigeri ai săi. „Cu siguranță nu au puterea de a scăpa, dar e mai bine să fie în siguranță; femeile nu sunt niciodată de încredere. Dar vrăjitoarele, cu atât mai puțin. S-ar putea să zboare!” și râse de propria glumă, în timp ce Eliano și Anselmo se ocupau de legarea celor trei fete. Veronica și Aurelia erau „legate”, încă complet dezbrăcate. Le-au legat mâinile la spate, apoi picioarele împreună, apoi o altă frânghie a fost trasă de la legăturile mâinilor la cele ale picioarelor, astfel încât fiecare dintre ele a fost practic imobilizată. Nodurile erau făcute în așa fel încât, dacă prizoniera încerca să se elibereze trăgând de frânghii, acestea se strângeau și mai tare. Întrucât Veronica încercase să țipe, Eliano îi luase bluza, tăiase cu cuțitul niște fâșii de pânză și i le băgase în gură, înnodând ultima fâșie după ceafă, ca pe un căluș. În ciuda acestui fapt, Veronica a continuat să geamă. Aurelia era atât de șocată încât nici măcar nu a fost nevoie să i se pună căluș. Cei

trei aveau ceva mai mult respect pentru Manuela, poate pentru că era însărcinată sau poate pentru că se temeau de reacţiile cardinalului în cazul unui avort. I-au luat halatul şi l-au pus pe ea, apoi au trântit-o cu spatele de trunchiul unui copac şi au legat-o de el, legându-i braţele încrucişate în spatele lui. Manuela nici măcar nu a mai încercat să se opună, poate dintr-un instinct de protecţie pentru creatura pe care o purta, sau poate pentru că era la capătul puterilor.

„Ne vom ocupa de ele mai târziu”, continuă Antonio. „Tu, Eliano, rămâi aici şi stai de pază, în timp ce Anselmo va veni cu mine la casa evreului. Nu ar trebui să fie o treabă dificilă, o vom termina repede.”

Micul cătun, doar la câteva case de malul râului Esino, pe drumul care, dincolo de un pod, continua spre Monte Returri, era grupat în jurul bisericii Santa Maria del Piano. Doar casa lui Yeoshua, evreul, era ceva mai izolată în mediul rural, la câteva sute de metri de drumul principal. Era normal ca evreii să fie izolaţi şi marginalizaţi de restul populaţiei. În marile oraşe trăiau în ghetouri, în cartiere rezervate lor, şi era cunoscut faptul că exista unul şi în Ancona. Dar în Jesi, singurul evreu era Yeoshua, sau cel puţin singurul despre care se ştia că este, singurul care împrumuta bani cu dobândă, singurul care le întorcea dobânda celor care îi încredinţau banii. Evreul avea o afacere bună şi era foarte isteţ. Cu siguranţă nu ţinea acasă banii sau aurul care îi erau aduşi de clienţii săi. La acea vreme, odată cu dezvoltarea comerţului în ţinuturi tot mai îndepărtate, apăruse necesitatea unor sume mari de bani, tocmai pentru a susţine acest comerţ. Cei care s-au remarcat şi s-au îmbogăţit cel mai mult în această situaţie au fost evreii care, probabil din invidie, au început să fie supuşi unei atitudini din ce în ce mai negative şi mai apăsătoare, precum şi unor comportamente ostile faţă de ei. Toate acestea au dus adesea şi la măsuri de confiscare a averii lor, puse în aplicare mai mult sau mai puţin legitim de către conducătorii locali. Din aceste motive, unele guverne se ofereau să păstreze aurul şi alte obiecte de valoare ale evreilor în siguranţă în depozitele lor, eliberând în schimb certificate de credit nominale sau la purtător, care atestau cantitatea exactă de aur depusă la ei. Deoarece preţul aurului fluctua de la o zi la alta, exista posibilitatea, cu un mic grad de risc, de a obţine profituri considerabile din aceste certificate de depozit. În plus, certificatele la purtător puteau fi cheltuite prin înapoierea lor altor comercianţi, care puteau oricând să ceară înapoi restituirea valorii în aur de la instituţia care emisese titlul numită de obicei „bancă”. Yeoshua îşi ducea aurul la Florenţa, uneori topindu-l în lingouri la un prieten aurar, care îşi avea atelierul în

centrul orașului Jesi, lângă biserica Sfântul Augustin. El știa foarte bine că valoarea atribuită zilnic aurului de către „Bursa” din Florența era aproape universal acceptată în întreaga lume la acea vreme. În perioadele cele mai favorabile, se puteau câștiga doi sau trei scuzi pe zi pentru fiecare kilogram de aur depus. Erau câștiguri aproape fabuloase, care nici măcar nu necesitau un efort prea mare, doar efortul de a face o călătorie la Florența o dată la două luni. Yeoshua tocmai se întorsese cu câteva zile în urmă dintr-una dintre aceste călătorii și, prin urmare, nu avea acasă obiecte de valoare, cu excepția unui teanc mare de certificate de depozit, multe înregistrate, dar multe și la purtător, pe care le folosea pentru a împrumuta „bani” cu credit și dobândă negustorilor din Jesi. Guglielmo Franciolini cunoștea foarte bine valoarea deosebită a acelor bucăți de hârtie; locotenentul său, Antonio Capoferri, nu era deloc conștient de acest lucru. Pentru el, banii erau bani, doar cu monede putea cumpăra arme, muniții, bunuri, provizii și își putea plăti soldații.

El și Anselmo pătrunseră în casa lui Yeoshua înainte de răsărit, surprinzându-l dormind. Capoferri nu era foarte familiarizat cu armele de foc; erau voluminoase, greu de încărcat și periculoase. Dar cu acea ocazie, pentru a speria și mai mult victima, a decis să folosească noul său pistol cu încărcare frontală. Avea o lungime de aproximativ douăzeci de centimetri și cântărea patru kilograme și jumătate, iar încărcarea se făcea prin introducerea prafului de pușcă direct în țeavă, împreună cu un singur glonț de fier. La această armă inovatoare, declanșarea focului se făcea cu ajutorul unei cutii de tinichea, montată în partea din spate a armei și formată dintr-un tambur sau roată, prevăzut cu un arc spiralat care era tensionat cu ajutorul unei chei. Scânteile provocate de tinichea aprindeau praful de pușcă, declanșând focul în țeavă. Antonio ținea pistolul, împreună cu câteva gloanțe și o pungă de praf de pușcă, în desaga calului său. Nu o folosise niciodată în luptă, ci doar la antrenament, deoarece se temea că va exploda în mână, făcându-i mai mult rău lui decât altora. Conștient că nu va trebui să o folosească decât pentru a amenința, a încărcat-o, având grijă să nu dea la tamburului o tensiune maximă: nu era indicat să își asume riscuri. Evreul, simțindu-se trezit în miez de noapte și văzând arma îndreptată spre el, crezu că este victima unor hoți. A renunțat imediat, lăsându-i să facă ce vor. De fapt, el știa foarte bine că acești hoți nu cunoșteau valoarea certificatelor de credit, s-ar fi mulțumit cu cei câțiva florini pe care i-au găsit în casă și ar fi plecat, poate lovindu-l, nemulțumiți de prada mizeră. Mai scăpase așa și înainte: nu avea rost să se opună.

Dar de data aceasta a fost altfel. Cei doi intruși s-au prezentat ca fiind ofițeri

trimiși de instanță pentru a-l aresta, l-au legat de mâini și de picioare astfel încât să nu poată nici să scape, nici să reacționeze, iar apoi au început o percheziție amănunțită a casei. Primul lucru care l-a interesat pe cardinal a fost găsit aproape imediat: registrul de conturi care atesta plata a zece mii de florini, făcută cu doar trei luni mai devreme de nobilul Guglielmo Franciolini, căpitan al poporului din Jesi și un negustor renumit. Mult mai dificilă s-a dovedit a fi sarcina de a găsi banii. Cei doi militari, după ce au răscolit casa de sus până jos, inclusiv diversele magazii, pivnița, podul și orice alte colțuri, și-au dat seama că acolo se aflau doar câțiva bănuți, suficienți pentru ca Yeoshua să-și cumpere mâncare pentru o săptămână. Pe urmă, au găsit un teanc de hârtii, foarte multe, înghesuite peste tot, pe mese, în dulapuri și într-un mic seif pe care reușiseră să-l deschidă cu ușurință prin spargerea lacătului. Capoferri începuse cu adevărat să devină nervos, deoarece, pe lângă prizonier și dovezile împotriva lui, trebuia să ducă și banii evreului la cardinal. Aceasta era de fapt singura modalitate prin care Baldeschi își putea onora datoria față de Ancona, astfel încât garnizoana din Ancona staționată la Jesi să plece și ea, lăsându-l în pace. Antonio, temându-se de furia cardinalului, a decis să îl amenințe pe Yeoshua cu o armă. Luă cheia și încarcă și mai mult roata pistolului, apoi eliberă ciocanul, permițând tamburului să înceapă să se învârtă rapid, provocând scântei. În ultimul moment îndreptă țeava pistolului spre tavan. De fapt, nu voia decât să-l sperie pe evreu cu vuietul exploziei, pentru ca el să dezvăluie ascunzătoarea banilor și a aurului. Folosirea pistolului a fost cea mai mare greșeală pe care a făcut-o vreodată. Arma a tras greșit, praful de pușcă nu s-a aprins, iar scânteile de la tinichea au aprins, în schimb, un teanc de hârtie. Erau atât de multe materiale inflamabile, inclusiv hârtie și mobilier din lemn, încât focul a devenit în curând incontrolabil. Antonio Capoferri și armurierul său nu și-au dat seama ce valoare nemăsurabilă se transforma în cenușă în acele momente. Se gândeau să-și salveze pielea, să iasă cât mai repede din acel iad. I-au dezlegat picioarele evreului, au reușit să ia cu ei caietul de contabilitate care îl acuza și au ieșit pe o ușă mică din spatele casei, singura la care puteau ajunge fără să fie nevoiți să traverseze un perete de flăcări. Au ieșit într-o mică grădină de legume, în timp ce primele raze ale dimineții serveau drept fundal pentru tragedia care se desfășura. Tușind, cu gâturile iritate de fum, ocoliră locuința în flăcări pentru a ajunge la caii care nechezau îngroziți, legați cum erau de inelele de pe peretele din față, lângă poarta principală. Anselmo își scoase cuțitul și tîie frânghiile, încercând să se ferească cât mai repede de căldura imensă care venea din interiorul locuinței și care îi ardea pielea feței și a mâinilor. Săriră repede pe cai, Antonio îl trase pe evreu în sus și cei trei porniră în galop în direcția râului. Când își întoarseră capul, au văzut flăcări impunătoare și o coloană de fum negru profilându-se pe cerul plumburiu.

Silueta casei era acum doar o umbră întunecată în mijlocul galbenului și roșului focului. Unii țărani ieșiseră deja din casele lor, unii strigau dând ordine confuze, alții se grăbeau cu găleți și cu tot în ce se putea pune apă pentru a stinge focul.

Din fericire, casa lui Yeoshua era departe de celelalte case din sat și ar fi fost dificil ca flăcările să se extindă și până la ele. Dar frica de foc este înnăscută în fiecare om și toată lumea era ocupată încercând să îl stingă. Până când, epuizați și neputincioși în fața furiei elementului, sătenii au decis să ude pământul din jurul casei în flăcări, pentru a împiedica focul să se extindă pe câmpuri, amenințându-le casele, și să aștepte stingerea naturală prin epuizarea combustibilului. Abia pe la amiază, focul s-a potolit, iar până atunci din casa evreului nu a mai rămas decât un morman de cenușă care fumega.

Cei trei soldați s-au apropiat de oraș pe drumul principal, care ducea direct la Poarta Valle, luându-și prizonierii cu ei. Cele trei vrăjitoare au fost legate în lanțuri una de cealaltă și fixate pe calul locotenentului Capoferri, care din când în când îi dădea pinteni animalului, obligându-le să facă acrobații incredibile pentru a evita să se rostogolească pe jos și să fie târâte pe distanțe mai lungi sau mai scurte înainte de a reuși să se pună pe picioare. Toate trei erau pe jumătate dezbrăcate, lovite și învinețite. Cei care le întâlneau procesiunea sinistră se răsteau la tinere, uneori scuipându-le în șoaptă, sau mai des strigând: „Vrăjitoarelor! Slugi ale diavolului! Ați terminat de răspândit ghinionul. Veți ajunge la sfârșitul pe care îl meritați! Pe rug! Pe rug!” Femeile aruncau blesteme când treceau, altele aruncau cu pietre și bolovani. Evreul, vizibil ars, cu pielea înnegrită de fum și hainele pârlite în mai multe locuri, cu mâinile legate la spate, călărea calul lui Eliano, care îl trăgea de frâu în timp ce animalul scutura din cap.

„Nici măcar nu merită atâta atenție”, se gândi el. „Dar nu pot să contrazic ordinele căpitanului.”

De fapt, Yeoshua nu era prizonier al Tribunalului Sfintei Inchiziții, ci era acuzat doar de delicte civile. Prin urmare, Capoferri îi dăduse instrucțiuni subalternului său să îl trateze cu considerație, deoarece nu știa cum va reacționa judecătorul tribunalului civil, nobilul Dagoberto Uberti, dacă ar fi aflat că l-au maltratat pe prizonier. Pentru a evita disputele de orice fel, fie cu cardinalul Baldeschi, fie cu nobilul Uberti, Capoferri a decis să se cazeze la azilul Sfântul Antonio, o construcție administrată de religioși chiar lângă Poarta Valle, în zona Sant'Alò. Azilul era un loc de primire și de găzduire a călătorilor, dar și un loc de îngrijire a bolnavilor care aveau nevoie. Condusă de călugări și călugărițe milostive și cu

intenţii bune, el se baza pe donații și moșteniri de la oameni bogați și filantropi. Dar nu existau medici în adevăratul sens al cuvântului, iar îngrijirea care era oferită era rezultatul experienței oamenilor Bisericii. Prin urmare, cardinalul avea deja în vedere închiderea acestuia, dar și a altor mici centre de primire, deoarece în ultimii ani, la îndemnul său și datorită unor contribuții bănești semnificative din partea familiei Baldeschi și a Bisericii Romane, a fost finalizată construcția noului spital Sfânta Lucia, care fusese încredințat spre gestionare Cavalerilor Ordinului Ospitalierilor și Confreriei Călugărițelor de la Sfânta Lucia. Doi medici și un chirurg de la Universitatea din Bologna lucrau cu normă întreagă la acest spital, dând o notă de profesionalism locului, în care nimic nu trebuia să fie lăsat la îndemâna empirismului. La parterul clădirii, un farmacist, tot de la școala de la Bologna, conducea o farmacie bine aprovizionată, deschisă publicului și cetățenilor, în esență celor mai înstăriți, care își puteau permite luxul de a cumpăra siropuri, poțiuni și ceaiuri din plante, care nu erau deloc ieftine. Anume în acest spital, cardinalul a avut grijă ca tânărul Franciolini să primească îngrijiri intensive, astfel încât să fie dus la spânzurătoare ca un războinic îndrăzneț, în deplină putere și vigoare, ci nu ca un om sleit de puteri care să cadă la pământ. Medicii și chirurgul au făcut o treabă excelentă și, în aproximativ douăzeci de zile, l-au reabilitat pe Andrea, care a fost dus în celula sa doar după ce și-a recăpătat complet sănătatea și forța fizică.

În ceea ce-l privește, Capoferri nu se putea aștepta ca prizonierii săi să fie tratați în spitalul Sfânta Lucia. Sarcina lui era să aresteze trei femei tinere și un evreu, toți în perfectă stare de sănătate. Faptul că le le tratase cu asprime pe fete era o rușine care îi tulbura oarecum sufletul, de fapt începea să-l tulbure din ce în ce mai mult. Incendiul de la casa evreului fusese o dizgrație, însă începea să se simtă vinovat și pentru acel eveniment nefericit.

„Și mai vreau să fiu numit căpitan al gărzilor cardinalului? Nici măcar nu merit să fiu numit cu numele pe care îl port. Antonio Capoferri, ești o umbră a ta, să-ți fie rușine. Ai arestat bieți nevinovați, inclusiv o femeie însărcinată, pentru a-i duce la spânzurătoare. Meriți o recompensă pentru asta? Nu! Meriți să mori înaintea lor.”

Chinuit de aceste sentimente de vinovăție, a decis că singurul lucru pe care îl putea face, mai mult pentru el decât pentru prizonieri, era să le asigure îngrijirea și să-i facă prezentabili în fața judecătorilor unei instanțe de judecată. Acest lucru ar fi salvat demnitatea prizonierilor săi, dar nu și pe a lui. Cât despre asta… Ideea care îi clocotea în minte nu era chiar atât de rea, dar trebuia să nu fie prea

lucid pentru a duce la îndeplinire ceea ce intenţiona să facă. Aşa că i-a încredinţat pe prizonieri clericilor de la azilul Sfântului Antonio, lăsându-l pe Anselmo să îi păzească acolo, şi l-a invitat pe Eliano să meargă cu el la taverna de la capătul Coastei Longobarzilor. În timp ce aştepta să vină ora cinei, Eliano se alătură unor soldaţi care jucau zaruri la una dintre mese, în timp ce Antonio Capoferri îţi luă un stilou, cerneală şi un pergament şi începu să scrie, stând la o masă oarecum izolată de ceilalţi. I-a luat mult timp să noteze motivele gestului pe care urma să îl îndeplinească câteva ore mai târziu, precum şi toate instrucţiunile pentru cei doi armigeri ai săi. Apoi rulă pergamentul, îl închise cu o panglică, puse sigiliul de ceară şi i se alătură lui Eliano la masa unde se ţinea jocul. A aruncat zarurile de câteva ori, obţinând de două ori douăsprezece, renunţă la câştigurile pe care i le ofereau ceilalţi, apoi l-a invitat pe armiger să stea cu el şi să comande mâncare şi băutură. A mâncat puţin, dar a băut mult vin. Înainte de a trece de la o stare de cumpătare la una de beţie, îi înmână pergamentul lui Eliano.

„După ce terminăm cina, mergi cu Anselmo la azil. Acolo veţi găsi toate instrucţiunile privind predarea prizonierilor, deoarece eu nu voi putea fi alături de voi. Nu rupeţi sigiliile înainte de mâine dimineaţă şi citiţi totul cu atenţie. Ştiu că poţi citi şi am încredere în tine, nu mă vei dezamăgi.”

Eliano ezita, nu înţelegea atitudinea superiorului său, dar nici nu avea curajul de a-l contrazice. Antonio îl concedie în faţa tavernei, aburii vinului i se urcaseră deja la cap. Se simţea fericit, euforic. Ieşi în afara Porţii Valle, îşi dezlegă calul de inelul de care era prins, luă frânghia, mângâie animalul, făcându-l să se îndepărteze, liber de toate legăturile, apoi porni de-a lungul malului văii.

Pregăti ştreangul.

Tot ce mai rămânea de făcut era să găsească copacul potrivit.

CAPITOLUL 11

Stabilim și ordonăm ca un avocat bun și experimentat

să fie ales pentru a apăra drepturile comunei

și ale cetățenilor săi.

(Codurile comunei Jesi - secolul al XV-lea)

În camera de consiliu, cardinalul Baldeschi și judecătorul Uberti își ascundeau cu greu antipatia reciprocă, care a fost ținută sub control în timpul audierilor publice din cadrul procesului care a durat mai bine de o lună, de la sfârșitul lunii iunie până la începutul lunii august, în anul 1517.

„Trebuie să-i condamnați la moarte atât pe Franciolini, cât și pe evreul ăla nenorocit. Sunt doi ticăloși. Au complotat pe la spatele nostru, au plătit inamicul pentru a pune orașul la cheremul lor!”, mârâi cardinalul.

Cu Codurile în mână, judecătorul răspunse cu o voce calmă, dar fermă.

„Nu avem nicio dovadă sigură nici împotriva unuia, nici împotriva celuilalt. În ceea ce-l privește pe Franciolini, este foarte posibil ca tatăl lui Andrea să fi plătit cele zece mii de florini în cuferele lui Yeoshua. Dar nu avem nicio dovadă că acei bani au ajuns apoi în visteria ducelui de Montacuto sau a marelui duce Della Rovere. Dimpotrivă, trimișii voștri au fost cei care au distrus toate documentele importante și au provocat incendiul din casa evreului.”

„Dinarii nu au fost găsiți în casa lui Yeoshua. Ce crezi că s-a întâmplat cu ei? Au ajuns în buzunarele celor pe care i-ai menționat mai devreme!”

„Nu-mi spuneți că dumneavoastră, om al Bisericii, dar și al lumii, nu știți de existența certificatelor de credit. Yeoshua a schimbat aurul și banii pe astfel de certificate, care, din întâmplare, s-au dus pe apa sâmbetei din cauza intervenției soldaților voștri. Au aruncat în vânt o avere! Niște ticăloși, acești indivizi care vă

înconjoară! Și din fericire, cel pe care erați pe cale să-l numiți căpitan al gărzii, acel... Capoferri, a luat asupra sa sarcina de a se da la o parte. Bineînțeles, era conștient de prostia pe care o comisese! Dar să ne întoarcem în sala de judecată și să ascultăm ce are de spus avocatul care îi apără pe cei doi inculpați.”

Cardinalul înghiți amarul și se gândi cum să facă să plătească cele două victime cele mai dorite, indiferent de judecata lui Uberti. Ei bine, în ceea ce-l privea pe Franciolini, dacă era achitat de tribunalul civil, putea oricând să fie condamnat pentru erezie și să fie dus oricum la spânzurătoare. Dar evreul? Reușise să obțină de la Uberti promisiunea de confiscare a bunurilor și de expulzare din oraș a lui Yeoshua. Dar da, ar fi putut să răspândească prin țară vestea că, la fel ca toți evreii, se hrănea cu copii. Țăranii cu siguranță nu s-ar fi dat înapoi, l-ar fi vânat pentru a-l ucide, poate arzându-l de viu pe un rug improvizat sau spânzurându-l de un copac. Păcat că nu am putea asista la tortură, dar și așa ar fi fost bine.

Încă din secolul al XIII-lea, codurile stabileau că în Jesi, pentru a apăra atât drepturile comunei, cât și pe cele ale cetățenilor, era ales un avocat expert și bun, iar primarul era obligat să apere și să urmărească procedurile locale. Primarul și avocatul aveau un cabinet special în sediul Palatului Guvernului, având un mandat special pentru toate cazurile și pentru fiecare act al acestora. Atât avocatul, cât și primarul trebuiau să aibă cel puțin treizeci de ani.

În timpul atacului din Jesi și-au pierdut viața atât primarul în exercițiu, care era pe atunci însuși căpitanul poporului, Guglielmo Franciolini, cât și avocatul, nobilul Federico Amici. Contele Dagoberto Uberti, care era apropiat în idei politice de Franciolini, dar care simpatiza și fracțiunea guelfilor din Jesi, își asumase rolul de primar interimar, numind la rândul său un avocat, un anume Fiorenzo Honorati, o persoană inteligentă, dar cu un caracter mai degrabă rezervat, poate nepotrivit pentru o funcție publică precum cea cerută în acel delicat proces. Prin urmare, el căzuse ușor victimă a manipulărilor psihologice ale cardinalului.

În orice caz, Uberti și Honorati reușiseră să-l salveze pe Yeoshua de acuzațiile cele mai grave, cele de falsificare de registre, complicitate la trădare și delapidare. Dar cardinalul adăugase o acuzație suplimentară, legându-se de un vechi cod care îi obliga pe toți rezidenții și nerezidenții din orașul și districtul Jesi să plătească taxe, supunându-se obligațiilor comunei, pentru bunurile mobile

și imobile pe care le aveau și le deținеau acolo. Dacă străinii erau neglijenți în îndeplinirea obligațiilor lor timp de doi ani, terenurile care le aparțineau urmau să fie expropriate, iar cei vinovați expulzați din oraș. La fel s-a întâmplat și cu Yeoshua. În ultima zi a procesului civil, judecătorul Uberti, după ce a ascultat cu distragere și suficiență pledoaria avocatului Honorati, pronunță sentința.

„Yeoshua da Trani, adus pentru a fi judecat în fața acestei Curți civile, este găsit vinovat de faptul că a omis să plătească în vistieria orașului încasările și taxele datorate pentru bunurile pe care le deținea aici de mai bine de doi ani. Prin urmare, îl condamnăm să fie alungat de pe teritoriul orașului Jesi și din întregul Comitat Jesi, inclusiv din localitățile Chiaravalle și Rocca Priora. Toate bunurile aflate în proprietatea sa, găsite chiar și după plecarea sa din oraș, vor fi achiziționate de primărie, care, prin intermediul primarului, va dispune de ele după cum consideră necesar, de asemenea, în acord cu autoritățile ecleziastice responsabile în prezent. Astfel se decide pentru inculpatul Yeoshua da Trani.”

Judecătorul bătu cu ciocanul de lemn pe masă, întărindu-și decizia, și continuă.

„Andrea Franciolini a fost adus în fața noastră sub acuzația de înaltă trădare. O acuzație gravă, infamă, care aruncă o umbră asupra întregii sale familii. Au fost aduse mărturii potrivit cărora Guglielmo Franciolini, tatăl lui Andrea și pe atunci căpitan al poporului din acest oraș, a încheiat o înțelegere cu inamicul, cu ducele de Montacuto și cu marele duce Francesco Maria Della Rovere, conform căreia, în schimbul a zece mii de florini de aur, aceștia vor ataca orașul, pentru a alunga grupările guelfilor și pentru a lăsa puterea deplină grupărilor ghibeline, familia Franciolini fiind susținătoarea acestora. Din timpul ocupației lui Francesco Sforza se stabilise în sfârșit un acord și un echilibru în oraș între cele două fracțiuni, iar Franciolini, în schimb, dorea să le redea puterea ghibelinilor. Întrucât nu a fost posibil să se dovedească nevinovăția lui Andrea Franciolini în fața faptelor, îl considerăm vinovat, la fel ca pe răposatul său părinte Guglielmo. Prin urmare, îl condamnăm la pedeapsa supremă: moartea prin spânzurare. Sentința va fi executată la o dată care va fi stabilită, în compatibilitate cu angajamentele civile și ecleziastice și nu concomitent cu sărbătorile civile sau religioase.”

Citirea acestei a doua sentințe a stârnit câteva comentarii din partea publicului prezent, iar rumoarea cuprinse sala, obligându-l pe judecător să bată cu putere cu ciocanul pe masă pentru a impune tăcerea.

„Așa s-a hotărât! Ședința este suspendată.”

Procesul civil se încheiase, dar începea acum procesul în fața Tribunalului Sfintei Inchiziții, cu Andrea Franciolini din nou în banca acuzaților, fiind acuzat de erezie și practici demonice, apoi Elena Baldeschi, sora cardinalului, acuzată de erezie și vrăjitorie, și cele trei tinere vrăjitoare arestate împreună cu evreul. Deși cu reticență, judecătorul Uberti s-a așezat la masa tribunalului, așa cum făcuse cardinalul în timpul procesului civil. Notarul, care întocmea procesele-verbale, era mereu același, în timp ce în acest caz nu exista un avocat. Nimeni nu-i apăra pe inculpați! Pe de altă parte, acuzarea era susținută de vehementul părinte dominican Ignazio Amici, care nu se abținea deloc, la capitolul predici împotriva răului, a diavolului și a ereziilor, chiar și în acel tribunal, făcând ca ședințele să fie lungi și aproape interminabile. Arătând cu degetul spre vrăjitoare, el repeta și reamintea la nesfârșit acuzațiile aduse împotriva lor, revărsând rugăciuni ori de câte ori trebuia să numească diavolul în diferitele sale forme.

„Cea mai evidentă dovadă a amestecului acestor femei cu răul, cu diavolul, cu demonul, este burta Manuelei Gambara! O fată tânără, necăsătorită, să nu uităm, care a rămas însărcinată ca urmare a faptului că a curvit cu un demon foarte periculos, cu cel mai rău dintre ispititori, Baal, care luând odată chipul unui țap, a profitat de însuși trupul ei, de trupul unei persoane al cărei nume Emanuela ar avea sensul literal de „Dumnezeu este cu noi”, ca să îndepărteze definitiv această persoană de Dumnezeu și să-i folosească trupul ca pe un lăcaș al răului!” Spunând astfel, se apropie amenințător de fată, arătând cu degetul arătător spre burta ei evidentă. „Acest corp nu-i mai aparține Manuelei, ci lui Lilith, care o adăpostește pe Lilim în ea însăși. Numai cei care cunosc ierarhia demonilor știu cât de malefice sunt entitățile pe care le numesc și, prin urmare, nu putem permite ca Manuela, sau mai degrabă Lilith, să nască, altfel vom vedea cum sub ochii noștri va crește un demon care va putea să cutreiere nestingherit străzile orașului nostru. Așadar: să lăsăm flăcările să purifice trupul Manuelei Gambara, pe însoțitoarele ei și rodul împreunării ei desfrânate. Există trei moduri de a lupta împotriva entităților malefice, ceea ce noi, în limbajul comun, numim demoni. Cel mai simplu mod este protecția pasivă, cu exorcisme și ritualuri de protecție a mediilor. Cine dintre noi nu a împrăștiat niciodată sare sau rozmarin în fața ușii casei? Aceasta este o metodă de prevenție, pentru a împiedica entitățile sau spiritele malefice să intre în locuințele noastre. Nivelul cel mai înalt este

capturarea entității. Entitatea negativă trebuie să fie identificată, capturată și închisă pentru totdeauna. Un exorcist priceput reușește uneori să extragă demonul care se află în corpul unei persoane, pe care o numim posedată, și să îl închidă într-o barieră de lumină, care devine treptat tot mai mică, până când dispare. Acest lucru este posibil pentru o entitate care nu are prea multă forță, pe care exorcistul reușește să o domine. Dar atunci când ne confruntăm cu astfel de persoane, precum Manuela Gambara, Veronica Bugiolacchi, Aurelia Tornatori și, mai ales, Elena Baldeschi, persoane care și-au dedicat viața răului, amestecului cu cel rău, pactului indestructibil cu Lucifer, cu Belzebut și cu Astaroth, nu există altă cale de a te apăra decât prin distrugerea entității în sine. Și, din moment ce diavolul a pus stăpânire pe corpurile acestor femei, nu există altă soluție decât distrugerea trupurilor lor muritoare. Cum? Prin suferință! Cu foc! Numai focul le poate purifica trupurile lor muritoare de rău și le poate elibera sufletele, pentru ca ele să ajungă în pace în paradis!”

Dominicanul își putea continua discursul ore în șir, fără să obosească, fără să respire, fără să se oprească măcar o clipă pentru a lua o gură de apă din ulciorul care era mereu disponibil pe masa Curții. Cardinalul abia aștepta să ajungă la sfârșit pentru a pronunța sentințele previzibile, dar nu îndrăznea să oprească discursul părintelui Ignazio. Erau bine pentru populație, toată lumea trebuia să fie convinsă că execuția vrăjitoarelor era necesară pentru a scăpa orașul de răul care pusese stăpânire pe el, și, mai ales, pentru a îndepărta orice suspiciune întemeiată la adresa persoanei sale. Și așa a continuat zile întregi, până când a venit momentul să fie ascultatate mărturiile celor care pretindeau că au văzut-o pe una sau alta dintre vrăjitoare în ipostaze suspecte, în timp ce făcea pregătiri pentru un sabat sau făcea poțiuni, ori recita formule pentru a face vrăji, blesteme și diverse vrăjitorii.

„Și care a fost comportamentul Manuelei Gambara în timpul împerecherii cu țapul?”, întrebă părintele Ignazio cu o privire amenințătoare la adresa fermierului care pretindea că a văzut-o pe vrăjitoare în timpul unui sabat. „Vrăjitoarea s-a împerecheat stând sub sau deasupra partenerului ei stricat?”

„Am văzut-o cu acești ochi, părinte, Dumnezeu să mă orbească pentru totdeauna dacă mint”, răspunse tânărul Lorenzetto, aproape în șoaptă, rușinat. „Manuela făcea dragoste stând deasupra, legănându-se în sus și în jos cu propriul corp peste acel „țap”, care nu era altul decât...”

„...Care nu era nimeni altul decât diavolul!” îl întrerupse părintele Ignazio,

împiedicându-l pe tânăr să pronunțe numele lui Tonio, pe care îl recunoștea cu siguranță. „Gândiți-vă doar! O femeie care, făcând dragoste, pune un bărbat într-o atitudine de supunere este deja de condamnat, dacă o face cu un demon, cu atât mai mult! Vă mulțumesc pentru mărturia dumneavoastră, domnule Lorenzetto. Puteți pleca... Ah, uitasem! După felul în care te-ai uitat în jos, cred că ai avut câteva gânduri necurate în timp ce ai asistat la scenă și poate chiar și după aceea, gândindu-te la trecut. Dar asta e ceva ce se discută cel mai bine la spovedanie. Veniți atunci la mine și vă voi acorda o iertare dreaptă.”

Prin taina spovedaniei, părintele Amici i-a dat iertare tânărului, convingându-l în același timp să nu dezvăluie niciodată adevărata natură a țapului: „Ești convins că a fost Baal deghizat? Ai grijă, dacă pleci de aici convins de asta, vei scăpa cu zece rugăciuni pe care le vei recita în fața altarului mare al bisericii Sfântul Floriano. În caz contrar, aș putea să te judec și pe tine pentru blasfemie și conspirație împotriva Sfintei Biserici. Nu va fi greu de pus un alt stâlp în Piață!”

„Sunt pe deplin convins, părinte. Mă duc chiar acum la biserică să-mi spun rugăciunile. Cum ai spus că se numește demonul acela? Baal? Voi ține minte asta, nu vă faceți griji.”

„Bine, fiule, mergi în pace. Ești într-adevăr un bun creștin!”

Nu a fost dificil să se pronunțe sentința de condamnare la moarte a celor trei tinere vrăjitoare. Singura problemă etică a fost aceea de a conduce o femeie însărcinată la spânzurătoare. Dar chiar și în această privință, cardinalul își făcuse calculele. Execuțiile nu aveau să aibă loc decât în octombrie, când termenul de sarcină al Manuelei s-ar fi încheiat. Dacă ar fi născut înainte de ziua execuției, bine, în caz contrar, moașa s-ar fi ocupat de asta. Ar fi trimis-o pe moașă la rug pentru a forța victima, care era deja legată de rug, să nască, cu promisiunea că, dacă nu reușește în curând, focul va fi aprins oricum, lăsând-o să ardă împreună cu vrăjitoarea. Deja ne puteam imagina scena, cu fumul care începea să se ridice și moașa reușind să coboare de pe rug în ultimul moment, cu copilul în brațe, încă pătat de sânge.

În schimb, judecarea surorii sale, Elena Baldeschi, și a tânărului Franciolini s-a dovedit a fi mai complexă. Acuzațiile trebuiau să fie foarte precise: pe lângă mărturisirea smulsă Elenei prin tortură, trebuiau să existe mărturii și dovezi

solide. Nimeni nu trebuia să creadă că acești oameni au fost condamnați dintr-un capriciu al cardinalului sau, mai rău, din răzbunare personală. Nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării, nicio umbră de îndoială nu trebuia să rămână în legătură cu vinovăția principalilor acuzați.

Deși Baldeschi ordonase ca sora sa să fie îngrijită și hrănită, astfel încât să arate prezentabilă la proces, ea era foarte obosită, palidă, slăbită, își ținea capul plecat și nu răspundea la întrebările care i se puneau și nici la cele mai grave provocări și concluzii ale părintelui Ignazio Amici și ale celorlalți membri ai juriului. Timp de zile întregi refuzase să mănânce și chiar să bea, dar gardienii primiseră ordinul imperativ de a o hrăni și de îi da de băut, chiar și cu forța, cel puțin o dată pe zi. Acea femeie nu ar fi trebuit să moară de foame, ci ar fi trebuit să moară pe eșafod, în fața tuturor locuitorilor.

„După cum puteți vedea, nu există nicio umbră de îndoială. Vinovăția acestei femei, dincolo de declarații și de mărturia spontane, este evidentă, tocmai datorită faptului că nici măcar nu încearcă să se apere, nici măcar nu încearcă să răspundă la întrebările care i se pun”, declară cu vehemență dominicanul, adresându-se instanței, care i-a aprobat fără ezitare argumentele. „Dar vreau să aduc aici o altă mărturie, una foarte importantă, care, pe lângă Elena Baldeschi aici prezentă, îl învinovățește pe nobilul Andrea Franciolini de erezie și de complicitate cu însăși vrăjitoarea. Îl chem ca martor pe Gallo de' Ruggieri, numit Gallo Chirurgul.”

Cardinalul nu era pregătit pentru această întorsătură a evenimentelor. Se albi puțin la față, temându-se că mărturia lui Gallo va atrage atenția tribunalului asupra nepoatei sale Lucia. Avea cu totul alte planuri pentru ea și nu era potrivit ca ea să fie adusă în fața acestui tribunal incompetent. Ce să facă? Să se opună mărturiei? Sau să-l lase pe părintele Ignazio să procedeze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, intervenind doar dacă era necesar? Nu, mai bine să nu riște!

„Părinte Amici, frate Ignazio! De ce insistați să ascultăm alte mărturii? Nu intervin pentru că vorbim despre sora mea, niciodată nu pun interesele și sentimentele familiei înaintea celor ale justiției, mai ales în fața unei chestiuni atât de delicate. Până acum vinovăția Elenei a fost demonstrată din plin, a semnat mărturisirea, soarta ei este să meargă pe rug, Dumnezeu să o milostivească. Așadar, aș propune instanței să se pronunțe acum asupra vinovăției sale. Am putea oricând să auzim ce are de spus Gallo Chirurgul despre Franciolini...”

„Procesul este așa”, insistă părintele Ignazio Amici, „tocmai pentru că toate elementele, atât în favoarea cât și în defavoarea acuzatului, să fie evaluate și cântărite. Altfel, s-ar putea foarte bine să nu pierdem timpul și să îl condamnăm direct pe presupusul vinovat. În plus, unele mărturii ar putea scoate în evidență complicitatea unor terțe persoane, cine știe!”

Și asta era exact ceea ce cardinalul, în sinea sa, nu dorea să se întâmple, dar în acest moment, fiind președintele instanței de judecată și cu riscul de a fi părtinitor, a lăsat decizia pe seama celorlalți membri ai colegiului, care au fost de acord să îl audieze pe Gallo.

„Ei bine, stimate Gallo Ruggieri, răspundeți la întrebările care vi se pun, cu sinceritate și respect pentru această instanță.”

Pentru a da o aparență de imparțialitate, întrebările au fost puse de judecătorul Uberti, căruia, totuși, îi fuseseră sugerate de fratele dominican în camera de consiliu.

„Pe baza căror studii poți pretinde la titlul de Chirurg?”

„Am urmat cursurile Universității din Camerino și am obținut o diplomă în Medicină și Chirurgie.”

„Avem chirurgi excelenți aici, în Jesi, care profesează în noul spital Sfânta Lucia, care provin de la cea mai bună școală, cea din Bologna. Cei care au selectat personalul spitalului nu au luat în considerare nicio măcar pentru o clipă clipă ideea de a angaja medici absolvenți la Camerino, țara ducilor de Varano, dușmani declarați ai Papei, ghibelini convinși, pe care Francesco Sforza a reușit doar pentru scurt timp să-i țină în frâu. Și spuneți: ce legături ați avut cu Elena Baldeschi?”

„Ea îmi dădea ierburi medicinale și în schimb eu vindecam rănile și plăgile pacienților ei.”

„De ce să luați ierburi medicinale de la o vrăjitoare, în loc să apelați la farmacistul oficial, care își are magazinul la spital? Orașul a cheltuit o mulțime de bani pentru a oferi aceste servicii și, în schimb, oamenii continuă să apeleze la șarlatani, eretici, vrăjitoare! De ce?”

„Prețurile de la farmacie sunt ridicate și toată lumea are dreptul să se vindece,

chiar și cei mai săraci. Să mergi să culegi ierburi în pădure nu te costă decât efortul de a face acest lucru și cunoașterea calităților a ceea ce urmează să culegi. Nu văd, așadar, niciun motiv să plătim bani la farmacie pentru ceea ce ne oferă natura, doar pentru că este depozitat în borcane de porțelan!”

Publicul începu să se agite după această declarație. Părintele Ignazio Amici îl examina cu suspiciune pe Gallo, încercând să profite de moment pentru a-l acuza și a-l face să treacă din martor în acuzat. Cardinalul, în calitate de președinte al instanței, luă cuvântul.

„Liniște în sală. Nu ne implicăm aici în politică și nici în demagogie meschină. Iar dumneavoastră, Gallo, limitați-vă la a da răspunsuri, fără să vă implicați în discuții inutile, care s-ar putea întoarce împotriva dumneavoastră. Continuați, domnule judecător. Vă rog!”

Cardinalul își dădu seama că dominicanul îl privea fix. Deja îi strica planurile. Dar părintele Ignazio îi insuflase bine judecătorului Uberti întrebările care trebuiau puse. Și, cu siguranță, numele Luciei Baldeschi avea să iasă curând la iveală. Desigur, în felul acesta avea să aibă momentul său de glorie: acuzarea nepoatei celei mai înalte funcții ecleziastice din localitate i-ar fi adus notorietate și aclamația publicului, care ar fi vrut să știe că mai exista o tânără vrăjitoare care urma să fie condamnată la arderea pe rug.

„Așadar, spuneți-ne, Gallo!”, continuă Uberti. „De cine era însoțită în mod constant Elena Baldeschi? Cine era discipola ei? Cine a fost cea care, atunci când bătălia încă făcea ravagii pe străzile din Jesi, a trimis după tine pentru a-l ajuta pe tânărul Franciolini?”

„Părintele Ignazio Amici știe foarte bine acest lucru, deoarece acea persoană era prezentă în casa lui Franciolini în momentul în care a intrat cu forța acolo”, încerca să devieze Gallo. Indiferent de răspunsul pe care l-ar fi dat, de fapt s-ar fi învinovățit. „De ce nu-l întrebați pe el, Excelență?”

„Nu fiți obraznic, răspundeți la întrebare!”

În acel moment, avocatul Honorati, care urmărea audiența în mijlocul publicului, s-a săturat să mai asiste la această farsă, și-a lăsat deoparte reținerea și ceru cuvântul.

„Obiectez, domnilor, obiectez! Știu foarte bine că în această instanță nu este

prevăzută prezența avocatului, dar cunosc legile și mă simt obligat să intervin. Aici încercați să forțați martorul să dea un nume, numele unei persoane care nu a împlinit încă vârsta majoratului. Legea spune că o persoana minoră sub 21 de ani poate fi judecată și condamnată dacă este prinsă în flagrant delict, adică dacă vina sa este demonstrată la proces. Dar copilul nu poate fi chemat să depună mărturie și nici nu poate fi implicat în acuzații în timpul unui proces al altor persoane. El poate doar să fie acuzat de la început și să stea pe banca acuzaților, iar acest lucru este valabil atât pentru procesele civile, cât și pentru cele religioase. Oare am auzit mărturia tinerei Elisabetta, care a văzut-o pe Elena Baldeschi scoțând ostia din gură chiar sub ochii ei? Nu, pentru că Elisabetta este minoră. Desigur că nu ar fi fost necesar să fie audiată, deoarece incidentul a avut loc în mijlocul unei Sfinte Liturghii, în public. Dar, cu toate acestea, instanța nici măcar nu s-a gândit să o cheme să depună mărturie. Atunci, de ce să aducem acum în discuție o fată de vârsta ei? Ce rost are?”

Cardinalul Baldeschi aproape că sperase la o astfel de intervenție. Deși nu îl simpatiza pe avocat, în sinea lui era recunoscător pentru cuvintele acestuia.

„În calitate de președinte al acestui tribunal, sunt de acord cu avocatul. Prin urmare, îl scutesc pe Gallo de a răspunde la întrebare. Consider că, în ceea ce o privește pe Elena Baldeschi, mărturiile ascultate și probele împotriva ei sunt suficiente pentru a pronunța verdictul. Părinte Ignazio, îi veți adresa martorului întrebări referitoare la inculpatul Andrea Franciolini?”

„Bineînțeles, Eminența Voastră! Gallo, ați raportat că atunci când ați mers la casa Franciolini pentru a-l ajuta pe tânărul nobil grav rănit, ați observat un simbol ciudat pe portal. Vă amintiți ce era?”

„Da, un fel de stea cu șapte colțuri...”

„Un pentaclu cu șapte vârfuri. Un simbol care face parte din moștenirea vechilor religii păgâne. Îi cunoașteți semnificația?”

„Nu, știu doar că este un așa-numit simbol „ezoteric” și, de aceea, semnificația sa intrinsecă este ținută secretă și dezvăluită doar inițiaților aparținând...”

„...Aparținând vrăjitoriei. Adepți ai grupurilor eretice, care practică magia neagră, care își încredințează sufletele diavolului, care îl adăpostesc pe Satana în sufletele lor. Vă voi spune ce înseamnă asta, pentru dumneavoastră, Gallo, și pentru toți cei de aici. Șapte este considerat un număr magic, numărul

perfecțiunii. Șapte ca elementele naturii, șapte ca minunile antichității, șapte ca fazele lunii, șapte ca zilele săptămânii, atât cât i-a luat lui Dumnezeu să creeze lumea. Așadar, a te închina la numărul șapte înseamnă a tinde spre perfecțiune, a dori să fii ca Dumnezeu. Iar asta este deja o blasfemie. De la aceasta până la erezie este un pas scurt.”

Până atunci, părintele Ignazio Amici avusese ocazia de a se lansa într-un nou lung discursul, care avea să demonstreze că Andrea Franciolini, pe lângă faptul că era vinovat de înaltă trădare și, prin urmare, deja condamnat la spânzurătoare, era vinovat și de erezie și vrăjitorie și, prin urmare, merita tortura rugului. Era vorba de a concepe o modalitate de a-l spânzura și de a-l arde chiar înainte de a muri sufocat. Dar de asta urma să se ocupe călăul.

CAPITOLUL 12

Dragostea dintre două femei este o lungă alunecare,

un sărut lung care crește, o mângâiere infinită.

(Anonim)

Lucia reușise să doarmă foarte puțin în timpul nopții. Se zvârcolea în pat, în mintea ei era o imagine fixă, chipul Antonellei. Îi vedea zâmbetul, trăsăturile delicate, atitudinea ei, felul în care mânca, fuma și își sorbea cafeaua. A încercat din răsputeri să-și alunge acele imagini din cap, să închidă ochii pentru a câștiga măcar câteva ore de somn, dar totul fusese în zadar. Imaginile reapăreau cu o forță copleșitoare, apoi simți cum partea inferioară a abdomenului începea să i se umezească, iar mâna îi era nerăbdătoare să atingă clitorisul. Continuă să aibă figura Antonellei în fața ochilor, brusc, ca și cum ar fi respirat încă lângă ea, în acel moment magic în care își revenise din leșin. Nu mai putea suporta: transpirată, se dadu jos din pat, se plimbă prin apartament, își aprinse o țigară, se uită pe fereastră. Era încă întuneric, acele ceasului deșteptător marcau doar ora patru și jumătate.

„Nu sunt lesbiană, nu am fost niciodată și nu vreau să cedez acestui sentiment. Este împotriva naturii! Punct! Sfârșitul poveștii.”

În timp ce aceste gânduri îi treceau prin cap, pe când se pregătea să-și aprindă încă o țigară, privirea ei, prin fereastră, fuse atrasă de o strălucire ciudată, acolo, unde cu secole în urmă, fusese o tipografie celebră. Inima ei a tresări.

„Un incendiu?”, se gândi Lucia. „Ciudat! Acele spații sunt folosite în prezent ca sală de sport. Sunt foarte puține materiale inflamabile acolo! Pentru a economisi bani, nici măcar nu pun mochetă. Se face gimnastică pe gresie, punând pe jos covorașe pe care fiecare le aduce de acasă.”

Cu toate acestea, Lucia putea vedea limbi de foc ieșind de la intrarea în local și auzea voci emoționate, chiar dacă nu erau țipete adevărate. S-a hotărât să se

îmbrace cu ceva și să coboare să verifice situația. Când ajunse în curte, aproape că a fost încercuită de niște bărbați, îmbrăcați ciudat, în ciorapi și pantaloni scurți. În general, în acele zile nu era greu să vezi în jurul orașului Jesi oameni îmbrăcați astfel, care se pregăteau deja pentru spectacolele de Palio. Dar ce făceau acești indivizi în miez de noapte și în acel loc? De altfel, cu siguranță provocaseră un incendiu în sala de sport, acum flăcările și fumul erau clar vizibile. Poate că au folosit benzină, sau cel puțin un lichid inflamabil, pentru a aprinde focul. Și din interiorul încăperii se auzeau strigătele unei persoane, care era probabil legată și încătușată și care avea nevoie de ajutor, altfel ar fi murit sufocată sau chiar arsă.

Lucia nu se putea hotărî dacă să-i înfrunte pe ticăloși sau să se întoarcă în casă pentru a suna la poliție și pentru a chema ambulanța. Nu avu timp să facă nici una, nici alta, pentru că unul dintre bărbați, îmbrăcat ca un armiger din altă epocă, arătă cu degetul arătător spre ea, făcând acest semn spre o persoană înaltă, în vârstă, dar îndrăzneață, îmbrăcată ca un cardinal, cu o robă purpurie, cu un inel la deget și cu un lanț de aur cu o cruce mare la gât.

„Lucia!”, îi șuieră el. „Ești aici, așa cum am bănuit. Am crezut că ai fugit, dar în schimb te-ai întors pentru a-ți ajuta nenorocitul ăla de prieten tipograf? După cum vezi, nu are nicio șansă, va pieri în flăcări, așa cum i se cuvine unui eretic ca el.”

„Nimeni nu poate fi condamnat fără un proces echitabil. Știți asta bine, unchiule!” Lucia se pomeni pronunțând aceste cuvinte, le auzea cu urechile, dar parcă nu ieșeau din gura ei.

„Și tu? Ai noroc că nu le poruncesc oamenilor să te lege și să te arunce în flăcări alături de Bernardino. Dar o să ne ocupăm de tine acasă, în curând!”

Bărbatul îmbrăcat ca un cardinal disparu cu un zâmbet pe față, în timp ce Lucia, aproape ca un cățeluș credincios, îl urmă pe strada Prăvăliilor până în Piața del Mercato. Când a ajuns la Palatul Baldeschi, căzu inconștientă.

Primul lucru pe care l-a văzut când a deschis din nou ochii a fost chipul Antonellei, buzele ei, ochii ei întunecați. Era deasupra ei, o striga ușor, o bătea ușor peste obraji: „Lucia, Lucia...”

Credea că încă doarme, că încă visează chipul tinerei călugărițe, și încercă din nou să împingă sentimentele contradictorii într-un colț îndepărtat al minții sale. Își întoarse privirea spre clopotnița bisericii Sfântul Floriano, deja luminată de soarele dimineții, și observă un fenomen ciudat. Pe partea estică a turnului clopotniței, se vedea clar umbra clopotniței catedralei, situată în partea opusă a pieței. Vârful umbrei părea să arate, ca o săgeată, spre una dintre cele mai înalte deschideri ale clopotniței Sfântul Florian, o fereastră mare arcuită prin care se putea vedea suportul clopotului, care cu siguranță nu mai era acolo de secole, de când biserica fusese desacralizată.

Dându-și seama că revenise la realitate, Lucia acceptă ajutorul prietenei sale, îi întinse mâna, o apucă și se ridică din nou pe picioare. Capul îi era puțin amețit, dar, în general, se simțea destul de bine.

„Aceste slăbiciuni ale tale mi se par prea frecvente.” În timp ce vorbea, Antonella a continuat să țină mâna Luciei, care era puțin tulburată de contactul cu pielea catifelată a călugăriței. „Începe să devină îngrijorător. Ești sigură că nu ești însărcinată?”

„ Ești a doua persoană care mă întreabă asta în câteva zile. Duhul Sfânt nu a putut să facă decât un singur miracol de-a lungul istoriei. Voi, cei care aparțineți Bisericii, ar trebui să știți mai bine. Cu excepția cazului în care,după două milenii, nu a decis să se deranjeze special pentru mine, nu, nu sunt însărcinată.” Lucia își recăpăta curajul. „Mai degrabă, ce zici de fenomenul ăsta? Ai văzut cum umbra clopotniței catedralei se proiectează exact pe cea a catedralei Sfântul Floriano?”

„Da, în cei doi ani de când lucrez la Petrucciana, am avut ocazia să observ acest lucru. Se întâmplă doar în această perioadă a anului, timp de câteva zile, la prima oră a dimineții. Efectul își atinge apogeul pe 7 iulie, la ora 7 dimineața. Este o aliniere arhitecturală, nu știu dacă este intenționată sau întâmplătoare. Cert este că nu am găsit nicio urmă de explicație a fenomenului în niciun text din biblioteca în care lucrez.”

„Totuși, nu poate fi o coincidență, numărul șapte indică un simbolism foarte precis: 7/7 la ora 7. Șapte era considerat în trecut un număr magic, șapte zilele folosite de Dumnezeu pentru crearea lumii, șapte planetele cunoscute ale sistemului solar, așa cum a indicat Ptolemeu înainte de revoluția copernicană, șapte minunile lumii și așa mai departe. Incredibil! În plus, dacă ne referim la

calendarul Iulian, ziua de 7 iulie a fost considerată cândva ziua în care a avut loc solstițiul de vară, cea mai lungă zi din an. Crezi că ar putea exista o explicaţie pentru acest lucru în paginile pierdute ale „Istoriei orașului Jesi”? ”

„Ei bine, ar trebui să o găsim ca să o răsfoim, răspunse Antonella, slăbind strânsoarea mâinii. Luciei, care se obișnuise cu acel contact liniștitor, îi lipsi pentru o clipă. S-au îndreptat împreună spre cafenea, pentru a lua un mic dejun copios, a fuma câteva țigări și apoi pentru a se îndrepta spre locurile lor de muncă, cu promisiunea de a se întâlni din nou la prânz.

În acea zi, Lucia se concentră pe istoria și faptele controversatului său strămoș, celebrul și infamul Tano Baligani.

TANO BALIGANI

Tano Baligani, în zilele noastre, este un ilustru necunoscut. Însă în primele decenii ale secolului al XIV-lea a fost unul dintre protagoniștii istoriei orașului Jesi și a jucat un rol notabil nu numai în Ancona, ci și în Toscana. Nu a fost un personaj coerent, dar a fost un personaj curajos, chiar dacă nefericit și sortit unui sfârșit rău.

La începutul secolului al XIV-lea, în Senigallia, care se afla sub stăpânirea ghibelinilor, domnea familia Malatesta sau, mai bine zis, domnea un om din Jesi, Tano Baligani, care conducea această fortăreață în numele familiei Malatesta. Iar alături de Baligani se aflau și alți nobili din Jesi, din partea ghibelinilor, care se răzvrătiseră împotriva autorității guelfe din orașul nostru.

Tano era fiul lui Filippuccio, unul dintre cei trei frați Baligani care, după ce au sosit la Jesi în 1262, au înființat prima domnie a orașului în 1271. Baligani fuseseră apoi alungați de Simonetti; iar ei s-au întors la Jesi abia în 1302 pentru a adera la pactul - semnat în luna iunie a aceluiași an de către șefii marilor familii din Jesi - de a nu mai tulbura pacea orașului. Dar acest jurământ a fost curând încălcat, atât de mult încât, abia patru ani mai târziu, Tano Baligani și ceilalți ghibelini se aflau înarmați în fortăreața Senigallia, împotriva trupelor de concetățeni care asediau orașul în apărarea însemnelor guelfilor.

Prin urmare, în 1306, trupele din Jesi au fost dislocate sub zidurile din Senigallia. Armata guelfă era comandată de Gerardo De Tastis, mareșal al Bisericii și vicar de Bertrando. De Tastis a aliniat zece mii de infanteriști și șapte sute de cavaleriști, hotărât să atace Senigallia din două părți, lăsându-i pe cei din Jesi să o înfrunte pe cea mai agresivă, oferindu-le astfel șansa de a dobândi glorie și onoare militară. Urcară cu atâta însuflețire pe scările deja sprijinite de ziduri, încât în scurt timp, după ce i-au măcelărit pe apărători, au alungat, cu ajutorul trupelor rămase ale Pontifului, toată garnizoana lui Malatesta și pe Tano Baligani, căpitanul trupelor sale.

Însuși Baligani a fost luat prizonier de către cei din Jesi. Cu toate acestea, într-un gest de clemență „cetățenească”, aceștia au evitat să-l predea lui De Tastis. De fapt, unii, pentru a nu crede că au luat prizonier un cetățean de-al lor, i-au

arătat calea de scăpare. Legatul papal intui chestiunea și era supărat. Cu toate acestea, întrucât armata din Jesi se dovediseră curajoasă și victoria i se datora, nu a făcut mare caz de acest lucru. Dimpotrivă, lăudând însuflețirea războinicilor noștri, a acordat acestei magnifice și ilustre comunități numeroase privilegii și i-a dat toate bunurile pe care Tano Baligani le deținea pe teritoriu, împreună cu cele ale complicilor lui Baligani.

Ceva timp mai târziu, într-un Jesi din nou tulburat de discordia dintre cele două partide ale vremii, guelfii și ghibelinii, Tano Baligani, cu un spirit pervers și rău, ridică plebea împotriva nobililor: un fel de revoluție a poporului, care se săturase să plătească impozite și, prin urmare, nu mai voia să se supună autorității magistratului. La început, gonfalonierul și preoții au încercat să-i liniștească pe răzvrătiți cu vorbe dulci și promisiuni bune; a intervenit și episcopul, care la acea vreme era perugianul Francesco Aitano, rudă cu Bartolo da Sassoferrato, dar totul a fost în zadar. Populația, înarmată, a ocupat Piața San Luca, unde nobilii, văzând proasta paradă, s-au închis în Palatul Priori.

Cei doi preoți, Angelo și Filippo Simonetti, plănuiseră să iasă din asediu printr-o ieșire nocturnă pentru a-i lua prin surprindere și a-i pune pe fugă pe rebeli, care își aveau cartierul în piață. Dar apoi s-au răzgândit, pentru că, dacă surpriza ar fi eșuat, ar fi putut chiar să aibă parte de ce e mai rău. Prin urmare, ei nu au avut de ales decât să accepte pacea, care a fost semnată în următorii termeni: plebeii au cerut iertare magistratului, iar nobilii i-au scutit pe plebei de toate taxele timp de un an.

În 1311, Henric al VII-lea de Luxemburg a coborât în Italia. Sosirea sa a fost întâmpinată cu o satisfacție evidentă de către ghibelini, care își recăpătară o nouă vigoare. Ancona, care s-a alăturat forțelor ghibeline, și-a trimis miliția pentru a-i ajuta pe florentini, amenințați de Henric al VII-lea; alte orașe, printre care Jesi, Osimo și Recanati, au format Liga Prietenilor din Marche și s-au alăturat din nou Bisericii sub conducerea lui Federico da Montefeltro, rezistând cu tenacitate reprezentanților papalității.

Dar guelfii nu au rămas mult timp inactivi, iar reacția lor, chiar dacă întârziată, a fost energică. Și a avut succes, se poate spune, chiar în momentul în care Federico da Montefeltro, care se grăbise la Urbino pentru a înrola noi militari, a fost ucis în 1321. Moartea liderului lor a însemnat o pierdere serioasă pentru ghibelinii din Marche, atât de mult încât, în scurt timp, chiar și Jesi a revenit în mâinile guelfilor. Cel care a pus stăpânire pe orașul nostru nu a fost altul decât

Tano Baligani care, odinioară un ghibellin aprig și de neînduplecat, era acum unul dintre cei mai importanți lideri ai guelfilor.

Oricare ar fi fost motivele care l-au determinat pe Baligani să treacă în tabăra adversă, poate pentru a intra din nou în grațiile pontifului, așa cum presupune istoricul Pietro Grizio, cert este că el, un om cu un spirit perspicace și foarte curajos în arme, a reușit să câștige o asemenea stimă din partea guelfilor, încât în scurt timp deveni sufletul lor. Printre conducătorii armatei guelfilor care se îndreptau spre Toscana împotriva ghibelinilor din Arezzo, Tano era acum chiar liderul guelfilor din toată Ancona.

În 1326, în fruntea armatei Bisericii, l-a învins pe Lomo di Rinaldo Simonetti la 18 iunie, pe teritoriul Rocca Contrada (Arcevia), eliberând Morro, castelul Jesi, de un asalt al lui Fabrianesi și al altor ghibelini din regiune. În anul următor, a obținut un alt succes militar, din nou împotriva lui Fabrianesi. În apropiere de castelul Fomoli, a înfruntat un contingent de rebeli ai Bisericii în câmp deschis. Puternic cu patru sute de călăreți și două mii de soldați de jos, i-a înfrânt, obligându-i să lase trei sute de morți și patru sute de prizonieri pe câmpul de luptă.

Dacă Baligani își îndeplinise visul său străvechi de a domni peste Jesi, nu înseamnă că ghibelinii se resemnaseră să-l lase să conducă orașul. Dimpotrivă, au încercat, fără să-i dea răgaz, să îl alunge pe uzurpator. În acel moment, în fruntea ghibelinilor din Jesi se afla Nicolò Bisaccioni, conte de Boscareto, care, neavând suficienți oameni și mijloace, a cerut și a obținut ajutorul familiei Fermani, cu care, după câteva încăierări, a asediat orașul din toate părțile. Dar, cu acea ocazie, cucerirea orașului Jesi nu reuși, fie pentru că orașul era prea bine apărat, fie pentru că Fermani, la un moment dat, au refuzat să lupte împotriva lor, a căror demnitate și măreție o admiraseră dintotdeauna, fie poate pentru că nu au vrut să se expună în fața furiei Sfântului Scaun.

Cu toate acestea, Boscareto nu a renunțat. În 1328, a încheiat o altă alianță, tot cu Fermo, dar cu un număr mai mare și mai valoros de membri. I s-au alăturat mulți lideri ai partidului ghibelin, iar unul dintre căpitanii confederației, Osiman Lippaccio, a atacat energic Jesi. A spart zidurile cu târnăcoapele și s-a urcat pe ele cu scări. Dar Tano Baligani a respins atacul.

Până când au venit să întărească rândurile trupelor aservite planurilor lui Boscareto, au venit oamenii lui Bavaro. Bavarezul, așa cum era numit Ludovic

sau Ludovic de Bavaria, a coborât în Italia în februarie 1327 și s-a încoronat rege al romanilor la Milano. A făcut același lucru în anul următor la Roma. Nemulțumit, bavarezul l-a detronat apoi pe Papa Ioan al XII-lea și a făcut să fie ales un nou suveran pontif, Nicolae al V-lea, în locul său.

Bavaro nu a venit niciodată în părțile noastre. El și-a trimis emisarii aici sau a făcut să fie aleși localnici dintre cei care puteau garanta devotamentul deplin față de persoana sa și loialitatea absolută față de politica sa. Boscareto, evident, a fost unul dintre aceștia, deoarece a obținut ajutorul soldaților bavarezi. Aceștia erau comandați de Giovanni di Chiermonte, conte de Mohac, care fusese numit vicar al regiunii de către Antipapa Nicolae al V-lea. Comandant suprem al tuturor forțelor confederate împotriva Jesi a fost în schimb Osimanul Lippaccio Guzzolini, care dorea să se răzbune pentru înfrângerea pe care o suferise.

Armata ghibelină s-a îndreptat împotriva orașului nostru la începutul lunii martie 1328. Au luptat cu furie timp de trei zile, iar timp de trei zile cei asediați au respins cu energie fiecare atac. Apoi, cu o trădare crudă și diabolică, confederații au reușit să pătrundă în oraș și să se răspândească în sate. Pentru apărătorii eroici a fost sfârșitul, iar însuși Baligani a fost luat prizonier.

Se spune că Tano, când s-au epuizat toate mijloacele de apărare, ieși din fortăreață împreună cu câțiva prieteni de încredere, înfruntându-i cu vitejie pe atacatori, care erau dezorganizați la început. Totuși, reuniți de vocea fermă a lui Lippaccio, s-au întors la luptă și erau deja pe punctul de a retrage din nou, când Tano, după ce s-a îndepărtat prea mult de ai săi, a fost luat prizonier de Lippaccio însuși.

A stat în închisoare trei zile, iar apoi, la 8 martie a aceluiași an, Tano Baligani, împreună cu alți locuitori din Jesi, toți guelfi, a fost decapitat în Piața Sfântul Giorgio.

Desigur, Lucia nu era deloc mândră că viteazul ei strămoș trecuse atât de ușor de la o fracțiune la cea opusă, pentru a-și păstra puterea și pozițiile de prestigiu. Dar, gândindu-ne la politică, chiar și astăzi, câte exemple de același tip avem, transpuse în termeni contemporani? Câți politicieni trec de la un partid la altul pentru a continua să își mențină privilegiile pe care le-au obținut sau pentru a aspira la locuri pe care altfel nu le-ar fi obținut niciodată? Câți își abandonează

ideologiile, susținute cu atâta vehemență în timpul mitingurilor electorale, pentru a fonda noi curente în cadrul unui partid politic sau chiar un nou partid al cărui lider se declară? Cert este că politica, înțeleasă ca joc de putere, nu a fost niciodată curată, încă din cele mai vechi timpuri. Crearea de alianțe, căutarea consensului, antrenarea mulțimilor sunt lucruri tipice politicianului de astăzi, la fel cum erau prerogativele unui nobil din secolul al XIV-lea, care căuta să se afirme și să obțină puterea în detrimentul a tot și a tuturor. Deci, cum ar trebui să-l judecăm pe Tano Baligani? Unul care a mers pe val, așa cum face și un politician în zilele noastre, exploatând din când în când curentul care îl menținea cel mai bine pe linia de plutire. Desigur,există o diferență mare între a-l justifica și a spune că suntem mândri că avem un astfel de strămoș.Dar Lucia, în sinea ei, simțea că trebuie să fie obiectivă, să ia faptele istorice așa cum sunt, fără a face prea multe comentarii pe marginea lor.

Copleșită de aceste gânduri, nici măcar nu își dădu seama că clopotul de la Palatul Signoriei, aflat în apropiere, sunase de mult ora 12:00. Când îți dădu seama cât e ora, fără să închidă măcar calculatorul la care lucra, se ridică de pe scaun și se grăbi afară. Prietena ei era deja așezată la o măsuță din fața "Rambaldus", așteptând-o cu răbdare să apară, cu o țigară aprinsă pe jumătate consumată și cu un pahar de vin alb așezat în fața ei, foarte rece, judecând după condensul care s-a așezat pe pahar. Îi zâmbi și a invitat-o să se așeze lângă ea.

„Îmi pare rău, am întârziat foarte mult.”

„Nu-ți face griji.” Călugărița își îndreptă privirea spre paharul cu vin, făcându-i cu ochiul, ceea ce trezi gânduri neclare în mintea Luciei. „Acest vin alb este excelent și îl sorbeam în timp ce așteptam să ajungi. Bine, acum hai să comandăm ceva de mâncare.”

Antonella îi făcut semn din cap chelnerului, care veni imediat lângă ele.

„Cu ocazia evenimentului Palio care începe mâine, vă propunem un meniu medieval. Dacă domnișoarele îl doresc...”

„Ne place”, răspunseră cele două, aproape la unison.

„Știi că am încredere în tine, Antonio. Adu-ne meniul medieval”, concluzionă Antonella, devenind purtătoarea de cuvânt a celor două și făcându-l pe chelner să plece cât mai repede posibil.

O farfurie nu foarte generoasă de pappardelle cu mistreț a deschis meniul, dar Lucia avea în minte mai mult decât să critice dimensiunile mici ale porției sale sau să abordeze delicatesa ca o bună cunoscătoare. În schimb, se întoarse spre Antonella, aproape reluând firul unei conversații pe care o începuse cu câteva ore mai devreme.

„Ce altceva îmi poți spune despre umbra aceea de pe clopotniță?”, spuse ea, îndreptându-și privirea spre clopotnița impunătoare a bisericii Sfântul Floriano. „Cu siguranță că acea clopotniță a fost construită mult mai devreme decât cea din catedrală. Nu cred că proiecția umbrei este o întâmplare cu totul întâmplătoare, o pură coincidență.”

„Ceea ce pot să îți prezint sunt doar informații pe care le poți găsi și prin cercetarea textelor despre istoria artei din zona noastră, dar și doar citind ce se spune pe Wikipedia. Biserica Sfântul Floriano, care se află pe ruinele bisericii mai vechi Sfântul Giorgio, și mănăstirea adiacentă, este cea mai importantă clădire din oraș din punct de vedere istoric și religios. De fapt, încă din secolul al XII-lea, complexul a fost dedicat sfântului ocrotitor al comunității din Jesi, iar cele mai importante ceremonii publice au avut loc aici, inclusiv, pe 4 mai, prezentarea Palio-ului de către castelele din Jesi, în semn de supunere față de orașul nostru. Chiar mâine, la o dată ușor decalată în acest an, va avea loc aceeași ceremonie, ca o reconstituire istorică, iar biserica și mănăstirea vor fi deschise publicului cu această ocazie. În 1439, întregul complex a fost preluat de Călugării Minori Conventuali de la mănăstirea San Marco, care, începând cu 1478, au trecut la renovarea interiorului templului medieval, care avea un singur naos, cu o orientare nord-sud și o intrare în curtea actualului Palat Ghisleri, chiar în spatele nostru. Pe stâlpii ușii de la intrare se mai pot vedea câteva pietre sculptate în stil romanic, care făceau parte din decorul bisericii medievale anterioare.”

În timp ce Antonella vorbea, chelnerul se apropie de masă, luă farfuriile cu primul fel de mâncare și servi o tocană fierbinte de iepure și fazan, cu o garnitură de ierburi de câmp, și aranjă în centrul mesei un coș cu pâine prăjită.

„Frații Minori au schimbat aspectul clădirii?” Lucia începuse să fie curioasă.

„Da, punând intrarea spre piață și creând noi capele, care au fost în curând îmbogățite cu monumente funerare și opere de artă, printre care Depoziția, Buna Vestire și Opera Sfintei Lucia de Lorenzo Lotto, realizate între 1512 și 1532 și

păstrate acum în Pinacoteca Civica, împreună cu sarcofagele și basoreliefurile care o împodobeau inițial”, continuă Antonella, începând să devoreze delicioasa tocană, după ce a înmuiat o bucată de focaccia în sos. „Însă aspectul actual este rezultatul renovării începute în 1743, în timpul căreia biserica și mănăstirea au suferit alte transformări radicale, realizate de către arhitectul Francesco Maria Ciaraffoni, care a proiectat interiorul și scara. Lucrarea a rămas incompletă și prezintă o turlă mare și o fațadă care nu au fost niciodată finalizate. Interiorul are un plan central eliptic, totul fiind construit în jurul frumoasei cupole cu bază ovală, decorată cu stucaturi și fresce care reprezintă Poveștile Sfântului Francisc, pictate în stil baroc târziu de artistul local Francesco Mancini începând cu anul 1851. Biserica a fost deconsacrată în 1860, devenind mai întâi sediul Bibliotecii Civice, apoi al Galeriei Municipale de Artă, iar astăzi, în cele din urmă, găzduiește Teatrul studio Valeria Moriconi, dedicat regretatei actrițe din Jesi.”

„Ei bine, din moment ce pe frontonul Catedralei, inscripția spune că fațada a fost terminată în 1889, datorită muncii lui Rambaldo Magagnini, deduc că clopotnița sa a fost construită mult mai târziu după cea de la Sfântul Floriano, și că cel care a proiectat-o s-a asigurat, cu calcule precise, că umbra, într-o anumită perioadă a anului, va fi perfect proiectată pe celălalt turn, așa cum am văzut în această dimineață. În încăperile fundației am putut observa un tablou care înfățișa vechea catedrală, care se afla în locul celei pe care o vedem acum și care avea un aspect gotic, asemănător cu Domul din Milano în dimensiuni reduse. Clopotnița se afla într-o poziție complet diferită, chiar în fața și în dreapta fațadei, în timp ce noua a fost construit în lateral și în stânga clădirii, într-o poziție în care terenul chiar cedează, atât de mult încât turnul a avut nevoie de mai multe lucrări de consolidare de-a lungul timpului pentru a nu se prăbuși. Așadar, deduc că a fost amplasat acolo dintr-un motiv foarte precis, și nu din întâmplare.”

„Ceea ce spui este adevărat. Din câte știu, în 1208, sub conducerea episcopul Dago, a fost începută construcția unei noi catedrale, într-un stil de tranziție de la romanic la gotic, cu trei naosuri. În 1227, arhitectul Giorgio da Como a lucrat la fațadă, cu un portic susținut de coloane care se sprijină pe spatele a doi lei stilizați din marmură roșie de Verona, care se păstrează și acum în interiorul catedralei și sunt folosiți ca vase pentru apă sfințită. Clădirea, finalizată în 1238, a fost renovată în interior în 1469 la cererea episcopului Tommaso Ghislieri, care a transformat-o într-o singură navă în stil renascentist. În timpul acestor renovări, au fost găsite rămășițele corpului Sfântului Septimius, primul episcop și fondator al diecezei noastre, ceea ce a dus la dedicarea clădirii actualului ocrotitor al orașului Jesi. Dar catedrala pe care o vedem astăzi este chiar mai recentă! Și aici

ai nimerit exact unde trebuie: fațada cu fronton a fost finalizată în 1889, în timpul episcopatului lui Rambaldo Magagnini, după un proiect al lui Gaetano Morichini. În centrul benzii inferioare se află portalul, acum împodobit cu uși moderne din bronz, realizate cu ocazia jubileului din anul 2000. Pe părțile laterale, fiecare în interiorul unei nișe, se află statuile Sfântului Marcello, în stânga, și a Sfântului Septimius, în dreapta. Și chiar în stânga clădirii, retrasă, se află turnul clopotniței. A fost construit între 1782 și 1784 de Francesco Matellicani din Jesi, care s-a inspirat din clopotnița bazilicii Sfintei Case din Loreto, de Luigi Vanvitelli. Cu un plan pătrat, este realizat din cărămidă, cu un fals bosaj în partea inferioară, și se termină cu o cupolă subțire. Prin urmare, putem spune că reconstrucția celor două clopotnițe s-a realizat la o distanță scurtă una față de cealaltă.”

„Pe la mijlocul secolului al XIX-lea clopotnița Sfântului Floriano, care nu și-a schimbat poziția inițială, aproximativ treizeci de ani mai târziu cea a catedralei, care a fost în schimb plasată într-o poziție foarte diferită de cea inițială. Să nu-mi tot spui că acest lucru nu a fost intenționat! Ar trebui să ne extindem cercetările asupra documentelor, planurilor și proiectelor din acea vreme pentru a încerca să înțelegem mai multe despre asta, draga mea Antonella!”

„Sau, mai simplu, draga mea Lucia, am putea vizita locurile care ne interesează. Profitând de faptul că mâine complexul Sfântul Floriano va fi deschis, am putea să ne strecurăm și să urcăm pe scări până în vârful clopotniței și să ajungem la fereastra indicată de umbră. Și, de ce nu, am putea coborî și în subsolul catedralei, deși acest lucru mă face puțin mai jenat: cu siguranță, în timpul slujbei celebrate de episcop, nimeni nu s-ar gândit la asta. Dar eu sunt cea care se simte prost la gândul de a profana un loc sacru, în care de sute de ani sunt păstrate moaștele Sfântului Septimius, episcopul permițând doar câtorva aleși să se închine de aproape.”

„Dacă e așa, cum vom intra?”

„Atât subsolul de la Palatul Ripanti, unde lucrez eu, cât și subsolul Palatului Baldeschi-Balleani, unde lucrezi tu, comunică cu cripta. Am studiat și am bine în minte planurile locurilor. Cred că pot spune că aș reuși să nu mă rătăcesc acolo jos. Deși întotdeauna mi-a fost teamă să merg acolo: singură nu aș face-o niciodată, dar cu tine...”, și căută mâna prietenei sale pentru a o strânge într-un contact reconfortant. Lucia simți un mic fior, ținu scurt timp mâna călugăriței, o strânse, dar apoi o abandonă aproape imediat, concentrându-se asupra desertului

ispititor pe care chelnerul îl pusese între timp în fața lor și de care abia acum își dădu seama.

CAPITOLUL 13

Fiecare vede ceea ce vrea să vadă.

(„Bărbatul care privea norii”- Eros Ramazzotti)

Lucia nu i-a mărturisit decât lui Bernardino planul pe care îl pusese la cale pentru evadarea lui Pinuccia. Avea nevoie de ajutor din afară, de cineva care să meargă nestingherit și să vorbească cu locotenentul gărzii Monsano, iar Bernardino, tipograful, era singurul în care putea avea încredere în acel moment. În puțin mai puțin de două luni, cei doi au petrecut mult timp împreună. Luciei îi plăcea mirosul de cerneală din tipografie, se simțea în largul ei printre sutele de exemplare de texte tipărite și stivuite. Pe de altă parte, Bernardino se simțea flatat de prezența tinerei femei și a valorificat cunoștințele și cultura ei, dobândite atât de firesc din tradiția familiei, pentru a-și îmbogăți „Istoria orașului Jesi” cu detalii inedite. Lucia se gândea mult la cealaltă lucrare care urma să fie realizată cu ajutorul tipografului, dar, deocamdată, se limita doar să-i vorbească despre asta; nu venise încă momentul potrivit pentru a începe să scrie manualul la care ținea atât de mult. Între timp, își exersa puterile; căutând un colț îndepărtat și singuratic, se concentra și își elibera energia, formând în jurul ei acea sferă protectoare care îi va conferi invincibilitate. În gândurile ei evoca numele ebraice, încercând să-și poziționeze mâinile, picioarele și capul în poziții precise în spațiu: Gedulah, Tifareth, Yesod. Treptat, se simțea izolată de lumea exterioară, protejată de orice forță malefică. Locul în care se simțea cel mai bine era biroul lui Bernardino, unde auzise pentru prima dată despre acel simbolism. Desigur,ar fi trebuit să se întoarcă în Apiro, să se reîntâlnească cu Alberto, Ornella și cu bătrâna Sara din familia Bisenzi, pentru a-și perfecționa și spori cunoștințele și puterile, acum că bunica ei nu mai putea asigura înaintarea ei pe drumul care îi era destinat. Dar multe lucruri putea să facă și singură, tot ce trebuia să facă era să găsească concentrarea potrivită.

Chiar în biroul de la etajul superior al tipografiei, Lucia îi explicase lui Bernardino planul ei , care a rămas nedumerit.

„Este un plan care se duce pe apa sâmbetei, draga mea. Cine vă spune că Pinuccia va fi primită de ducele de Montacuto, cum spuneți dumneavoastră, cu brațele deschise, ci nu ca o trădătoare ordinară? Ar putea fi prinsă de gărzi chiar înainte de a ajunge la palat și să fie luată drept spioană. Nu le-ar lua mult timp să decidă să o ucidă. Nu știu ce să zic despre asta!”

„Trebuie să încercăm, am încredere în puterea mea de a prevedea lucrurile. Am gândit planul cu o asemenea precizie a detaliilor, încât nu poate merge altfel decât cum mi l-am imaginat. În plus, Pinuccia va avea cu ea un pergament semnat de mine și acreditat de sigiliul familiei.”

„Da, și veți fi considerată și dumneavoastră o trădătoare, care o încredințați pe servitoarea dumneavoastră în slujba dușmanului, pentru a opune rezistență puterii unchiului dumneavoastră.”

„Nu, nu este așa, în scrisoare îi voi explica ducelui de Montacuto că unchiul meu nu are și nu va avea niciodată banii pe care i-a promis. În schimbul păcii, și a zece mii de florini, ducele va cere un ostatic. Iar acest ostatic va fi Andrea, care va fi astfel salvat de la execuție.”

„Este prea complicat și încurcat totul. Nu știu dacă va funcționa. În plus, în acest fel vă veți salva doar dragostea. Cum rămâne cu ceilalți condamnați, bunica ta și celelalte fete, ce se va întâmpla cu ele? Veți sta deoparte și îi veți privi cum ard de vii? Poziția dumneavoastă mi se pare cam egoistă. Și oricum, știți foarte bine că nu am curajul să vă refuz nimic, Lucia, absolut nimic. Așa că spuneți-mi care este misiunea mea și voi fi fericit să vă ajut.”

Pentru a-l flata pe Bernardino, Lucia îi mângâie obrazul cu mâna, apoi îi explică ce trebuia să raporteze, în numele ei, locotenentului din Monsano.

„Nu avem prea mult timp, suntem deja la sfârșitul lunii septembrie, iar execuţiile sunt programate pentru data de 12 octombrie, din ce a spus unchiul meu, cel puțin. Așa că trebuie să ne grăbim. Mergeți, Bernardino, nu mă dezamăgiți!”

Pinuccia străbătuse îngrozită acel tunel lung și întunecat, care ieșea din subsolul palatului. Avea doar câteva lucruri cu ea: o desagă cu obiecte personale, o rochie de schimb și scrisoarea pe care i-o înmânase stăpâna ei. Singura sursă de lumină era torța pe care o ținea în mână. Ea arunca din când în când umbre

înfricoșătoare pe pereții tunelului prin care mergea și, de mai multe ori, acestea îi făcură inima să i se ducă în călcâi. Ultima umbră gigantică pe care o observase semăna atât de mult cu silueta cardinalului, încât Pinuccia se simți de-a dreptul pierdută.

„M-a urmărit, m-a ajuns din urmă, ăsta e sfârșitul, mă va ucide, dar nu înainte de a profita în mod repetat de corpul meu. Doamne, ajută-mă!”, își spuse tânăra, ca apoi să-și dea seama că acea umbră era a ei. Vederea unei sclipiri de lumină, care anunța sfârșitul acelei călătorii infernale, a făcut-o să răsufle ușurată. Trebuia să traverseze un tufiș spinos, care ascundea ieșirea pasajului secret de afară. Se înțepă, se răni în mai multe locuri, chiar și haina i se rupse puțin, dar era mulțumită să se bucure de lumina blândă a unui apus de toamnă și de vederea unui călăreț care o aștepta, ținând doi cai de frâu.

„Urcați-vă în șa. Sarcina mea este să vă însoțesc până la Rocca, gura de vărsare a râului Esino. Acesta este ultimul nostru bastion. Nu mă pot aventura pe teritoriul inamic. De acolo, va trebui să vă croiți singură drumul spre Ancona.”

Ar fi vrut să protesteze, ar fi vrut să-l întrebe pe tovarășul său cum de s-a putut gândi să lase o tânără lipsită de apărare singură pe un teritoriu ostil. Dar păstră tăcerea. S-a gândit că, în acel moment, nu avea rost să se răzbune pe un soldat idiot. Nu putea decât să se învinovățească pentru că o ascultase pe stăpâna ei, pentru că se conformase planului ei. Dacă ar fi rămas la palat, ar fi fost cu siguranță mai în siguranță. Poate că cardinalul ar fi protejat-o, poate că, dându-și seama că a lăsat-o însărcinată, ar fi decis să plătească pentru tăcerea ei. Ea ar fi crescut copilul și ar fi păstrat tăcerea, cu siguranță compensația ar fi fost generoasă. Sau nu? Sau poate că, în schimb, puternicul prelat ar fi găsit o modalitate de a o omorî, ca pe Manuela Gambara, cine știe ! Cert era că părăsea un loc sigur pentru unul necunoscut, iar întunericul nopții începea acum să o cuprindă ca o menghină. Rănile pe care și le făcuse la ieșirea din tunelul secret o ardeau, de parcă vântul nopții se strecura în interiorul zgârieturilor pentru a le sfâșia și a le face și mai evidente și mai dureroase. Dar, privindu-le, nu părea așa. Dimpotrivă, erau abia vizibile și păreau să se vindece deja. Frica și disperarea ei, își dădu seama Pinuccia, erau cele care o făceau să aibă acele senzații. Senzații care se transformau în presimțiri, în presimțiri rele de groază și moarte. Inutil de spus, stăpâna ei, Lucia, a asigurat-o că, datorită puterii ei de prezicere, știa că totul va fi bine. Cum? Nu spunea ea însăși că viitorul nu poate fi prezis? Și acum de ce susținea asta? Desigur, era o unealtă, un instrument inert în mâinile stăpânei sale, care o folosea cu unicul scop de a încerca să salveze viața tânărului

și frumosului Franciolini. Și soarta celorlalți condamnați? Oare stăpânei ei nu-i păsa deloc de ei, nici măcar de bunica ei, care o crescuse cu atâta dragoste? Pinuccia a încercat să devină puternică și să prindă curaj, gândindu-se că nu era așa, că în mod sigur Lucia Baldeschi pusese bine la cale planul, că în cele din urmă vor fi salvați cu toții, inclusiv ea. Poate că, fără să știe, stăpâna sa organizase o conspirație care să ducă la uciderea cardinalului. Da, nu putea fi decât așa. Cu mintea plină de aceste gânduri, ghidată de soldatul care îi era singura escortă, galopase pe drumul îngust care ducea de-a lungul văii Esino spre Chiaravalle. La un moment dat, după ce trecuse de un mic sat cu câteva case, pădurea se prefăcuse într-un mare luminiș, o piață mare în care se afla impunătoarea abație Sfânta Maria in Castagnola, un sediu important al călugărilor din Ordinul Cistercian. De acolo până la Rocca Priora, drumul ar fi devenit mult mai dificil, o potecă îngustă în mijlocul unei păduri dese de stejari și stejari pufoși. Cu siguranță că nu ar fi fost posibil să dea pinteni cailor în mijlocul acelei desișuri și, mai ales în întunericul nopții, le-ar fi luat mult mai mult timp să parcurgă acea scurtă distanță care îi despărțea de coastă, decât traseul pe care îl parcurseseră deja. Pădurea era plină de capcane, și nu numai de capcane naturale; tâlharii puteau apărea în orice moment, pe neașteptate, gata să atace călătorii mai mult sau mai puțin bogați. La vederea unei tinere frumoase nu s-ar fi retras, ba chiar ar fi revendicat-o ca pradă, iar un singur soldat nu putea face mare lucru împotriva unei bande numeroase de răufăcători.

Până în acel moment, Dalmazio - așa îl chema pe soldatul care o însoțea pe servitoare - nu făcuse nicio greșeală și fusese foarte atent. Așa că Pinuccia i-a fost foarte recunoscătoare atunci când el, citind neliniștea și oboseala din ochii ei, hotarî că nu era nimic rău dacă erau găzduiți de călugări pentru câteva ore, să se odihnească tânăra și caii și să reia drumul chiar înainte de răsărit, la o oră mai sigură, când nu vor întâlni tâlhari. La urma urmei, nu era nicio grabă: ce mai conta dacă ajungeau la Rocca Priora în miez de noapte sau la primele ore ale dimineții? De la Rocca, Pinuccia ar mai fi trebuit să continue să meargă singură mai multe leghe până la Ancona, și ar fi trebuit să o facă pe timp de zi, pentru a evita orice risc. Oprirea la Abație nu reprezenta, aparent, niciun risc pentru Dalmazio, care nu era conștient că aceasta era cea mai mare greșeală pe care o putea face.

Starețul îi repartiză Pinucciei o cameră în camera de oaspeți și îl trimise pe soldat să doarmă în grajd cu caii. O recunoscuse bine pe servitoare și o

remarcase de mai multe ori pe frumoasa fată brunetă în slujba cardinalului Baldeschi, care nu se sfia să-i arunce priviri libidinoase. Chiar într-o zi, în timp ce discuta cu cardinalul, el îi spusese clar că, dacă dorea să profite de fată, i-o va pune la dispoziție cât timp va fi necesar, fără nicio problemă. Starețul, jenat, refuzase politicos oferta, declarând că nu și-a încălcat niciodată în viața sa jurământul de castitate, asigurându-l în același timp pe cardinal că nu va menționa niciodată nimănui „chestiunea pe care tocmai o discutaseră”. Cu siguranță, pentru părintele Antonio Pasqualini, starețul mănăstirii cisterciene, un singur lucru era clar în acea noapte: fata era fugară și singura ei escortă era acel armiger.

„Este evident că fuge de cardinal!”, își spus el. „Dacă l-aș înștiința cumva și i-aș spune cum să recupereze obiectul dorințelor sale nesănătoase, m-ar răsplăti cu siguranță, poate numindu-mă arhipăstor sau arhidiacon. Dar trebuie să acționez cu viclenie; nu pot să le cer celor doi paznici ai mei să o aresteze pe fată și pe armiger. În doi ar fi în dezavantaj în fața unui singur om, iar eu mi-aș risca viața.”

Așa că a așteptat cu răbdare ca fata să adoarmă și apoi, în liniște, se duse să tragă cu ochiul la ceea ce era scris pe permisul de trecere pe care îl purta Pinuccia. Avu noroc, pentru că documentul nu era sigilat cu ceară de sigiliu, îl desfăcu și își dădu seama că fata se îndrepta spre Ancona, pentru a se pune în slujba ducelui Berengario di Montacuto. Puse pergamentul la loc, având grijă să îl așeze în aceeași poziție în care îl găsise, părăsi în liniște mica încăpere și chemă una dintre gărzile sale, dându-i instrucțiuni precise despre ce trebuia să facă. Misiunea era simplă: trebuia să ducă o depeșă la Rocca di Offagna și să o predea emisarului ducelui de Montacuto. Așadar, părintele Antonio împături cu grijă pergamentul pe care tocmai îl redactase și își imprimă sigiliul, cu inelul pe care îl purta la mâna stângă, pe ceara de sigiliu, după care îi înmână documentul omului său.

„Am încredere în tine, Lorenzo. Drumul este sigur, nu te poți lovi de niciun obstacol. Îl vei recunoaște pe emisarul ducelui pentru că poartă întotdeauna la gât o cruce mare de aur cu opt colțuri.”

„Un cavaler templier? Credeam că Ordinul a fost suprimat acum mai bine de două secole!”

„Într-adevăr, nu este un templier, ci un cavaler al Ordinului de Malta.”

Nu era o diferenţă atât de mare între templieri şi cavalerii Ordinului de Malta, se gândi Lorenzo, erau întotdeauna oameni în care nu puteai avea încredere. Luă misiva şi nu ezită să îşi înşeueze calul pentru a pleca imediat. Era mai bine să termine misiunea cât mai repede şi să se întoarcă în acea oază sigură înainte de amiaza zilei următoare. De fapt, mănăstirea se afla într-o poziţie privilegiată, toată lumea o respecta şi nu era de aşteptat nicio ambuscadă sau atac, nici din partea armatelor războinice, nici din partea bandiţilor şi a oamenilor cu intenţii rele. Aflată la marginea uriaşei păduri care se întindea de-a lungul văii inferioare a râului Esino până la Marea Adriatică, chiar pe linia de graniţă dintre posesiunile Republicii Maritime din Ancona şi cele ale Domniei din Jesi, abaţia, precum şi teritoriul care o înconjura, reuşise întotdeauna să-şi păstreze independenţa datorită influenţei pe care Papa o impusese întotdeauna asupra diferitelor comune din regiunea Marche. Nimeni, nici anconetanii, nici cei din Jesi, nu s-a aventurat vreodată să revendice teritoriul abaţiei din Chiaravalle ca fiind al lor. Peste câţiva ani, stăpânirea celor din Jesi urma să se extindă până la gura râului Esino, unde ultimul bastion era Rocca Priora. O reţea de castele şi turnuri proteja graniţele teritoriilor Anconei. Republica Maritimă Ancona, care încerca să apere autonomia unuia dintre cele mai importante porturi de pe Marea Adriatică, avea să dispară câţiva ani mai târziu, în 1532, an în care oraşul, şi datorită fracţiunilor guelfe foarte puternice, avea să devină parte componentă a statului Papal. Cu toate acestea, la acea vreme, între cele două oraşe încă exista o luptă aprigă pentru teritoriile şi castelele din Monte San Vito, Morro d'Alba şi Montemarciano. Pe de o parte, locuitorii din Ancona îşi doreau jurisdicţia asupra castelelor Monsanvito, Albarello, Orgiuolo şi Rocca di Fiume Esino. Pe de altă parte, locuitorii din Jesi, considerându-le posesiunea lor, li se opuseseră îndelung şi cu tărie, provocând pagube grave în mediul rural, maltratând sătenii şi furându-le animalele. Au ajuns chiar până în punctul de a rade de pe faţa pământului castelele Albarello şi Orgiuolo, pentru că şi-au dat seama că nu le mai puteau păstra mult timp. Locuitorii din Jesi au reuşit să păstreze Monte San Vito şi Rocca Priora, doar până când locuitorii din Ancona au decis să scoată din buzunar trei mii de florini, reuşind să obţină posesia şi învestirea prin concesiunea Papei. Prin urmare, în acei ani, bătăliile şi încăierările dintre susţinătorii Anconei şi cei ai oraşului Jesi, dintre guelfi şi ghibelini, erau încă la ordinea zilei pe teritoriile de la nord de mănăstire, care era considerată un refugiu sigur nu numai pentru călători şi pelerini, ci şi pentru oricine dorea să găsească pace şi linişte. Prin urmare, Lorenzo a fost mulţumit să se îndrepte spre sud pentru a duce la bun sfârşit misiunea care i-a fost încredinţată. Reţeaua de

castele, cetăți și turnuri de pază era sigură și nu putea avea surprize, păstrând însemnele ecleziastice în mod clar, și nici nu putea fi ținta unor ambuscade, deoarece traseul său se afla în afara pădurilor dese. De aceea, a ales un drum puțin mai lung, dar mai sigur. Ar fi putut să o ia pe traseul mai scurt, mergând pe câmpie până la Castelul Ferretti, iar de acolo să urce dealul care l-ar fi dus la Cassero, să ajungă la Paterno, să coboare în valea torentului Aspio și să urce înapoi la Offagna, pe cealaltă parte a văii. Dar acest traseu ar fi presupus traversarea pădurii Gallignano, faimoasă și infamă pentru ambuscadele bandiților, chiar și înarmați cu arme de foc moderne. În schimb, Lorenzo traversă râul Esino chiar în afara orașului Chiaravalle. Copitele calului său păreau să scoată un zgomot infernal în timp ce călca pe scândurile de lemn ale podului, care înlocuise vechiul pod roman de piatră care se prăbușise cu mai mulți ani în urmă. Fiind recunoscut de departe de gărzile de observație, trecu pe lângă castelele Camerata Picena, Castel d'Emilio, Agugliano și Polverigi. De aici, menținându-se pe creasta dealului care despărțea teritoriile din Ancona de cele din Osimo și Castelfidardo, a ajuns la Offagna când deja se luminase de ziuă.

Lorenzo rămase uimit la vederea cetății din Offagna, care era impunătoare, maiestuoasă în comparație cu micile castele pe care era obișnuit să le viziteze. Domina orașul de sus, iar zidurile sale se întindeau de-a lungul crestei dealului, întrerupte din când în când de câte un turn sau de un turn de veghe. Drumul de-a lungul zidurilor era mereu păzit, astfel încât gărzile aveau control atât asupra văii Musone, spre Osimo și Macerata, cât și asupra văii Aspio, până la Muntele Ancona și Marea Adriatică. Poziția sa strategică făcea din această fortăreață unul dintre principalele puncte de rezistență pentru apărarea teritoriului Anconei. După ce trecu podul mobil, Lorenzo se trezit într-o piață mare la poalele castelului, plină de viață. Oameni din toate mediile profitau de grajduri pentru a-și odihni caii sau apelau la potcovari pentru a schimba potcoavele animalelor. Mulți se târguiau cu grăjdarii pentru a lua un cal nou care să-l înlocuiască pe cel epuizat de zile și zile de călătorie. Un grup de mauri, îmbrăcați în culori exotice și cu turbane pe cap, erau probabil negustori care sosiseră în portul Ancona, cu intenția de a-și extinde afacerile pe teritoriile Picenilor. Își așezaseră covoarele pe jos și se cufundaseră în rugăciune, cu toții orientați în aceeași direcție, spre Marea Adriatică și spre sud. Lorenzo auzise că era o obligație strictă pentru mauri să se roage astfel la Dumnezeul lor de cel puțin cinci ori pe zi. Amețit de toată agitația, nu își dădu seama că era încă pe cal, deși se afla în interiorul zidurilor castelului. A fost oprit imediat de un grăjdar, care îi ordonă să coboare de pe cal.

„Hei, străinule, de unde ești? Nu știi că nu poți trece de zidurile unui castel fără să te dai jos de pe cal?”

„Vă rog să mă iertați, domnule, am fost distras”, răspunse el, coborând de pe cal. „Am o chestiune scurtă de rezolvat și apoi voi pleca imediat. Unde să-mi las calul?”

Bărbatul îl privi de călăreț cu dispreț și îi arătă grajdul lui Lorenzo cu un semn din cap. După ce a înhămat calul, scoase misiva din desagă și se întrebă cum ar putea să-l găsească rapid pe omul pe care îl căuta. Nu a trebuit să facă prea mult efort. În drum spre o tarabă care vindea gogoși proaspete, căci hotărâse că e bine să-și potolească foamea care îl stăpânea de câteva ore, s-a ciocnit de un călăreț care purta la gât o cruce mare de aur. Bărbatul era impunător, părea un gigant în comparație cu el, îl domina și avea mușchi la brațe și picioare care păreau sculptați, atât de perfecți erau. Ciocnirea nu a fost apreciată de cavaler, care își puse imediat mâna pe mânerul sabiei și îl apostrofă pe Lorenzo într-un mod grosolan.

„Dacă ești un hoț mărunt și vulgar, nu uita că înainte de a ajunge la punga mea, mâinile tale vor fi părăsit brațele. Această sabie este capabilă să le taie cu totul.”

„Vă cer cu umilință iertare, domnule. Nu a fost intenția mea să vă deranjez”, răspunse tânărul, îngenunchind la picioarele cavalerului. „Dar, permiteți-mi să vă spun că norocul este cel care v-a pus în calea mea. Am aici o misivă pe care părintele Antonio, starețul din Chiaravalle, mi-a ordonat să o predau în mâinile dumneavoastră. Poftim!”

Cavalerul smulse misiva din mâinile lui Lorenzo și o strecură sub tunica sa. Apoi îi ordonă să se ridice. Era inutil să mai spere la o recompensă. Cavalerul plecase mormăind și ar fi fost nepotrivit să se aștepte măcar la un zâmbet în schimbul îndeplinirii acelei misiuni periculoase. Dar bărbatul, după câțiva pași, se întoarse, scotoci prin punga sa, scoase o monedă de aur și o aruncă în direcția lui Lorenzo, care se aruncă la pământ pentru a o ridica. Acest lucru nu a scăpat neobservat de un mic grup de bărbați cu bărbi lungi și cu un aspect deloc remarcabil.

Întorcându-se cu pași repezi la grajd, tânărul realiză că armăsarul lui nu mai era acolo. Indignat, l-a căutat pe grăjdarul cu care tocmai vorbise.

„Ce se întâmplă? Unde este animalul meu?”

„Care dintre ei? Sunt zeci de cai aici. De unde să știu eu care este al tău?”

„Haide, știi foarte bine. L-ai văzut mai devreme!”

„Dacă nu e acolo, trebuie să îl fi luat altcineva.”

„Tu mi l-ai furat, ticălosule. Sau poate că l-ai revândut și ai obținut chiar un profit pe el. Trebuia să ai grijă de calul meu. Te consider responsabil pentru fuga sau furtul lui. O să-mi plătești pentru asta.” Lorenzo simți cum furia îi urca din stomac spre creier, dar celălalt nu părea să se preocupe prea mult.

„Dacă voiai să am grijă de el, trebuia să mă plătești. Ți-aș fi legat calul cu un lanț cu lacăt și ți-aș fi dat cheia. Atunci ai fi putut să mă faci responsabil pentru orice furt. Dar tu, un străin, care în mod evident nu cunoști obiceiurile de aici, nu mi-ai cerut nimic. Dacă cineva vine și ia un cal ca al tău, îl las să intre. S-ar putea foarte bine ca tu să i-l fi vândut. De unde să știu eu?”

Dându-și seama că, având în vedere confuzia și cantitatea de oameni din jur, acel raționament avea logică. Lorenzo își potoli furia, scoase moneda de aur pe care tocmai o primise și i-o arătă grăjdarului.

„Adu-mi atunci un alt cal. Trebuie să mă întorc la Chiaravalle înainte de lăsarea întunericului.”

„Cu asta nu pot să-ți iau nici măcar un măgar. Dar ce tot spun acolo? Nici măcar o capră, care nu ți-ar fi de mare folos pentru călătorii. Vrei un sfat de la mine? Păstrează moneda și pornește la drum. Dacă treci prin pădurea Gallignano, vei ajunge la castelul Ferretti înainte de căderea nopții. De acolo până la Chiaravalle, drumul este scurt și sigur.”

„Pădurea Gallignano este cea care mă îngrijorează. Se spune că este plină de tâlhari, înarmați cu arme de foc moderne.”

„Mergi liniștit! În timpul zilei, drumul este destul de sigur. Nu te abate de la drumul principal și vei ieși viu.”

În timp ce Lorenzo încerca să se resemneze și pornea pe jos spre poteca periculoasă care avea să-l ducă înapoi acasă, grăjdarul se întoarse și, cu privirea, făcu un semn subtil de înțelegere către micul grup de bărbați cu bărbi lungi. Prada nu era foarte consistentă, dar era totuși tentantă.

Chiar și la amiază, sub ramurile groase ale copacilor din pădure, lumina era foarte slabă. Tânărul nu se simțea deloc în siguranță, singura armă pe care o avea asupra lui era un pumnal scurt, al cărui mâner îl strângea, fără să-i dea drumul, de mai bine de o oră. Calculase că în cel mult încă o jumătate de oră va ieși din acel loc sinistru. Cu inima în călcâi, își grăbise și mai mult pasul. Bubuitura împușcăturii și o străfulgerare bruscă anticipaseră cu o fracțiune de clipă durerea sfâșietoare pe care Lorenzo o simțea în piept. Picioarele nu-l mai putură asculta, se prăbuși la pământ. Abia avu timp să vadă patru bărbați cu bărbi lungi aplecați deasupra lui înainte de a scoate un jet de sânge pe gură și de a închide ochii pentru totdeauna.

Fără să știe ce pusese la cale starețul pe la spatele lor, Pinuccia și Dalmazio și-au reluat călătoria dimineața devreme. Ziua se anunța a fi una senină, dar în interiorul pădurii umiditatea se ridica de la sol în vârtejuri ușoare de aburi condensați, în care copitele cailor se afundau aproape ca și cum ar fi fost scufundate într-un pârâu de mică adâncime. Dalmazio își făcea calul să înainteze prudent, la pas, atent la orice zgomot, chiar și la cel mai neînsemnat. Pinuccia, călare pe calul său, îl urma pe armiger la o distanță foarte mică; botul animalului său se atingea adesea de coada celui din fața lui. Strigătul unui cuc i-a însoțit pe parcursul unei distanțe lungi. Lungă într-un fel, pentru că dacă ar fi făcut acel drum pe jos, l-ar fi parcurs mult mai repede. Treptat, soarele ajungea mai sus, deasupra orizontului, făcând ca și ceața să se risipească. Pinuccia, de la frisoanele reci pe care le simțise cu puțin timp înainte, începuse să transpire ușor, mai mult din cauza încordării nervilor decât din cauza oboselii provocate de călărit sau de căldura emanată de acea zi de la începutul toamnei. Pas cu pas, după ce traversaseră cu mare prudență o zonă mlăștinoasă, cei doi au ajuns în cele din urmă în fața castelului Rocca Priora. Deasupra intrării flutura triumfător steagul cu un leu încoronat pe un fundal roșu, la vederea căruia Pinuccia nu a putut să nu-și facă semnul crucii. Partea cea mai periculoasă a călătoriei fusese într-adevăr depășită.

Un gardian, care stătea de pază pe un turn, de îndată ce îi zări și recunoscu însemnele castelului de Monsano purtat bine la vedere de Dalmazio, se grăbi să coboare de pe cal și să le ureze bun venit străinilor. Cei doi bărbați de arme au schimbat câteva cuvinte între ei. Cu siguranță că gardianul de la Rocca Priora era deja bine instruit, căci a ajutat-o pe Pinuccia să coboare de pe cal, îi arătă o fântână unde putea să se răcorească și luă în primire animalul. După câteva

momente s-a întors cu un nou cal, un armăsar negru și iute.

„Cu el, mergând pe drumul care se întinde de-a lungul mării, veți ajunge în scurt timp la castelul conților Bonarelli, cunoscut și sub numele de castelul Torrette, datorită turnurilor de veghe mici, dar numeroase, care îl caracterizează. De acolo veți intra pe teritoriul Republicii Ancona și acolo trebuie să lăsați calul și să continuați pe jos. De fapt, niciun străin, bărbat sau femeie, nu are voie să intre pe teritoriul orașului călare. Este o măsură de securitate. De acolo până la portul și orașul Ancona mai sunt câteva leghe, dar odată ce sunteți pe drum, puteți cere, pentru câțiva scuzi, să vă urcați într-o căruță în trecere. Într-adevăr, sunt mulți negustori, pescari și țărani din Ancona care călătoresc cu căruțele până în port, în speranța de a-și vinde marfa la tarabele care sunt instalate aproape în fiecare zi. Dar aveți grijă să nu vă lăsați păcăliți, oamenii din Ancona sunt în general nepoliticoși și s-ar putea să vă trateze urât sau, mai rău, să vă jefuiască tot ce aveți, ba chiar să vă violeze. Nu mergeți niciodată spre grupuri de bărbați singuri, cereți să urcați în căruțe doar acolo unde vedeți familii, bărbați, femei și copii. Sunt mult mai sigure.”

„Mulțumesc pentru sfaturi. Cred că nu voi mai cere nimănui să mă ducă; nu-mi va fi teamă să merg câteva leghe pe jos.”

Dalmatius se apropie de ea pentru a-și lua rămas bun, nu fără a ascunde o urmă de regret că nu putea continua să o însoțească pe fată.

„Fiți foarte atentă și aveți mare grijă de dumneavoastră, nu sunt deloc împăcat să vă las să plecați singură. Dar acestea sunt ordinele. Adio!”

„La revedere, Dalmazio, și mulțumesc pentru tot.” Pinuccia întinse mâna spre călăreț pentru a-l lăsa să i-o sărute, dar el urcase deja înapoi pe cal și se întorsese, poate mai mult pentru a-și ascunde ochii care începeau să se umezească, decât din grabă de a se întoarce spre Monsano.

Santinela o ajută pe Pinuccia să încalece puternicul armăsar. Calul era, de fapt, atât de înalt, încât tânăra nu ar fi reușit niciodată să se urce de una singură. Odată în șa, însă, fără teamă, dădu pinteni calului, pentru a merge spre podul mobil, îl traversă cu un mare zgomot de copite și, după o scurtă cărare, ajunse la drumul larg, cu vedere spre Marea Adriatică. În viața ei, fata nu văzuse niciodată marea. Briza sărată care îi atingea fața avea un miros neobișnuit, dar ceea ce îi stârnea cel mai mult curiozitatea era acea întindere nesfârșită de apă. Știa, pentru că

cineva îi spusese, că existau alte ținuturi dincolo de mare, dar din acea perspectivă părea că lumea trebuie să se termine acolo unde o linie dreaptă orizontală despărțea albastrul cel mai întunecat al mării de albastrul cel mai deschis al cerului.

„Cu siguranță, când cineva ajunge acolo, se scufundă într-un abis fără fund”, se gândi Pinuccia. „Dincolo de această linie nu mai poate fi nimic altceva. Acolo jos, lumea nu poate decât să se sfârșească!”

Cu toate acestea, existau bărci care străbăteau acele ape, unele mici, cu vâsle, care se țineau mai aproape de țărm și erau bărci de pescuit, altele mai mari, cu vele, unele cu multe pânze, care se îndreptau spre orizontul îndepărtat și erau ambarcațiunile negustorilor care navigau pe rutele comerciale spre Orient. Niciodată fata nu și-ar fi închipuit că va putea fi martora unui asemenea spectacol. Soarele făcea ca marea să strălucească în mii de reflecții, a căror strălucire aproape că o orbeau în anumite momente. Pinuccia, care visa la tărâmuri exotice locuite de bărbați și femei care vorbeau limbi ciudate și de neînțeles, nu și-a dat seama că ajunsese la Torrette decât atunci când un gardian înarmat i se adresă cu un accent puțin diferit de cel cu care era obișnuită.

„Încetiniți, domnișoară, și coborâți de pe cal. Trebuie să intrați în castel pe jos, ținând animalul de frâu. Bine ați venit pe pământurile contelui Bonarelli. Orice călător de aici este binevenit și poate beneficia de ospitalitate din partea lorzilor mei, sau își poate oferi serviciile. Ce vânt bun, deci, te aduce pe aceste meleaguri, doamnă?”

„Sunt doar în trecere. Trebuie să ajung în oraș și să predau o misivă importantă. Pot să-mi las armăsarul în custodie aici? Un emisar de la Rocca Priora îl va lua mâine.”

„În ceea ce privește calul nu este nicio problemă, dar nu credeți că este o imprudență ca o domnișoară ca dumneavoastră să se aventureze singură în direcția orașului? Sunt cel puțin cinci leghe pe jos și nu toți cei pe care îi veți întâlni vor avea intenții bune.”

Spunând acestea, gardianul își îndreptă privirea în depărtare spre siluetele impunătoare ale palatelor din Ancona, la capătul curburii largi a coastei care contura intrarea în marele port. La capătul golfului natural, un promontoriu închidea orizontul, dominând portul și orașul. Deja de la acea distanță, în vârful

promontoriului, era evidentă marea catedrală dedicată sfântului ocrotitor, Sfântul Ciriaco, plasată acolo pentru ca Sfântul să poată proteja bărcile și cetățenii de sus.

„Așa cum am spus deja cuiva înaintea dumneavoastră, domnule, pot să am grijă de mine”, și spunând aceasta, își lăsă calul și ieși din curtea castelului prin partea opusă celei în care intrase. Drumul larg care ducea spre portul doric era plin de căruțe, trase de cai de tracțiune, dar și de catâri sau boi, și se îndreptau în ambele direcții. În direcția orașului mergeau țărani și pescari cu căruțele pline de mărfuri pe care urmau să le vândă la piață. La întoarcerea din port, căruțele erau încărcate cu cele mai variate feluri de mărfuri: mirodenii din Orient, care îi umpleau brusc nările Pinucciei cu mirosul lor puternic, covoare ornamentate, țesături fine, obiecte de lux pe care fata nu le văzuse în viața ei. Dacă nu ar fi fost atentă să se dea la timp la o parte, mai multe căruțe ar fi putut să o calce în timp ce treceau pe lângă ea, mai ales cele conduse de nobili cu aspect arogant care dădeau pinteni cailor pentru a depăși căruțele mai lente, în special pe cele trase de boi molcomi. Pinuccia se oprea uimită să observe fiecare căruță care trecea pe lângă ea, dar avea grijă să nu se uite la conducători și nici să ceară să o ducă cu căruța, chiar dacă în vehicul se aflau familii cu copii. Pe măsură ce se apropia de port, în timp ce în stânga drumului se vedea doar marea, în dreapta începeau să se vadă locuințe, la început un mic cătun de case umile, apoi treptat clădiri mai mari și mai impunătoare. Strada capătă, de asemenea, un aspect diferit. De-a lungul străzii, pe ambele părți, se aflau tarabe la care se vindeau de toate, de la alimente, carne uscată, pește proaspăt, găini, iepuri și vânat, viu sau sacrificat, la țesături și haine gata făcute, la saboți și cizme, la pâine, clătite și dulciuri tradiționale. Fiecare negustor îi striga pe drumeți, anunțând cu voce tare tipurile de marfă pe care le vindea. Pe măsură ce se apropia de centrul orașului, tarabele deveneau din ce în ce mai frumoase și mai bogate în mărfuri valoroase, iar prețurile atingeau și ele cifre considerabile. Pinuccia era atât de amețită încât abia dacă observă că acum strada îngustă se întindea practic de-a lungul vechilor ziduri romane și ducea spre un arc impunător, construit cu mult timp în urmă de împăratul Traian. Cândva, acel arc reprezentând intrarea în oraș, iar acum era doar un ornament pe sub care trecea drumul. Mai jos, în stânga, la poalele zidului, portul era plin de bărci și nave de diferite dimensiuni. Unele făceau manevre pentru a acosta, altele pentru a ieși pe mare, unele încărcau produse alimentare, butoaie cu apă și lăzi cu cine știe ce, altele descărcau mărfuri din țări îndepărtate. Strigătele marinarilor puteau fi auzite până acolo sus. Zidurile romane erau încă singurul bastion care apăra orașul de atacurile venite dinspre mare. Temându-se de un atac iminent din partea turcilor, guvernul republicii

maritime Ancona, în acord cu Papa, a decis să construiască un nou bastion pentru apărarea orașului doric, o cetate fortificată în apropierea portului. Sarcina fusese încredințată lui Sangallo, iar lucrările erau în toi în zona în care se realiza opera.

Venise momentul ca Pinuccia să găsească modalitatea de a ajunge la reședința ducelui de Montacuto. Crezu că era vorba de acel palat uriaș a cărui fațadă din spate o văzuse mai devreme, care se ridica deasupra unui soclu, iar pe partea dinspre mare, părea să fie format din arcade mari și ascuțite. Trebuia să intre în oraș prin poarta de acces și să se întoarcă, până când găsea intrarea în palat. Dar tânăra nu știa că acela era Palatul Anziani, unde își avea sediul Consiliul Republicii Maritime, care, în acel moment, era cu ducele de Montacuto nu în relații proaste, ci în relații foarte proaste. Ducele încerca, de fapt, să facă totul pentru a instiga fracțiunea guelfă, puternică în Ancona, împotriva Consiliului Seniorilor, astfel încât să favorizeze anexarea definitivă a orașului la Statul bisericesc. Obținând acel lucru, el spera că legăturile sale de rang înalt de la sediul Papal îl vor ajuta să fie numit conducător al orașului în numele suveranului pontif. De aceea, în dezacord total cu Consiliul Seniorilor, a susținut construirea cetății, intervenind pe lângă Papă pentru a obține finanțare și promițând, la rândul său, anexarea Anconei la statul Papal. Bătrânii erau conștienți de faptul că un atac al turcilor era acum foarte puțin probabil și că acea cheltuială era complet inutilă, atât pentru visteria republicii Ancona, cât și pentru cea a Papei. De fapt, odată cu descoperirea Lumii Noi, cea mai mare parte a comerțului se mutase în porturile Spaniei și, atât în Ancona, cât și în alte porturi italiene, numărul de debarcări și plecări ale navelor comerciale spre piețele din Orient scăzuse considerabil. De asemenea, orașul doric era mult mai puțin atractiv pentru inamic decât fusese cu câteva decenii mai devreme. Adevărul era că ducele îi vindea orașul Papei, așa cum avea să facă de fapt câțiva ani mai târziu, iar bătrânii consiliului au înțeles bine acest lucru și au încercat să-l țină la distanță. Dar, pentru a nu-l înșela în mod vădit pe Pontif și pentru a nu-i atrage mânia, nu au oprit munca lui Sangallo, care continua cu ardoare.

Pinuccia nu avu timp să iasă de pe străduță, la capătul căreia putea vedea spațiul unde se afla intrarea în palatul despre care credea că este destinația ei, când fu înconjurată de o mână de oameni răutăcioși. Se întoarse, încercând să găsească o ieșire, care era barată de doi indivizi urâcioși. De o parte și de alta, zidurile impunătoare ale unor clădiri mari își arătau laturile către străduță, fără a oferi ospitalitatea unei uși sau a unei ferestre de la parter. La capătul străduței, un

bărbat energic n-ar fi lăsat-o cu siguranță să treacă pentru a ajunge la intrarea de la Palatul Seniorilor, deasupra căruia se înălța steagul doric, singurul bastion de salvare în acea împrejurare. Pinuccia decise că ar merita să-l înfrunte pe singurul bărbat din capătul străduței, apropiindu-se de el cu un pas ferm și trecând pe lângă el prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Poate că bărbații nu erau supărați pe ea și, în orice caz, cei doi paznici înarmați care apărau Palatul Seniorilor erau o prezență încurajatoare; cu siguranță nu ar fi fost indiferenți în fața unui atac asupra unei domnișoare blânde. Însă bărbatul din capătul străduței stătea în fața ei cu brațele încrucișate, blocându-i trecerea și ferind-o de ochii gărzilor de la palat. Soarele, care acum era jos la orizont, favoriza manevra omului puternic, orbindu-i pe cei doi gardieni, care se aflau chiar în fața soarelui în comparație cu scena care avea să se termine în curând. Ceilalți doi huligani se apropiară de Pinuccia pe la spate, o luară de sub brațe, câte unul în fiecare parte, în timp ce unul dintre ei îi punea o mână peste gură pentru a o împiedica să țipe și să atragă atenția în vreun fel asupra lor. Cei trei au târât-o pe biata fată neajutorată printre cotloanele străzilor, slăbind strânsoarea doar în apropierea tarabelor care miroseau a pește stricat. Un miros dezgustător pe care nu-l mai simțise niciodată și care îi provoca o senzație de vomă. Abia stăpânindu-și reflexul de a vomita, fata își reținu respirația și îi înfruntă pe bărbați.

„Așa se tratează o domnișoară? Pentru a vă informa, sunt așteptată de însuși ducele de Montacuto, căruia trebuie să îi înmânez o misivă din partea stăpânei mele, doamna Lucia Baldeschi din Jesi, nepoata cardinalului Baldeschi. Dacă nu ajung la duce în siguranță, el va avea grijă să vă reducă la rațiune, atârnându-vă de o spânzurătoare și lăsându-vă trupurile să satisfacă pofta fiarelor sălbatice.”

„Nu vă faceți griji, nu intenționăm să vă facem rău. Însuși ducele este cel care ne-a trimis și noi doar v-am împiedicat să faceți o greșeală de neiertat. Erați în drum spre Palatul Seniorilor, sediul guvernatorilor Republicii Maritime. Adevărul este că, în acest moment, iubitul nostru duce și guvernul orașului nu prea sunt de acord unul cu celălalt. Ați fost pe punctul de a vă arunca în mâinile dușmanilor jurați ai ducelui de Montacuto, care acum a fost nevoit să se retragă în castelul său din Massignano, pe muntele din Ancona, care este bine protejat atât datorită poziției sale, pe o colină la care nu se poate ajunge ușor, cât și pentru că este înconjurat de o pădure imensă. Suntem însărcinați să vă conducem la reședința ducelui, ferindu-vă de riscuri inutile pentru dumneavoastră. Urmați-ne, doamnă, am pregătit și un cal pentru dumneavoastră. Traseul nu este ușor și se va întuneca curând. Prin urmare, trebuie să ne grăbim.”

„Cine îmi spune că pot avea încredere în voi? Cine v-a avertizat că voi ajunge în Ancona? Nici măcar ducele nu știa.”

„Noutățile au uneori picioare mai lungi decât caii. Și oricum, dacă preferați să vă petreceți noaptea singură pe aceste străduțe, vă putem lăsa cu plăcere aici. Dar s-ar putea să fie dificil să vă găsim în viață dimineața!”

„Așadar, nu am de ales. Așa să fie, conduceți-mă la cai!”

Trecând pe alte străduțe, au ajuns într-o piațetă, unde un alt tovarăș vrednic dintre cei trei se pregătea să dezlege patru armăsari frumoși de inelele de care erau legați, în același timp strecurându-le de la gât sacii cu furaje din care mâncau cu lăcomie. Acest lucru provocă un anumit resentiment în rândul animalelor, care, totuși, s-au dovedit a fi bine pregătite să plece, judecând după modul în care loveau pământul cu copitele lor. Călăreții erau iuți, dar noaptea înainta cu pași repezi, iar drumul care urca constant spre ieșirea din oraș se redusese acum la o cărare întunecată în mijlocul vegetației. Compania nu era cu siguranță la fel de liniștitoare precum fusese cea a lui Dalmazio cu o seară înainte, iar Pinuccia își urmărea călăuzele în tăcere, îngrozită în permanență de faptul că acei trei bărbați s-ar putea răzgândi în orice moment. În loc să o conducă până la Massignano, ar fi putut să se oprească și să o atace, profitând de trupul ei și, în cele din urmă, să o ucidă. În mijlocul acelei păduri, ar fi putut să țipe cât o țineau plămânii, dar nu ar fi auzit-o nimeni.

„Nu se vede nimic în mijlocul acestei păduri, nu ați putea să aprindeți măcar o torță?”, fuse singura rugăminte pe care fata reuși să o rostească.

„Lumina lunii este mai mult decât suficientă”, răspunse bărbatul mai voinic, cel care îi blocase calea cu câteva ore mai devreme. „Nu a mai plouat de mult timp și o torță aprinsă ar putea provoca un incendiu incontrolabil în mijlocul acestei păduri. Nici vorbă de așa ceva. În plus, caii cunosc bine drumul. Nu vă faceți griji, vom ajunge la destinație în scurt timp.”

„Scurtul timp” al aghiotantului i se păru Pinucciei o veșnicie, dar la finalul drumeției ajunseră în dreptul luminilor castelului din Massignano, o construcție impunătoare ale cărei turnuri răsăreau ca ciupercile deasupra vegetației.

CAPITOLUL 14

Când simți că ,,Stângaciul” îi apucă haina de gât și o trage în jos, smulgând-o până la șolduri pentru a-i descoperi spatele, Pinuccia se grăbi să-și strângă brațele în fața sânilor, pentru a împiedica haina să cadă pe podea și corpul ei gol să apară în fața ochilor ducelui, care stătea în fața ei, înălțat pe o treaptă. Simți mâna bărbatului în spatele ei, împingându-i capul în jos până când fu forțată să îngenuncheze. Biciul o lovi pe neașteptate pe spatele ei, ca un fulger. În fața ochilor bietei fete apărură puncte luminoase, efect al fricii și al durerii înjunghiate brusc în spate. După câteva clipe, mirosul de sânge îi ajunse la nări, dovedind că bătaia avu exact efectul dorit de bărbatul din fața ei și de cel din spatele ei.

„Dacă vrei ca pielea ta frumoasă să rămână intactă și să poată fi mângâiată de mâini masculine blânde și pasionale, ar fi bine să vorbești. De ce ai venit aici? Stăpâna ta s-a aliat cu Seniorii și te-a trimis ca spion: nu este adevărat?”

„Nu, domnul meu, nu!”, răspunse ea, verificând cu coada ochiului biciul ridicat, gata să o lovească din nou pe la spate. „Aveți milă. Sunt însărcinată, port un copil, rodul unei relații păcătoase cu cardinalul Baldeschi. Simțind că prezența mea în palatul cardinalului nu mai este sigură, stăpâna mea s-a gândit să mă trimită aici, pentru a mă pune în serviciul la castelul dumneavoastră. Nu există altceva, sunt o servitoare bună și...”

La o mișcare din cap a ducelui, biciul sfâșie din nou carnea fetei. De data aceasta, biciul, grație îndrumării experte a brațului Stângaciului, fusese și mai dureros. Pinuccia aproape că își pierdu cunoștința. De ce avea parte de acest comportament? Nu înțelegea. Totul fusese bine până acum câteva clipe. La vederea castelului, se înveselise, cele trei escorte aspre se comportaseră bine, nici măcar nu se gândiseră să o atingă cu un singur deget. După ce trecuse de intrarea în castel, o ajutară să coboare de pe calul înalt, apoi, cel mai masiv și mai aspru dintre cei trei, despre care aflase că era numit de ceilalți ,,Stângaciul”, o ghidase prin cotloanele, sălile și coridoarele castelului, până când ajunse într-o mică încăpere cu câteva scaune de catifea. Era anticamera sălii de audiență. Ducele Berengario purta o discuție cu un oaspete important, un cavaler de pe un tărâm îndepărtat, de pe o insulă numită Malta, așa că așteptarea s-a prelungit,

oferindu-i ocazia Pinucciei să stea de vorbă cu Mancino și să îl cunoască mai bine. Bărbatul se numea de fapt Gesualdo, dar fusese poreclit „Stângaciul” pentru că făcea aproape totul cu mâna stângă, după ce își pierduse cu ani în urmă, în luptă, posibilitatea de a-și folosi brațul drept. Era un bărbat înalt, cu mușchi puternici, și insufla teamă tuturor celorlalți armigeri aflați în slujba ducelui de Montacuto. Gesualdo îi explică Pinucciei că toată lumea îl respecta, deoarece știau că, chiar și cu un singur braț, nu va ezita să lovească mortal pe oricine îl disprețuia cât de puțin. Doar ducele avea putere asupra lui, deoarece chiar în momentul în care își pierdu brațul, stăpânul său îi salvă viața. Avea o lance care îi străpungea umărul drept, care intrase chiar sub claviculă și ieșea pe lângă omoplat, într-un punct în care armura este cea mai slabă, deoarece trebuie să permită brațului să se miște. Gesualdo se afla la pământ pe câmpul de luptă și, după ce pierduse mult sânge, simțea că îi lipsesc puterile, moment în care ducele, pentru a nu-l pierde pe unul dintre cei mai viteji războinici ai săi, a coborât de pe cal și s-a ocupat de el. Rupse sulița înainte și în spate, fără să o scoată, altfel ar fi provocat o hemoragie fatală. Apoi își pansase rănile, bandajându-i umărul cu fâșii de haine „furate” de la cadavrele împrăștiate pe câmp. Apoi îl urcase în poziție culcată pe calul său, în fața lui, care, pe lângă faptul că dădu pinteni animalului, a avut grijă și să nu cadă, și l-a dus înapoi la Ancona, unde l-a încredințat în grija unui doctor. Îi salvase viața, dar nu și brațul, care acum era ca o povară inutilă. Îi datora viața ducelui și continuase mereu să-l slujească cu credință, executând orice ordin pe care i-l dădea, indiferent dacă era drept sau nedrept, fără să comenteze vreodată. Pinuccia ajunsese aproape să simtă o oarecare simpatie pentru uriaș, chiar dacă el îi insufla încă teamă. Nu s-ar fi gândit niciodată că bărbatul avea să uite curând conversația amicală și să se înfurie violent pe ea, doar pentru a se conforma ordinelor acelui torționar al stăpânului său.

Trecu ceva vreme până când ușa s-a deschis și ieși un cavaler distins, îmbrăcat într-o tunică albă și neagră, asemănătoare în toate privințele cu cea a unui călugăr, dar făcută din țesături mult mai prețioase, și cu o cruce de aur cu opt colțuri atârnând de un lanț, tot din aur, în jurul gâtului. Crucea cavalerilor Ordinului de Malta. Tipul, cu fața împodobită cu o barbă scurtă și cenușie, o privi cu ochi răi pe fată, care simți în acea privire aproape un zâmbet sadic, un preludiu la ceea ce avea să urmeze. Pinuccia intră în sala de audiență, urmată la mică distanță de Gesualdo, și predă misiva ei în mâinile osoase ale ducelui. El ținea în mână o altă misivă, care, după toate probabilitățile, îi fusese lăsată de bărbatul care tocmai plecase. Privirea ducelui era vicleană, iar Pinuccia îl judecă imediat, în sinea ei, ca fiind o persoană cu un caracter chiar mai rău decât

cardinalul Baldeschi. Ducele Berengario trebuia să aibă în jur de 50 de ani, dar părea mult mai în vârstă. Fața zbârcită, ochii înfundați și oasele mâinilor deformate din cauza unei forme grave de artroză îi dădeau aspectul nu al unui bătrân, ci al unui bătrân malefic. Deschise cu nelinişte misiva pe care tocmai o primise în mâini, îşi trecu privirea de la o scrisoare la alta şi clătină din cap. În clipa aceea, Pinuccia simți prezența prea apropiată a Stângaciului în spatele ei.

După a doua lovitură, Gesualdo nu mai ridică brațul, sperând poate că nu va fi nevoit să dea o a treia lovitură. Dar tăcerea fetei și privirea ducelui prevesteau exact contrariul. Când ridică din nou biciul, Pinuccia îşi dădu seama că de data aceasta va cădea cu siguranță la pământ amețită. Dar brațul, care era deja pe cale să cadă, fusese oprit exact la timp de duce, care părea să-și urmeze propriul raționament cu voce tare.

„Vreau să fiu bun cu tine, dar trebuie să-mi spui adevărul. Există contradicții între aceste două misive. Indiferent de ceea ce scrie în scrisoarea pe care mi-a lăsat-o cavalerul care a plecat adineauri, care nu face decât să mă avertizeze de sosirea ta și de o posibilă - cât de puțin probabilă, zic eu - conspirație împotriva mea din partea stăpânei tale și a Consiliului Seniorilor, ceea ce mă nedumerește se află în scrisoarea pe care mi-ai înmânat-o acum. Te referi la minciuni sfruntate!”, iar la aceste cuvinte, Stângaciul, care se relaxase, ridică din nou brațul, gata să lovească la cel mai mic semn din partea stăpânului său, care nici de data aceasta nu veni. „Apropo, scrisoarea ta nici măcar nu a fost sigilată cu ceară de sigiliu. De unde știu eu că nu ai scris-o tu sau că nu a fost scrisă la ordinul tău, din moment ce nu cred că știi să citești și să scrii? Ai spus că ai rămas însărcinată din cauza unei relații păcătoase cu cardinalul, așa că poate că ți-ai pus la cale un plan de evadare pentru a scăpa de mânia lui, chiar și fără știrea stăpânei tale...”

„Domnul meu, stăpâna mea nu are sigiliu propriu și eu...”

Stângaciul puse biciul în contact cu pielea de pe spatele fetei, dându-i de înțeles că nu era chiar cazul să îl întrerupă pe duce.

„Dar să omitem acest mic detaliu. Vreau să cred că stăpâna ta, contesa Lucia Baldeschi, a fost cea care a scris această scrisoare de mâna ei. Ce motiv aș avea să mă îndoiesc, dacă însuși starețul de la Chiaravalle s-a ostenit să-mi trimită un mesager pentru a mă avertiza? Anume pentru că această scrisoare conține o minciună sfruntată: „Unchiul meu, cardinalul, nu are și nu va avea niciodată cei

zece mii de florini de aur pe care a promis că îi va vărsa în cuferele dumneavoastră. În schimbul păcii și a zece mii de florini, îl puteţi lua ca ostatic pe viteazul Andrea Franciolini, care va fi bucuros să vă servească și să vă conducă soldații.” Și pentru a scăpa de spânzurătoare, adaug eu! Păcat că, în urmă cu doar câteva zile, cardinalul mi-a trimis cele zece mii de florini, în monede nou-nouțe, din cuferele Florenței. Stăpâna ta nu era la curent cu asta? Sau, poate, nu știai nici tu, nici cei care au scris această scrisoare pentru tine!”

Și, de fapt, nici Lucia și nici Pinuccia nu știau că cardinalul, profitând de festivități, de Palio, de târguri, de confuzia de pe străzi, îl trimisese pe Balistreri înapoi la Palatul Franciolini, care fusese răscolit dintr-un capăt în altul. În cele din urmă, căpitanul gărzilor găsise, într-o ascunzătoare secretă, certificate de credit în valoare de zece mii de florini. Cardinalul îl răsplătise cu generozitate pe comandantul său de încredere și trimisese un emisar la Florența care, în câteva zile, a adus la Jesi un cufăr plin cu bani. A fost nevoie de mituirea unor funcționari pentru a obține schimbarea certificatelor nominale, dar a ieșit totul bine, în cele din urmă. Toate certificatele de credit, atât cele nominale, cât și cele la purtător, fuseseră schimbate și chiar obținuseră un randament mai mare decât valoarea lor declarată, datorită variațiilor favorabile ale cursului de schimb care au avut loc în momentul în care fuseseră emise. Emisarul avusese grijă să includă în cufărul care urma să fie predat cardinalului cei două mii de florini în plus pe care reușise să îi stoarcă: o mie pe care o băgase în buzunar și o mie pe care o împărțise în mod egal între funcționarii care îl ajutaseră în operațiune. În orice caz, cufărul cu suma stabilită ajunsese în visteria ducelui de Montacuto cu doar câteva zile înainte de sosirea Pinucciei.

„Deci, acum că știi că această scrisoare se bazează pe o minciună, spune ceea ce știi și încearcă să nu faci nicio greșeală, altfel vei fi biciuită până la moarte.”

Ducele, cu o mișcare imperceptibilă a capului, îi dădu ordin lui Gesualdo. O altă lovitură de bici, de data aceasta ușoară pentru etalonul lui, dar cu siguranță nu și pentru cel al fetei, se prăbuși pe spatele gol al acesteia, revendicând în continuare fărâme de piele. Pinuccia se dezechilibră, căzu în față cu gura deschisă, și apoi se ridică, lăsându-și haina pe podea și arătându-și sânii goi în ochii ducelui, care poate că nu era indiferent la spectacol. Stângaciul, de fapt,

percepând ordinele stăpânului său doar prin mișcarea ochilor, își coborî biciul, luă haina de pe podea și încercă să acopere goliciunea fetei, care tremura ca o frunză, și cu siguranță nu de frig.

„Vă rog, domnul meu, credeți-mă. Eu știu doar ce scrie în scrisoare și vă asigur, vă jur pe copilul pe care îl port sub inimă, că a fost scrisă de contesă. Singurul său scop este să-l salveze pe iubitul său, Andrea Franciolini, de la spânzurătoare. M-a trimis în slujba dumneavoastră pentru a vă mulțumi, pentru că sunt o servitoare bună, și, în același timp, pentru a vă sugera cum să obțineți ceva de la cardinal în loc de zece mii de florini. Nici eu nu puteam ști cu siguranță, și nici stăpâna mea cred că nu știa că cardinalul a găsit banii pentru a vă plăti. Sau stăpâna mea știa? M-a trimis la marginea prăpastiei? Mă folosește ca monedă de schimb?”

„Bravo! Văd că începi să înțelegi! Și așa vei înțelege că, dacă nu ești omorâtă aici, vei găsi moarte sigură la Jesi. Da, te voi folosi doar ca monedă de schimb. Franciolini, de fapt, chiar poate fi de folos. În ciuda vârstei sale fragede, este un bun conducător. Aș putea să-l păstrez la conducerea garnizoanelor mele, dar am și planuri mai ambițioase pentru el. Îl voi trimite la curtea familiei Malatesta, la Rimini, care își vor muta în sfârșit trupele împotriva Montefeltro-Della Rovere din Urbino. Marele Duce de Urbino a devenit acum un aliat incomod pentru noi, prea apropiat de ideile Consiliului Seniorilor și nu de ale noastre. Datorită celor zece mii de florini plătiți de bunul dumneavoastră cardinal și datorită trupei familiei Malatesta, condusă de viteazul Franciolini, voi putea fi arhitectul predării unei mari părți din ținuturile regiunii Marche către statul bisericesc. Consiliul Seniorilor va fi înlăturat și voi avea o mare recunoaștere din partea Papei pentru meritele mele. În cele din urmă, chiar și cardinalul Baldeschi, prin har sau prin dragoste, va trebui să joace jocul meu și să facă ca teritoriile din Jesi și din împrejurimi să se supună stăpânirii papale. Iar eu, ducele de Montacuto, voi obține de la Papă, pentru serviciile mele credincioase, titlul de guvernator al tuturor teritoriilor din Marche: Pesaro, Fano, Senigallia, Ancona, Osimo și Jesi. Și toate acestea datorită unei tinere ca tine, care a venit aici de bunăvoie. Sau poate nu în întregime în mod spontan. Cred că stăpâna ta a anticipat toate astea, iar tu, o victimă de sacrificiu neașteptată, i-ai făcut jocul. Contesinei nu-i pasă de viața unei servitoare. În schimb, mult mai important pentru ea este salvarea nobilului Francioini, logodnicul ei. Dar poate că nu a ținut cont de faptul că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.”

Cu fiecare cuvânt al ducelui, în inima Pinucciei, furia împotriva stăpânei sale

creștea tot mai mult. Bărbatul din fața ei avea dreptate: Lucia Baldeschi o păcălise, o folosea ca pe un simplu pion în jocul său. Imaginându-și mânia cardinalului la scoaterea victimei sale preferate din spânzurătoare, Pinuccia s-a gândit că ar fi mai bine să moară acolo, sub biciul lui Mancino, decât să fie dusă înapoi la Jesi. Cu siguranță că Baldeschi i-ar fi rezervat o moarte lentă și dureroasă, sau poate chiar o pedeapsă mult mai rea decât moartea.

„Gesualdo, pansează rănile fetei, dă-i o rochie nouă și pregătește-i o cameră. Să fie supravegheată în permanență de un paznic. Apoi îi voi explica cum ar trebui să procedăm în următoarele câteva zile.”

CAPITOLUL 15

Sursa de inspirație pentru statuia lui Giordano Bruno din Campo de' Fiori este Adriano Colocci,

un tânăr mason din Jesi.

(din Arhiva de știri a Marelui Orient din Italia)

Întoarsă la postul ei de lucru, Lucia se străduia să revină pe drumul cel bun și să se concentreze din nou asupra muncii sale. Era nervoasă, se ridica din când în când și se uita pe fereastra care dădea spre Piața Frederic al II-lea. Aruncând o privire în jur, i se părea că fiecare margine a Pieței emana elemente de masonerie. Începând cu obeliscul din centrul Pieței, simbol francmasonic prin excelență, apoi placa comemorativă a lui Giordano Bruno și cine mai știe câte altele. Îi veni în minte că doar cu câțiva ani în urmă, în 2013, Marele Orient al Italiei a ținut o conferință la Jesi, chiar acolo, în complexul Sfântul Floriano, și cu siguranță nu întâmplător. Tema fusese „Giordano Bruno, forța și libertatea gândirii transgresive” și, printre alte evenimente, avusese loc și o reprezentație teatrală, pe scena teatrului studio Valeria Moriconi, intitulată „Piatra frumuseții”, în care doi tineri actori interpretau un posibil dialog între savantul Nolan și Papa Clement al VI-lea.

Lucia se întoarse la calculatorul ei și începu o căutare pe Google cu cuvintele-cheie „Marele Orient din Italia”, „Giordano Bruno” și „Jesi” și fu imediat direcționată către o pagină care vorbea despre cum statuia lui Giordano Bruno din Campo de' Fiori din Roma fusese inspirată de un tânăr francmason din Jesi, marchizul Adriano Colocci.

Toți francmasonii cunosc istoria zbuciumată a monumentului dedicat lui Giordano Bruno, creat de Ettore Ferrari (Mare Maestru al Marelui Orient din Italia din 1904). Statuia a fost inaugurată în iunie 1889 la Campo de' Fiori din Roma, în prezența a peste trei mii de confrați, care au defilat pe străzile capitalei

în spatele a o sută de steaguri masonice. Este considerat în mod universal steagul Masoneriei italiene, simbolul libertăţii de gândire, ca un avertisment împotriva inchiziţiei şi a tiraniei clericale.

Dar poate că nu toată lumea ştie că principalul animator al primului comitet pentru monumentul lui Giordano Bruno a fost un ilustru membru din Jesi, care a fost iniţiat ca francmason la 6 iunie 1876 în Loja „Tito Vezio” din Roma: marchizul Adriano Colocci, un scriitor şi om politic versatil (Jesi 1855 - Roma 1941), descendent din partea mamei lui Amerigo Vespucci. Marco Luminari i-a dedicat un articol, publicat în numărul din ianuarie al revistei „Erasmo notizie”. „Colocci”, scrie Luminari, „a fost din toate punctele de vedere un gânditor liber, niciodată supus puterii stabilite şi banilor. Era fiul lui Antonio Colocci, un luptător alături de Mazzini pentru Republica Romană şi apoi unul dintre principalii susţinători şi finanţatori ai risorgimentului din Marche, atât de mult încât a furnizat explozibilii armatei Savoiei pentru a deschide breşa de la Poarta Pia.”

Lucia, acum complet distrasă de munca ei, se ridică din nou şi se întoarse la fereastra mare, o deschise şi ieşi pe terasă, chiar dacă decanul o sfătuise mereu să nu facă acest lucru, deoarece nu era sigur de stabilitatea balconului. Se sprijini de balustradă, îşi aprinse o ţigară şi îşi împinse privirea dincolo de Piaţa Frederic al II-lea, spre turnul Palatului Signoriei, deasupra căruia se înălţa steagul tricolor. Acest Palat era situat chiar în Piaţa Colocci, vizavi de reşedinţa vechii familii nobile Colocci-Vespucci, în prezent un muzeu. Citise undeva că proiectul original al Palatului Guvernului, realizat de arhitectul florentin Francesco di Giorgio Martini, prevedea un turn- clopotniţă mult mai înalt decât cel pe care îl putea admira în acel moment. Despre cum arăta turnul original, citise o descriere făcută de istoricul Tommaso Baldassini, într-un document pe care îl avea în mână chiar atunci.

„Turnul a fost lucrarea de glorie, realizată impecabil de Maestrul Ansovino di Sebastiano da Camerino, şi a fost cu adevărat demnă de acest monument distins. Avea trei nivele, fiecare dintre ele fiind încununată de o bandă din cea mai fină marmură, urmate de creneluri foarte frumoase şi spaţioase, care susţineau în exterior o feronerie artificială, cu elemente elegante şi răsucite, care nu numai că ofereau un aspect deosebit de plăcut, ci ofereau şi un loc sigur pentru a lucra acolo. La al doilea nivel se afla clopotul, iar la al treilea, ceasul public, deasupra căruia se ridica marea cupolă, complet acoperită cu plăci de plumb.”

Lucia, fiind o bună studentă, știa foarte bine că arhitectul proiectului inițial, Francesco di Giorgio Martini, a sugerat să nu se ridice un turn atât de greu deasupra unui palat care avea deja fundații instabile, deoarece era construit pe baza unui teatru roman antic. Și, într-adevăr, turnul s-a prăbușit miercuri, 21 februarie 1657, la ora patru dimineața, din fericire fără victime. În timp ce mintea Luciei se afunda din nou în evenimentele care avuseseră loc cu o jumătate de mileniu mai devreme, corpul ei se lăsă peste balustrada balconului într-un somn nefiresc, aproape în transă. Iată, acum era acolo, în mijlocul unei mulțimi bucuroase care asista la ceremonia de instalare a marelui clopot de bronz.

Deși Lucia ar fi vrut să rămână anonimă în rândul oamenilor, unchiul ei, cardinalul, din tribuna autorităţile, o îndeamnă să i se alăture și să rămână alături de el. Și nu ar fi indicat, mai ales în această zi, 12 octombrie 1517, să contrazică aşteptările înaltului prelat.

Brațele puternice își întindeau mușchii la unison la comanda maestrului operei. Cel puțin treizeci de oameni, unul în spatele celuilalt, trăgeau de frânghie. La celălalt capăt se afla clopotul, opera lui Giovanni di Gabriele da Como, un artefact din bronz care cântărește aproximativ 5000 de kilograme și care urma să fie ridicat, datorită vinciului și forței umane, până la al doilea nivel al clopotniței. Cardinalul Artemio Baldeschi urmărea cu satisfacție evenimentul din tribuna autorităților, ridicată pentru această ocazie în partea opusă a pieței, în fața bisericii Sfântul Agostino. „Clopotnița este frumoasă”, gândi el în sinea lui. „Dar cât timp va putea să țină greutatea acestui clopot? Francesco di Giorgio Martini nu recomandase ridicarea turnului în acest mod, deoarece terenul de dedesubt era instabil și exista riscul de prăbușire. Dar apoi căpitanul poporului l-a însărcinat pe maestrul Ansovino di Sebastiano da Camerino, care l-a asigurat...”

Dar iată că clopotul a ajuns la nivelul la care va fi fixat pe suportul său. Patru muncitori, conduși de maestru, îl agață de carcasă. Oamenii pot acum să elibereze tensiunea de pe frânghie. Aplauzele deja se ridică din piață. Chiar și cei care au tras frânghia, în ciuda bășicilor de pe palme pe cale să se spargă, aplaudă. Frânghia era liberă, vinciul poate fi coborât, iar acum îi revine cardinalului, în absența căpitanului poporului, post rămas vacant după moartea lui Franciolini, să tragă primul clopotul. Emoția era puternică, dangătele clare,

perfecte.

„Puterea ingeniozității umane”, le spuse Baldeschi celor de lângă el aflați în tribună, apoi, în ciuda faptului că spiritul său era deja îndreptat spre un eveniment mult mai lugubru, spre execuțiile care urmau să aibă loc în scurt timp într-o altă piață a orașului și cu un public mult mai puțin festiv, strigă: „Pentru Papa! Pentru Alexandru al VI-lea, care ne-a acordat leul încoronat. Pentru Leon al X-lea, actualul nostru suveran pontif!”

Delegatul papal se uită cu coada ochiului la cardinal, probabil convins că este o persoană în care nu se poate avea încredere deplină, și cu mai multă satisfacție la inscripția pe care Papa Alexandru al VI-lea o plasase deasupra leului încoronat: „Libertas Ecclesiastica - MD”.

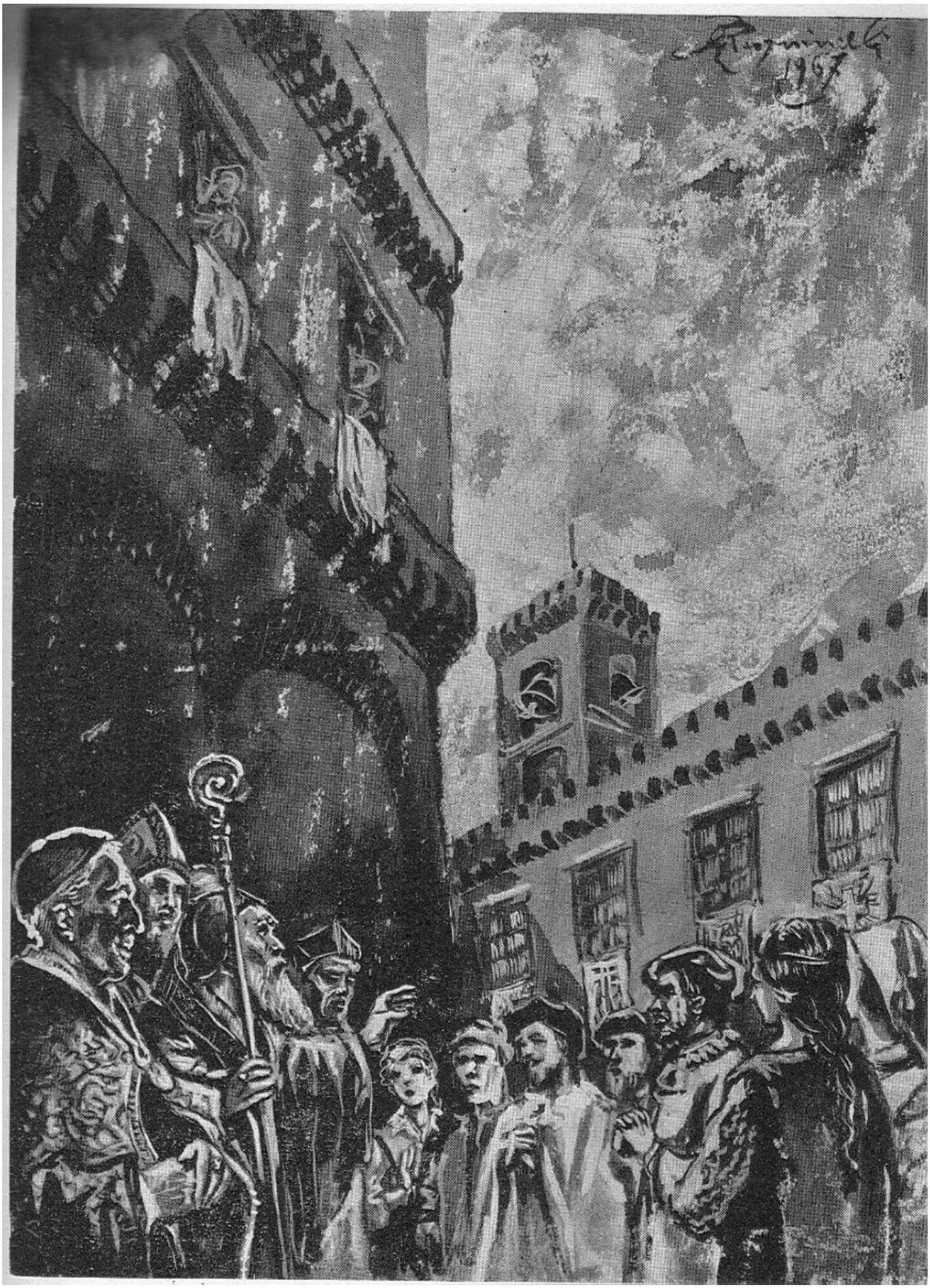

Toată mulțimea, guelfi și ghibelini, nobili și clerici, bătăuși și armigeri, dădură buzna în curtea Palatului Guvernului, unde era organizat un mare banchet cu această ocazie. Dar chiar când totul era pe punctul de a începe, un semn fatal îngheță sângele cardinalului și al tuturor celor prezenți. Clopotul din turnul Guardia, vechiul bastion de pe dealul care domină întreaga vale Esino, începu să sune alarma. Oare inamicul venea din nou în oraș? Și totuși, atât anconetanii, cât și cei din Urbino erau mulțumiți de înțelegerile făcute! Iar ducele din Ancona își primise cei zece mii de florini în schimbul menținerii păcii.

„Nu vă temeți”, tună Baldeschi, înăbușind zarva cu tonul ridicat al vocii sale. „Recunosc sunetul. Santinelele anunță sosirea unui mesager însoțit de o mică escortă. Vom auzi ce are de spus doar după ce vor avea loc execuțiile. Deocamdată, porțile orașului să fie închise și să nu fie lăsat să intre niciun străin.”

Mirosul slab de ars, apărut din cauza că țigara din mână se uzase până la filtru și îi ardea degetele, o readuse pe Lucia la realitate. Amețeala obișnuită o făcu să se clatine, dar se agăță de balustrada balconului și evită să cadă la pământ. Respiră adânc și așteptă câteva secunde înainte de a se întoarce în sală. Era trecut de ora douăzeci când Lucia trecu pragul ușii mari și ieși în piața încă luminată de soarele unei lungi zile de primăvară târzie. O zări pe Antonella fumând singură, așezată pe o bancă. De îndată ce ea o văzu, se ridică și se îndreptă spre ea.

„Mă așteptai? Nu cred că ne dădusem întâlnire în seara asta!”, o apostrofă Lucia, cu un ușor tremur în glas, care ascundea cu greu emoția pe care încerca să o împingă înapoi în adâncul sufletului ei.

„Da, știu. Dar astăzi este vineri și trebuie să mă întorc la mănăstire pentru rugăciunea comună cu călugărițele la exact douăzeci și două. Pentru a aștepta până atunci, m-am gândit că poate nu te-ar deranja compania mea la cină.” Antonella arătă cu un gest din cap spre câteva pungi care erau pe banca pe care ea stătuse până acum. „Am cumpărat niște pește deja gătit de la rotiserie. Este destul pentru amândouă. Mergem la tine acasă?”

Dacă un bărbat i-ar fi propus acel lucru, ideea de a accepta să fie curtată nu i-ar fi displăcut Luciei, dar din partea unei femei, și încă a unei călugărițe, era

deranjant. Cu toate acestea, simțea o atracție periculoasă pentru Antonella, căreia oricum nu avea de gând să-i cedeze. Așa că, atunci când ochii ei îi întâlniră pe cei ai prietenei sale, își întoarse imediat privirea. De asemenea, se forța să evite orice contact fizic cu ea, hotărând că nu ar fi fost rău să ia cina împreună, considerând că, între masă, care se anunța a fi destul de copioasă, câteva țigări și o discuție, ar fi venit timpul ca sora Vittoria să plece la mănăstire înainte de a se întâmpla ceva ireparabil. Luând fiecare câte o pungă, parcurseră în tăcere scurta porțiune din strada Pergolesi care le despărțea de apartamentul Luciei. După ce trecură de arcul Verroni, se ajunseră în mica curte interioară a palatului.

„Uite, acolo!” Lucia îi arătă Antonellei o intrare cu vitralii din capătul curții. Deasupra ușii încă se putea citi inscripția antică „NOSCE TE IPSUM”. „Acolo era cândva vechea tipografie a lui Manuzi”.

„Da, știu! Și acesta era motto-ul lui: „Cunoaște-te pe tine însuți”! Vezi tu, dacă toți am pătrunde adânc în inimile și sufletele noastre, ne-am cunoaște mai bine pe noi înșine și am fi mai fericiți. Și am fi capabili să ne lăsăm liber să ne satisfacem impulsurile. Cele adevărate. Cele pe care, din rușine sau modestie, avem întotdeauna tendința de a le alunga în cele mai ascunse colțuri ale noastre.” Și, rostind aceste cuvinte, Antonella se apropie de Lucia, întinzându-i mâna și apucând-o. Lucia simți buzele prietenei sale apropiate de ale ei, care se evidențiau în întuneric datorită rujului. Doar pentru o clipă a cedat, acceptând sărutul ușor, apoi s-a retras, având grijă să nu facă niciun gest jignitor.

„Da, Antonella, ai dreptate. Dar regulile pe care le-am învățat de când eram copii ne impun să ne comportăm într-un anumit fel. Și, uneori, a ne lăsa prea mult purtați de propriile impulsuri nu este în conformitate cu regulile stabilite. Haide să urcăm și să mâncăm acest pește; peștele miroase așa de bine încât cere să fie gustat imediat.”

Au urcat, au mâncat, au fumat, au vorbit puțin și, în cele din urmă, au stabilit o întâlnire pentru a doua zi dimineață, în biserica Sfântul Floriano, la ceremonia de deschidere a festivalului Palio, ediția 2017.

Ceremonia a fost cel mai plictisitor lucru la care Lucia a asistat în viața ei. Reprezentanții din Jesi și din celelalte localități participante, îmbrăcați strict în costume medievale, au prezentat steagurile de mătase, fiecare având propriile

culori și simboluri. Palio de Jesi, care urma să fie acordat localității care câștiga cele mai multe competiții din cadrul turneului, era de culoare roșie și avea în mijloc un leu de argint, încoronat. Ceremonia a continuat apoi cu reconstituirea ofertei simbolice de ceară, de către comunele din Contado, către Signoria din Jesi, în semn de loialitate și supunere față de aceasta. La cea de-a treia ofertă repetitivă de ceară, Lucia îi dădu un cot călugăriței care stătea lângă ea, iar cele două se strecurară neobservate pe coridorul larg care despărțea biserica de sălile muzeului. La capătul coridorului, după colț, o scară ducea la etaj, unde se aflau mai multe camere, folosite cândva ca săli de clasă. Cele două zăriră o ușă mică încuiată cu un lacăt. Nu a fost greu să forțeze ușa și să intre în interiorul clopotniței. După câteva rânduri de scări, se pomeniră într-o încăpere pătrată cu patru ferestre mari, câte una pe fiecare parte a turnului. De acolo, accesul în partea superioară a clopotniței era asigurat doar de o serie de scări de lemn, întrerupte de trei paliere și alternate acum pe o parte, acum pe cealaltă, acum pe a treia. Nu te puteai baza prea mult pe rezistența acestor scări. Erau cu siguranță umede, cine știe cât timp trecuse de când nu le mai urcase nimeni, deci, nu se putea avea încredere în ele.

„E periculos, mai bine nu riscăm”, spuse Antonella, aproape implorându-și cu privirea prietena să renunțe la intenția ei. „Până la urmă, ce ar putea fi interesant acolo sus?”

„Fă ce vrei. Eu mă duc!”, răspunse Lucia, punând piciorul pe prima treaptă, care scârțâia amenințător.

Antonella așteptă până când prietena ei ajunse la primul palier, tot din lemn, dar format din scânduri aparent rezistente, și începu să urce și ea.

„Te ajung din urmă!”, spuse ea. „Așteaptă-mă acolo, vei urca a doua scară abia când voi fi ajuns lângă tine.”

Lucia profită de ocazie pentru a arunca o privire afară prin deschiderile din clopotnița de la acel nivel. Pe pereții nordic și sudic se aflau două ferestre mici, cu o singură deschidere, și, deși nivelul era deja ridicat, nu ofereau o panoramă amplă. De la fereastra orientată spre nord, putea să vadă palatul Baldeschi-Balleani, unde mergea la lucru în fiecare zi de câteva săptămâni. Fiind aproape la același nivel cu acoperișul clădirii de vizavi, a putut-o vedea dintr-un unghi diferit de cel din care era obișnuită să o privească. Nu îi scăpă din vedere un detaliu, pe care cu siguranță nu l-ar fi putut observa de jos: o mansardă mare, cu

o fereastră cu geamuri duble, care dădea acces pe acoperiș.

Și avu o nouă viziune. Palatul era acum diferit, într-un stil mult mai vechi, iar acoperișul era surmontat de un triptic de arcade care părea să provină dintr-o clădire romană foarte veche și fusese așezat acolo artificial, poate doar pentru a înfrumuseța profilul palatului. Dar deodată apăru o tânără femeie, cu hainele zdrențuite, pătate de sânge și vădit epuizată. Trecu prin mijlocul uneia dintre arcade, ajunse în vârful acoperișului și dispăru pe partea cealaltă. Un strigăt rămase blocat în gâtul Luciei: „Pinuccia! Nuuuuu!”

Chiar atunci, Antonella veni lângă ea, o luă de mână și o liniști.

„Te simți bine? Ai avut din nou slăbiciuni?”

Lucia, revenind la realitate, slăbi strânsoarea mâinii și se aplecă în afara deschizăturii pentru a observa piața, care era la dreapta ei. Antonella, cu siguranță temându-se că prietena ei ar putea cădea în gol, se grăbi să o apuce din nou de mână. Lucia o lăsă să i-o strângă, profitând de ocazie pentru a se apleca și mai mult.

„Nu sunt slăbiciuni. Cred că am viziuni despre evenimente care s-au petrecut în aceste locuri cu câteva secole în urmă, protagonista fiind o strămoașă de-a mea care se numea Lucia ca și mine. Poate că corpul meu i-a dat o nouă viață sufletului ei!”, îi spuse prietenei sale, continuând să se aplece și fără să se întoarcă spre ea. „Dar... ce sunt acele structuri ciudate pe care le-au montat în piață, aici jos? Aproape că seamănă cu un teren de fotbal, sau mai degrabă cu un teren de rugby.”

Lucia se simți trasă de Antonella, care o obligă să se întoarcă, împiedicând-o să continue să se aplece. Nu fără să lase să iasă un oftat de ușurare, prietena ei îi răspunse.

„Când faci astfel de afirmații, încearcă să ai un pic de respect, măcar pentru haina pe care o port. Nu fi blasfematoare. Religia catolică nu acceptă că sufletele migrează în alte corpuri, fie umane sau animale. Nu suntem păgâni: odată ce trupul nostru moare, sufletul se urcă la dreapta Tatălui. Ceea ce ai tu sunt simple slăbiciuni, dacă vrei, putem spune că ești influențată de povestea strămoașei tale care a purtat același nume ca tine. Imaginația ta este cea care te face să îți imaginezi fapte, despre care poate că ai citit câteva fragmente și a căror dinamică reală ai vrea să o reconstitui.”

Lucia abia reuși să se abțină de la comentarii, pe care ar fi fost nepotrivit să le exprime în acel moment: „Poate că sunt blasfematoare, dar tu cedezi prea ușor dorințelor trupului. Iar pofta, dacă nu mă înșel, este un păcat mult mai grav!”

„Dar să revenim la noi și la realitatea de astăzi”, reluă Antonella. „Pentru prima dată în acest an, chiar în piața de mai jos, printre celelalte competiții de Palio, va avea loc și turneul de „Palla col Bracciale”, un joc străvechi despre care există date încă din secolul al XVII-lea și care a fost interzis atunci, cel puțin aici, la Jesi, din cauza pericolului pe care îl prezenta. Mingea cu care se juca era destul de grea, iar aruncările o făceau să atingă viteze mari. În afară de pericolul pentru geamurile clădirilor din jurul terenului de joc, se pare că la ultima ediție a fost o victimă. Și de aceea un astfel de joc a fost interzis.”

„Ei bine, din câte văd, au făcut protecții bine căptușite. Dar nu va exista totuși un pericol pentru jucătorii de pe teren?”

„Se pare că și mingea a fost modificată, fiind făcută mai ușoară. Vom vedea!”

„Da, vom vedea!”

Lucia, complet refăcută, abordă a doua scară și ajunse pe palierul de deasupra, acesta aflându-se la un nivel fără deschideri în pereți. Antonella, odată ce s-a asigurat că prietena ei era în siguranță, începu să urce și ea; Lucia, care o privea din poziția ei de sus, o văzu tremurând la fiecare scârțâit suspect al scării. Nici măcar acest al doilea mezanin de lemn nu părea mai solid decât cel de jos. Călugărița nici nu reuși bine să pună piciorul pe el, că un fragment de lemn se prăbuși sub greutatea ei. Reuși să se dea la o parte la timp pentru a nu-și prinde piciorul în gaura care se formase, din care cădea praf și bucăți de lemn.

„Nu crezi că ar fi mai bine să mergem jos?”, se întoarse spre prietena ei cu fruntea încruntată. Cu o mișcare a mâinii, ea renunță la voal, lăsându-și descoperit părul scurt, umed de transpirație.

„Tu așteaptă aici! E aproape timpul acum. Eu mă duc sus. Vreau să văd ce se află acolo.”

Ultima scară era în cea mai proastă stare. Lemnul era mâncat de carii și, în multe locuri, complet putred. Cu mare grijă, Lucia începu să urce treptele, una câte una. Era cu mâna sprijinită pe penultima treaptă, când cea de sub piciorul ei stâng se prăbuși. Greutatea piciorului care coborâse brusc făcu să cedeze și

treapta de dedesubt, iar fata se pomeni agățată de brațe, fără niciun sprijin sub picioare. Nu ar fi putut rezista prea mult timp în această stare. Să-i dea drumul însemna să cadă pe mezaninul fragil de dedesubt, care ar fi putut ceda la rândul său, făcând-o să cadă pe ea, cât și pe Antonella. Asta ar fi însemnat moarte sigură pentru amândouă.

Din fericire, călugărița, având vălul pe jos, după primul moment de nedumerire datorat faptului că fusese orbită de norul de praf și moloz care cădea peste ea, nu își pierdu curajul. Urcă câteva trepte și îi oferi sprijin Luciei, susținându-i un picior cu palmele mâinilor împreunate. Aceasta din urmă, care timp de câteva clipe care păreau interminabile se susținuse doar cu forța brațelor, simți în sfârșit ajutor, își adună toate forțele și se ridică. Își îndreptă mâna stângă spre cea mai înaltă treaptă, ultima, și o apucă. De dedesubt, Antonella urcă o altă treaptă și îi împinse piciorul în sus, ajutând-o să găsească un punct de sprijin. Un ultim efort și se trezi cu ambele brațe pe ultimul palier, căută un posibil punct de sprijin, îl găsi, verifică dacă era solid și se ridică până când talia îi era la nivelul platformei. În cele din urmă, sprijinindu-se pe burtă și ridicându-și un picior, reuși să-și pună genunchiul drept pe platforma de lemn. Gata, s-a ridicat în picioare, s-a scuturat de praf și privi în jur. Încăperea era aproape în întregime ocupată de vechiul suport de lemn al clopotului. Era tocmai cel care îi oferise un punct de sprijin, permițându-i să-și atingă scopul. Dacă nu ar fi fost acele bârne puternice, împreună cu ajutorul Antonellei, probabil în acel moment ar fi zăcut fără viață la câțiva metri mai jos. Deschiderile mari în arcadă se aflau și aici, pe toate cele patru laturi ale turnului, protejate doar de plase ușoare împotriva păsărilor. Lucia se îndreptă spre latura estică, cea pe care văzuse, cu o zi înainte, proiectată umbra clopotniței catedralei. Își întinse privirea afară prin deschizătură. Chiar și fără să se aplece, catedrala și clopotnița ei erau clar vizibile. Apropiindu-se cu prudență de deschizătură și privind în jos, primul lucru remarcat a fost vârful obeliscului, care se înălța deasupra fântânii cu lei, Văzut așa, de sus, părea un deget arătător îndreptat amenințător chiar spre acea fereastră și spre ea, care era în spatele ei, o intrusă poate nedorită de spiritele unui trecut îndepărtat. Umbra celeilalte clopotnițe, ca și acum vârful obeliscului, arăta chiar spre acea fereastră. Imposibil să nu fi existat un motiv, se gândi Lucia, privind peretele interior de sub pragul deschizăturii. Cu mâna ei încerca să curețe cărămizile aspre, lipsite de orice urmă de tencuială, de praful acumulat în timp. Apărură niște desene gravate în cărămizi. Pe o parte, un echer și un compas se încrucișau, iar pe cealaltă o piramidă cu baza pătrată, dominată de soarele strălucitor. Bineînțeles, iarăși simbolurile francmasoneriei. Locul acela trebuie să fi fost martor la o mulțime de povești, bune și rele, cu final fericit sau

tragic! Pe scurt, oare venise până acolo, cu riscul propriei vieți, doar pentru a vedea astfel de simboluri, de altfel evidente, gravate pe cărămizi? Nu, trebuie să fie vorba de altceva! Dar trebuia să-l descopere cu puțină gândire. Lucia observă imediat că platforma de lemn pe care se afla era mult mai solidă decât cea de jos. Scândurile erau mult mai groase, cu siguranță mezaninul era făcut din scândură dublă, ceea ce oferea posibilitatea de a avea un spațiu între ele pentru a ascunde ceva. Urmări cu atenție simbolurile gravate pe perete. Pe această latură se afla un echer, cu vârful unui unghi drept îndreptat în jos, împletit cu un compas, ale cărui două vârfuri erau, de asemenea, îndreptate în jos. Pe cealaltă, o piramidă cu baza pătrată, dominată de un soare care își întinde razele în diferite direcții, dintre care două sunt îndreptate în jos și sunt mult mai lungi decât celelalte. Referința la obeliscul de vizavi și la proiecția unei umbre de către soare era clară. Poate că trebuia să fie acolo dis-de-dimineață, într-o anumită zi - să fi fost 7 iulie, la ora 7 dimineața? - pentru a vedea ce indica de fapt umbra celeilalte clopotnițe. Dar poate că, în afară de asta, existau și alte indicii pentru a căuta ceva ascuns în acel mediu misterios. Își concentră din nou atenția asupra simbolurilor și își dădu seama că, dacă prelungea cu ajutorul imaginației unul dintre brațele busolei pe o parte și una dintre razele soarelui pe cealaltă, cele două linii ar fi trebuit să se intersecteze într-un anumit punct precis de pe podea. Acolo, ascunsă de praf, se afla o mică trapă, iar un inel din metal a ajutat la deschiderea ei. Nu fără să simtă o emoție puternică, o ridică. În spațiul gol care ieșise astfel la lumină, observă o cutie mică, tot din lemn, cu un capac pe care era gravat un simbol ciudat. Nu era un alt simbol masonic, ci ceva mult mai vechi: o stea cu șapte colțuri, înscrisă într-un cerc. În corespondență cu fiecare vârf, era gravată o inscripție în caractere ebraice.

CAPITOLUL 16

În partea de jos a orașului, din cauza umezelii emanate de Vallato, canalul care curgea paralel cu partea de est a zidurilor orașului, ceața domnea încă de la primele ore ale dimineții, la începutul lunii octombrie. Era ca o pătură, înăbușind zgomotele și sunetele, amestecându-se cu fumul din coșurile caselor și din forjele fierarilor, ascunzând oamenii și locurile într-un limb aproape asemănător cu cel din Infernul lui Dante. Dar era de-ajuns să urci spre partea superioară a orașului, pentru a trece de la un mediu insalubru, plin de umiditate, la o Piață, cea din vârful lui Coastei Longobarzilor, luminată și încălzită de un soare radiant.

Mai ales dacă cerul era senin, iar ziua se prezenta a fi limpede, în vale ceața persista până dincolo de ora trei, când băteau clopotele de la Sfântul Petru, chemând credincioșii la rugăciunea de la mijlocul dimineții. Era o ocazie, pentru cei care lucrau încă de la orele în care încă era întuneric ,să ia o pauză. Cei mai credincioși ajungeau la biserică pentru a se alătura rugăciunii călugărilor și călugărițelor. În orice caz, toți căutau să se odihnească pentru o scurtă perioadă de timp și nu de puține ori, întorcându-se la activitățile lor de lucru, se puteau bucura în sfârșit de soarele care strălucea pe cer.

Ziua de 12 octombrie nu se deosebea prea mult de zilele precedente, ceața era foarte densă, umiditatea pătrundea în corp până la oase și, în plus, în aer se simțea o liniște stranie, o presimțire a morții la care orașul avea să asiste în următoarele ore. Învăluită în vârtejuri albicioase dansante, care se înfășurau în jurul ei de parcă ar fi vrut să o captureze, Lucia ezită în fața portalului de la Palatul Franciolini, observând și fixând din nou cu privirea simbolul cu șapte puncte despre care vorbise atât de mult cu Bernardino. Dar mintea ei era plină de gânduri mult mai sumbre decât interpretarea pentaclului. Nu mai primise nicio veste de la Pinuccia. După toate probabilitățile, o trimisese în zadar; cu siguranță nu obținuse nimic de la ducele de Montacuto, altfel schimbul de prizonieri trebuia să fi fost deja o afacere încheiată. Mai erau doar câteva ore până la execuție: oare nu mai era nimic de făcut pentru Andrea? Instinctiv, își duse mâinile la pântece, unde creștea rodul iubirii lor. Și-ar fi dat viața pentru ca Andrea să-și vadă moștenitorul, dar în schimb, nu a putut nici măcar să spună cuiva că aștepta acel copil. Cu toate acestea, în curând nu va mai putea să-și

ascundă sarcina. Se întoarse spre Turnul de Miazăzi, zărindu-i silueta poligonală impunătoare pe jumătate ascunsă în ceață. Închisoarea părea și mai sumbră, acum că se apropia ora execuțiilor. Din turn, un strigăt ascuțit răsuna din când în când: era Aurelia Tornatori, aproape complet înnebunită de ideea de a sfârși pe un rug, strigând din toată puterea: „Nu vreau să ard de vie!”. Nici măcar zidurile groase ale turnului nu-i puteau reține țipetele din interiorul celulei mizerabile în care își petrecuse ultimele luni. Cu greu, Lucia își reținu o lacrimă. Cu siguranță că vocea lui Andrea nu se va auzi niciodată. Ar fi urcat cu mândrie pe eșafod și ar fi acceptat moartea fără să scoată un singur suspin. Dar cum să evite să se ajungă la acel moment tragic? Sau, cel puțin, cum să-l mai vadă, chiar și pentru câteva clipe, înainte de a fi obligată să asiste la moartea lui? Sunetul clopotelor bisericii Sfântul Petru o luă prin surprindere, răsunându-i în urechi și în cap. Era ora trei, iar clopotnița era chiar acolo, în spatele ei. Clopotele erau lente și păreau să invite mai degrabă la o ceremonie funerară decât la o rugăciune comunitară la mijlocul dimineții. De fapt, cardinalul dăduse ordin ca toate clopotele bisericilor din Jesi să sune „în semn de doliu” încă de la primele ore ale acelei zile, amintindu-le tuturor orășenilor de evenimentul la care urmau să asiste de la amiază, în Piața Morții.

Un vlăjgan răsări din ceață în spatele Luciei, care tresări când își dădu seama de prezența lui. Ea nu-l auzise deloc apropiindu-se, iar el a deveni și mai obraznic, simțind teroarea tinerei domnișoare.

„Dacă mă veți răsplăti cum se cuvine, vă voi conduce în interiorul turnului. Vă veți putea îmbrățișa iubitul pentru ultima oară. Acum a sosit timpul și nimeni nu-mi va cere socoteală pentru o mică nesupunere. Cunosc un pasaj secret, nimeni nu vă va vedea și...”

„Ticălosule, cum îndrăznești? Știi foarte bine că sunt nepoata cardinalului. În după-amiaza asta s-ar putea să fii și tu spânzurat”, dar Lucia își dădu seama că el nu se lăsase intimidat și îi înfruntă privirea. „Așa să fie, cât vrei pentru această favoare?”

„Nu îndrăznesc să cer eu. Depinde de inima dumneavoastră bună ce recompensă îi oferiți acestui umil servitor. Chiar și ținând cont de riscul pe care mi-l voi asuma! Spuneți bine, în după-amiaza aceasta s-ar putea ca și eu să atârn de o frânghie, dar nici dumneavoastră nu veți avea un sfârșit mai bun dacă vom fi descoperiți. Așa că va trebui să cumpărăm și tăcerea câtorva gărzi.”

Lucia scoase o mică pungă din șa și o scutură astfel încât se putea spune, după zăngănit, că era plină de monede. I-o întinse vlăjganului, care îi aprecie greutatea, fără să o deschidă măcar pentru a-i verifica conținutul.

„Cred că sunt de-ajuns, urmați-mă!”

Bărbatul o conduse pe Lucia în afara Porții Valle, apoi cei doi merseră pe o cărare îngustă între vale și ziduri, până când ajunseră la poalele turnului de Miazăzi, de-a lungul părții exterioare, în dreptul unor grădini. Un gard viu des ascundea o portiță săpată în ziduri, chiar lângă baza turnului. Dând la o parte tufișul, bărbatul bătu într-un mod ciudat la ușa de lemn. Era semnalul convenit pentru ca unul dintre vrednicii săi tovarăși să elibereze un zăvor solid din interior și să deschidă ușa. Lucia își dădu seama că banii pe care îi oferise primului bărbat nu erau suficienți pentru tăcerea lui, căci nu o lăsă să intre până când, după ce scotoci adânc în buzunare, nu mai adunase câteva monede de argint pe care să i le dea. Abia în acel moment tipul tresări, iar Lucia și ghidul ei intrară în labirintul întunecat al turnului. După coridoare, scări, alte coridoare și alte scări, un alt bărbat ceru în tăcere mai mulți bani pentru a deschide ușa celulei unde se afla Andrea.

Dintr-o celulă alăturată se auzeau regulat țipetele înfiorătoare ale Aureliei - NU VREAU SĂ FIU ARSĂ DE VIE! UCIDEȚI-MĂ ACUM CU O LOVITURĂ DE CUȚIT ÎN INIMĂ! - țipete care ar fi necesitat răbdarea unui sfânt, care nu ar fi ezitat să îi înfunde un cuțit în piept pentru a o face să se oprească. Dar, cu siguranță, gardienii primiseră ordine stricte. Nu trebuiau să-i facă rău, iar acum o suportau pe deținută pretinzând că nu se întâmplase nimic. Lumină, care a pătruns în celulă imediat ce gardianul a deschis ușa, a fost suficientă pentru a îl face pe Andrea, care era obișnuit cu un mediu aproape total întunecat, să mijească ochii.

„Mi-a sosit deja ceasul? Judecând după dangătul clopotelor pe care tocmai l-am auzit, ar trebui să fie încă devreme!”

Apoi, deschizând cu greu ochii, din crăpătura dintre pleoape o recunoscu pe Lucia. Dorința lui de a alerga spre ea fuse împiedicată de lanțurile care îl constrângeau într-un spațiu apropiat de peretele celulei.

Lucia, cu inima sărindu-i din piept, se apropie de iubitul ei și îi căută în tăcere îmbrățișarea. Liniștea fuse deranjată doar de țipetele vecinei de celulă. Pentru a

rămâne izolată, Lucia se concentră și își folosi puterile pentru a face ca sfera protectoare să se materializeze în jurul lor. Ea și Andrea se aflau ca într-un balon de săpun, peretele era invizibil, dar nu se auzea niciun sunet. Astfel, nu mai puteau auzi țipetele Aureliei și puteau vorbi unul cu celălalt fără ca nimeni să asculte ce aveau de spus. Gărzile puteau doar să îi vadă împletiți într-o îmbrățișare silențioasă, în timp ce Lucia și Andrea își șopteau cuvinte, încercând să evite pe cât de mult posibil mișcarea gurii.

„Dacă astea sunt puterile tale, fă-mă invizibil și scoate-mă de aici!”, îi spuse Andrea.

„Știi foarte bine că nu este posibil. Pot să-i păcălesc pe acești trei idioți cu bani, dar atunci nu ai putea ajunge departe!”, îi răspunse Lucia, dând din cap. „Totuși, în această sferă, puterile mele de previziune sunt puternice și pot vedea un viitor în care vom fi împreună. Un viitor îndepărtat.”

„Da, poate într-o altă viață! Peste o sută și o sută... și încă o sută de ani. Dacă nu poți face ceva pentru mine acum, voi muri în câteva ore. Nu poate fi nimic care să mă salveze.”

„Nu neapărat. Până în ultima clipă, se poate întâmpla orice. Am trimis o servitoare de-a mea, Pinuccia, să negocieze cu ducele de Montacuto și...”

„Cu inamicul? Cu cel care a fost responsabil de moartea tatălui meu și care m-a condamnat și pe mine la moarte? Cum de ți-a trecut prin cap că ar vrea să facă ceva pentru mine?”

„Am întocmit un plan și, dacă vom reuși, vei putea fi eliberat, chiar în ultimul moment, cu câteva clipe înainte de execuție. Ai încredere în mine și ai încredere în ceea ce am aici, în pântecele meu.”

Lucia luă cu blândețe mâna lui Andrea și i-o conduse până la burtă, ca să i-o mângâie. Andrea putea, chiar și prin haine, să aprecieze rotunjimea aproape anormală și înțelese. Nu putu rezista emoției și ochii i se umplură de lacrimi.

„Acest copil se va naște fără nicio șansă de a-și vedea tatăl. De ce? De ce? Ar fi fost mai bine dacă nu m-ai fi făcut să înțeleg” și, spunând astfel, își apropie buzele de cele ale fetei, căutând un sărut, care pentru el ar fi fost cu siguranță ultimul. Lucia acceptă și răspunse sărutului, simțind gustul sărat al lacrimilor care veneau de pe obrajii lui Andrea pentru a-i umezi buzele. Dar în timp ce se

concentra asupra sentimentelor sale, mintea i-a fost distrasă și sfera protectoare dispăru. Își dădu seama de acest lucru în momentul în care urletele oribile ale Aureliei începură din nou să ajungă la urechile lor - DĂ-MI O FRÂNGHIE! VREAU SĂ MĂ SPÂNZUR ACUM! - și de graba cu care o împingea sluga care o condusese acolo.

„Timpul a expirat, domnișoară. Trebuie să plecăm, nu te pot lăsa să mai stai pe gânduri. Chiar viețile noastre depind de asta!”

„A ta, poate. Cu siguranță nu a mea!”, îi răspunse Lucia sec. Dar el nu se lăsă intimidat și, fără nicio considerație, o trase de braț, închise ușa celulei și o conduse cu pas vioi spre ieșire. Afară, ceața se risipise și lumina soarelui era orbitoare, mai ales când ieșeai din labirintul întunecos al turnului. Bărbatul o aruncase afară, nu pe ușa pe care intraseră, ci printr-o deschidere spre pasajul pentru gardieni, care la acea oră era complet pustiu. Mergând aplecată, ca să nu fie observată de nimeni, urcase câteva scări și ajunse la un turnuleț, aruncând o privire de-a lungul văii râului Esino. Spera să vadă armata din Ancona mărșăluind amenințător spre Jesi. Nimic, nicio mișcare de-a lungul văii. Nu putea fi o zi mai liniștită decât aceea. Și acum că se ridicase ceața, putea să privească în depărtare, în josul văii! Noile bătăi ale clopotelor îi aminteau de angajamentele ei alături de unchiul ei începând cu ora șase. Nu trecu mult timp până când își dădu seama că hainele îi erau prăfuite, părul umed, mai exact, că era neîngrijită. Trebuia să ajungă repede la Palatul Baldeschi și să fie îngrijită de singura servitoare rămasă în slujba sa. Coborî de pe ziduri, a ajuns în Piața Palio, aruncă o ultimă privire spre turnul poligonal auster și aproape că o luă la fugă pe o pantă incredibil de abruptă care ducea printr-o fortăreață antică spre partea superioară a orașului. La ora prânzului, în turnul Palatului Guvernului era programată o ceremonie de instalare a noului clopot de bronz masiv, făcut special de unchiul său, cardinalul, pentru a marca acea zi.

Pentru ca întreaga populație a orașului să nu-și amintească ziua de 12 octombrie 1517 doar ca fiind ziua execuțiilor, asociindu-le cu numele său, cardinalul crezu de cuviință să organizeze înaintea tristului eveniment, care urma să aibă loc în Piața Morții, un eveniment mult mai vesel și mai monden, cum ar fi inaugurarea splendidului turn- clopotniță din Palatul Guvernului. Turnul se înălța spre cer, sfidând forțele naturii și chiar recomandările arhitectului Francesco di Giorgio Martini, care recomandase ca acel proiect îndrăzneț să nu fie realizat pe un teren

atât de instabil, ci să se opteze pentru un turn mai mic. În timp ce Franciolini ţinu cont de sfatul ilustrului arhitect toscan, cardinalul Baldeschi nu numai că a ordonat ca lucrările să fie finalizate într-un termen foarte scurt, dar a comandat şi un clopot din bronz masiv care să fie înălţat pe turn. Singurul lucru asupra căruia a trebuit să cadă de acord cu meşterul constructor a fost amplasarea clopotului la al doilea nivel al turnului, şi nu la cel mai înalt, aşa cum şi-ar fi dorit el. Încă de la primele ore ale dimineţii, Piaţa Guvernului începuse să se aglomereze, iar gărzile se străduiau să îi ţină pe cei mai curioşi departe de tribuna autorităţilor, dar mai ales de coridorul care trebuia lăsat liber pentru a permite celor treizeci de oameni aleşi să ridice clopotul, fixat de un troliu, să îşi facă treaba în siguranţă. Cardinalul, însoţit de tânăra sa nepoată, strălucitoare în eleganta ei rochie neagră din brocart negru cu margini aurii, de judecătorul Dagoberto Uberti şi de avocatul Fiorenzo Honorati, precum şi de părintele Ignazio Amici, îşi luase deja locul în tribună, când în depărtare se auzi dangătul unui alt clopot decât cel care urma să fie înălţat. Era un fel de pre-alarmă, lansată spre oraş de la vechiul turn de veghe situat pe un deal la câteva leghe de Jesi, pe drumul spre Osimo, de unde gărzile puteau supraveghea toată valea Esino şi Musone, în aval până la mare, în amonte până la poalele Apeninilor din Fabriano. Nimic nu le scăpa străjerilor, care, în funcţie de ceea ce observau din când în când, trăgeau clopotele după anumite secvenţe bine stabilite. Ecoul bătăii clopotelor provocase deja un murmur considerabil printre oamenii care se înghesuiau în piaţă, dar cardinalul ridică un braţ pentru a-i reduce la tăcere şi vorbi liniştit.

„Recunosc sunetul! Nu este un atac al inamicului. Este doar un mesager cu o mică escortă, venind dinspre Ancona. Ne putem continua ceremonia. Vom auzi ce are de spus mesagerul doar după execuţiile din această după-amiază. Până atunci, toate porţile oraşului să rămână închise şi niciun străin să nu fie lăsat să intre!”

Lucia, în scurt timp, căzu pradă unor sentimente contradictorii. Auzind sunetul clopotului, inima i se umplu de speranţă, nădăjduind că în acele ultime ore se va întâmpla ceva care să ducă măcar la o amânare a execuţiilor. Dar apoi, cuvintele unchiului ei îi îngheţară din nou sângele în vene. Îi era greu să-şi ascundă sentimentele, dar făcea tot posibilul să pară în ochii oamenilor cea mai impasibilă persoană din întreaga piaţă. Prin urmare, se concentră asupra clopotului de bronz şi a bărbaţilor cu braţe puternice şi musculoase care urmau să îl ridice în turn, încercând să îşi cureţe mintea de orice alt gând. Îşi stabilise acest curs de acţiune, din acel moment şi până când toate sărmanele victime ale după-amiezii vor fi murit, fără să se implice emoţional nici măcar asistând la

moartea forțată a două persoane foarte dragi ei. Își fixă astfel privirea asupra celor treizeci de bărbați care, unul după altul, începură să tragă de frânghie cu mușchii brațelor încordați, pentru a ridica cu greu clopotul care cântărea 5.000 de kilograme. A fost nevoie de cel puțin un sfert de oră pentru ca clopotul să ajungă la locul său, pentru ca maestrul operei să îl fixeze pe suport și, în cele din urmă, să dea ordinul de coborâre a vinciului. După aceea, cardinalul a fost invitat să ajungă la baza turnului, în interiorul Palatului Guvernului, să apuce frânghia și să tragă primul clopotul. Bătăile erau clare, de o claritate unică, dar cardinalul vru să le dea o cadență lentă, amintind tuturor că atenția mulțimii va fi în curând acaparată de o ceremonie mult mai tristă. Se întoarse pe scenă și strigă cu voce tare: „Pentru Papa! Pentru Alexandru al VI-lea, care ne-a acordat leul încoronat. Pentru Leon al X-lea, actualul nostru Suveran Pontif!”

Mulțimea izbucni în aplauze, iar apoi se repezi în curtea palatului, unde fusese pregătit un banchet somptuos.

Între timp, Stângaciul, însoțit de doi armigeri, a condus-o pe prizoniera Pinuccia până la porțile orașului. Servitoarea se afla pe un cal scund, în echilibru precar pe șa, deoarece avea mâinile legate la spate și, întrucât purta o rochie lungă de femeie, era nevoită să-și țină ambele picioare de aceeași parte a animalului. O poziție incomodă, pe care nu fusese obligată să o mențină pe parcursul celor douăsprezece leghe care despărțeau Ancona de Jesi. De fapt, lui Gesualdo i se făcuse milă de ea și o forțase să stea în acea poziție doar în apropierea zidurilor orașului Jesi.

Micul grup se apropiase de Poarta Valle, ținând în aer un steag alb, astfel încât gărzile de pe ziduri să înțeleagă că nu aveau intenții războinice. Gesualdo, găsind poarta închisă, atrase atenția paznicului.

„Vin din Ancona, sunt un mesager trimis de Ducele de Montacuto și îi aduc această concetățeană a voastră Cardinalului Baldeschi. Trebuie să vorbesc urgent cu el, pentru a-i raporta informații importante din partea stăpânului meu.”

„Îmi pare rău, va trebui să așteptați. Cardinalul a dat ordin ca niciun străin să nu treacă de zidurile orașului înainte de apusul soarelui.”

„Până atunci va fi prea târziu. Spune-i cardinalului că am cu mine servitoarea care a fugit de la palatul său și că i-a mărturisit stăpânului meu informații foarte

compromițătoare. Cred că este mai bine ca cardinalul să asculte ce am de spus, altfel voi fi nevoit să decapitez această trădătoare și să dezvălui tuturor ceea ce a raportat, ceea ce, repet, ar putea fi foarte jenant pentru Excelența Sa cardinalul.” Și, pentru a arăta că nu glumea, scoase cuțitul și apropie lama de gâtul Pinucciei, care scoase un țipăt slab.

„Așteptați aici. Voi vedea ce pot face, dar nu pot promite nimic. Sus, în Piața Morții, execuțiile sunt în desfășurare și nu cred că pot să mă consult cu cardinalul acum. Dar voi încerca să iau legătura cu locotenentul său, care ar putea să intervină pentru voi.”

Stângaciul își ridică privirea spre partea de sus a orașului și observă că două coloane de fum negru se ridicau deja cu greu spre cer, în aerul liniștit al după-amiezii umede de octombrie. Apoi întoarse o privire întrebătoare către Pinuccia, continuând să o amenințe cu cuțitul. Cu voce joasă, fata, sigură că Gesualdo nu-i va face rău, l-a informat că sus, în piață, începuseră să ardă vrăjitoarele și că, cu siguranță, cardinalul va lăsa execuția tânărului Franciolini pentru final, pentru că era cea de care voia să se bucure cel mai mult. Așadar, încă mai era timp.

Stângaciul se întoarse spre paznic, incitându-l pe bărbat.

„Încearcă să faci în așa fel încât să vorbești cu cardinalul înainte ca Andrea Franciolini să moară. Altfel, vei avea moartea acestei a fete pe conștiință!”, spuse el, apăsând și mai tare lama cuțitului pe gâtul fetei. „Du-te!”

CAPITOLUL 17

Este datoria preotului să salveze sufletul celui

condamnat, chiar dacă nu-i poate salva trupul.

Când ceremonia din Piața Guvernului s-a încheiat, cardinalul nu a mai dorit să participe deloc la banchet, ci o îndemnă pe nepoata sa și pe celelalte autorități care îl însoțeau să se deplaseze în Piața Morții. Părintele Ignazio Amici știa foarte bine că Baldeschi nu ar fi vrut pentru nimic în lume să rateze sosirea condamnaților. În timp ce cvartetul format din cardinal, Lucia Baldeschi, judecătorul Uberti și avocatul Honorati pornea în pas vioi spre Poarta Rocca, el se îndrepta spre Turn la prânz, pentru a se întâlni cu condamnații și ca să încerce să le aducă mângâiere religioasă înainte de execuție. Încercarea de a-i spovedi pe condamnați și de a le da iertare era datoria sa precisă: „Salvați-vă sufletul, chiar dacă nu puteți salva trupul!” era motto-ul său, și de obicei reușea. Dar de data aceasta, de îndată ce intră în închisoare, își dădu seama că sarcina va fi mai grea decât de obicei. Țipetele Aureliei deveniseră aproape inumane, nimeni nu-și putea explica de unde mai găsea puterea de a continua să țipe fără ca corzile vocale să i se rupă de la tensiunea la care erau supuse. Și nu mai era nimic de făcut, strigătele acelea acopereau orice altă voce, nu mai era nicio posibilitate de a vorbi și de a înțelege vreunul dintre prizonieri. Preotul intră în celula nenorocitei cu cele mai bune intenții și o stropi cu apă sfințită, care avu poate același efect asupra pielii fetei ca și cel pe care l-ar fi avut flăcările focului la scurt timp după aceea. În rezultat, ea începu să strige și mai tare: - FII BLESTEMAT; PREOT NENOROCIT! TU NU-L SLUJEȘTI PE DUMNEZEU; EȘTI UN CRIMINAL! - după care părintele Ignazio, aproape pierzându-și mințile, afirmă că această femeie era cea mai clară dovadă a lucrării diavolului. Însuși Satana era adăpostit în trupul său și nu exista altă posibilitate de a-l elibera de acea prezență străină decât arzându-l până la cenușă. Acestea fiind spuse, scoase o sticluță din buzunarul mantiei și i-o înmână unuia dintre temniceri.

„Este papaverină, obținut dintr-o floare pe care mulți nu o cunosc și care crește doar în Lumea Nouă: turnați-i tot conținutul flaconului sub limbă și se va calma.

Nu poți aduce la spânzurătoare o persoană atât de agitată.”

Bărbatul luă flaconul, clătinând din cap.

„Nu știu dacă cardinalului îi va plăcea asta. Vrea victime care să fie pe deplin conștiente de sfârșitul pe care au. O să văd ce e de făcut, vă mulțumesc oricum, Părinte!”

Urechile sale nu mai suportau acele țipete, așa că părintele Ignazio decise să renunțe la spovedanii. Ieși din turn și urcă pe coastă până în Piața Morții pentru a se alătura suitei cardinalului. Pe drum, spera în sinea lui că paznicul îi va administra papaverină Aureliei.

Și, într-adevăr, gardianul, epuizat și el de țipetele care deveniseră insuportabile în acele ultime ore, a decis că ar putea chiar să-i dea o parte din acel medicament, poate nu tot conținutul flaconului, așa cum îi recomandase preotul. Dar, grație și rezistenței fetei, care nu voia să știe nimic despre administrarea medicamentelor, reuși să o facă să înghită o cantitate minimă, ceea ce avu chiar efectul paradoxal de a accentua crizele isterice ale bietei Aurelia, care, pe lângă țipete, începuse și ea să se zbată cu o forță supraomenească, până la a ajunge, în anumite momente, la adevărate crize convulsive, cu spume la gură. Cei trei temniceri încercaseră pe toate căile să o încătușeze în rând cu ceilalți condamnați, unul în spatele celuilalt, astfel încât micul grup să defileze așa cum era planificat pe dealul Morții, să traverseze Rocca și să iasă în Piața Morții, unde fusese pregătit locul execuției. Dar nu reușiră deloc să supună fata, spre deosebire de Andrea Franciolini, Elena Baldeschi, Veronica Bugiolacchi și Manuela Gambara, cu o burtică evidentă, care se lăsaseră încătușate, resemnate să ajungă la destinația lor finală, Aurelia continuase să se împotrivească paznicilor cu toată forța ei - VOI NU VEȚI PUNE FOC SUB PICIOARELE MELE: DUMNEZEU VĂ VA PEDEPSI PE TOȚI! -Cu greu, unindu-și forțele, cei trei temniceri îi înlănțuiseră mâinile la spate, apoi îi legaseră picioarele, îi băgaseră cârpe în gură ca să nu mai țipe și o urcaseră pe spinarea unui măgar, ca pe o încărcătură de lemne care trebuia transportată în vârful dealului. Abia atunci au fost lăsați să urce panta Morții, precedată de toboșari care asigurau ritmul lugubru al marșului lent.

Văzând că cortegiul întârzie să iasă din fortăreață, cardinalul devenise deja nervos. Faptul că ceva ar putea să meargă prost era insuportabil și poate un semn prevestitor al unor complicații ulterioare. Ideea de a avea la porțile orașului un emisar al ducelui de Ancona, care cu siguranță insista să vorbească cu el, îl făcu și mai neliniștit. Lăsându-i pe ceilalți pe scenă, pentru a-și concentra atenția asupra altui lucru, se duse să inspecteze personal fiecare eșafod, pentru a verifica dacă fusese executat așa cum ordonase. Rugurile celor patru vrăjitoare au fost așezate în semicerc în fața fațadei bisericii morții. Mormanele erau făcute cu multă dibăcie, iar la fiecare dintre ele se afla o scară care o conducea pe condamnată la scândura de deasupra mănunchiurilor de lemne, unde victima era legată de rug. Exista o diferență între arderea pregătită pentru cele trei tinere vrăjitoare și cea pentru Elena Baldeschi. Pentru sora lui, cardinalul prevăzuse, de fapt, o suferință mult mai lungă decât pentru celelalte vrăjitoare. Astfel, scândurile rugurilor Veronicăi, Aureliei și Manuelei erau făcute din scânduri împletite între ele, care lăsau spații goale, astfel încât flăcările să se ridice rapid spre victimă, iar tortura să nu dureze mai mult de câteva minute. Poate că doar fumul ar fi făcut-o pe biata femeie să se asfixieze și să leșine înainte ca flăcările să ajungă la ea. Au fost pregătite numeroase burdufuri cu ulei de lampă, care ar fi fost folosite pentru a stropi atât victimele, cât și lemnul, înainte de a aprinde focul, accelerând astfel arderea. Toate acestea nu erau pentru Elena. Platforma pe care urma să se cațere era compactă, scândurile erau bine prinse între ele și nu lăsau spații libere, astfel încât flăcările,urcând, ar fi ocolit platforma, învăluind victima în căldura lor uriașă, dar fără să înceapă să o ardă înainte ca scândurile groase de sub picioarele ei să începeacă să se aprindă. Niciun lichid inflamabil pentru ea: flăcările urmau să urce încet, ajungând la vrăjitoare abia după minute interminabile de suferință. În acest timp, Artemio urma să se concentreze pentru a pătrunde în mintea surorii sale suferinde și să preia toate cunoștințele și puterile ei, care se vor elibera din corpul ei, în timp ce sufletul ei se elibera și zbura departe. Acel suflet nu ar fi zburat spre ceruri, ci l-ar fi capturat și l-ar fi păstrat în sine. Cardinalul aștepta cu nerăbdare acel moment și, în timp ce aștepta, nu a putut decât să constate cu satisfacție că totul fusese executat perfect, exact așa cum ordonase el. Pe partea opusă a pieței se afla eșafodul destinat lui Andrea Franciolini. Fusese construit ca o prelungire a stâlpului unui alt rug. În acest caz, pe platformă fusese construită o trapă, care s-ar fi deschis sub picioarele victimei imediat ce flăcările, aprinse dedesubt, ar fi consumat frânghia unui mecanism rudimentar. În acel moment, spânzuratul, încă în agonie, ar fi fost devorat de flăcări. Numai în acest fel putea fi executată sentința, care prevedea două torturi diferite pentru același vinovat.

Sunetul tobelor îl readuse pe Artemio la realitate. Condamnații soseau în Piață. Cadranul solar de pe frontispiciul bisericii indica faptul că era deja aproape ora trei după-amiaza. Era o întârziere inacceptabilă, ceea ce ar fi însemnat că execuțiile, conform programului, s-ar fi prelungit cu mult după apusul soarelui. Dar ceea ce îl irita cel mai tare pe cardinal în acel moment era să vadă cum fusese condusă în piață acea nenorocită de Aurelia Tornatori. De ce nu era înlănțuită în rând cu ceilalți condamnați? De ce pe spinarea unui catâr, legată ca un simplu hoț al cărui cap urma să fie tăiat pe un buștean? Artemio nici nu putea să înceapă să-și imagineze câte alte lucruri ar fi decurs cu totul altfel decât voia el în acea memorabilă după-amiază de toamnă!

Chiar înainte de a traversa fortăreața și de a ieși în piață, temnicerii încercaseră să o fixeze pe Aurelia, îi dezlegaseră picioarele și o îndreptară pe spinarea catârului, lăsându-i mâinile înlănțuite. Apoi îi scoaseră cârpele de la gură, sperând că nu va începe să țipe din nou. De fapt, poate de la epuizare, poate de la teroarea de a ști că se apropia sfârșitul, poate chiar puțin de la efectul extractului de papaverină din Lumea Nouă, fata părea să se fi liniștit. Dar numai la prima vedere, pentru că atunci când cortegiul s-a apropiat de eșafod, începu din nou să țipe ca o posedată. Cardinalul tocmai se întorcea în tribuna autorităților, când un țipăt ascuțit îi pătrunse în urechi - NUUUUU! NU MĂ VEȚI ARDE DE VIE! -, până când îi ajunse până în străfundul capului. Artemio se întoarse uimit; nu văzuse în viața lui o condamnată care să se comporte așa. În timp ce Elena, Veronica și Manuela, îmbrăcate doar în veșminte de penitente, cu picioarele goale, rănite și sângerânde de la pietrișul pe care îl călcaseră pentru a ajunge în Piață, urcau resemnate pe scară și, ajunse la stâlp, se lăsau legate de el fără să facă vreun gest de revoltă. Aurelia nu avea cum să fie obligată să urce pe eșafod. S-a zbătut, a țipat, s-a împotrivit forței celor doi bărbați energici care, prinzându-i brațele, câte unul de fiecare parte, încercau să o împingă pe treptele scării de lemn. Se prefăcu că urcă câteva trepte, apoi începu să lovească și să țipe și coborî din nou. Epuizați, asurziți de țipete, temnicerii au cerut confirmarea de la cardinal, din priviri, pentru a putea folosi forța. El le dădu consimțământul cu o mișcare imperceptibilă a capului. Unul dintre bărbații puternici, care o ținuse de brațe până cu puțin timp în urmă, îi dădu două palme răsunătoare. Ea încetă să mai țipe, dar a continuat să se zbată. Un firicel de sânge curgea pe o nară, iar haina era ruptă în mai multe locuri, lăsând la vedere pielea roz a spatelui și a feselor. La un moment dat, unul dintre temniceri, ajutat de călău, luă scara și o puse pe jos; cu forța, ceilalți doi o întinseră pe fată pe ea și o legară. Apoi călăul

urcă pe rug și începu să tragă scara cu victima legată, în timp ce ceilalți împingeau de jos. Când și-au atins scopul, cei trei temniceri urcară și ei, sprijinind împreună scara de stâlp. Aurelia a continuat să țipe ca o nebună, dar nu mai avea nicio șansă. Singura modalitate de a nu-i mai auzi țipetele era să o execute rapid și înaintea tuturor celorlalți. Cei trei călăi au stropit-o bine cu ulei, apoi au coborât și au turnat mult lichid și pe lemn, după care s-au dat la o parte. Executorul luă o torță, o aprinse de la un cărbune și o ridică sus, așteptând ordinul cardinalului pentru a da foc la grămadă. Dar cardinalul avea o surpriză. Coborî din tribună, trăgându-și nepoata de mână. Ajunși la călău, îi smulse torța din mâini și i-o înmână Luciei.

„Astăzi vei arăta tuturor tăria ta de caracter. Tu vei fi cea care va aprinde rugurile, tu vei fi cea care va oferi o moarte dreaptă celor vinovați. Și astfel vei dovedi că ești demnă de numele pe care îl porți, Lucia Baldeschi, și că acest nume al tău, în ciuda faptului că ești femeie, poate fi legat de cel de Căpitan al Poporului din Jesi. Dovedește cât valorezi astăzi, iar orașul va fi la picioarele tale!”, și spunând asta, se îndepărtă de ea pentru a se întoarce în tribună.

Lucia era împietrită, cu torța în mână, cu toți ochii ațintiți asupra ei pentru a vedea dacă are curajul să le dea moartea colegelor ei, care erau orice, numai vrăjitoare nu, dar mai ales bunicii ei iubite și bărbatului care aproape îi devenise soț. Toată lumea tăcea, toți cu răsuflarea tăiată, așteptând să vadă ce va face fata, care simțea mii de ochi ațintiți asupra ei. Chair și Aurelia încetase să mai strige, iar în acel moment singurul zgomot pe care Lucia îl auzea era trosnetul flăcării torței aprinse din mâna ei. Încet, cu ochii fixați în fața ei, încercând să evite implicarea emoțională, își coborî brațul până când flacăra se apropie de mănunchiurile de lemne îmbibate cu ulei. Focul izbucni brusc, iar Lucia a trebuit să se retragă pentru a nu fi atinsă de el. Curând, flăcările se înălțară și Aurelia începu să țipe din nou. În apropiere, un cor de oameni, angajați special pentru acest rol, cântau un cântec funebru.

Arzi pe rug, vrăjitoare eretică,

slujitoare a Satanei,

iar cenușa ta

se va risipi în vânt.

Pe rug, vrăjitoare isterică,

iar mâinile tale nu vor mai răspândi

niciodată soartă rea.

Flăcările se înălţau, dar fumul stătea în aerul liniştit al după-amiezii. Părea că cerul nu vrea să primească sufletele blestemate ale acelor vrăjitoare.

„Este doar vina mea”, spuse părintele Ignazio cu voce joasă, ca și cum ar fi vorbit singur, „pentru că nu am putut să le spovedesc!”

Pe măsură ce strigătele vrăjitoarei se stingeau, incantațiile creșteau atât în ritm, cât și în intensitate, până când toate sunetele au fost copleșite de vuietul flăcărilor. O adiere de fum negru, înșepător, cu miros urât de carne arsă, ajunse până la Lucia, care abia stăpânit impulsul de a vomita. Până în acea clipă, fata își ținuse privirea fixată pe flăcări, încercând să nu o ridice, evitând să observe efectul devastator pe care îl aveau asupra corpului victimei. Focul, chiar focul pe care ea îl considera un element bun, cu care te puteai încălzi, cu care puteai găti, cu care puteai face lumină în întuneric, era în acel moment un ucigaș, iar ea însăși fusese cea care îi permisese să se transforme într-unul. Privi spre tribună și, prin aerul cuprins de căldură, întâlni privirea unchiului ei, care o îndemna să dea foc rugului din apropiere, cel pe care era Veronica. Lucia se îndepărtă câțiva pași și, cu lacrimi în ochi, fără să știe dacă de la fum sau de la suferința provocată de ceea ce făcea, apropie torța de cel de-al doilea rug. Din nou, flăcările se înălțară în câteva clipe scurte și tragice. Veronica, cuprinsă de flăcări, scoase un singur strigăt prelungit. Lucia nu s-a putut abține. Își ridică privirea și surprinse momentul în care haina tinerei luă foc și zbura împreună cu flăcările, transformându-se în cenușă. Pentru o clipă, întrezări trupul gol al Veronicăi, prăbușindu-se ca o marionetă, apoi peretele de flăcări începțoșă totul.

Nu cred că pot suporta

acest plânset sfâșietor.

Acum flăcările

îți usucă lacrimile

și privirea ta

nu se va mai opri niciodată

asupra copiilor noștri nevinovați.

Din nou, vocile corului au fost acoperite de trosnetul flăcărilor. Lucia nu mai suporta să aprindă încă o grămadă și, din fericire, unchiul ei o cheamă înapoi în tribună. Secvența execuțiilor prevedea o pauză în acel moment. Elena și Manuela, care asistaseră împietrite la sfârșitul celor două tovarășe de nenorocire, erau acum gata să moară la fel. Lucia era epuizată, transpirată, avea grețuri, dar încerca să reziste și să arate o indiferență forțată. Cardinalul a așteptat până când flăcările celor două ruguri s-au domolit și până când fumul s-a risipit, apoi, așa cum a convenit cu judecătorul și avocatul, a trimis moașa la rugul Manuelei.

Annuccia, moașa, o femeie micuță, cu trăsături de șoricel, urcă grăbită pe scară, cărându-și echipamentul, cu privirea fixată asupra orei care era marcată pe cadranul solar. Avea puțin timp la dispoziție și nu putea da greș, însăși viața ei depindea de asta. Se apropie de Manuela și și își vârî imediat capul pe sub haina ei, inspectându-i părțile intime și încercând să-și strecoare mâna acolo, penetrând-o cu degetele strânse în formă de con. Nu era nimic de făcut, perioada sarcinii nu se încheiase încă, iar canalul era strâmt, nu-i încăpeau decât două degete. Cu toată puterea și apelând la îndemânarea ei, încercă să-și împingă degetele în sus pentru a încerca să ajungă la dopul de mucus și să simtă sacul plin de lichid pe care trebuia să-l spargă. Această manevră ar fi putut favoriza începutul contracțiilor și expulzia fătului. Nimic! Oricât de mult ar fi încercat, Annuccia nu reușea. Resemnată, ieși din nou la lumina zilei, scoțându-și capul, care până atunci rămăsese ascuns sub haină. Aruncă o privire fugitivă la ora de pe frontispiciul bisericii și și își dădu seama că nu mai era mult timp. Trebuia să apeleze la metode mai puțin ortodoxe. Cu un cuțit, tăie haina Manuelei, pornind de la gât, până jos, pentru a-i descoperi sânii deja umflați de lapte, burta rotunjită evident, pubisul și picioarele. Un murmur de dezaprobare se ridică din piață, dar

Annucciei nu-i păsa. Din grămada de lemne luă un băț noduros și cu el începu să lovească abdomenul condamnatei. Una, două, trei lovituri, care nu au avut ca rezultat decât să o facă pe biata fată să geamă, să-i înroșească pielea și să-i stimuleze senzația de vomă. Între timp, începuseră deja să se ridice vârtejuri de fum: călăul începea să dea foc la mănunchiurile de jos. Flăcările se ridicau încet, dar deja se înălțau din mai multe locuri, așa că acum timpul chiar se scurgea, iar Annuccia nu ar fi vrut să ardă odată cu vrăjitoarea. Prin urmare, luă în mână cuțitul ascuțit cu care tăiase rochia Manuelei și îl așeză într-un loc foarte precis, făcând o tăietură curată, decisivă, la granița dintre burta fetei și zona pelviană. Sângele amestecat cu o cantitate mare de lichid fetal curse peste ea, dar moașa nu s-a supărat. Cu mare rapiditate, își introduse cu îndemânare mâinile în rana pe care o produsese și extrase un sac aproape fără formă care conținea un corp mic, ale cărui mișcări se puteau întrezări. Flăcările începură să ardă cu putere și să se apropie de condamnată, căldura devenind insuportabilă. Annuccia a ajuns la timp la scară și coborî cu copilul încă înfășurat în „cămașă”, când flăcările căpătară și mai multă putere, ajungând la Manuela Gambara, deja aflată în agonie, punându-i capăt suferințelor.

Mai ai timp pentru un ultim blestem,

sau pentru ultima rugăciune,

printre mii de rugăciuni.

Apoi vocea ta

Va dispărea pentru totdeauna.

Și mâinile tale nu vor mai răspândi

ghinion niciodată...

Și mâinile tale nu vor mai răspândi

ghinion niciodată...

Elena era cea mai bătrână și cea mai încercată dintre toate condamnatele și nu rezistase groazei de a vedea cum a fost tratată vecina ei Manuela. Suferise un atac de cord chiar în momentul în care moașa înfipsese cuțitul în carnea bietei fete. Lucia își dădu seama că bunica ei era încă în picioare doar pentru că era legată de stâlp, dar trupul ei era acum fără viață, cu capul dat într-o parte, cu ochii închiși. Ea răsuflase ușurată. Bunica se simțise cu siguranță rău și astfel evitase să moară în chinuri groaznice.

Se părea că nimeni nu observase ce i se întâmplase Elenei Baldeschi, nici măcar cardinalul, căci atenția tuturor era concentrată asupra rugului Manuelei Gambara. Dar când Baldeschi își dădu seama de acest lucru, se înfurie cumplit.

„Lașă nenorocită”, murmură el, dar fraza nu-i scăpă Luciei, care revenise lângă el. „Trădătoare chiar și la moarte. Și-a lăsat sufletul să plece, ca nu cumva să îl prind în momentul trecerii. Și acum nu mai e nimic de făcut. Dar trupul ei va arde totuși, ah dacă va arde!”

Lucia abia a avut timp să înțeleagă sensul frazei, când s-a trezit din nou cu torța în mână.

„Chiar dacă viața l-a părăsit, trupul acestei vrăjitoare trebuie totuși purificat prin foc!”, a tună cardinalul, adresându-se nepoatei sale și tuturor celor prezenți. „Elena nu este cu siguranță o femeie căreia să i se facă o înmormântare. Cenușa ei trebuie să fie risipită în vânt.”

Cu lacrimi în ochi, de data aceasta de durere adevărată, Lucia începu să apropie torța de tăciunii de pe rugul bunicii sale. De data aceasta, sarcina era mai dificilă decât aprinderea rugurilor anterioare. De fapt, lemnele nu fuseseră stropite cu ulei, așa că a trebuit să apropie torța aprinsă în mai multe locuri, așteptând ca focul să prindă putere și să facă ocolul întregului rug. În cele din urmă, flăcările au devenit vioaie și Lucia s-a îndepărtat, revenind în tribună, rugându-se în tăcere pentru sufletul bietei sale bunici și mulțumindu-i Domnului pentru că a evitat să o condamne la moarte cu mâna ei și pentru că nu a trebuit să suporte țipetele ei sfâșietoare. Cu totul diferită, și Lucia știa asta, trebuie să fi fost atitudinea cardinalului, care ar fi vrut să-și vadă sora arzând de vie într-un foc lent, să-i prindă toate țipetele, să simtă fumul care mirosea a carne arsă și, în cele din urmă, să-i prindă sufletul înainte de a se înălța la cer și, împreună cu sufletul ei, să intre în posesia tuturor cunoștințelor și puterilor ei. În schimb, toate acestea s-au dus pe apa sâmbetei. Și tot ce a putut face a fost să privească acel trup

neajutorat devorat de flăcări. Dar chiar și în acest moment fusese distras, pentru că exact când focul ajunsese la trupul surorii sale, Balistreri venise în tribună și îi șoptise câteva cuvinte la ureche. Lucia nu trecu cu vederea că unchiul ei, în acel moment, își pierduse complet mințile.

Vizibil schimbat, cardinalul ordonă ca execuția lui Franciolini să fie suspendată pentru moment și dispăru cu locotenentul său în pas grăbit. Murmurul mulțimii adunate în Piața Morții deveni în curând un zumzet și apoi o clamare. Toată lumea voia să-și spună părerea, toată lumea specula asupra a ceea ce se întâmpla. Dar nimeni nu mai putea ști dacă Franciolini va sfârși în spânzurătoare sau, cel puțin pentru acea zi, își va salva pielea. Lucia își îndreptă privirea, încă încețoșată de lacrimi, spre iubitul ei și îi întâlni fugitiv ochii. Ochi care încă îi inspirau o dragoste imensă. Poate că speranțele nutrite în inima ei atât de mult timp nu fuseseră în zadar.

CAPITOLUL 18

Este nevoie de ani de muncă asiduă pentru

a câștiga încredere,

dar este suficientă doar o clipă pentru a o pierde.

Artemio Baldeschi îl urmase pe locotenentul său de-a lungul străzii Prăvăliilor, aruncând priviri veninoase către oricine pe care îl întâlnea pe drum. Cuvintele pe care Balistreri i le șoptise mai devreme încă îi răsunau în urechi și îi răneau mândria ca niște cuțite ascuțite care scormoneau prin carne în căutarea unui vas de sânge mare pe care să-l taie. Ar fi dorit ca el să îi fi dat o lovitură adversarului! Cum putea ducele din Ancona, după toți banii pe care îi luase, să-și permită să trimită un emisar chiar în acea zi? Și cu ce pretenții pe deasupra! Șantaj, șantaj adevărat, nu se putea numi altfel!

„Mesagerul ducelui de Montacuto dorește să vă vorbească urgent, înainte de execuția lui Franciolini”, îi spusese Carlo Balistreri în șoaptă. „Și cred, după umila mea părere, că ar trebui să fie ascultat. De fapt, are cu el o prizonieră, care nu este nimeni alta decât Pinuccia, servitoarea nepoatei dumneavoastră care a dispărut acum câteva zile. Mesagerul afirmă că fata a făcut dezvăluiri importante, care ar putea submina securitatea orașului nostru.”

Baldeschi nu a mai vrut să audă nimic. Ce informații utile pentru inamic ar fi putut furniza o simplă servitoare? Poate că era la curent cu pasajele secrete făcute în sistemul de fortificații și apărare al orașului construit cu câteva decenii mai devreme de arhitectul și strategul militar Baccio Pontelli? Chiar și așa? Oare nu fusese deja pecetluită pacea cu Ancona, grație bogatei contribuții monetare?

În ciuda vârstei sale, cardinalul urcă scările palatului său aproape în fugă și deschise brusc ușa cabinetului său, unde deja, pe două scaune de catifea roșie așezate în fața biroului său, stăteau Stângaciul și Pinuccia. Dacă ochii lui ar fi putut să arunce flăcări, i-ar fi ars pe loc pe cei doi, mai ales pe fată, cu care se bucurase în trecut de plăceri trupești și de la care nu se așteptase să îl trădeze

într-un asemenea mod. Dar încercă să-și liniștească sufletul și se așeză de partea lui de birou. Îi făcu un semn rapid din cap lui Balistreri, care părăsi încăperea. Mai bine să nu fie prea mulți martori în preajmă; trei persoane erau deja prea multe acolo.

„Ei bine? Ce trebuie să-mi transmită ducele tău atât de urgent încât să suspend o execuție așteptată de luni de zile? Nu putea aștepta până la încheierea ceremoniilor solemne? Această intruziune este un act nedemn!”

„Calmați-vă și ascultați”, răspunse Gesulado liniștit, acomodându-se mai bine pe scaun. „Stăpânul meu dorește să vă propună un schimb: servitoarea nepoatei dumneavoastră în schimbul lui Andrea Franciolini. Faima lui Andrea în calitate de condotier a ajuns la urechile ducelui și...”

Cardinalul, întrerupându-și la jumătate interlocutorul, izbucni într-un râs zgomotos.

„Păstrați-o pe Pinuccia, nici eu, nici nepoata mea nu știm ce să facem cu ea în acest palat. Fie îi poate face serile mai frumoase ducelui, fie o puteți face carne de tun după bunul plac, nimănui nu-i va păsa. Și acum, iertați-mă, dar trebuie să mă întorc în Piața Morții.”

„Nu vă grăbiți atât de mult, Eminență”, continuă Stângaciul pe un ton afectat. „Cu siguranță nu venim aici să propunem schimbul unei servitoare pentru viața unui viteaz conducător de război decât dacă mai avem ceva de adăugat.”

Artemio, care începuse deja să se ridice, se așeză din nou, intrigat, dar și intimidat de întorsătura pe care ar putea să o ia discuția. Își dădu seama că Gesualdo știa exact unde trebuie să lovească.

„Eminența Voastră este un înalt prelat care se bucură de stimă și încredere, nu numai în rândul cetățenilor din Jesi, ci și în fața Sfântului Scaun. Știu că este nevoie de ani de muncă asiduă pentru a obține încrederea pe care o aveți: trebuie să țeseți intrigi, să mențineți relații cu persoanele potrivite, să vă dovediți valoarea zi de zi. Dar nu uitați că este nevoie doar de câteva clipe pentru a cădea în abis și a fi uitat de toată lumea, sau mai degrabă prezentat ca cineva care trebuie ținut la distanță. Pinuccia poartă în pântece un copil, iar noi știm cine este tatăl”, își înfipse el ochii în cei ai cardinalului, care simți cum îi sare inima din piept. „Vedeți, dacă acest lucru ar deveni cunoscut, toată încrederea pe care v-ați străduit atât de mult să o obțineți s-ar prăbuși în câteva momente, foarte scurte.

Și nu mă refer la populația locală, mă gândesc la Sfântul Părinte. Actualul Papă, Leon al X-lea, are idei foarte diferite față de cele ale lui Borgia. Dacă Alexandru al VI-lea tolera desfrânarea în rândul clerului, întrucât el însuși era desfrânat, Leon al X-lea i-a chemat pe toți prelații, mai ales pe cei cu funcții înalte, să respecte regula, să fie un exemplu în respectarea poruncilor Domnului. Și, mai presus de toate, să fie casți și puri: votul de castitate trebuie să fie regula oricărui preot bun, de la cele mai umile până la cele mai înalte funcții: episcopi, arhiepiscopi și cardinali. Așadar, cum credeți că ar reacționa dragul nostru Sfânt Părinte dacă ar afla că un apreciat cardinal ca dumneavoastră a lăsat însărcinată o tânără? Gândiți-vă la asta! Sunt aici pentru a vă propune tăcerea. Stăpânul meu își va primi condotierul, pe care vrea să-l trimită la Rimini pentru a-l servi pe Malatesta, iar dumneavoastră vă veți primi servitoarea, din care puteți face ce doriți. Franciolini va fi departe, nu va mai pune niciodată piciorul în Jesi, iar stăpânul meu vă dă cuvântul său că nu va veni niciodată să revendice drepturi asupra orașului vostru. Vă veți păstra stima și încrederea. Mi se pare o propunere mai mult decât acceptabilă! Haideți acum, setea dumneavoastră de sânge ar fi trebuit să se potolească până acum, ați avut până acum nu mai puțin de patru femei ucise în piața publică, femei care, după cum se pare, nu au făcut nimic rău în viața lor. Deci, ce vă costă să grațiați un tânăr robust? Întoarceți-vă în tribuna dumneavoastră și anunțați eliberarea lui Franciolini.”

Cardinalul rămase tăcut câteva clipe, privindu-l când pe Stângaci cu ură, când pe Pinuccia cu ochi criminali. Apoi rosti câteva cuvinte.

„Așa să fie! Dar o voi face în felul meu.”

Deschise ușa cabinetului și își chemă locotenentul cu voce tare, dându-i ordine categorice.

„Duceți-o pe această fată în camera ei, legați-o de mâini și de picioare, încuiați-o și asigurați-vă că este un paznic la ușă. Mă voi gândi la ea diseară, când mă voi întoarce. Apoi du-te la atelierul lui Magnalardo. El poate face păpuși în mărime naturală din paie, pânză și bucăți de lemn care seamănă foarte mult cu oameni adevărați. Vreau să facă una care să semene cu Andrea Franciolini în toate privințele.” În cele din urmă se întoarse spre Stângaci: „Iar tu, acum, urmează-mă în Piața Morții. Vă voi preda prizonierul, dar trebuie să plecați imediat. Ați înțeles?”

Gesualdo dădu din cap în semn de consimțământ și se pregăti să îl urmeze pe

cardinal.

Era deja amurgul, iar Piața era încă înghițită de fum și luminată de scânteile care se ridicau de la cele două focuri care fuseseră aprinse ultimele și care nu fuseseră încă stinse. Gărzile îl apropiaseră pe Andrea, încă mândru călare pe calul său, de spânzurătoare, așteptând cu nerăbdare întoarcerea cardinalului. Ziua fusese lungă și obositoare și abia așteptau ca totul să se termine și ca oamenii să se retragă la casele lor pentru a se putea odihni, poate profitând de una dintre numeroasele taverne care vor fi deschise până seara târziu pentru a juca niște zaruri și a se îmbăta cu Malvasia. În mijlocul fumului și a întunericului, își dădură seama că cardinalul Baldeschi își reluase locul în tribuna autorităților doar când auziră cuvintele sale tunătoare din amvon. Se grăbiră imediat să-l apuce pe Franciolini de brațe pentru a-l da jos de pe cal și a-i pune ștreangul la gât. Dar cuvintele cardinalului îi opriră din nou.

„O, popor din Jesi, o, concetățeni credincioși ai mei. Justiția divină și cea a poporului l-a condamnat de două ori pe Andrea Franciolini, aici prezent, pentru erezie și înaltă trădare. Iar soarta lui dreaptă este să-și sfârșească zilele spânzurat și ars. Dar, așa cum se întâmplă deseori, și recent s-a întâmplat de mai multe ori în acest oraș, diavolul, sub diferite înfățișări, se poate opune. Și de data aceasta diavolul este aici sub forma unui emisar al ducelui de Ancona, care îl revendică pe prizonier ca fiind al său. De ce? Poate pentru că are o datorie față de el, așa cum am dovedit la proces!”

Lunga pauză le permise tuturor celor care îl ascultau, inclusiv gardienilor care continuau să îl rețină pe Andrea, să asimileze fiecare cuvânt al discursului său și să își reînvie ura față de condamnat. Apoi, cardinalul continuă, rostind cuvintele unul câte unul.

„Franciolini a trădat orașul pentru a se vinde ducelui de Ancona, iar acum îl revendică. Altfel, el cere în schimb banii care i-au fost promiși de acest ticălos: ZECE MII DE FLORINI DE AUR! Vă puteți imagina? Zece mii de florini de aur ceruți de la un oraș îngenuncheat în urmă cu doar câteva luni de un jaf josnic! Bineînțeles, nu avem zece mii de florini de aur pe care să i-i înmânăm ducelui din Ancona, așa că ne plecăm și îi predăm prizonierul acestui mesager, care pretinde că se numește Gesualdo, dar pe care am putea la fel de bine să-l numim Belzebut, sau Satana, sau Baal, sau chiar Serafél sau Reshaim, acesta din

urmă fiind cel mai rău dintre demoni. Așa să fie, să-l dăm pe Franciolini înapoi în mâinile ducelui de Montacuto, să nu se mai întoarcă niciodată la Jesi, pentru că oricine îl va întâlni pe drum și îl va recunoaște va fi autorizat să-l ucidă pe loc!”

Între timp, Gesualdo se apropiase de gărzi și le ordonase să îndepărteze lanțurile de la încheieturile tânărului, care luase imediat frâiele calului. Noul venit sărise apoi în șa în spatele lui Andrea și cei doi plecaseră în galop pe drumul care, după ce traversase Rocca, cobora spre Poarta Valle. Lucia, prin pătura de fum, aruncase o privire binevoitoare către cel pe care unchiul ei îl numise Satana, și o privire de adio către iubitul ei. În sinea ei știa că, cel mai probabil, nu avea să-l mai vadă vreodată. Dar cel puțin avea să trăiască știind că viața lui Andrea fusese salvată și că tot ceea ce pusese la cale nu fusese în întregime în zadar.

Cei doi nu au avut nevoie de mult timp pentru a dispărea din ochii oamenilor adunați în Piață, când își făcu apariția Magnalardo, un bărbat de origine siciliană care se stabilise la Jesi de mulți ani. Bărbatul învățase arta de a face „păpuși”, cunoscute și sub numele de marionete, în Sicilia. Era o tradiție de secole în familia sa și era unul dintre cei mai demni moștenitori ai celor care se dedicaseră acestei arte. Lucia îl văzu ieșind brusc dintr-un colț al pieței, purtând o păpușă mare cu picioare și brațe articulate care se mișcau aproape ca membrele unei persoane în carne și oase. Fața era modelată și pictată atât de bine încât semăna cu Andrea Franciolini din toate punctele de vedere. Scurte semne din cap din partea cardinalului au fost suficiente pentru ca gărzile să-și dea seama că acea păpușă urma să urce pe eșafod în locul adevăratului Andrea Franciolini. Și așa a fost. Într-o manieră simbolică, Franciolini a fost executat, așa cum era prescrisă sentința de condamnare, prin spânzurare și ardere. Ștreangul a fost trecut în jurul gâtului, iar condamnatul a fost abia suspendat, picioarele sale sprijinindu-se ușor pe mezaninul de lemn, imediat deasupra unei trape. Călăul a primit ordinul de a da foc la grămada de lemne și, când veni momentul, mecanismul a funcționat la perfecție. Flăcările au dat foc frânghiei care ținea închisă trapa, care s-a deschis brusc sub picioarele marii păpuși, care a rămas atârnată în timp ce flăcările o devorară în scurt timp. Cu siguranță, o marionetă din lemn, paie și pânză a avut nevoie de mult mai puțin timp pentru a se face scrum decât un om. Și nu a strigat, așa cum poate ar fi făcut o persoană reală în momentul torturii. Dar poate că nici măcar Franciolini nu ar fi scos un singur geamăt în momentul morții, fie și numai pentru a nu le da satisfacție torționarilor săi, sau mai degrabă singurului său torționar, cardinalul Baldeschi. Când vuietul flăcărilor s-a stins, el reîncepu să vorbească.

„Pentru noi, pentru întregul oraș Jesi, Franciolini este mort. Până la noi ordine, fiind cea mai înaltă funcție din oraș, îmi voi asuma funcția de vicar al căpitanului poporului. Prin voia lui Dumnezeu!”

Câțiva oameni au aplaudat, foarte puțini de fapt, cineva din fundul pieței încercă să strige „Trăiască cardinalul Baldeschi”, dar majoritatea celor prezenți au început să se retragă, unii pentru a câștiga niște bani, alții pentru a se duce acasă. Judecătorul Uberti și avocatul Honorati părăsiseră și ei tribuna, în timp ce Lucia se simțea reținută de strânsoarea mâinii unchiului ei, care nu-i permitea să plece, obligând-o să privească spectacolul până când se stingea și ultima flacără. Abia seara târziu, cardinalul o obligă să îl urmeze pe strada Prăvăliilor până la reședința familiei. Lucia ar fi vrut să reacționeze, dar din cauza stării de greață, pe de o parte, din cauza oboselii, pe de altă parte, din cauza vinovăției care o cuprindea, se lăsă târâtă, membrele ei părând că se mișcă lenevind exact ca cele ale unei marionete făcute de Magnalardo. Unchiul ei o împinse pe scările clădirii și o târî din nou cu violență pe un coridor. Fata nu avea nicio dorință de a reacționa și nu înțelegea de ce unchiul ei o trata astfel, dacă doar cu câteva zile înainte voia să o numească căpitan al poporului, dar, evident, având în vedere ultimele cuvinte pe care le rostise din tribună, nu mai avea această intenție. Inima i se duse în călcâie când își dădu seama că fusese condusă până la ușa camerei Pinucciei, în fața căreia stăteau de pază doi paznici. Înainte de a deschide ușa camerei, cardinalul ceru să i se aducă un bici puternic, format dintr-un mâner din piele împletită din care se desprindeau nouă fâșii, fiecare dintre ele fiind făcută mortală prin mici pietre ascuțite înfipte în capătul ei, și care străluceau la lumina torțelor, aprinse pentru a ilumina coridorul. La vederea Pinucciei legată, îngenuncheată și deja cu spatele gol, lacrimile îi apărură în ochi. Cardinalului nu-i păsa deloc și îi vorbea aspru nepoatei sale, arătând cu degetul său iscoditor spre servitoarea ei.

„Ea, această trădătoare, a complotat cu inamicul. Și tocmai din cauza comploturilor ei nu am putut să-l omorâm Franciolini, așa cum au hotărât două instanțe. O simplă servitoare, care a mers atât de departe încât a îndrăznit! Merită ea să trăiască din nou? Eu cred că nu! Dar este servitoarea ta și trebuie să o pedepsești. Și pedeapsa să fie pe măsura insolenței ei” și, spunând aceasta, puse „pisica cu nouă cozi” în mâinile nepoatei sale.

Lucia își dădu seama că, încă o dată, nu putea să nu-l asculte pe unchiul ei, altfel ar fi fost acuzată de complicitate cu servitoarea lui. Cu o mână slabă, coborî biciul pe spatele Pinucciei, dar biciul a fost complet ineficient. Artemio, cu un

zâmbet pe buze, îi smulse biciul din mâini și îl coborî cu o forță incredibilă, sfâșiindu-i pielea tinerei servitoare și făcându-i să scoată un strigăt de durere, urmat de suspine. Apoi puse biciul înapoi în mâna Luciei.

„Curaj, biciuiește-o cu toată puterea pe care o ai, până când va cădea la pământ. După aceea, tu decizi dacă vei fi milostivă sau vei continua să o biciuiești până la moarte.”

Cu lacrimile încețoșându-i vederea și rugându-se în sinea ei ca Domnul să o ierte, Lucia o lovi pe biata Pinuccia cu toată forța de care era capabilă: o dată... de două ori... de trei... de patru... de cinci ori. La a șasea înjunghiere, Pinuccia căzu la pământ, cu spatele marcat de răni lineare adânci care sângerau. Dar șuvoiul de sânge care țâșni brusc de sub tunica ei pentru a păta podeaua nu era rezultatul direct al biciuirii. Ca urmare a durerii și a emoțiilor, Pinuccia pierdea copilul pe care îl purta în pântece. Lucia nu înțelegea care era sursa petei de sânge care se răspândea pe podea. Cardinalul, pe de altă parte, înțelesese bine acest lucru și, mulțumit de acest lucru, apucă brațul nepoatei sale, care deja se ridicase din nou.

„Și-a primit pedeapsa cuvenită. Dacă vrei, poți să o lași să trăiască. Tu decizi!”

Luci abandonă biciul pe podea, își acoperi fața cu mâinile și alergă spre camera ei, urmând să se închidă înăuntru, în hohote de plâns convulsiv. Simțea o serie de mirosuri care îi provocau greață, de la fum, la sânge și carne arsă. Își dorea să dea frâu liber vomei, dar încerca să se abțină, pentru că se temea că ar putea vomita și micuța ființă care se dezvolta în pântecele ei. Abia mai târziu, ,,cercetările” ei aveau să o informeze că nu putea fi posibil, că bebelușii se elimină pe un alt orificiu, nu pe gură. Dar în acel moment era convinsă că lucrurile decurgeau în alt mod. A petrecut ceva timp, aproape nemișcată, cu privirea fixă, gândindu-se la toate atrocitățile la care tocmai fusese martoră în timpul zilei și la cele la care, în ciuda ei, fusese obligată să fie un subiect activ, până când își dădu seama că singura modalitate de a scăpa de toate mirosurile urâte care îi provocau greață era să facă o baie lungă. Încă cu ochii în lacrimi, o chemă pe blonda Mira, îi ordonă să umple cada cu apă fierbinte și să pregătească sărurile mirositoare. În timp ce aștepta ca baia să fie gata, se îndreptase spre fereastra care dădea spre curtea interioară a palatului. În ciuda întunericului și în ciuda faptului că era cu spatele la fereastră, simți că ceva se prăbușește de sus și, cu un zgomot surd și un țipăt abia perceptibil, se înfipsese în fierul ascuțit care, ca element decorativ, se afla deasupra fântânii din curtea centrală, deasupra

suportului pentru scripete.

Pinuccia, semiconștientă și pe jumătate dezbrăcată, zăcea la pământ, deasupra bălții cu propriul sânge. Întrucât cardinalul spusese că până acum fata își primise pedeapsa cuvenită, unul dintre gardieni își luase libertatea de a-i dezlega mâinile și picioarele, înlăturându-și din fericire tentația de a devasta trupul acelei femei lipsite de apărare și închizând ușa fără să o bruscheze. Când fata își revenise puțin din amețeală și văzuse tot sângele care i se scursese din orificiul vaginal, ea, care cunoștea oarecum practicile moașelor, își dădu seama imediat că avortase. Își atinse părțile intime și își retrase mâinile, care erau complet pătate de sânge. Mintea ei nu putea face față emoției, consternării copleșitoare. Stăpâna ei, chiar cea care promisese să o protejeze, cea în care crezuse, fusese autoarea acestui masacru. Și de ce? Pentru a-i face pe plac cardinalului, cel cu care voia să lupte? De ce nu se răzvrătise Lucia împotriva unchiului ei? Desigur, singurul scop al stăpânei sale fusese atins, acela de a-i cruța viața iubitului ei. În rest, cui îi păsa de viața unei servitoare umile, oricât de credincioasă ar fi fost ea? Nu ar fi trebuit să își creadă stăpâna, nu ar fi trebuit să o creadă de la bun început. Și acum? Și acum îl ajutase și pe unchiul cardinal să scape de copilul compromițător pe care îl purta în pântece. În acest moment, cât de mult conta că viața îi fusese salvată? Ar fi fost mai bine ca Lucia să o fi biciuit până la moarte, ce rost mai avea să trăiască acum?

Pinuccia își adună forțele care-i mai rămăseseră, își acoperi cât putu de bine goliciunea cu haina, merse pe coridor și ajunse la scări. Nu, nu avea nici o intenție de a scăpa din acea locuință blestemată. Nu coborî scările, ci urcă mai departe, pînă cînd ajunse în pod, deschise luminatorul mare și ieși pe acoperiș, în întunericul nopții. Nu era chiar întuneric. O jumătate de lună pe cer își revărsa lumina albicioasă pentru a lumina ușor noaptea, uneori întunecată de norii negri trecători care anunțau o schimbare a vremii în rău în următoarele zile. Dar pe Pinuccia chiar nu o interesa acest aspect. Începu să urce pe planul înclinat, trecu peste cel central dintre cele trei arcade ciudate furate de la o clădire romană antică și puse drept decor de vreun arhitect extravagant și ajunse în vârful acoperișului, care dădea spre curtea interioară a clădirii. Se uită în jos și, în ciuda întunericului, putu să distingă conturul fântânii, mult mai jos. O fântână frumoasă, împodobită cu o structură elegantă din fier forjat, care servea drept suport pentru scripete, grație cărora se putea trage apă proaspătă dintr-o găleată legată de o frânghie lungă. Deasupra scripetelui, un fier înalt care se termina în

vârf era folosit ca suport pentru un mic steag, un steag pe care era stema vechii familii Baligani. Înălțimea ar fi fost suficientă pentru scopul Pinucciei, dar fierul acela ascuțit ar fi asigurat realizarea deplină a planului ei. Tânăra își duse picioarele până la marginea acoperișului, își împinse mâinile în față și se lăsă să cadă în gol. Nimerit perfect vârful de metal. Puținul sânge care încă mai curgea în venele Pinucciei s-a răspândit pentru a păta curtea permanent. Nici măcar apa scoasă din fântână nu a mai fost vreodată limpede.

Chiar și secole mai târziu, își păstra culoarea roșiatică, despre care unii spun că se datorează infiltrațiilor de fier din subteran, iar alții spun că ar fi vina unei servitoare a palatului care a ales să se sinucidă acolo. Cert este că apa din fântână nu a mai putut fi băută niciodată.

La început, Lucia crezu că cineva se amuzase aruncând de sus o grămadă de rufe, apoi deschise fereastra și, în ciuda întunericului, recunoscu hainele și își dădu seama că ceea ce era înfipt pe tija de metal de deasupra fântânii era trupul Pinucciei. Simți că de data aceasta nu mai putea să-și rețină voma, alergă pâna la cada încă goală și o umplu cu conținutul stomacului său, puțină mâncare de fapt, dar multe sucuri gălbui și verzui, care, în ciuda tuturor eforturilor sale de a se reține, continuau să se vomite violent. Când criza de vomă luă sfârșit, scoase un țipăt cu toată suflarea care-i mai rămăsese, apoi deschise ușa dormitorului, cu intenția de a coborî în grabă scările și de a intra în curte. Știa că nu va putea face mare lucru pentru Pinuccia, dar singura idee pe care o avea în cap era să ajungă la ea, să-i scoată trupul însângerat din fierul care o străpungea, să o întindă pe jos și să încerce să o reanimeze într-un mod posibil, dar cu adevărat de neimaginat. Dar, de îndată ce deschise ușa, se confruntase cu un alt obstacol, complet neprevăzut. Annuccia, moașa, era acolo, cu o mână suspendată în aer, pe punctul de a bate la ușă, dar nu avusese timp, pentru că aceasta se deschisese mai devreme, ca și cum cei dinăuntru îi simțiseră prezența. Pe celălalt braț, aranjată în gol, o păturică colorată ascundea trupul micuț al unui bebeluș, din care se putea întrevedea doar fața roz, cu ochii bine închiși. Lucia îi aruncă femeii o privire întrebătoare.

„Ea este fiica Manuelei Gambara. Ați provocat moartea mamei și de aceea este corect să aveți grijă de copil”, îi spuse Annuccia, punându-i copilul în brațe. Luciei i se păru că în acel moment fetița abia deschisese ochii și îi aruncă un zâmbet.

„Nu pot să o țin, ce mă voi face cu unchiul ?”

„Deocamdată, încredințați-o unei doici. Știu că în curând veți avea un copil. Atunci veți putea să-i creșteți pe cei doi copii împreună, ca și cum ar fi copiii dumneavoastră. Îi puteți alăpta pe amândoi sau, la alegere, îi puteți face să fie alăptați de aceeași doică. Dar ceea ce este important este să considerați această creatură ca fiindu-vă propriul copil!” și, spunând aceasta, se întoarse și era punctul de a pleca.

„Așteptați! Cum o cheamă pe micuță... Cum să o numesc?”

„Numiți-o Anna, ca pe mine. Atunci vă veți aminti și voi ce a trebuit să risc ca să se nască. Din cauza dumneavoastră și a unchiului dumneavoastră malefic!”

CAPITOLUL 19

Priviți dincolo de suprafață: nu subestimați

calitatea sau valoarea intrinsecă a lucrurilor.

(Marcus Aurelius)

Revenite în Piață, cele două tinere s-au pomenit în mijlocul unei mulţimi dezordonate, încercând să prindă cele mai bune locuri pentru a urmări jocul care urma să înceapă în scurt timp, primul din turneu.

Din difuzoarele amplasate în tot centrul orașului, puteai auzi despre diferitele concursuri care vor avea loc în următoarele ore.

„În câteva minute va începe jocul cu mingea. În timp ce recomand întregului public să rămână în spatele barierelor de protecție, doresc să vă reamintesc ce competiții au loc și vor avea loc în celelalte piețe și străzi din centru. În Piața Baccio Pontelli, începând cu ora 16.00, va avea loc Cursa Inelelor.”

M Pasquinelli
1966

„În Piața Colocci, vizavi de Palatul Signoriei, competiția de tir cu arcul este deja în plină desfășurare. În această seară, la ora 20:00, marele concurs de tras sfoara din Piața Republicii de-a lungul străzii Matteotti: un record mondial Guinness, două sute cincizeci de metri de frânghie, disputat între două echipe de câte cincizeci de oameni fiecare.”

„Cursa de ștafetă de la Sfântul Floriano, pe de altă parte, se va desfășura pe un traseu care va străbate toate străzile din centrul istoric: în loc de baston, concurenții din aceeași echipă vor schimba între ei un clopot de lut, clopotul tipic din Sfântul Floriano.”

Cel care prezenta jocurile începu apoi să descrie regulile jocului Palla col Bracciale.

„Mingea cu care se joacă poate atinge viteze mari și ar fi periculos să vă aflați în calea ei. Așa că repet recomandarea pentru toți spectatorii de a rămâne într-o poziție de siguranță. Primul meci al turneului se va disputa între echipa din Jesi și echipa Monte Roberto. Proba, care este cunoscută la Jesi și în Italia încă din secolul al XVI-lea, se joacă pe un teren cu un zid de sprijin. Există trei jucători pentru fiecare echipă, numiți lovitor, mijlocaș și fundaș. Lovitorul are sarcina de a începe jocul prin lovirea mingii, care îi este aruncată cu o sincronizare perfectă de către mandarin: el, în trecut, era adesea recrutat dintre cei mai buni jucători de bocce din oraș. Iscusința sa constă nu numai în sincronizare, ci și în precizia cu care trebuie să arunce mingea în punctul de impact cu brațara. Lovitorul se ridică de pe o placă de lemn care este înclinată de un suport pe sol: această placă, lungă de aproape doi metri, are rolul de a da un impuls acțiunii bătătorului. Sarcina mijlocașului și a fundașului este de a trimite mingea înapoi.”

„Brățara este un fel de mânecă, sculptată dintr-o singură bucată de lemn de nuc, scobită astfel încât să se potrivească cât mai bine cu mâna și încheietura mâinii jucătorului, prevăzută cu șapte cercuri înconjurate de dinți sau dinți, în formă de piramidă tocită, în total 105 dinți; cântărește aproximativ un kilogram. Mingea este confecționată din opt segmente din piele de vită tăbăcită în mod corespunzător, are o circumferință de aproximativ treizeci și nouă de centimetri și o greutate de trei uncii, redusă astfel pentru siguranță, deoarece în versiunea veche mingea avea un diametru de treizeci și unu de centimetri și cântărea șapte uncii și jumătate...”

„Vedem acum arbitrul care trage la sorți pentru a vedea ce echipă va lovi prima și aceasta este... MONTE ROBERTO!”

Lucia și Antonella și-au dat seama că erau neîngrijite, în timp ce privirile tuturor celor adunați acolo zăboveau uimite asupra figurilor lor. Amândouă aveau hainele și părul prăfuite, de parcă ar fi fost zidari proaspăt ieșiți de pe un șantier, călugărița ținea voalul în mâini, în timp ce Lucia strângea în brațe strania cutie găsită în turnul clopotniței. Căutând să scape de aglomerație, se pomeniră chiar pe culoarul unde participanții la Palio, îmbrăcați în costume antice, soseau în cortegiu. Lucia o luă de mână pe Antonella, care în acel moment era cea mai amețită dintre cele două, și o trase înapoi în mulțimea de spectatori. Masa de oameni venea dinspre strada Prăvăliilor spre Piața în care se aflau, așa că era imposibil să meargă în sus pentru a ajunge la Palatul Verroni. Nici măcar nu puteau traversa Piața pentru a ajunge la intrarea în Palatul Ripanti, unde se află biblioteca Petrucciana, unde lucra Antonella. Singura cale era să se întoarcă în fața intrării de la Biserica Sfântul Floriano, să se strecoare de-a lungul zidurilor de la Palatul Mestica și să ajungă la ușa mare a Palatului Baldeschi-Balleani, lăsându-se purtate de fluxul mulțimii.

„Aici, în mijloc, suntem prea vizibile, îmbrăcate așa. Suntem cu murdare, nu purtăm costume medievale și nici nu suntem îmbrăcate ca niște oameni obișnuiți care pot fi confundați cu publicul", spuse Antonella, poate îngrijorată că cineva ar putea recunoaște în ea pe duioasa soră Vittoria, bibliotecară a Curiei episcopale.

„Nu-ți face griji, vino cu mine: chiar dacă poarta Palatului Baldeschi este zăvorâtă astăzi, tot ce trebuie să facem este să ajungem la marginea Pieței și să ne strecurăm pe strada Posterma. Am cheile de la o mică intrare laterală, putem să intrăm și să folosim baia pentru a ne împrospăta și a ne curăța. Să mergem!”, și Lucia își urmă prietena până la mica intrare a clădirii, folosită cândva de grăjdari. Odată ajunsă acolo, a mai leșinat încă o dată, având o nouă viziune.

Toată mulțimea se transformase într-o serie de războinici nemiloși, înfigându-și săbiile în carnea adversarilor lor, vărsând sânge pe trotuar. De fapt, nici măcar nu puteai să-ți dai seama cine erau atacatorii și cine erau apărătorii, decât după diferitele inflexiuni dialectale pe care le puteai distinge atunci când se înjurau reciproc. Apoi, era o mulțime de oameni cu o limbă străină, un amestec de franceză și spaniolă. Erau cu siguranță soldați mercenari, dar Lucia nu-și putea da seama din ce parte erau. Își mută privirea sprintenă, cu ochii fixați cu pupilele dilatate, spre partea opusă a Pieței: „Acolo! Iubirea mea este în pericol de moarte. Trebuie să fac ceva pentru el!”

Antonella își dădu seama că prietena ei era cuprinsă de una dintre viziunile ei obișnuite. În scurt timp, Lucia ar fi putut să se arunce în mulțime, chiar și împotriva curentului, și ar fi putut să cadă în cele din urmă la pământ din cauza uneia dintre eșecurile sale, punându-se în pericol de moarte încercând să salveze o „iubire fantasmă de-a ei”, pe care numai ea o putea vedea.

Călugărița căută în buzunare mănunchiul de chei, apoi încercă să o găsească pe cea potrivită pentru a deschide ușa mică de lemn. Lucia a fost forțată să intre înăuntru de prietena ei, care în același timp a luat cutia prețioasă, care îi scăpase din mâini. Se aflau într-o încăpere goală, folosită cu mult timp în urmă ca grajd pentru cai, în ultima vreme poate folosită ca garaj pentru trăsuri, judecând după petele de grăsime neagră din abundență de pe podea. Lucia, încă pradă viziunilor sale, salută un cal invizibil, mângâind aerul cu mâna: „Bună ziua, credinciosul meu Marocco. Din păcate, astăzi nu am pentru tine morcovul obișnuit. Dar nu te vei supăra, nu-i așa, viteazul meu armăsar?”

Încă în transă, Lucia a fost târâtă de prietena ei până în marele hol de la intrare, unde începu să-și revină: îi mulțumi Antonellei pentru că o ajutase să intre și luă înapoi prețioasa cutie. Aruncă o privire în stânga și văzu ușa care ducea spre subsolul palatului încuiată cu zăvor. Nu avusese niciodată ocazia să coboare, deși fusese curioasă de mai multe ori. Dar teama de a coborî acolo singură și teama de a cădea pradă unui atac de claustrofobie o făcuseră întotdeauna să

renunțe la idee. Se uită mai atent la peretele de lângă ușă, la un loc unde tencuiala lăsa la vedere cărămizile vechi și, pe jumătate invizibil, observă un desen gravat. Desenul era o reproducere a aceleiași figuri, un pentaclu cu șapte vârfuri, în toate privințele asemănător cu cel care era pe cutia din mâna ei.

„Nu poate fi o coincidență”, spuse Lucia mai mult pentru ea însăși decât pentru Antonella. „M-am uitat de multe ori cu curiozitate la ușa aceea, dar nu am observat niciodată acel desen. În plus, tencuiala nu era desprinsă până ieri.”

„Și, într-adevăr”, sublinie prietena ei, „judecând după dărâmăturile de pe podea, ar trebui să fie o întâmplare foarte recentă. Suntem primii oameni care au intrat aici de când a căzut tencuiala, nu există nicio îndoială. Dar încercăm să ne convingem că este o coincidență și nu un eveniment supranatural. Ar trebui să încerci să te convingi că viziunile tale nu au legătură cu faptul că reîncarnezi spiritul strămoașei în tine, ci sunt doar sugestii legate de studiile și lecturile tale. Nu faci decât să te pui în locul ei, te lași purtată de fanteziile tale.”

„Poate că ai dreptate. Dar acum hai să mergem sus, vreau să deschid cutia asta. Sunt sigur că ea conține paginile lipsă din „Istoria orașului Jesi” a lui Manuzi. Sunt foarte curioasă să știu ce a fost scris acolo atât de îngrozitor încât au trebuit sa fie ascunse atât de mult timp. În plus, dacă este așa cum spui tu, adică dacă clopotnițele Sfântului Floriano și Catedrala au fost restaurate dincolo de a doua jumătate a secolului al XIX-lea, trebuie să fi fost cineva care s-a ostenit să meargă să ascundă această cutir acolo sus spre sfârșitul secolului al XIX-lea, și căruia, prin urmare, i-a revenit conținutul de la deținătorii anteriori care au transmis-o de-a lungul secolelor.”

„Poate cineva care are legătură cu francmasoneria, deținătorul tradițional al secretelor importante”, răspunse Antonella. „Uită-te la datele și coincidențele din acest pătrat. În același an 1889, pe de o parte, fațada catedralei, așa cum o vedem astăzi, a fost finalizată datorită muncii lui Rambaldo Magagnini, iar pe de altă parte, placa memorială a lui Giordano Bruno a fost amplasată pe fațada bisericii de acum, Sfântul Floriano.”

„Și dacă nu mă înșeală memoria, în același an a fost inaugurată la Roma, în Campo de' Fiori, statuia lui Giordano Bruno, a cărei creație a fost inspirată de un tânăr francmason al vremii din Jesi, Adriano Colocci. Cine știe, poate că nu el a fost cel care a urcat în clopotnița de la Sfântul Floriano pentru a ascunde această cutie, lăsând în același timp câteva indicii pentru ca ea să fie găsită.”

„Ei bine, sigur, ingeniozitatea francmasonilor este inegalabilă, așa că bănuiala ta s-ar putea să fie corectă. Dar cum explici faptul că, timp de peste un secol, nimeni nu a dat o interpretare unor semne atât de evidente și nimeni nu a mers în turn pentru a le dezvălui semnificația?”

„Poate pentru că nimănui nu i-a păsat, în timp ce mie da, fie din cauza originii mele, fie din cauza muncii pe care o fac. Dar există o altă coincidență, din nou despre date, dar de data aceasta mai vechi. În urmă cu exact cinci sute de ani, în aceste zile, a avut loc acel eveniment trist care a purtat numele de „Jefuirea orașului Jesi” (Sacco di Jesi), un asalt laș asupra orașului, comis de către seniorii din Ancona și Urbino, grație trădării unei importante autorități din Jesi. Și, după părerea mea, părțile lipsă din povestea orașului Jesi dezvăluie chiar numele trădătorului, motiv pentru care au fost rupte ca să dispară. Spune ce vrei, că viziunile mele sunt doar sugestii, că spiritele nu există, că nu se poate crede în reîncarnarea sufletelor, dar eu nu cred că poate fi vorba doar de o serie de coincidențe. Simt în interior că totul este atât de real încât retrăiesc momente legate de povestea strămoașei mele. Lucia Baldeschi, a fost logodită cu fiul căpitanului poporului, dar se pare că nu a putut celebra nunta din cauza asaltului inamicului asupra orașului chiar înainte de logodna ei oficială. Aproape că pare că ar vrea să-mi spună viața ei, povestea ei, făcându-mă să o retrăiesc prin prisma ei. Dar totuși există multe laturi întunecate, pe care sunt nerăbdătoare să le descopăr. De exemplu, știm că Lucia a avut două fiice, Anna și Laura, dar nu avem nicio dovadă a căsătoriei sale. Despre Andrea Franciolini, pe care tocmai l-am văzut doborât de către inamic în partea opusă a Pieței, nu s-a mai auzit nimic după bătălia sângeroasă în care a murit tatăl său. A murit pe câmpul de luptă? Sau și-a salvat viața și s-a reunit în secret cu iubita sa Lucia, căreia i-a dăruit două fiice? Haide, Antonella, nu avem timp de pierdut, trebuie să deschidem această cutie!”

Cele două s-au grăbit să urce scara largă. Când au ajuns sus, se aplecară asupra biroului unde lucra Lucia. Ea începu să scotocească într-un sertar. Scoase un cuțit pentru deschis scrisorile, cu care a forțat capacul cutiei până când încuietoarea s-a deschis.

„Niciodată, niciodată nu ar fi trebuit să deschizi așa o cutie veche”, o certă Antonella. „Contactul cu aerul ar fi putut face praf documentele de hârtie din interior!”

Dar, după toate probabilitățile, cutia era atât de bine sigilată încât nici praful, nici

umezeala nu au afectat conținutul său prețios, care, totuși, s-a dovedit a nu fi ceea ce Lucia se așteptase atât de mult să găsească. Înăuntru se afla un fel de caiet, cu paginile scrise de mână cu diferite caligrafii, și o copertă elegantă în care se remarca un desen pentacular, de data aceasta o stea normală cu cinci vârfuri înscrisă într-un cerc. Cu prudență, Antonella îl luă în mâini, deschise prima pagină citi ce scria pe pagina de titlu: „Jurnal de familie al preoteselor Zeiței Bune - Familia Baligani-Baldeschi”.

„Este o carte despre vrăji, descântece, invocații., despre cum se fac talismanele, cum se vindecă bolile grave cu remedii naturale”, spuse Lucia. „Nimic în legătură cu paginile lipsă din Istoria orașului Jesi!”

„Lucia, nu te uita la lucruri doar de la suprafață, nu te opri la aparențe sau, mai rău, nu te uita la ele cu ochii legați, căutând doar ceea ce te interesează. Cel mai probabil, acesta este un semn, un indiciu care ar trebui să ne determine să căutăm altceva. Uitați-vă la valoarea sa intrinsecă. Poate că nu te gândești la asta acum, dar poate că este inestimabilă. Dar mai este ceva. Ultimele părți ale acestui jurnal au fost scrise de mâna strămoașei tale Lucia Baldeschi. Uită-te la asta: la un moment dat a existat o predare-primire, de la bunica Elena Baldeschi, văduva lui Tullio Baligani, care a predat jurnalul nepoatei sale Lucia. Este scris aici: „Temându-mă că viața mea este acum scurtă, predau acest jurnal, cu toată experiența mea și ale strămoșilor mei micuței Lucia. Ea este cea aleasă, ea va fi păstrătoarea Cheii lui Solomon.”

„Nu înțeleg, ce poate să însemne asta?”

„Încearcă să te uiți din nou în interiorul cutiei. S-ar putea să nu fi găsit încă tot ce este în ea.”

„De fapt, încă o simt destul de grea pentru o simplă cutie de lemn goală!”

Lucia luă din nou deschizătorul de scrisori și descoperi că acea cutie avea un fund dublu, o ridică și sub ea găsi o altă carte, aparent foarte veche, prețioasă și bine legată. Pe copertă era un pentaclu planetar, o stea cu șapte vârfuri înscrisă într-un cerc cu circumferință dublă, în interiorul căruia erau desenate, în fiecare dintre cele șapte puncte ale stelei, simboluri ciudate și scrieri într-o limbă arhaică, pe care Lucia o recunoscu ca putând fi ebraică veche.

„Poate că pentaclul este pista pe care trebuie să o urmăm”, îi indică Antonella.

„Bineînțeles!”, reluă Lucia, lovindu-și fruntea cu mâna. „Ce proastă! Cum de nu m-am gândit la asta până acum? La pentaclu! L-am văzut acolo sus, pe turn, e pe capacul cutiei, l-am văzut adineauri pe peretel de lângă ușa mică care dă acces în subsol. Trebuie să urmărim simbolul, haide!”

„Așteaptă, Lucia. Nu am venit aici să ne spălăm? Suntem nereprezentabile, plus că nu suntem pregătite pentru ceea ce ne poate aștepta în subsol. Va fi întuneric, vom avea nevoie de lanterne sau de ceva care să ne lumineze. Și apoi va fi sigur să mergem acolo jos? Măcar să mâncăm ceva mai întâi. Nu zic la un restaurant, dar am văzut că sunt automate cu mâncare și băutură pe palier, poate profităm de asta!”

„Nu avem timp, iar subsolul cu siguranță nu are nevoie de haine la modă. Să mergem, cu lumina ne vom descurca, vei vedea”, și de data aceasta a fost din nou Lucia cea care își luă prietena de mână și o trase după ea.

Luciei nu i-a fost greu să ia zăvorul și să descuie ușa. Imediat în spatele ei, o scară abruptă cobora în semiîntuneric în împrejurimi umede și nu tocmai liniștitoare. Ținându-se una de cealaltă pentru a-și face curaj, cu prudență, după ce își obișnuiseră ochii cu semiîntunericul, ajunseră la baza scării, străbătură un coridor scurt, urmărind în continuare simbolurile pentaclului gravate ocazional pe pereți, și se treziră într-o criptă, mai luminată decât încăperile din care veniseră, datorită unei deschideri în partea de sus, din care pătrundea o lumină abia perceptibilă. Încăperea era mai mult sau mai puțin pătrată, iar tavanul cu boltă în cruce era susținut de patru coloane, care nu erau altceva decât niște statui romane antice cărora le lipsea capul. În centrul criptei se afla un altar la baza căruia, într-o vitrină de sticlă, erau expuse relicvele unui sfânt. Într-un recipient de lângă altar, lumânări votive așteptau să fie aprinse de orice credincios care se aventura acolo jos. În momentul de față nu era nici măcar una aprinsă.

„Suntem sub catedrală”, îi spuse Antonella, respirația ei condensându-se într-un nor de aburi cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. „Și acelea sunt relicvele Sfântului Septimius. Nu uita că, deși catedrala de deasupra nu este aceeași cu cea care se afla în această zonă acum cinci sute de ani, deoarece vechea clădire a fost demolată și cea actuală a fost ridicată începând cu secolul al XVII-lea, zonele subterane au rămas așa cum au fost de-a lungul secolelor. Este foarte posibil să

găsim aici obiecte lăsate acum cinci sute de ani, dar și în vremuri mai vechi, deoarece aceste încăperi făceau parte din vechile terme romane. Dovadă sunt aceste statui, folosite pe post de coloane, care cu siguranță înfrumusețau clădirile antice romane.”

„Da, și de fapt acolo, în colțul acela, pare chiar că, printre mormanul acela de moloz, sunt chiar capete de statui. Dar locul ăsta mă sperie puțin”, și spunând asta, Lucia se ghemui puțin mai aproape de prietena ei, căutând protecție și confort. În acel moment, curiozitatea făcea puțin loc fricii în sufletul ei. Și îi era frică de trei lucruri. Primul era că ar putea cădea în orice moment victimă unui atac de claustrofobie, sentiment pe care îl mai trăise și cu alte ocazii. Cea de-a doua teamă, parțial legată de prima, era că acele camere vechi nu erau tocmai sigure, că în orice moment totul se putea prăbuși peste ele și că puteau fi strivite de dărâmături, găsind moartea imediat după aceea sau, mai rău, rămânând blocate fără ca nimeni să le vină în ajutor. În al treilea rând, și nu în ultimul rând, era teama de a fi lăsată singură și într-o intimitate atât de mare cu prietena ei cu tendințe lesbiene. Nu ar fi fost exclus ca Antonella să profite de ocazie pentru a încerca să obțină ceva ce ea nu avea de gând să-i dea. Respirația Luciei devenise sacadată de frică, iar acest lucru nu i-a scăpat tinerei călugărițe, care luă două lumânări și le aprinse, oferindu-i una prietenei sale și păstrând una pentru ea.

„Lumina dă întotdeauna curaj. În plus, căldura unei flăcări este întotdeauna un confort”, spuse Antonella.

Din privirea prietenei sale, observând chipul frumoasei sale tovarășe luminat de flacără, Lucia începu să aibă o dorință aproape de neoprit de a se apropia de ea. În anumite momente, atmosfera care se poate crea te poate face să uiți orice scrupule datorate rațiunii, așa că Lucia căuta apropierea călugăriței, care între timp se întorsese astfel încât se trezi cu sânii ei apăsându-i pe ai ei, cu buzele încercând să se apropie periculos de mult. Cedă sărutului, apoi mângâierilor, apoi mâinilor care o dezbrăcau și apoi se trezi pe pământul tare și umed, cu trupul gol al prietenei sale deasupra ei. Și apoi, și apoi... totul părea că se învârte, totul de sus în jos și invers. Acum era ea cea care se afla deasupra celeilalte și care îi mângâia și îi săruta părțile intime, până când auzi gemetele Antonellei transformându-se într-o gâfâială rapidă și apoi în țipete, din ce în ce mai puternice, din ce în ce mai apropiate, până când deveni un țipăt prelungit conectat cu obținerea satisfacției sexuale. Lucia simți pământul tremurând sub ea, credea că țipetele Antonellei erau atât de puternice încât simulau un cutremur și, într-adevăr, așa părea. Dar nu, se ridică în picioare, goală, și își dădu seama că

nu mai putea sta în picioare, pământul se cutremura cu adevărat. Cele două au fost prinse într-un nor de praf, care le-a întunecat vederea timp de câteva minute interminabile. Lucia a crezut că îi venise ceasul, singura consolare era faptul că trecerea venise la scurt timp după un moment de intensă plăcere, cel puțin putea spune că a murit fericită. Dar, când praful se risipi, se trezi îmbrățișând-o strâns pe Antonella. Amândouă tremurau, vederea le era încețoșată, aproape complet în întuneric, căci până și lumânările se stinseseră, dar erau în viață. O rază de lumină, care pătrundea de secole prin fereastra din subsolul bisericii de deasupra de, în fiecare zi la acea oră, veni pe neașteptate să lumineze încăperea, croindu-și drum printre firele de praf încă suspendate în aer. Lucia și Antonella se priviră cu uimire, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă că mai sunt în viață, apoi își dădură seama că nu era cazul să rămână dezbrăcate și încercară să-și ridice hainele, scuturându-le cât putură de praf și îmbrăcându-le din nou. Luciei nu îi scăpă că această rază de lumină luminase unele obiecte, pe care nu le observase până atunci.

„Uite!”, îi spuse prietenei sale cu un entuziasm reînnoit, ca și cum toate temerile ei de mai devreme dispăruseră complet. „Este posibil ca cutremurul să fi mutat o parte din resturile care acopereau locul acela.”

În spatele unui zid vechi de cărămidă, patru capete de piatră, aparținând aceloraşi statui care fuseseră folosite ca coloane în criptă, delimitau o reprezentare ciudată. În pământul compact al podelei era o figură proeminentă, gravată cu un obiect ascuțit cu cine știe cât timp în urmă, reprezentând un pentaclu în interiorul unui cerc. În centrul figurii se aflau două păpuși de cârpe, făcute din paie în jurul cărora fuseseră înfășurate haine mici. Cu puțină imaginație, au putut recunoaște o bătrână și o fetiță; hainele bătrânei erau arse, în timp ce fetița avea un ac înfipt în piept. Lucia și Antonella se apropiară cu prudență și suflară spre micile figuri pentru a îndepărta parțial praful și pentru a le observa mai bine. Când Lucia recunoscu tânăra păpușă, simți o înțepătură puternică în inimă și aproape leșină, dar își reveni în câteva clipe. Viziunea pe care o avusese în acel scurt interval de timp era atât de clară, încât Lucia părea că o trăiește ca un spectator la o scenă de film. O femeie bătrână ardea în flăcările unui foc de tabără, în timp ce un tânăr chipeș, care era același pe care îl văzuse mai devreme rănit în Piață, era condus la un ștreang pentru a fi spânzurat. Dar, în timp ce trupul vrăjitoarei era mistuit de flăcări, ceva s-a întâmplat pentru a împiedica execuția tânărului. „Opriți execuția, deocamdată!”, strigă din tribună un bărbat îmbrăcat în cardinal, care semăna izbitor de mult la trăsături cu decanul fundației Hohenstaufen.

„Ești bine?”, o întrebă prietena ei. Într-adevăr, Lucia pălise și se clătinase.

„Da, da! Vezi tu, această scenă indică faptul că un fel de vrajă a fost făcută aici, cine știe cu cât timp în urmă!”

„Da, poate acum cinci sute de ani!”, repetă sceptică călugărița. „ Hai să mergem. Ai mai avut încă o viziune?”

„Îți repet, nu pot fi simple coincidențe. În păpușa mai tânără m-am recunoscut pe mine însămi. Poate că era destinată să o reprezinte pe strămoașa mea și cineva a vrut să-i facă rău printr-un ritual magic. Dar poate că nu direct ei. Poate că a vrut să o lovească prin răul făcut oamenilor apropiați, poate pentru a o face să sufere și mai mult. Privește pentaclul, este un pentaclu obișnuit cu șapte vârfuri, semnul obișnuit. Ar trebui să căutăm mai bine în acest loc. Am impresia că suntem foarte aproape de ceea ce căutăm.”

„Așa crezi?” Mai degrabă m-aș gândi cum să ieșim de aici. Cutremurul, așa cum l-ai numit, a prăbușit o grămadă de moloz, care acum ne blochează drumul. Este imposibil să ne întoarcem pe unde am venit, imposibil să traversăm cripta pentru a avea acces la coridorul care duce la subsolul Palatului Ripanti, imposibil să urcăm pe scara care duce la catedrala de deasupra. Și oricum, nu cred că a fost vorba de un cutremur. Acest teren este renumit pentru instabilitatea sa. Ne aflăm chiar sub clopotnița uriașă a catedralei, care, după cum am văzut deja, nu are fundații solide, ci se întinde pe un teren în care există goluri mari lăsate de vechile clădiri romane. Nu este nimic ciudat în faptul că molozul s-a prăbușit ca urmare a mișcărilor de tasare a solului, din cauza greutății clădirilor de deasupra noastră. Ne aflăm acum în încăperi care au făcut parte chiar din termele romane.”

„Bine, Antonella, apreciez cunoștințele tale în domeniu, dar poate că ai dreptate. Hai să găsim o cale de ieșire de aici! Există două căi clare, acest tunel lung, care pare să se scufunde în întuneric și să nu aibă sfârșit, și alt coridor din stânga noastră, care poate duce sub biserica Sfântul Floriano.”

„Cunosc aceste tunele după ce le-am studiat cu ajutorul unor hărți vechi. La stânga s-ar putea să nu găsim nicio ieșire. Coridorul duce spre o cisternă romană antică, care servea la aprovizionarea cu apă a orașului și a băilor, și care ar putea fi încă plină cu apă. Ne-am putea trezi prinse în capcană, neputând trece de ea pentru a ajunge la pasajele subterane din Sfântul Floriano. Și chiar dacă am

ajunge la ele, nu am putea urca înapoi, deoarece întregul complex Sfântul Florian a fost securizat atunci când a fost folosit ca școală, iar căile de acces la subsol au fost închise. Singura cale este să urmăm acel tunel lung și întunecat, așa cum l-ai numit. Este străvechiul drum secret care era folosit în timpul asediilor pentru a aproviziona locuitorii orașului cu provizii, arme și muniții, deoarece trecea pe lângă orașul Monsano, care a fost întotdeauna un aliat fidel al orașului Jesi. Dacă nu mă înșel, pasajul trece prin parcul reşedinţei de țară a conților Baldeschi-Balleani, acum nelocuită.”

„Și așa, merg acasă! Ei bine, mai mult decât un pasaj militar secret, pare a fi o alee privată care ar fi putut fi folosită de strămoșii mei pentru a merge de la reședința din oraș la cea de la țară.”

„Cert este că acesta este indicat pe hărțile strategice realizate de Baccio Pontelli, împreună cu planurile de reconstrucție ale zidurilor de apărare, în secolul al XV-lea.”

„Strategic sau nu, a folosit ceva ce era deja acolo și care aparținea familiei mele.”

Antonella nu oferi nicio replică, dar luă încă două lumânări și le aprinse. Lucia, alături de prietena ei, începu să parcurgă drumul lung și întunecat, care le provoca amândurora multă îngrijorare. Fără să știe, cele două parcurgeau aceeași cale folosită cu cinci secole mai devreme de Pinuccia, servitoarea Luciei Baldeschi, în fuga ei spre Ancona și spre o ipotetică libertate. Vremurile erau diferite, dar frica pe care o inspira locul era aceeași.

CAPITOLUL 20

Eretic este cel care aprinde focul, nu cel care arde pe rug.

(W. Shakespeare)

Trecuseră patru ani de la 12 octombrie 1517, cunoscută în istoria orașului Jesi ca „Vinerea execuției”, iar unchiul cardinal nu mai intervenise în viața și activitățile nepoatei sale. Singurul contact pe care Lucia îl avea cu el era pentru relațiile familiale normale. Unchiul ei nu-i mai propusese niciodată să fie prima femeie căpitan al poporului din Jesi, centralizase în mâinile sale puterile ecleziastice și civile și favorizase revenirea orașului la splendoarea de odinioară, ba chiar mai mult. Renașterea artelor, a științelor și a literaturii care, ca un vânt nou, se răspândea în toată Italia, nu lăsase cu siguranță indiferent orașul Jesi, prin tradiție deschis în fața noutăților culturale. Astfel, activitățile meșteșugărești au înflorit din nou, vechea activitate a aurarilor a fost reluată, iar palate noi și somptuoase au fost construite, în special în partea superioară a orașului. Pacea stipulată de cardinal cu seniorii din Ancona și Urbino părea să fie solidă și asigurată de faptul că atât Ancona, cât și Jesi se supuseseră definitiv Papei și, prin urmare, ambele făceau parte din același stat, statul Bisericii. Familia Malatesta din Pesaro fuseseră foarte atenți să nu-și extindă obiectivele expansioniste spre Urbino și Montefeltro, care se aflau sub puterea familiei de Medici, la îndemnul papei Leon al X-lea însuși, care aparținea de asemenea aceleiași familii. Della Rovere, un lord care nu mai era agreat de Papă, se retrăsese în fortăreața sa de la Senigallia și, în acel moment, nu părea să aibă vreo intenție specială de a relua activitățile războinice. De fapt, el se simțea înconjurat, înghesuit cum era la nord de Malatesta și la sud de Lorzii de Ancona, Jesi, Osimo, Castelfidardo și Recanati, care acum erau toți în alianță unii cu alții. Deși, cu siguranță, nu abandonase ideea de a recuceri Ducatul de Urbino, al său prin drept de moștenire.

Lucia își petrecuse iarna lungă și rece dintre 1517 și 1518 în camerele ei,

privindu-și cum îi crește burta vizibil, îngrijită de singura servitoare rămasă la dispoziția ei, Mira, care îi tot repeta până la plictiseală că ea credea că pruncul va fi cu siguranță o fată.

„Este deja evident după forma burții, este ca o pară, nu ca o sferă. Și apoi se vede după felul în care lovește, fetele sunt întotdeauna mai agitate. În plus, dacă e adevărat că ai făcut dragoste cu Franciolini în zilele în care ai stat la căpătâiul lui, luna în acel moment era în creștere, așa că...”

„Gata, oprește-te, Mira! Am înțeles. Va fi o fată și o voi numi Laura, e un nume care mi-a plăcut întotdeauna. Dar, orice ar fi, dacă va fi băiat, va trebui să îl cheme Andrea! Dar ce spun eu? Mult mai bine dacă e fată, măcar nu va atrage invidia unchiului meu. Dacă doar bănuia, așa cum cred eu, că un copil care trăiește sub acoperișul lui ar putea fi moștenitorul lui Andrea Franciolini, ar putea face orice pentru a-l înlătura, de teamă că într-o zi ar putea pretinde la conducerea orașului. Nici măcar nu îndrăznesc să-mi imaginez ce ar putea inventa distinsul cardinal pentru a scăpa de un copil incomod. Dar hai să lăsăm discuția asta, deocamdată nu vreau să mă gândesc la asta. Mai este timp până la primăvară, când va veni vremea să nasc. Mai degrabă, ai pregătit vinul fierbinte? În curând Genovefa va fi aici cu micuța Anna, trebuie să fim pregătiți să o întâmpinăm!”

Cel puțin o dată pe săptămână, Genovefa, infirmiera căreia Lucia îi încredințase fiica Manuelei Gambara, venea să o viziteze, luând-o pe micuță cu ea, pentru a-i arăta cum crește, ce progrese face. Anna avea obrajii roșii și fața dolofană, îi arunca zâmbete atât infirmierei, cât și Mirei, dar mai ales mamei sale adoptive. Lucia, poate din motivul că în acea ființă mică curgea oricum sânge din familie, vedea de fiecare dată o asemănare tot mai mare cu ea însăși, atât de mult încât se convingea că fetița putea fi cu adevărat fiica ei. Și așa avea să fie, cel puțin în viitor.

În acel an, iarna a fost aspră. Încă din 13 decembrie, în ziua de Sfânta Lucia, o ninsoare bruscă a acoperit orașul cu o pătură albă. Înghețurile și ninsorile au continuat până la jumătatea lunii februarie, când, brusc, temperatura a devenit mult mai blândă și a început o primăvară timpurie. Copacii Iudei s-au umplut imediat de flori roz, iar mimozele și-au expus florile galbene și parfumate. Lucia, profitând de vremea frumoasă, a decis să facă o excursie la Apiro, pentru a-i vedea pe prietenii ei Alberto și Ornella, pentru a o saluta pe Sara dei Bisenzi, dar mai ales pentru a lua cartea a cărei custode fusese numită cu aproximativ un

an înainte, „Cheia lui Solomon”. Descurajată de toată lumea, deoarece nu era indicat să facă acest drum în starea ei, Lucia nu ascultase de nimeni și voise să facă ce îi poftea inima.

„Cum era bunica, așa și nepoata!”, îi spuse Mira. „Încăpățânată ca un catâr, nu am cum să vă fac să înțelegeți. Doamna mea, vă dați seama că vremea se poate schimba, că ați putea fi blocată în Apiro din cauza zăpezii și că sarcina dumneavoastră se apropie de termen? Vreți să nașteți în acel loc izolat, fără ca nimeni să vă ajute? Despre ce vorbesc? Odată ce v-ați băgat o idee în cap, nimeni nu vă poate face să o schimbați!”

„Nu-ți face griji, Mira, nu voi merge pe jos. Călugării au făcut o treabă bună în ultimii ani și au ajut grijă ca vechiul drum spre Fabriano să fie din nou practicabil pentru căruțe și trăsuri. Voi avea trăsura pregătită și însoțită de doi gardieni înarmați. Nu există niciun risc.”

„Și cum rămâne cu unchiul dumneavoastră?”

„Îi voi spune... De fapt, îi vei spune după ce plec eu. Îi vei spune că am mers într-un pelerinaj evlavios la Abația Sfânta Elena, unde părintele Riccardo Sgroi binecuvântează tinerele care urmează să nască. Cine știe, poate chiar voi trece pe acolo și îl voi pune să binecuvânteze această burtică frumoasă!”

Lucia a avut grijă ca unul dintre caii care urmau să fie atașați la trăsură să fie Marocco, și asta dintr-un motiv foarte precis. Ea știa foarte bine că trăsura nu va putea niciodată să urce din fundul văii până în satul Apiro. Așa că, ajunsă la Esinante, își dezlegă calul preferat, îl înșeuase, îl încălecă și porni singură pe cărarea care ducea spre deal, lăsându-i pe cei doi gardieni să păzească trăsura și pe celălalt cal. Pe șaua lui Marocco, nu i-a fost teamă nici măcar să treacă prin vegetația deasă. Dimpotrivă, se simțea în largul ei, în contact cu natura sălbatică, în mijlocul elementelor naturale. Era în armonie cu aerul curat și proaspăt, care încă mirosea a ger și zăpadă; cu pământul parfumat de mușchi și licheni, a căror mireasmă se accentua de fiecare dată când copita unui cal se afunda în noroi; cu apa care țâșnea brusc dintr-o stâncă sau dintr-o râpă și începea să curgă în pârâiașe mici, care se transformau în torente și apoi în râuri. Și cu focul, focul sentimentelor ei, al pasiunilor ei; focul adevărat care se putea percepe în coloanele de fum care apăreau din când în când și care indicau prezența vreunei așezări umane; focul produs de un fulger care, brusc, nu se știe de ce, se abătuse la mică distanță de ea, speriindu-l pe Marocco, care, totuși, se stăpânise să nu se

înalţe în aer, şi aprinse un mic foc printre vegetaţie, care se stinsese imediat din cauza umezelii considerabile cu care era încă îmbibat pământul. Marocco era adevărata sa santinelă, prietenul său cel mai de încredere, cu el nu avea de ce să se teamă. Mersul său era adaptat în funcţie de teren şi de nevoile domnişoarei care îi stătea în şa. Animalul avea grijă să nu lase tânăra stăpână să simtă nici cea mai mică zvâcnire, ca şi cum ar fi fost conştient de conţinutul preţios al pântecelui său, care trebuia protejat cu orice preţ, chiar şi cu propria viaţă. Ca şi cum şi el ar fi fuzionat în acel moment în acea uniune de elemente şi s-ar fi simţit împreună cu stăpâna sa un singur întreg, un singur spirit, spiritul universului şi al naturii. Lucia simţi cum razele soarelui îi oferă corpului ei o căldură reconfortantă. Ziua era glorioasă şi, privind cerul, avu impresia că vede pentaclul cu şapte vârfuri desenat pe el: „Kether, Geburah, Gedulah, Tifareth, Yesod, Malkuth...”, şi simţi că spiritul Universului o pătrunde. Aproape ca din senin, se pomeni lângă bătrâna Sara din Bisenzi. Lucia nu se temea că îi simţea brusc prezenţa; dimpotrivă, era ca şi cum apariţia ei ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

„Am simţit că vei veni şi ştiu că vii după carte. De pe vremea Jolandei de Brienne nimeni nu a îndrăznit să ia preţiosul volum din aceste locuri. Dar tu eşti cea aleasă, tu eşti posesoarea ei acum şi poţi face cu ea ce doreşti”, şi, spunând aceasta, îşi puse mâna pe burtica tinerei. ,,Şi înăuntru ai un motiv în plus, faţă de noi cei care te-am precedat, şi anume această fetiţă pe care o porţi în pântece. Numele ei va fi Laura, iar tu vei putea să-i oferi educaţia potrivită. Vremurile se schimbă şi poate că nu va mai fi necesar să păstrăm secretele pe care le-am ascuns timp de secole pentru ca ele să se perpetueze şi să nu se piardă. Foloseşte bine cartea, aşadar, şi răspândeşte-ţi ideile şi cunoştinţele în funcţie de noile tendinţe. Dar nu uita niciodată să cultivi cunoaşterea în copilul tău. Şi în cea care va creşte alături de ea ca o soră.”

Lucia îi zâmbi bătrânei în timp ce îi luă preţioasa carte din mâini şi o strecură în desaga care atârna de coama calului. Când îşi ridică din nou privirea, Sara dispăruse.

Alberto şi Ornella au fost încântaţi să o vadă şi au împărţit cu ea o masă frugală. Cuplul s-a ocupat apoi de prepararea unui unguent, despre care au spus că este extraordinar, lăudându-i tinerei femei proprietăţile sale. Unguentul era preparat prin amestecarea cucutei, mandragorei, rutei, mătrăgunei şi măselăriţei, amestecând totul bine cu grăsime de porc.

„Toate sunt ierburi care aparţin unei singure familii, familia Solanaceae. Grăsimea de porc este folosită pentru a face preparatul uşor de întins. În doza potrivită, este folosit pentru a amorţi bolnavul înainte de o operaţie dureroasă”, spuse Ornella.

„Ah, dacă l-aş fi avut când a fost nevoie să tratez rănile lui Andrea!”, repetă Lucia cu un oftat.

„Da, dar atenţie, în doze exagerate, acest unguent, absorbit prin piele, poate provoca confuzie mentală, pierderi de memorie, imponderabilitate şi halucinaţii. Când efectul dispare, pacienţii pe care a fost folosit ca narcotic povestesc adesea poveşti foarte ciudate. Ei spun că au zburat până la lună, au dansat până în zori şi altele asemenea, chiar dacă în realitate nu s-au mişcat din pat”, a adăugat Alberto zâmbind.

Toţi trei au fiert plantele împreună, le-au amestecat cu grăsime de porc, au lăsat unguentul să se răcească şi, la final, l-au pus în nişte recipiente de lut închise ermetic. Alberto şi Ornella îi înmânară unul dintre recipiente tinerei, care îl strecură cu grijă în desaga de pe cal, împreună cu preţioasa carte. Lucia porni spre casă, îmbogăţită nu doar cu ceea ce avea în sacoşă, ci şi cu bucuria de a fi petrecut câteva ore cu prieteni adevăraţi. Zilele erau scurte şi strălucirea soarelui la apus o însoţea pe Lucia şi pe cal la coborârea lor rapidă în vale. Cei doi gardieni au fost încântaţi să îşi vadă protejata întorcându-se înainte de lăsarea întunericului şi îi sugerară Luciei să meargă până la mănăstirea Sfânta Elena, aflată în apropiere, unde ar fi găsit cu siguranţă un adăpost pentru noapte. A doua zi se vor întoarce la Jesi.

Câteva zile mai târziu, Lucia intră în travaliu. Mira, de îndată ce observă ruperea apei şi primele dureri de travaliu, se grăbi să o cheme pe Annuccia. Datorită experienţei şi priceperii moaşei, totul a decurs bine. A fost o noapte lungă, dar la final Lucia a recunoscut că nu a simţit durerile pe care îşi imaginase că le va simţi, astfel încât unguentul lui Ornella şi Alberto, ţinut la îndemână, nu a fost deloc necesar. În plus, Lucia nu era sigură că vrea să simtă asupra ei efectele descrise cu câteva zile înainte de prietenii ei din Apiro. Aşa cum era de aşteptat, a născut o fetiţă frumoasă, pe care a botezat-o Laura. La ora trei dimineaţa, primul strigăt al bebeluşului umplu încăperile din Palatul Baldeschi. Nou-născuta a fost îngrijită de Mira, în timp ce Annuccia a avut grijă de Lucia, care deja după o oră îşi primi fiica în braţe, spălată şi înfăşurată în scutece albe, şi o alăpta la sân. Ca orice doamnă nobilă care se respectă, Lucia nu şi-a alăptat

copilul prea mult timp, ci îl încredinţ aceleiaşi doici care o alăpta deja pe cealaltă fetiţă a sa, Anna. Cele două fete, după înţărcare, aveau să fie îngrijite mai întâi de tutori, apoi de învăţătoare, care le-ar fi învăţat nu numai să citească, să scrie şi să numere, ci le-ar fi iniţiat şi în muzică şi arte, aşa cum făcuse şi cu ea când era la o vârstă fragedă. Lucia era o mamă prezentă şi nu ar fi neglijat niciodată angajamentele personale pentru ele, şi nu făcea niciodată diferenţa între cele două fete, comportându-se de parcă fetiţele ar fi fost surori adevărate, gemene chiar. Ceea ce ar fi avut una, ar fi avut şi cealaltă. Dar ceea ce ieşea cel mai mult în evidenţă pentru ochiul oricui era asemănarea remarcabilă dintre cele două, care chiar ar fi semănat între ele ca două gemene, dacă nu ar fi existat o mică diferenţă de înălţime şi greutate care le făcea uşor diferite.

Astfel, în timp ce Anna şi Laura, care trăiau în armonie, dar uneori şi certându-se între ele, creşteau sub privirea atentă a educatorilor şi tutorilor, Lucia petrecea din ce în ce mai mult timp în atelierul tipografiei, dedicându-se activităţii care devenise o adevărată meserie pentru ea. Cartea „Principiile medicinei naturale şi ale vindecării cu ajutorul plantelor”, după ani de muncă, era acum gata. Lucia aşternuse pe acele o sută de pagini tot ceea ce, în materie de medicină şi de remedii naturale, erau cunoştinţele ei, astfel încât să poată fi răspândite, iar oricine, chiar şi din clasele mai sărace, să poată scăpa ieftin şi eficient de bolile şi afecţiunile supărătoare. Pe masa din camera de la etaj erau deja expuse câteva exemplare proaspăt tipărite, cu mirosul caracteristic de cerneală proaspătă. Pe coperta din piele, Bernardino gravase titlul cu litere de aur. Sigiliul editurii înfăţişa pentaclul cu şapte vârfuri, devenit familiar pentru ei. Biroul Luciei era, de asemenea, plin cu o sumedenie de hârtii: manuscrise în care relatase despre proprietăţile şi utilizările ierburilor medicinale, reţete pentru prepararea poţiunilor, unguentelor şi ceaiurilor din plante şi, mai ales, un mic caiet scris de mână, în care încercase să rezume tot ce descoperise despre semnificaţia pentaclului cu şapte vârfuri. Simbolurile şi inscripţiile din fiecare punct nu mai erau mistere pentru Lucia, care, pentru a nu uita nimic, notase totul cu meticulozitate în caietul ei, în timp ce preţiosul text „Cheia lui Solomon” stătea într-un colţ al mesei sale de lucru, gata să fie consultat în orice moment.

Bernardino, la rândul său, îşi finalizase lucrarea „Istoria oraşului Jesi”, adăugând la versiunea originală întreaga parte care începea de la venirea lui Frederic al II-lea la Jesi şi până la momentul în care trăia el şi descriind cu lux de amănunte jefuirea oraşului din 1517, graţie şi mărturiei Luciei, care îi povestise până în

cele mai mici detalii cum s-au petrecut lucrurile. Iar cardinalul cu siguranță nu s-a bucurat de acest lucru! Volumul ilustrat de peste șase sute de pagini, cu o copertă elegantă care înfățișa Palatul Guvernului cu somptuosul său turn clopotniță, se dovedise a fi o adevărată capodoperă. Clișeele erau gata, dar Bernardino nu dăduse presei decât trei exemplare de probă, pentru că voia să i le arate Luciei înainte de a continua cu tirajul planificat.

Lucia mângâie coperta cu mâna, se bucură de mirosul cărții, apoi o deschise la paginile care o interesau cel mai mult. A citit, clătinând din cap.

„Bernardino! Să faceți publică această informație? Chiar nu e cazul. Ne riscăm propria viață. V-am spus toată povestea și tot adevărul în mod confidențial. Nu puteți tipări volumul așa cum este acum. Poate că într-o zi, după moartea unchiului meu, adevărul despre jaful de la Jesi va putea fi spus. Nu acum, nu acum, dragul meu Bernardino!”, spuse tânăra femeie, rupând aproximativ zece pagini din fiecare dintre cele trei volume și aruncându-le în șemineu.

„Adevărul doare, nu-i așa, tânăra mea Lucia? Credeam că sunteți mai curajoasă. Am crezut că această carte ar fi putut fi cea mai bună armă pentru a vă elibera de tirania unchiului laș. Dar văd că, în ciuda urii pe care i-o purtați, sunteți încă supusă puterii lui. Citind această poveste, concetățenii noștri s-ar fi putut răzvrăti și ar fi putut pune în locul lui un Căpitan al Poporului demn. Poate că dumneavoastră ați fi putut să vă revendicați postul, sau să îl chemați pe frumosul dumneavoastră cavaler, Andrea Franciolini, înapoi la Jesi. De ce să-l lăsăm în slujba Malatesta, dacă locul lui este aici, la Jesi, și îl poate lua înapoi oricând, cu ajutorul favorurilor poporului?”

„Liniște, Bernardino. Este un risc chiar și să vorbiți despre asta. Unchiul are spioni peste tot. Ascultați-mă, nu veți putea răspândi nici măcar un singur exemplar din această carte fără să fii mai întâi ucis de oamenii unchiului meu.”

„Fie, voi face cum spui, dar voi păstra clișeele paginilor pe care mă forțați să le omit din opera mea. De fapt, veniți cu mine. Veți fi cea care le veți transporta într-un loc sigur. Acum sunt prea bătrân, iar sciatica mea, în ciuda remediilor dumneavoastră, nu-mi permite să car anumite greutăți. Haideți să mergem jos și vă voi explica ce trebuie să faceți.”

Discursul dintre cei doi a fost întrerupt brusc de Valentino, un tânăr băiat de la prăvălie, care dădu buzna în încăpere.

„Iertați-mă, domnule!” Băiatul făcu o plecăciune adresată în special Luciei. „Cele mai profunde salutări, doamnă Lucia. Iertați-mă din nou, dar cred că suntem cu toții în pericol. Cardinalul împreună cu câteva gărzi se îndreaptă spre noi și cu siguranță nu are intenții bune. Cristoforo, corectorul nostru, va încerca să-i distreze cât de mult poate, dar nu știu cât timp va putea ține pasul...”

„Ce v-am zis?”, spuse Lucia, îngrijorată că unchiul ei ar putea să o găsească chiar în interiorul acelei tipografii. „Deja unchiul știe totul! Este probabil să fi venit aici cu intenția de a vă amenința cum se cuvine, de a vă face să renunți la tipărirea „Istoriei Jesi”. Sau poate chiar să vă jupoaie de viu!”

„Ei bine, tocmai ați smuls paginile compromițătoare și le-ați distrus. Nu va găsiți nimic ilicit, dar trebuie să scăpați de clișee. Trebuie să punem imediat în aplicare ceea ce voiam să vă propun chiar acum.”

Bernardino o luă pe Lucia de mână, trăgând-o după el pe scări.

„Să sperăm că Cristoforo știe cum să tragă de timp și că ne va da șansa să acționăm. Unchiul nu vă va găsi aici și nici nu va găsi clișeele. În ceea ce mă privește, mă voi confrunta cu Eminența Sa. Nu cred că un înalt prelat ca el s-ar coborî atât de jos încât să-mi amenințe viața.”

„El nu este, dar oamenii lui sunt. Nu putem avea încredere în el.”

Nici măcar nu părea să o fi ascultat: Bernardino începuse să încarce vreo zece clișee de plumb într-o căruță de lemn, formată dintr-un pat plat, susținut de o pereche de scânduri de fiecare parte, deasupra a două roți, și două mânere lungi, care facilitau transportul chiar și a unor încărcături destul de grele. Încărcase deja șapte sau opt dintre ele, când se întoarse spre Valentino, același ucenic care venise mai devreme să-i avertizeze de pericolul iminent.

„Ar fi bine să eliberăm camera de la etaj de toate hârtiile și de cărțile deja tipărite ale Luciei. Adu totul jos și hai să aranjăm și materialul acela în căruță.”

În timp ce încărcau totul în grabă, nimeni nu observase că, în toată învălmășeala, una dintre cărțile intitulate „Principiile medicinei naturale și ale vindecării cu ajutorul plantelor”, în care numele autorului ieșea în evidență pe copertă, căzuse pe podea și rămăsese pe jumătate ascunsă sub presa mare de tipărit.

Lucia apucă mânerele căruței și se miră de cât de ușor era de ridicat și de

condus, în ciuda greutății a tot ce era pusă în ea.

„Urmează cuvintele „Nosce te ipsum” și vei ajunge la locul cel mai potrivit pentru a ascunde acest material compromițător”, o îndemnă Bernardino.

„Nu pot să vă las aici, sunteți în pericol. Fugiți cu mine. Vom sta ascunși câteva zile și ne vom întoarce când furia cardinalului se va fi potolit. Voi găsi o modalitate de a mă înțelege cu el.”

„Ar fi mult mai rău dacă cardinalul v-ar găsi în compania mea. Mergeți, nu vă gândiți la mine și nu vă întoarceți pentru niciun motiv. Voi ști cum să mă descurc, până la urmă nu există nimic aici care să mă facă să vă acuz de ceva.”

Între timp, afară, Cristoforo nu mai putea să-i țină piept cardinalului și suitei sale. În zadar repeta: „Nu puteți intra, vă spun. Mașinile sunt în funcțiune și ar putea fi periculos să vă apropiați, voi, cei care nu sunteți în acest domeniu.”

„Suntem aici în calitate de autorități publice. Oprește tiparul și lasă-ne să intrăm, dacă vrei să-ți salvezi pielea”, începu să îl amenințe unul dintre bătăuși, care între timp își pierduse răbdarea. Căută privirea aprobatoare a cardinalului și apăsă lama cuțitului pe gâtul bietului Cristoforo. „Dacă vei continua să ne împiedici, ne vom considera îndreptățiți să te omorâm!”

Cristoforo își mască teama care îl cuprindea și nu cedă. Apoi, omul de încredere al cardinalului, cu o mișcare abilă și rapidă, îndepărtă cuțitul de la gâtul nefericitului și i-l înfipse în coapsă. Durerea atroce și bruscă îl făcu pe maestrul corector să se prăbușească la pământ, sângerând, și astfel cedă în fața delegației cardinalului.

Bernardino se grăbi să îngenuncheze în fața cardinalului și să-i sărute inelul, în timp ce armigerii îi îndemnau pe toți muncitorii să vină în ajutorul tovarășului lor rănit și să părăsească atelierul, deoarece cardinalul dorea să discute față în față cu stăpânul tipografiei.

„Ce onoare este să vă primesc aici, Eminența Voatră”, începu să spună Bernardino, ținându-și privirea în jos, fixată pe podea. „Cărui fapt se datorează un interes atât de binevoitor din partea dumneavoastră? Poate că doriți să cumpărați cărți pentru prețioasa dumneavoastră bibliotecă? Sau poate mă

însărcinați să tipăresc texte scrise de mâna dumneavoastră...?”

Cardinalul, cu un gest violent, îl ridică de gulerul hainei de lucru, până când aduse fața tipografului la mică distanță de ochii lui.

„Nu încerca să o faci pe deșteptul cu mine, tipografule! Surse demne de încredere îmi spun că ești un eretic, că ești pe cale să dai textele blasfemiatoare în presă. Chiar așa?”

Bernardino dădu din cap pentru a nega, dar unul dintre armigeri îi înmână cardinalului cartea găsită pe jos.

„Ah, chiar așa? Pe lângă faptul că ești un eretic și un blasfemiator, ești și un mincinos! Ba chiar folosești, ba chiar abuzezi de numele nepoatei mele. Știi ce merită oameni ca tine? RUGĂCIUNE! Iar eu, în calitate de inchizitor șef al acestui oraș, te condamn aici. Bernardino Manuzi: ești condamnat să fii ars pe rug, iar execuția va avea loc imediat. CONDAMNARE CU EXECUTARE IMEDIATĂ!”

Cardinalul accentuase ultimele cuvinte și le sublinia cu un pocnet din degete. În mod evident, oamenii săi știau deja ce aveau de făcut.

„Îmi cunosc drepturile. Nimeni nu poate fi condamnat fără un proces echitabil”, spuse Bernardino, aproape cu un zâmbet ieșindu-i de pe buze, mulțumit de cuvintele pe care le rostea. Dar la următoarele cuvinte ale cardinalului, în timp ce cei doi armigeri îi legau deja mâinile și picioarele cu frânghii, orice speranță de a se salva l-a abandonat.

„Pentru mine, sentința este pronunțată. Dar în ochii tuturor, moartea ta va părea un accident. Vei pieri în focul din atelierul tău. Păcat pentru tine și păcat pentru frumoasa ta tipografie!”

Bartolo și Amilcare, cei doi oameni de încredere ai cardinalului, strânseră legăturile astfel încât Bernardino nu mai avea nicio șansă de a se mișca și îl aruncară pe podea, unde căzu cu fața în jos. Apoi, cei doi finalizară lucrul lor dând jos câteva rafturi, împrăștiind pe jos cărți, hârtii și diverse pergamente. Apoi căutară ulei de lampă, găsiră câteva sticle într-un dulap, turnară conținutul uneia dintre ele pentru a forma un cerc în jurul tipografului, în timp ce pe cealaltă o izbiseră de un perete. Apoi, împreună cu cardinalul, porniră spre ieșire. De îndată ce ajunseră în prag, Amilcare își scoase amnarul și aprinse torța ținută

de Bartolo, care, cu un gest iute, o aruncă în prăvălie. Focul izbucni imediat, cu o violență fără precedent, iar Bernardino se trezi în câteva clipe înconjurat de flăcări. Din fericire, nenorociții nu se gândiseră să-l stropească cu ulei, altfel ar fi fost deja condamnat la moarte sigură. Nu că ar fi fost o situație bună pentru el, dar izbuti să se întoarcă, să se rostogolească și să se ridice în poziție de șezut. Trebuia să încerce cumva să se elibereze din frânghiile care îi strângeau mâinile la spate. Singura soluție era să-și apropie încheieturile legate de flăcări, să suporte câteva clipe căldura pe piele și să aștepte ca frânghiile să cedeze puțin. Și-a ars mâinile și încheieturile, dar simți cum frânghiile se slăbesc. De îndată ce mâinile îi erau libere, suportând durerea arsurilor, slăbi frânghiile care îi țineau gleznele. Era liber, dar cu siguranță nu era în siguranță. Flăcările se înălțau în jurul lui, căldura era acum insuportabilă și aerul irespirabil. Tavanul s-ar fi putut prăbuși peste el în orice moment. Se aplecă și începu să se târască de-a lungul unui coridor îngust dintre doi pereți de flăcări. Nu știa dacă acel tunel fictiv îl condusese spre o posibilă ieșire sau dacă ajunsese la un zid fără nicio șansă de scăpare. În sinea lui, spera la un miracol. Cert este că, în fața lui, deodată, o parte din tavan cedă, iar materialul căzu și molozul înăbuși flăcările, deschizându-i o cale neașteptată. Escaladă muntele de moloz, fără să țină cont de căldură și durere, coborî pe partea cealaltă și se trezi în aer liber, în curtea care dădea spre strada Prăvăliilor. Exact la timp pentru a asista la prăbușirea totală a acoperișului tipografiei și la reluarea bruscă a focului într-un vârtej de scântei roșii care se ridică în sus. Bernardino își acoperi fața cu mâinile, nu voia să vadă cum afacerea căreia își dedicase întreaga viață și care îl costase atâtea sacrificii se face scrum. Flăcările înroșeau acum cerul cenușiu al acelei după-amiezi de toamnă, în timp ce o coloană de fum negru se ridica amenințătoare, vizibilă de la o distanță mare.

Înainte de a se prăbuși și a leșina, tipograful reușise să audă vocile agitate ale cetățenilor: „Foc, foc! Repede, aduceți apă! Deschideți poarta Palatului Guvernului, fântâna ne va fi de folos!”

În scurt timp, un lanț de oameni se formase de la Palatul Guvernului, în curtea căruia se afla o fântână mare, până la Palatul Verroni, unde se afla tipografia cuprinsă de flăcări. Gălețile cu apă au fost trecute din mână în mână, până când au fost aruncate pe flăcările care încă mocneau periculos. Focul trebuia stins înainte de a se extinde la clădirile învecinate, existând riscul ca în scurt timp întregul oraș să fie cuprins de flăcări.

Lucia, împingând în fața ei căruța încărcată cu prețiosul material, ieșise pe ușa din spatele tipografiei, pe aleea cunoscută sub numele de Vicolo de' Fiorenzuoli, o alee care duhnea a mucegai și excremente, înghesuită cum era între zidurile unor clădiri înalte și masive. Se întoarse la dreapta și în curând văzu intrarea care o interesa, cu inscripția „Nosce te ipsum” deasupra ușii. Ușa era întredeschisă și a fost suficient să o împingă cu aceeași căruță pentru ca aceasta să cedeze și să se deschidă. Înăuntru, un coridor lung și înclinat ducea spre subsolul palatului. Lucia își dădu seama că aceste încăperi comunicau cu siguranță cu altele pe care le vizitase în trecut. De fapt, în scurt timp, se pomeni în cripta în care erau păstrate relicvele Sfântului Septimius. Se afla sub altarul mare al catedralei, care fusese închisă de ani de zile. Puțin mai în lateral, în fața ei, se afla tunelul lung care ducea în afara orașului, aproape de reședința de la țară a familiei sale. În afară de Pinuccia, care trecuse pe acolo cu câțiva ani în urmă, după spusele Luciei, trebuie să fi trecut mult timp de când nimeni nu mai parcursese acel pasaj secret. Arhitectul și strategul Baccio Pontelli avusese în vedere alte căi de scăpare atunci când consolidase întregul sistem de apărare al orașului, cu vreo doisprezece ani în urmă, dar îi plăcuse acel pasaj antic, datând chiar din vremea romanilor, și îl lăsase deschis. Îi era puțin teamă să meargă acolo, dar dacă Pinuccia reușise la vremea ei, nu vedea niciun motiv pentru care să nu poată și ea, chiar dacă trebuia să poarte povara grea pe care i-o încredințase Bernardino. Ajunsese acum în acel punct și trebuia să continue. Își aruncă privirea spre colțul întunecat în care într-o zi, care în mintea ei părea pierdută într-un timp îndepărtat, observase niște păpuși ciudate din cârpe. Erau încă acolo, acoperite de un strat de praf, iar acum totul era limpede. Unchiul fusese cel care făcuse un fel de vrajă păpușilor pentru ca aceleași nenorociri să li se întâmple și celor cărora voia să le facă rău. Hainele bunicii erau arse, ca în realitate să sfârșească pe rug, în timp ce nepoatei îi fusese străpunsă inima, pentru ca iubirea vieții ei să-i fie luată, umilită și ucisă chiar sub ochii ei.

„Totul a fost pus la cale, de un nenorocit de cardinal”, gândi Lucia în sinea ei. „Totul a fost aranjat ca să se întâmple în realitate. Și noroc că nu totul a ieșit exact așa cum ți-ai fi dorit. Meriți orice altceva decât să fii numit cardinal, unchiule. Dar Domnul te veghează și te vede - ah, dacă te vede! - și va ști cum să te pedepsească, când îți va veni vremea!”

Cu o vigoare reînnoită, fără să țină seama de a mia oară de tragedia care se petrecea în lumea exterioară, din nou datorită intervenției unchiului ei malefic, începu din nou să împingă căruța și se îndreptă spre tunelul întunecat și umed. Nu i-a fost ușor să treacă prin el, din când în când trebuia să se oprească pentru

un popas, iar la fiecare oprire, pentru a mărturisi trecerea prin acea prăpastie, sculpta cu un cuţit mic pe peretele de stâncă un pentaclu cu şapte vârfuri. În cele din urmă, văzu o lumină la capătul tunelului întunecat. Împingând căruţa în faţa ei, reuşi să înlăture tufişul spinos care masca deschiderea pasajului, traversându-l nevătămată, fără nici măcar o zgârietură. Urmă cărarea prin parc şi ajunse în partea din spate a vilei impunătoare, zărind uşa mică de lemn care ducea spre subsol, marcată şi ea cu obişnuita maximă: „Nosce te ipsum”. Dacă Lucia ar fi pornit la drum cu intenţia de a vizita vila familiei, ar fi luat cu ea setul de chei care i-ar fi permis accesul în orice încăpere a conacului, inclusiv în subsol. Din păcate, nu era cazul, şi a trebuit să găsească un obiect pe care să-l folosească drept pârghie pentru a descuia uşa mică de care era interesată. Operaţiunea de intrare prin efracţie nu s-a dovedit atât de dificilă; avea să trimită apoi o persoană de încredere să repare pagubele. Scări abrupte duceau la subsol, aşa că era de neconceput să coboare acolo cu căruţa.

Ar fi trebuit să facă mai multe drumuri pentru a aduce jos toate materialele. A decis să coboare pentru prima dată cu mâinile goale, pentru a inspecta camera şi a găsi cea mai potrivită ascunzătoare. Scara se sfârşea într-o încăpere mare, răcoroasă, slab luminată, cu butoaie de vin de nuc aliniate lângă peretele nordic. Câteva deschideri în peretele opus permiteau accesul la camere mai mici. Una dintre încăperi conţinea recipiente pentru oţet: la ţară, oamenii obişnuiau să toarne vin vechi în aceste recipiente şi să îl lase să se acrească pentru a fi folosit ca condiment în bucătărie. O altă încăpere conţinea alambicuri ciudate, care făceau parte din aparatul de distilare a sucului obţinut din cele mai bune soiuri de viţă de vie; acesta, odată aromatizat cu fructe şi diverse mirodenii, permitea obţinerea unor lichioruri excelente, dintre care Lucia a putut aprecia câteva sticle aşezate orizontal pe un raft special. Încăperea pe care o găsise cea mai potrivită pentru scopurile sale era ultima pe care o vizitase, o cămăruţă goală, folosită probabil ca magazie pentru unelte, în mijlocul căreia se afla o ladă de lemn goală, cu capacul aşezat pe o parte a acesteia. Nu putea spera la nimic mai bun. Pe un raft de lângă perete a mai găsit un borcan plin de cuie şi un ciocan. Putea să introducă cele zece clişee de plumb în interiorul cutiei şi să o sigileze închizând capacul cu ajutorul cuielor. Uşa camerei în sine putea fi încuiată cu un zăvor, de care era ataşat un lacăt cu cheie. Cheia putea fi scoasă, dând astfel instrucţiuni servitorilor şi ţăranilor să nu intre în cameră pentru niciun motiv.

Tragerea în jos a grelelor plăci de plumb nu s-a dovedit deloc uşoară. Ieşind afară pentru a patra oară, Lucia nu a putut să nu observe coloana densă de fum negru care se ridica din centrul oraşului. Un sentiment neplăcut îi cuprinse

inima. Trebuia să se grăbească și să se întoarcă în oraș; se temea pentru Bernardino. Din câte se părea, un incendiu devastator făcea ravagii într-un cartier din centrul orașului, și putea foarte bine să fie tipografia mentorului său cea care se făcea scrum. A dus jos, două câte două, lespezile rămase, fără să țină cont de efortul supraomenesc pe care i-l cerea o asemenea practică, închise lada, zăvorî ușa mică a încăperii și trase ușa exterioară. Apoi se îndreptă spre grajd, unde știa că erau niște cai. Nici măcar nu se obosi să-l caute pe grăjdar, puse șaua pe unul dintre ei, se întoarse la căruță și puse tot ce mai rămăsese în ea în desaagii de pe marginea șeii: cele trei volume din istoria lui Jesi, cărora le lipseau cele zece pagini pe care le rupsese, manuscrisele ei, câteva exemplare din cartea ei, prețiosul text „Cheia lui Solomon” și borcanul cu unguentul pe care învățase să-l pregătească ultima dată când fusese sus la Apiro. S-a asigurat că nimic nu rămăsese în căruță și porni în galop spre orașul Jesi.

CAPITOLUL 21

În dragoste nu este frică,

Ci dragostea desăvârșită izgonește frica.

(1 Ioan 4:18)

Ajunse în localitatea San Floriano, urcă pe strada pietruită și abruptă numită Via della Mastella și intră în oraș prin Poarta Marina, galopând de-a lungul străvechii străzii Termelor Romane, fără să țină cont de reguli, care cereau ca oricine trecea călare pe străzile orașului să păstreze un ritm lent. Abia când ajunse în Piața del Mercato a trebuit să încetinească pentru a evita să strivească pe cineva pe jos sub copitele calului său. O mulțime dezordonată de bărbați, femei și chiar copii umplea Piața, îngrozită de ceea ce se întâmpla cu tipografia lui Bernardino Manuzi și cu Bernardino însuși. Mulți erau ocupați să se facă utili și să se apropie de foc pentru a ajuta la stingerea lui, dar marea mulțime de femei și copii se aflau în stradă din pură curiozitate. Cu un efort considerabil, Lucia ajunse în Piața Sant'Agostino și își legă calul de unul dintre inelele de pe fațada Palatului Guvernului. De acolo era practic imposibil să mai continue, cu excepția mersului pe jos. Fumul acru îi deranja gâtul și făcea aerul greoi, chiar dacă era toamnă târzie. Tânăra încercă să-i întrebe pe unii dintre cei care treceau pe acolo cu găleți pline cu apă: „Bernardino! Ce s-a întâmplat cu Bernardino? L-ați văzut?”

Unii dădeau din cap, alții ridicau din umeri, nimeni nu-i putea da vreo veste despre tipograf. Până când îl recunoscu pe Valentino, în mijlocul șirului de oameni care se încolăceau de la poarta principală a Palatului Guvernului până la arcada Casei Verroni.

„Cardinalul și gărzile sale ne-au alungat pe toți, l-au rănit chiar și pe Cristoforo pentru a intra în atelier. După un timp, a izbucnit focul, dar unchiul tău și escorta lui plecaseră deja. Unii spun că Bernardino, pentru a nu-i da satisfacție cardinalului și pentru a nu fi arestat sub acuzația de erezie, a dat el însuși foc ca să piară împreună cu atelierul său, dar nu cred că a fost așa. Stăpânului îi păsa

prea mult de afacerea lui”, îi spuse Valentino cu o voce încordată, în timp ce continua să primească găleți pline cu apă și să le înmâneze celor din fața lui.

„Sunt zvonurile oficiale răspândite de oamenii unchiului. Acei criminali blestemați sunt capabili de o lașitate mult mai mare decât asta. Dar nu mă mai tem nici de ei, nici de unchiul meu. Vor plăti cu toții, ah, vor plăti!”

Cuvintele i se stinseră pe buze când îl văzu. Bernardino era puțin mai departe, prăbușit la pământ, inconștient, cu spatele lipit de tocul ușii unui atelier de orfevrărie, într-o poziție pe jumătate ascunsă, de unde cei mai mulți, ocupați să stingă flăcările, nu-l observaseră deloc. Cămașa îi era pârjolită, iar părul deja rar îi fusese șters de focul care făcuse ravagii în diverse părți ale corpului tipografului, unde roșeața și bășicile erau evidente. Mai presus de toate, mâinile și brațele îi erau grav afectate, dar bărbatul încă respira, deși inconștient.

Lucia se apropie, se aplecă lângă el, îi luă capul în mâini și îl strigă încet: „Bernardino, ce s-a întâmplat? Ce v-au făcut?”

Îi venea să plângă, dar își stăpâni lacrimile; nu era momentul să se lase copleșită de consternare, tristețe și disperare. În schimb, era momentul să lupte, să pună totul pentru a-și salva prietenul și stăpânul. Cu agilitatea unei feline, ajunse în piața din apropiere și își încălecă din nou calul, ducându-l după el de frâu, fără să țină cont de protestele oamenilor printre care trecea. Ajungând din nou la Bernardino, căută unguentul în desaga calului, luă o cantitate mică din borcan și începu să-l întindă pe pieptul bărbatului, care, la scurt timp după aceea, tuși de două ori și deschise din nou ochii, suficient cât să-i vadă strălucind de bucurie, înțelegând că ea era cea care îl ajuta. Apoi Bernardino căzu în somnul nefiresc provocat de unguent. Lucia, conștientă de efectele secundare ale medicamentului, descrise la vremea respectivă de Alberto și Ornella, fusese foarte prudentă cu doza aplicată. Efectul dorit fusese atins, acela de a ameliora durerea și de a cufunda bolnavul într-un somn odihnitor. Își adună toate forțele, îl ridică pe tipograf apucându-l de sub subsuori și îl așeză în șaua calului, pe care îl apucă din nou de frâu, începând din nou să suporte protestele oamenilor care nu voiau să cedeze în fața ei și a animalului.

„Nu vedeți că acest om are nevoie urgent de ajutor? Unde v-a dispărut sensibilitatea, sub picioarele voastre?”, le răspundea Lucia tuturor celor care îndrăzneau să se opună trecerii ei. În scurt timp, a ajuns la spitalul Santa Lucia din Piața Pieței, unde l-a predat pe bolnav personalului religios, raportând că

îngrijirea de care avea nevoie bărbatul va trebui să fie pusă în sarcina unchiului său. Conta pe discreția religioșilor și pe faptul că unchiul său, cardinalul, nu a pus niciodată piciorul în spital, deoarece îi era prea teamă să nu fie infectat de cei care aveau lepră, holeră, ciuma Marrana sau alte boli similare. Bernardino urma să fie vindecat pe cheltuiala cardinalului: merita cel puțin asta!

Lucia își dăduse seama că era la capătul puterilor, cu spatele frânt și cu mușchii brațelor și picioarelor încordate de la efort, abia atunci când, după ce băgase calul în grajdurile de la Palatul Baldeschi, urcase în camera ei și se așezase pe pat. Fără să se dezbrace, fără să o cheme măcar pe Mira pentru a fi îngrijită, se strecură în poziție culcată și căzu într-un somn adânc. Nu-și dăduse seama cât timp trecuse; era deja ziuă când a fost trezită de clopotele care sunau pentru a avertiza asupra unui posibil atac din partea unei armate inamice.

„Cum este posibil așa ceva?”, își spuse. „Nu a existat niciun avertisment privind atacurile iminente!”

Nici măcar nu a trebuit să piardă timpul să se îmbrace. Deși nu mirosea bine și hainele îi erau mototolite, sări din pat și se grăbi să coboare scările spre exterior. Deja mulți bărbați se aflau în piață. Abia spre sfârșitul zilei aflaseră despre incendiul izbucnit la tipografie și mulți rămăseseră de pază lângă construcția încă fumegând, pentru a se asigura că flăcările nu se reaprind. Astfel, stătuseră treji toată noaptea, iar această nouă alarmă nu era dorită. Pe de altă parte, faptul că mulți oameni erau deja în picioare și gata să se apere era un lucru pozitiv, iar cei mai mulți, incitați de tânărul Roberto Santoni, alergau deja spre străzi pentru a apăra zidurile.

Lucia vru să vadă cu proprii ochi care era amploarea pericolului, așa că merse pe strada Spaldi și zări o intrare îngustă la baza unui turn de pază. De acolo avea acces la o pasarelă care se întindea de-a lungul întregii părți estice și sudice a zidurilor, proiectată și construită de Baccio Pontelli în interiorul zidurilor, la aproximativ jumătate din înălțimea părții exterioare. Traseul urma calea pasarelei de pază de deasupra, dar, spre deosebire de ea, avea avantajul de a fi complet protejată. Din când în când, o deschizătură permitea nu numai să se vadă ce se întâmplă afară, ci și să se introducă arme de foc, bombarde sau tunuri, pentru a fi folosite împotriva oricărui inamic care îndrăznea să se apropie de ziduri. Dar armele de foc nu erau niciodată folosite, de teamă că ar putea face mai multe

pagube în interior decât în exterior.

Într-adevăr, nu era neobișnuit ca armele moderne, în loc să tragă asupra inamicului, să explodeze pe loc.

Lucia a parcurs o porțiune lungă din pasarelă fără să poată observa nimic. Abia când ajunse în apropierea Turnului de la Miazăzi văzu grupul de bărbați înarmați. Judecând după felul în care erau îmbrăcați și după culoarea pielii, păreau sarazini. Ciudat, pentru că astfel de atacuri nu mai erau de temut, în ciuda faptului că locuitorii din Ancona îl însărcinaseră pe Sangallo să construiască o fortăreață suplimentară pentru apărarea portului, tocmai pentru a contracara eventualele atacuri ale piraților legați de lumea arabă și otomană.

Lil Pasquinelli 1965

De fapt, în ultimii ani, cea mai mare parte a comerțului s-a mutat în peninsula Iberică, în porturi precum Barcelona și Sevilla. Dar de data aceasta, după toate probabilitățile, sarazinii nu erau din Ancona și, cel puțin, acest atac, nu a fost mâna unchiului cardinal. A fost poate cea a lui Della Rovere, care poate, într-o revigorare a scopurilor sale expansioniste, a favorizat debarcarea piraților. Judecând după poziție, inamicul urcase pe cursul Misa, ajungând la Arcevia sau chiar la Sassoferrato, trecuse de bastionul reprezentat de Pre-Apenini și coborâse din nou de-a lungul râului Esino, ajungând chiar sub Turnul de Miazăzi, dincolo de valea care se întindea de-a lungul zidurilor pentru a proteja și mai mult orașul. Cu siguranță că nu fusese o alegere înțeleaptă, deoarece aceasta era partea cea mai ușor de apărat pentru cei din Jesi. S-a întâmplat și un eveniment neobișnuit, de care Lucia s-a putut bucura observându-l direct. Soarele răsărise deja de ceva vreme, dar era acoperit de nori. Dintr-o dată, orizontul estic se însenină, iar lumina bruscă îi orbi pe inamici, care au avut impresia că bastioanele erau atât de pline de apărători înverșunați, încât nu mai aveau scăpare. Însă Lucia mai observă un lucru, și a fost ceea ce a încurajat-o cel mai mult: din partea opusă venea un mic grup de oameni, condus de un cavaler mândru, care ținea steagul Malatesta. Să fi fost oare Andrea? Să fi venit în ajutorul orașului său? Lucia își simțea inima bătându-i cu putere. Căută o cale spre pasajul de gardă, pentru a ieși afară, pentru a fi văzută de iubitul ei. O găsi, dar când ieși afară, orbită și ea de razele soarelui, nu a putut vedea decât că inamicul bătea în retragere, în timp ce soldații lui Malatesta plecau de unde veniseră. Nu fusese aruncată nici măcar o săgeată, nu începuse nicio bătălie. Lucia ridică un braț pentru a atrage atenția, protejându-și ochii de soare cu cealaltă mână. Cavalerul se întoarse pentru o clipă, își ridică calul și îi întoarse salutul, ridicându-și steagul în aer. Deși departe, Lucia avea impresia că ochii albaștri ai iubitului ei se aflau la mică distanță de fața ei. O adiere de vânt ciudat de caldă pentru acea perioadă îi mângâia pielea feței și parcă îi auzea respirația când își apropia buzele pentru a o săruta. Ea întredeschise ochii. Când îi deschise din nou, nu se vedea nimeni la orizont, doar norul de praf lăsat de cai în timp ce se îndepărtau la galop.

Coborî din bastioane și se îndreptă liniștită spre casă, cufundată în gândurile ei. Poate că-și imaginase totul? Nu fusese niciun asalt asupra orașului și apariția iubitului ei fusese o viziune? Uneori oboseala îți poate juca feste și ea încă mai simțea tot ce se acumulase în ziua precedentă. Dar faptul că toți cei pe care îi

întâlnea erau bucuroși și mulțumeau Domnului și norocului, a făcut-o să-și dea seama că nu, nu, nu-și imaginase totul.

„Unde alergați cu toții?”, întrebă entuziasmată un băiat care mergea cu pas vioi pe Coasta Rocca, urmat de alți băieți și fete care cărau pietre, apă și var.

„Fecioara Maria și-a revărsat o mare binecuvântare asupra noastră astăzi. A făcut să strălucească soarele ca în mijlocul verii, orbindu-l pe dușmanul care nu îndrăznea să atace orașul. De aceea, toți locuitorii din Jesi au făcut un jurământ: să construiască o biserică dedicată Maicii Domnului și să o facă într-o singură zi.”

Și așa a fost. O mică biserică a fost construită în Terravecchia, lângă biserica mai veche Sfântul Nicolae, și a fost ridicată într-o singură zi, cu contribuția întregii populații, bărbați, femei, băieți și fete. Înăuntru a fost așezată o imagine a Madonei, veche de cel puțin o sută de ani, care se afla pe peretele exterior al unei căsuțe care se afla în aceeași localitate, pe vremea când în zonă existau încă foarte puține clădiri.

Lucia hotărî că nu era tocmai potrivit pentru ea să urmeze jurământul făcut de concetățenii ei față de Fecioara Maria. Se întoarse acasă, o chemă pe Mira, își pregăti baia, se spălă și își schimbă hainele. O aștepta o sarcină importantă și delicată. Cu o noapte înainte, își târâse desaga în camera ei și o ascunsese sub pat. Acum era vorba de a găsi un loc potrivit pentru obiectele compromițătoare, astfel încât acestea să fie la îndemâna ei în orice moment, dar bine ascunse de privirea unchiului ei malefic. Între timp, ea s-ar fi gândit și la cea mai bună metodă de a-l face pe cardinal să plătească pentru toate fărădelegile sale. Se săturase să suporte abuzurile lui fără să reacționeze, iar ceea ce i se întâmplase lui Bernardino fusese picătura care a umplut paharul.

Din camera ei, coborî în holul de la intrare și urcă în cealaltă aripă a clădirii, cea în care locuia unchiul ei, urcând la etajul al doilea și intrând în sala mare care servea drept bibliotecă.

„Care ascunzătoare e mai bună pentru o carte decât printre alte cărți?”, își spuse ea. „La fel cum, ce ascunzătoare mai bună pentru un medicament minunat decât pe raftul cu medicamente?”

Animată de această idee, Lucia așeză cele trei exemplare ale „Istoriei orașului Jesi” pe rafturi protejate de uși de sticlă, lucrate în mod rafinat, pentru a proteja

volumele de praf și umiditate. Unul în mijlocul textelor istorice, unul în raftul cu cărți de călătorie antice, iar ultimul în mijlocul textelor clasice, pe care de acum unchiul ei nu le mai ținea încuiate; chiar și cheia era strecurată în încuietoarea ușii. Aruncă o privire satisfăcută prin bibliotecă. Cine nu știa că acele cărți se aflau acolo nu le-ar fi observat nici dacă ar fi zăbovit cu privirea pe cotorul lor. Iar acum, tot ce mai lipsea era atingerea finală. Pe un perete, deasupra unui raft, se aflau vase de porțelan fin lucrat, sub fiecare dintre ele un semn indica ce substanță conținea, conform Farmacopeei Oficiale. Unchiul său nu avea o farmacie bine aprovizionată, dar farmacistul îi furniza cu regularitate remedii și unguente care puteau fi utile pentru a se vindeca, dar și pentru a-și menține vigoarea fizică. Sub fiecare borcan, un semn scris de mână, cu litere elegante, îi indica conținutul. Lucia mută câteva borcane, plasându-l pe al ei în dreptul etichetei pe care scria ,,papaverină”.

Era pe punctul de a se retrage, mulțumită de felul în care aranjase lucrurile, când simți o prezență străină. Auzi clinchetul cheii în încuietoarea ușii, mai mult decât unul simplu. Se întoarse cu inima bătându-i și se trezi față în față cu unchiul ei, închisă în acea cameră, fără altă ieșire decât fereastra mare care dădea spre piață, la o înălțime care ar fi costat viața oricui ar fi încercat să scape de acolo.

„Am ajuns să ne reglăm conturile, draga mea nepoată. Am așteptat ani de zile această șansă, iar acum iată că mi-o oferi chiar tu.”

Cardinalul luă cuțitul de deschis scrisori de deasupra biroului și îl folosi pentru a o amenința pe Lucia, apropiindu-l de gâtul ei.

„Dacă ești cuminte, viața ta va fi salvată și vei putea continua să ai grijă de... fiicele tale. Pe mine mă interesează un singur lucru: cunoștințele tale. Ceea ce nu am putut smulge de la sora mea, de la bunica ta, va trebui acum să iau de la tine. Te-am observat în acești ani și știu că ai atins niveluri interesante de cunoaștere. Și știu cum să mi le transferi dintr-o singură dată și cu puțin efort.”

În timp ce unchiul ei vorbea, Lucia simți cuțitul coborându-i pe partea stângă și începu să tremure. Când îi ajunse la talie, cardinalul introduse lama între țesătura fustei și pielea fetei. O trase spre exterior și fusta ruptă căzu la picioarele Luciei într-o clipă, lăsând-o cu picioarele goale. Unchiul ei a admirat muntele ei Venus acoperit de păr negru. Ea încercă să se acopere, încercând să reziste în fața brutalității, dar cardinalul, lăsând jos cuțitul, o apucă de brațe și încercă să o termine de dezbrăcat. Bărbatul, în ciuda vârstei sale, avea încă un fizic suplu și

viguros şi nu ar fi fost uşor să i se opună, dar fata a încercat totul, apucându-l de braţ şi călcându-l în picioare. Aproape fără să ţină cont de durere, cardinalul continuă în delirul său.

„Există mai multe moduri de a prelua cunoştinţele unei vrăjitoare şi puterile ei. Există învăţătura, de la mamă la fiică, de la bunică la nepoată, de la vrăjitoare la vrăjitoare, de la vrăjitoare la vrăjitor, iar asta necesită mult timp şi multă aplicare. Sau se poate captura sufletul vrăjitoarei în momentul morţii, în special când arde în flăcările rugului, şi să preia toate puterile ei deodată. Am încercat acest lucru cu bunica ta şi a eşuat, pentru că şi-a eliberat sufletul înainte ca eu să-mi dau seama. A treia cale este cea pe care o voi folosi cu tine, şi anume împreunarea carnală.”

Lucia, cu braţele prinse în strânsoarea unchiului ei, continua să-l lovească cu picioarele pentru a se apăra. La un moment dat, cardinalul luă din nou cuţitul şi tăie partea din faţă a rochiei fetei, care a rămas complet goală. În acel moment, bărbatul smulse şnurul de la draperie, care era folosit pentru a o ţine în poziţie deschisă, şi îi legă braţele la spate cu acesta, lăsând-o pe fată pe podea. Apoi se îndreptă spre raftul cu medicamente. Lucia ţipă dar nimeni nu părea să o audă, sau poate că toţi cei din palat primiseră ordin să nu acorde atenţie ţipetelor ei. Artemio se dezbrăcă de pantaloni, având deja erecţie. Faptul că nepoata lui îi opunea rezistenţă îl excitase şi mai mult, dar voia să fie sigur că va reuşi până la capăt. De data aceasta nu trebuia să dea greş, iar el avea o vârstă care, fără un pic de ajutor, nu-i mai permitea să aibă raporturi sexuale lungi. Aşa că Lucia îl văzu luând vasul de porţelan, cu eticheta PAPAVERINĂ, şi trase din el cu toată forţa. Întinse bine unguentul pe penisul lui, care se mărea şi mai mult şi se întărea aproape până la durere, cel puţin judecând după grimasa pe care o făcea. Se năpusti asupra trupului nepoatei sale, cuprins de o dorinţă obsesivă. Lucia, aflată încă la pământ, intuind intenţiile unchiului ei, se rostogoli pe spate pentru a evita primul atac, se găsi aproape de cuţitul care era pe jos şi reuşi să-l apuce, deşi avea mâinile legate. Lucia avea nevoie doar de puţin timp, suficient pentru ca unguentul ei să provoace efectele descrise de Albert asupra unchiului său malefic. La un moment dat, cardinalul începu să chicotească, cuprins de o euforie neobişnuită. Medicamentul îl făcea să se simtă ameţit, poate că în acel moment credea că poate zbura. Îşi întinse larg braţele şi se aruncă asupra nepoatei sale, care între timp reuşise să-şi dezlege încheieturile, dar se prefăcea în continuare că este legată. În timp ce se întindea deasupra ei, fata, cu un gest brusc şi hotărât, îi înfipse cuţitul în braţ, aproape de umăr. De îndată ce îl retrase, a fost lovită de un şuvoi de sânge, care curgea din rană ca apa dintr-un izvor. Îşi

făcuse bine calculele și secționase un vas de sânge important, ceea ce textele de anatomie consultate la vremea respectivă numeau „artera radială”. Complet inconștient că fusese rănit, Artemio își continuă asaltul asupra nepoatei sale, dar acum viziunea sa asupra realității era complet distorsionată. De mai multe ori se prăbuși la pământ, fără putere, iar sângele său murdări podeaua, mobila și obiectele de decor. La un moment dat, Lucia reuși să se apropie de fereastra mare care dădea spre piața de jos, o deschise și stătea în fața ei așa, goală cum era, dezordonată și murdară de sângele unchiului ei.

„Haide, prinde-mă aici, acum!”, îl îndemnă ea. Așteptă nemișcată ultimul asalt al bestiei cu chip de om, care se năpusti asupra ei cu o furie reînnoită. Ea se mișcă în ultimul moment, îndreptându-se spre stânga. Cardinalul, nu mai găsi niciun obstacol, trecu pe fereastra mare, se izbi cu burta de balustrada micului balcon care dădea spre piață, trunchiul și capul îi plutiră o clipă, apoi omul se avântă și se prăbuși în jos. Nimic nu-l mai reținea: își desfăcu brațele ca niște aripi, strigând „Zbooor... zboooooor!”

Probabil că în mintea lui, sub efectul drogului, își imagina deja cum se înălța și se prăbușea înapoi asupra prăzii sale ca un șoim dresat, iar de data aceasta victima sa nu va avea nicio șansă. Nici nu își dăduse seama de impactul cu pavajul dur al pieței. Lucia, după ce se îmbrăcă, se uită din balcon și observă scena macabră. Unchiul ei zăcea cu fața în jos, în timp ce pata roșie a propriului sânge se întindea în jurul lui, înconjurându-l cu o aură sinistră.

Nu știa dacă ar trebui să fie mulțumită de ceea ce se întâmplase sau să-i pară rău că fusese autoarea morții unchiului ei. Lucrul important nu se găsea în acea cameră. Se duse la ușă, o descuie și plecă în căutarea servitoarei sale, Mira, luând-o înapoi cu ea în bibliotecă, în ciuda protestelor acesteia.

„Trebuie să facem schimb de haine. Vei povesti că stăpânul tău a încercat să abuzeze de trupul tău și că, în timp ce tu încercai să te aperi, el a căzut din greșeală pe fereastră.”

„De ce să fac asta, doamnă? Mă vor băga în închisoare și îmi vor tăia capul ca unei asasine.”

„Ai venit în ajutorul meu când mi-ai auzit țipetele? Te-ai supus ordinelor cardinalului! Acum că el nu mai este, îmi ești dator să mă asculți. Oricum, fii

liniștită, mă voi ocupa de apărarea ta, confirmând că a fost un accident. Fă cum îți spun și totul va fi bine. Important pentru mine acum este să salvez onoarea familiei. Să nu se știe niciodată că cardinalul a încercat să aibă o relație incestuoasă cu mine.”

„Și totuși, cu o servitoare neînsemnată v-ați fi putut permite orice, nu-i așa? Aceleași cuvinte i le-ați spus și Pinucciei: „Fă cum îți spun și totul va fi bine!”. Pinuccia este moartă, și sunt sigură că și eu voi sfârși la fel. Dar vă datorez supunere, ca o umilă servitoare!”, gemu ea, începând să-și scoată hainele și să i le înmâneze stăpânei sale.

CAPITOLUL 22

Adevărata bogăţie nu este cea care se etalează,

ci cea care este ascunsă adânc

în inima fiecărei persoane.

Lucia era obosită, dar mulţumită. Fără să ţină cont de căldura după-amiezii de început de august, stătea liniştită pe o bancă şi fuma în Piaţa Frederic al II-lea, aproape pustie. Ocazional, rafale de vânt veneau să-i împrospăteze faţa şi să-i ciufulească părul. Până acum renunţase să mai lupte cu vântul pentru a aprinde flacăra brichetei, aşa că continuă să fumeze ţigară după ţigară, aprinzând-o pe următoarea cu mucul celei precedente. Era cufundată în gândurile ei, retrăind zilele intense petrecute pentru a cataloga tot materialul găsit şi pentru a da startul seriei de conferinţe organizate de decan. Era deja vacanţa de vară, dar Lucia aştepta cu nerăbdare luna septembrie pentru a-şi relua seria de conferinţe şi pentru a câştiga tot mai multă notorietate în cercurile culturale, mai ales în cele academice. În Italia, în luna august, se pare că toată lumea, în criză sau nu, este interesată doar de vacanţe, iar la acest lucru a trebuit să se adapteze şi ea, chiar dacă nu avea ambiţia de a se aventura în călătorii spre tărâmuri exotice sau chiar de a se răsfăţa cu o vacanţă în staţiunile balneare sau montane locale. În scurt timp, ea a ajuns pe prima pagină a ziarelor, dar tot nu a primit decât foarte puţini bani în schimbul muncii sale. Aceasta nu era cu siguranţă o problemă, la timpul potrivit aveau să vină şi banii. Desigur, faptul că găsise cele zece plăci de plumb în subsolul vechii vile a familiei fusese deja o întâmplare norocoasă, dar nu i-ar fi lăsat niciodată pe alţii să le descopere semnificaţia istorică, ci doar le-ar fi predat superintendenţei patrimoniului cultural şi artistic, poate prin intermediul decanului fundaţiei. Toată munca fusese făcută de ea, iar pe bătrânul doctor Tramonti îl anunţă după aceea. Decanul s-a supărat puţin, arătând cu degetul spre ea şi numind-o „arogantă ca toţi tinerii din ziua de azi”, dar apoi, dându-şi seama de marea valoare a descoperirilor Luciei, a lăudat-o şi a găsit o bună finanţare, atât pentru tipărirea cărţii sale, care a fost terminată într-un timp foarte scurt, cât şi pentru organizarea unei serii de conferinţe în cercurile culturale şi academice

din întreaga Italie.

În timp ce-și aprindea cu regret ultima țigară din pachet, somnolența datorată căldurii și epuizării nu i-ar fi permis niciodată să se ridice pentru a ajunge la magazinul de tutun de cealaltă parte a pieței , retrăi în minte momentul în care ea și Antonella ieșiseră din tunelul lung și umed. În acea zi, emoțiile se succedaseră atât de repede încât mintea Luciei abia dacă mai putea distinge succesiunea temporală corectă în care le trăise. Mai presus de toate, încercă să uite de raportul lesbian care a avut loc în subsolul catedralei, dar era greu să șteargă complet acea amintire. Ieșind din pasajul subteran, se pomeniră în parcul vilei Balleani, la periferia orașului Jesi, și începură să urmeze poteca care ducea spre marea vilă. Niciun grădinar nu se ocupase de parc de mai mulți ani, așa că vegetația crescuse într-un mod complicat și dezordonat, iar poteca nu era deloc ușoară, dar în jurul vilei propriu-zise calea era încă practicabilă și lipsită de buruieni. Bineînțeles, dacă Lucia ar fi știut că pista pe care o urmărea o ducea acolo, ar fi adus un set de chei care i-ar fi dat acces la toate încăperile vechiului conac. În schimb, când a văzut, în spatele casei, ușa de la pivniță deasupra căreia, erodată de timp, încă mai putea distinge inscripția „NOSCE TE IPSUM”, a fost nevoită să caute ceva pentru a descuia mica ușă. Într-o magazie cu instrumente, găsi o lopată, o înfipse între montant și ușă și, în scurt timp, încuietoarea, care de fapt era deja destul de umedă, cedă. La prima vedere, pivnița nu-i trezea un interes deosebit. Vechile butoaie de lemn fuseseră înlocuite în anii 1970 cu recipiente mai moderne din sticlă și oțel, care, acoperite de un strat gros de praf, nu arătau deloc bine. Dar apoi atenția celor două fete a fost atrasă de micile camere laterale. Într-una dintre ele se aflau toate echipamentele de distilare a băuturilor spirtoase, datând de câteva secole și încă intacte și posibil încă funcționau. O altă încăpere era aproape goală. Doar câteva cioburi de sticlă și rămășițe de răchită de pe pământul bătut sugerau că acolo fuseseră depozitate cândva damigene, conținând poate vin special, sau poate oțet. Ușa unei a treia încăperi era încuiată de un zăvor și de un lacăt vechi și ruginit. Încercaseră să tragă zăvorul fără succes: în ciuda ruginii, încuietoarea nu ceda. Lucia nu voia să renunțe și să se întoarcă cu un lăcătuș pentru a i se deschide ușa. Poate că nu era nimic interesant acolo, dar ea voia oricum să arunce o privire. Găsi o tijă metalică și o trecu prin inelul lacătului, zdrobindu-l. Dezamăgirea de a vedea o cameră pe jumătate goală, cu o singură cutie de lemn zdrențuită în mijloc, dispăru când ea și prietena ei reușiră să-i vadă conținutul. Între rumegușul de lemn plin de viermi și excrementele de șoareci, cele zece clișee de plumb erau perfect intacte. Tot ce trebuia să facă era să fie curățate de praf și paginile lipsă din istoria celor din Jesi puteau fi tipărite de pe ele. Ochii

Luciei sclipiră la vederea acelei comori. Când Antonella își dădu și ea seama despre ce era vorba, cuprinsă de euforia descoperirii, își îmbrățișă prietena și începu să o sărute pe obraji, nu fără a scăpa câteva țipete de bucurie, acestea din urmă împărtășite și de Lucia. Cele două s-au complăcut în aceste manifestări timp de câteva minute, apoi au încercat să se gândească cum, când și în ce mod să se întoarcă după prețiosul material.

Îmbrăcată în haine civile, Antonella Capoferri era o fată foarte atrăgătoare. Părul ei șaten, așa scurt cum era, se lungise, dând naștere unor bucle naturale, ceea ce îi dădea un aer vesel și îi scotea și mai mult în evidență ochii mari și negri. Tricoul strâmt îi scotea în evidență sânii, iar fusta scurtă picioarele. Lucia nu își dădu seama că se afla acolo decât atunci când s-a așezat lângă ea pe bancă. Văzând pachetul gol de țigări de lângă prietena ei, Antonella îi oferise una din ale ei și amândouă au aprins-o, luptându-se cu rafalele de vânt. Soarele mai coborâse puțin și acum banca era la umbră, deși era încă fierbinte.

„Cum de ești în haine civile?”, întrebă Lucia distrată.

„Am renunțat la jurământul meu. Voi putea continua să lucrez pentru Biblioteca diecezană și ca persoană laică. Episcopul este foarte dornic să continui, deoarece apreciază foarte mult modul în care lucrez. Vezi, m-am gândit mult la acea frază „Nosce te ipsum, cunoaște-te pe tine însuți” și am decis să-mi urmez impulsurile, fără falsă rușine.”

Spunând astfel, se apropie de prietena ei, punându-și palma pe coapsa ei, care îi luă mâna și i-o împinse înapoi, ușor, încercând să nu facă niciun gest brusc sau jignitor.

„Vezi tu, Lucia, după ce s-a întâmplat între noi acolo jos, m-am gândit... Uite, m-am gândit că... Că noi două am putea forma un cuplu, să trăim împreună, adică...”

Lucia se întoarse spre ea și o privi în ochi, clătinând din cap.

„Vezi tu, Antonella, și eu m-am gândit mult la această propunere și te asigur că nu este felul meu de a fi. M-am lăsat dusă de val în ziua aceea, știu, dar a fost o pasiune de moment. A existat o serie întreagă de impulsuri și emoții care ne-au adus la acel moment magic, care nu se va mai putea repeta niciodată. Dacă ai

înțeles care este calea ta, iar faptul că ai renunțat la obiceiul religios este o dovadă în acest sens, vei vedea că, mai devreme sau mai târziu, îți vei găsi tovarășul demn de viață. Dar nu voi fi eu. Acum am alte planuri, și oricum nu mă simt homosexuală și nu aș fi pregătită pentru o relație cu o persoană de același sex. Și poate nici măcar cu una de sex opus, de fapt. Dar în privința asta, vom vedea, cine știe!”

Antonella trase un ultim fum din țigară,expiră fumul în aer și aruncă țigara cu un oftat.

„Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să mă expun așa. Doar că voi suferi, pentru că ești prima persoană de care mă îndrăgostesc cu adevărat, dar va trece. Ai dreptate! Dar acum, spune-mi despre tine”, spuse ea cu un entuziasm reînnoit. „Vreau să știu direct cum ai ajuns să interpretezi evenimentele istorice care au avut loc acum cinci secole. Ține minte că, dacă nu ți-aș fi fost alături, poate că nici măcar nu ai fi găsit vreodată acele plăci de plumb, care în curând te vor face celebră în toată Italia și îți vor aduce o avere!”

„Nu bogăția sau notorietatea ne fac fericiți în viață, ci ceea ce fiecare dintre noi are ascuns în adâncul inimii. Ceea ce m-a făcut pe mine fericită a fost faptul că am avut acces la adevărul despre o afacere întunecată a familiei mele, chiar dacă s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Faptul că am decis apoi să o fac publică este o altă chestiune, care ține de cultură și nu de sentimente.”

„Apropo de sentimente, aș vrea să știu cât de mult din ale tale ai pus în interpretarea faptelor. Cred că visele tale, „viziunile” tale nu au rămas complet în afara poveștii. Sunt foarte curioasă să îți citesc cartea.”

Lucia zâmbi timidă.

„Vezi, deocamdată am publicat un eseu, care este o lucrare foarte riguroasă, bazată doar pe documente găsite. Despre jaful de la Jesi din 1517 se știa că porțile orașului fuseseră lăsate deschise pentru armatele conduse de ducii de Ancona și Urbino de către cineva din interior care fusese de acord cu acestea, pe scurt, trădase orașul, predându-l inamicului. Dar nu s-a știut niciodată cine a fost, tocmai pentru că secretul era bine ascuns. Totul a fost relatat în acele zece pagini rupte din singurele trei exemplare ale volumului original al „Istoriei orașului Jesi” al lui Manuzi. Nu a fost ușor să se facă tipărirea clișeelor găsite la Villa Balleani. De fapt, am crezut că va fi mai ușor, dar tipografiile moderne tipăresc

acum doar digital: computerele, imprimantele sunt cele care fac treaba. Presele și rotativele de odinioară sunt acum toate scoase din uz. Dar aici, în Jesi, am găsit o soluție neașteptată, Muzeul de Arte Grafice. Datorită intervenției decanului fundației pe lângă directorul muzeului, am reușit să obțin permisiunea de a folosi presa de tipar originală din atelierul lui Manuzi. Împreună cu câțiva experți de la muzeu, ne-am apucat de treabă și am reușit să repunem în funcțiune mașina și să obținem o pagină tipărită din fiecare clișeu. Nu că presa ar fi stat degeaba de secole! Slavă Domnului, băieții care m-au ajutat să o fac să funcționeze din când în când în scop demonstrativ, mai ales pentru clasele de școală sau pentru grupurile care vizitează muzeul. După ce foile au fost tipărite, le-am dus la biroul Fundației Hohenstaufen și le-am digitizat. Din acel moment am putut face câte copii am vrut.”

„Deci trădătorul a fost strămoșul tău, cardinalul Baldeschi. El a fost cel care a făcut să dispară cele zece pagini care îl incriminau?"

„Nu, a fost nepoata lui, strămoașa mea, care purta același nume ca și mine, Lucia Baldeschi.”

„De unde știi și de ce? Pe baza sentimentelor tale? Bazându-te pe viziunile tale, care te-au făcut să vezi realitatea de acum cinci secole?”

„Nu, Antonella. Datorită unei munci mai mult decât minuțioasă, am găsit niște documente foarte interesante în interiorul Palatului Baldeschi-Balleani. În afară de Jurnalul de familie, pe care l-am găsit împreună în cutia ascunsă în clopotnița de la Sfântul Floriano, am găsit și alte texte, cum ar fi broșura „Principiile medicinei naturale și ale vindecării prin plante”, al cărei autor era strămoașa mea, precum și multe manuscrise și foi cu notițe care trebuie să-i fi aparținut. Cea mai interesantă scriere s-a dovedit a fi Jurnalul de familie, o carte mare scrisă de mai multe persoane, cu o copertă rudimentară, dar elegantă, din piele neagră, pe care este gravat un pentaclu. La prima vedere, pare a fi o carte de rețete pentru prepararea de poțiuni, ceaiuri din plante, filtre. Este un fel de jurnal în care femeile aparținând familiei, care la acea vreme se dedicau așa-zisei magii, sau vrăjitoriei, își consemnau experiențele, succesele și eșecurile cu preparatele lor și altele. Era un mod de transmitere a cunoștințelor de la mamă la fiică. Dar în ultimele pagini, Lucia ținuse un jurnal propriu-zis al evenimentelor care au avut loc din momentul asaltului asupra orașului Jesi de către armatele inamice, până la moartea tragică a unchiului ei malefic, vreo patru ani mai târziu. Și astfel am reușit să reconstitui cu exactitate întreaga poveste în eseul meu, pe

care l-am intitulat: „Jefuirea oraşului Jesi în 1517 - Adevărul ieşit la iveală”.

Decanul a rămas foarte mulţumit de munca mea şi a considerat-o impecabilă din punct de vedere ştiinţific, altfel nu mi-ar fi organizat niciodată seria de conferinţe în care am fost şi voi fi implicată.”

„Bine, dar de ce a vrut omonima ta, dacă îl considera pe unchiul ei o persoană atât de rea, să acopere ea însăşi faptele lui? Nu-mi pot explica!”

„Ei bine, onoarea familiei înainte de toate. Deşi Lucia îl ura pe unchiul ei pentru toate fărădelegile pe care le comisese, nu putea tolera ca numele lui să fie legat de o poveste atât de tulbure. Aşa că a preferat să continue să creadă în versiunea oficială a poveştii, care nu-l vedea pe cardinal ca autor al trădării. Am aflat că Artemio Baldeschi a murit căzând de la o fereastră de la etajul al doilea al palatului, chiar în timp ce încerca să-şi violeze nepoata. Lucia a reuşit să se apere şi a provocat, deşi involuntar, moartea unchiului ei malefic, dar a fost învinuită una dintre servitoarele ei, care a fost judecată şi apoi executată ca o criminală. Lucia nu ar fi dezvăluit niciodată nimănui tentativa de viol împotriva ei; nu ar fi tolerat niciodată ca unchiul ei să fie indicat ca fiind responsabil de acte incestuale. Era mai bine să sacrifice o servitoare umilă decât să păteze onoarea familiei Baldeschi cu o asemenea ruşine. Ceea ce este sigur este că moartea cardinalului a readus în sfârşit o oarecare seninătate în oraş. Postul de episcop a trecut în mâinile unui cardinal aparţinând familiei Ghislieri, o persoană mult mai dedicată vieţii spirituale decât celei lumeşti. El a ales Palatul Ripanti ca reşedinţă, deoarece în acest fel putea urmări mai îndeaproape şi activităţile Azilului Santa Lucia, lăsând tot Palatul Baldeschi în mâinile strămoaşei mele, în timp ce puterea civilă era exercitată de un guvernator numit de papă, un anume cardinal Jacobacci.”

„Pe scurt, în cele din urmă, deşi nu în mâinile aceleiaşi persoane, toată puterea fusese transferată Bisericii şi Statelor Papale. Iar despre Franciolini, ce ai aflat? Nu s-a mai întors niciodată în oraş pentru a-şi recupera puterea şi pentru a se reîntâlni cu iubita sa Lucia?”

„Nu ştiu. Jurnalul Luciei se opreşte în 1521, cu descrierea morţii unchiului ei, cardinalul. Poate că faptul a supărat-o atât de mult încât a încetat să mai scrie. Sau, cel puţin, a încetat să mai scrie în acel jurnal, dar nu este sigur că, dacă te uiţi bine, nu s-ar putea să nu apară şi alte documente din acea perioadă, poate ascunse cine ştie unde. Lucia era tânără, avea două fiice de crescut şi fusese

mereu interesată de viața socială și politică a orașului. Știu că pentru o lungă perioadă de timp s-a mutat la reședința de la țară a familiei, așa că mă gândesc că ar trebui să caut cu atenție în acea vilă, care, la urma urmei, îmi aparține, pentru a descoperi poate și alte documente. Singura scurtă descriere a lui Franciolini am găsit-o în textul „Istoria orașului Jesi” de Giuseppe Luconi, publicat în 1969. Distins războinic, a fost unul dintre cei mai viteji oameni de arme care au știut să reprezinte numele orașului nostru pe câmpurile de luptă din acea vreme. A fost în slujba regelui Franței și, mai târziu, a venețienilor. Ei îi purtau un mare respect, mai ales după ce a reușit să ajute orașul Kotor, asediat de inamic, în timpul războiului împotriva turcilor, datorită unei strategii abile. În cele din urmă, a trecut în slujba prinților de Urbino și a obținut noi onoruri și favoruri în urma apărării victorioase a orașului Tortona. Dar nu se menționează dacă s-a întors vreodată la Jesi.”

„Și aceasta va fi probabil tema principală a viitoarelor tale cercetări. Dar, acum că ai menționat „Istoria orașului Jesi”, ai spus că există trei exemplare originale ale lui Manuzi cu paginile rupte. Ei bine, unul se află în biblioteca fundației Hohenstaufen, deci acolo a rămas întotdeauna, al doilea se află în biblioteca diecezană, iar explicația ar putea fi destul de plauzibilă, dacă îmi permit să îndrăznesc să o fac. Lucia, recunoscătoare noului episcop pentru că i-a lăsat palatul familiei, i-a făcut-o cadou și astfel am găsit exemplarul în biblioteca Petrucciana, unde lucrez eu. Dar ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea exemplar?”

„Acesta este un alt mister care trebuie rezolvat. Nu știu. La fel cum încă nu pot spune cine s-a chinuit să ascundă cele mai compromițătoare scrieri ale Luciei în clopotnița de la Sfântul Floriano, chiar și la atâta timp după moartea ei. Ceea ce știu este că, acum că am o pauză de vacanță, mă voi dedica scrisului creativ. Intenționez să scriu un roman, bazat pe povestea pe care am studiat-o. Și aici voi putea să-mi permit să-mi aștern pe foi de hârtie viziunile și visele mele, fără să mă îngrijorez că trebuie să mă încadrez în rigorile cercetării științifice.”

„Asta voiam să știu. Ar fi trebuit să bănuiesc că nu vei renunța niciodată la a-ți folosi resursele "supranaturale". Dacă vrei să le numești așa! După părerea mea, mai mult decât slăbiciuni, în acele momente în care credeai că trăiești o viață trecută, aveai doar fantezii. Acesta este un comportament tipic pentru oamenii creativi. Și, apropo, felicitări pentru idee. Cred că vei vinde mult mai multe exemplare din roman decât din eseul construit științific. Mă bucur pentru tine și îți urez succes. E timpul să plec. Îți las pachetul de țigări, oricum nu voi mai avea nevoie de ele”, spuse Antonella cu un oftat și o expresie melancolică.

La aceste cuvinte, un vârtej de gânduri nefaste invadă mintea Luciei. „Oare nu va mai avea nevoie de ele? Ce înseamnă asta? O, Doamne, nu! Cum a sfârșit strămoșul ei, Antonio Capoferri? S-a sinucis, s-a spânzurat de un copac de-a lungul văii. Și cum o cheamă? Antonella Capoferri! Aproape același nume, și cu aceleași tendințe sinucigașe! Nu! NU! E vina mea, i-am provocat o mare dezamăgire cu puțin timp în urmă și ea deja se gândește...”

„De ce nu vei mai avea nevoie de ele?”, o întrebă cu o voce tremurândă, cu inima sărindu-i din piept.

„Pentru că am decis să nu mai fumez!”, îi răspunse Antonella cu naturalețe. „Ar trebui să te gândești serios și tu la asta, știi? Fumezi prea mult, iar fumatul îți face rău. Eu, la rândul meu, am trecut la o dietă vegană. Ar fi absurd să pretind că mă hrănesc cu alimente sănătoase și apoi, pe de altă parte, să continui să cultiv un viciu dăunător.”

„Ei bine, la urma urmei, și tutunul face parte din lumea plantelor, nu-i așa? Este și el un lucru natural!”

Amândouă au izbucnit în râs, apoi se ridicară în picioare, se îmbrățișară și se sărutară pe obraji pentru a își lua rămas bun. Înainte de a pleca, Antonella vorbi din nou.

„Cred că voi face o călătorie în Țara Sfântă în perioada Crăciunului, pentru a descoperi locurile în care a trăit și a predicat Iisus. Ce-ar fi să vii și tu? Pe lângă aspectul spiritual al călătoriei, există și cel cultural și...”

„O, da! Știu că împăratul Frederic al II-lea a îndrăgit foarte mult Ierusalimul și că în timpul șederii sale acolo a petrecut mult timp sub Cupola Stâncii. M-ar interesa să descopăr vreo mărturie, vreun document care să facă referire la Hohenstaufen.”

Antonella o privi scurt, apoi râse din nou.

„Ești incorigibilă. Nu te gândești decât la munca ta! În felul acesta, când vei găsi vreodată un bărbat? Ar fi imposibil ca el să trăiască cu tine, l-ai plictisi de moarte!”, apoi redeveni serioasă și se îndepărtă, un pic cu reticență. Făcând câțiva pași, se întoarse. „Să mă anunți despre Ierusalim. Ai numărul meu de telefon, dacă decizi să mergi în călătoria spirituală, sună-mă!”

Lucia își urmărea prietena cu privirea în timp ce ea se îndepărta. După palpitațiile de adineauri, inima ei își reluase ritmul normal. La fel cum decanul nu se aruncase de la balconul clădirii, Antonella nu s-ar fi sinucis niciodată. După toate probabilitățile, prietena ei avea dreptate, fanteziile ei fuseseră mai degrabă fantezii decât viziuni, numai că fuseseră atât de clare încât le putuse proiecta în realitate, crezând că sunt adevărate. Se uită la pachetul de țigări lăsat pe bancă de Antonella, scoase una și o aprinse. Bineînțeles că o considera pe prietena ei foarte ciudată, chiar dacă era drăguță, chiar dacă fusese de ajutor, și nu puțin, în anumite situații. Dar, până la urmă, cine nu este ciudat dintr-un motiv sau altul?

Cu mintea plină de gândurile ei, vocea care îi cerea să-și aprindă o țigară o făcu să tresară. Nu se așteptase la acea prezență umană din spatele ei.

„Iertați-mă, nu am vrut să vă sperii! Așadar, îmi dați un foc?”

Lucia se întoarse și văzu în față un tânăr chipeș, mai înalt decât ea, cu părul des și șaten deschis, cu fața perfect rasă și cu doi ochi de un albastru intens. Își fixă ochii de culoarea alunei în cei albaștri ai noului venit și avu senzația că îi cunoștea dintotdeauna, încă dinainte de a se naște. Rămase fără cuvinte în timp ce-i întindea bricheta.

„Am citit eseul dumneavoastră și am urmărit conferința de alaltăieri de la Centrul de Convenții. O lucrare foarte interesantă, mi-a plăcut foarte mult", spuse tânărul, aprinzând flacăra și fiind învăluit într-un nor de fum, care aproape că îi sublinia și mai mult frumusețea fizică. „Cred că sunt în posesia a ceva care ar putea fi de mare interes pentru dumneavoastră. Acasă am al treilea exemplar original al „Istoriei orașului Jesi” a lui Manuzi”.

Fără să înceteze să se holbeze în ochii lui, ca și cum aceștia ar fi exercitat asupra ei forța unui magnet, Lucia își aplecă ușor capul, adoptând un aer întrebător, aproape copilăresc.

„Permiteți-mi să mă prezint. Numele meu este Andrea. Andrea Franciolini”, spuse tânărul, întinzându-i mâna. Lucia o luă și nu-i dădu drumul. Ținându-se de mână, de parcă ar fi fost logodiți de cinci sute de ani, porniră în jos spre Coasta Lombarzilor, pentru a ajunge la Palatul Franciolini.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

GIUSEPPE LUCONI, La Storia di Jesi, Edizioni Jesi e la sua Valle, 1966

CESARE ANNIBALDI, Guida di Jesi, Jesi, 1902

TOMMASO BALDASSINI, Notizie historiche della regia città di Jesi, Jesi, 1703

GIROLAMO BALDASSINI, Memorie historiche della antichissima e regia città di Jesi, Jesi, 1765

PIETRO GRIZIO, Il ristretto delle istorie di Jesi con note di Antonio Gianadrea, Jesi 1880

FRA' SALIMBENE DA PARMA, Chronica

Referirile la persoane sau evenimente reale (în afara faptelor atestate istoric) trebuie să fie considerate pur întâmplătoare și neintenționate.

Ideile și conceptele exprimate în acest volum constituie opinia personală a autorului și nu sunt neapărat cele ale editurii și ale colaboratorilor acesteia.